ദർശനം

ആർച്ച് ബിഷപ്പ് സിറിൽ മാർ ബസേലിയോസ്
വലിയ മെത്രാപ്പോലീത്തായുടെ
അഭിപ്രായങ്ങളും ആദർശങ്ങളും

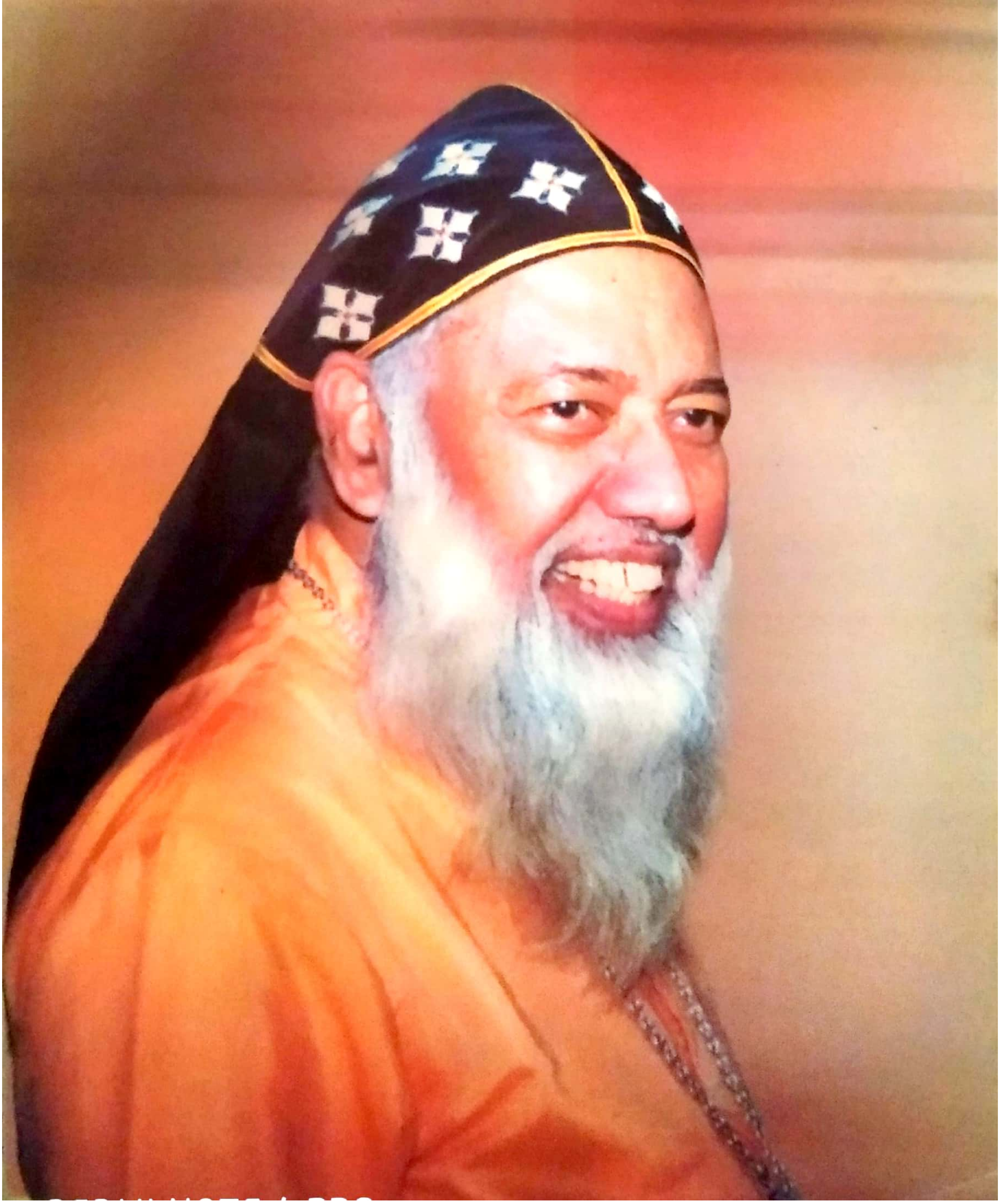

Scanned by CamScanner

Chariyaparamp'l Siju James
Mamoora, Thazhithode.

ദർശനം

അഭിവന്ദ്യ ആർച്ചുബിഷപ്പ് ഡോ. സിറിൽ മാർ ബസേലിയോസ്
വലിയ മെത്രാപ്പോലീത്തായുടെ
മെത്രാഭിഷേകരജതജൂബിലി സ്മരണിക

Scanned by CamScanner

ദർശനം

അഭിവന്ദ്യ ആർച്ചുബിഷപ്പ് ഡോ. സിറിൽ മാർ ബസേലിയോസ്
വലിയ മെത്രാപ്പോലീത്തായുടെ
അഭിപ്രായങ്ങളും ആദർശങ്ങളും

Charivuparampil Siju James
Manneera, Thannithode.

REDMI NOTE 6 PRO
MI DUAL CAMERA

Scanned by CamScanner

എഡിറ്റർ

ഫാ. വിൽസൺ തട്ടാരുതുണ്ടിൽ

എഡിറ്റോറിയൽ ബോർഡ്

ഫാ. ജേക്കബ് ജോർജ്ജ് ചിറയത്ത്
ഫാ. ബോവസ് മാത്യു മേലൂട്ട്
ഡീ. പ്രഭീഷ് ജോർജ്ജ് മേക്കരികത്ത്
ബ്ര. ഡാനിയേൽ പൂവണ്ണത്തിൽ
ബ്ര. തോമസ് പൊറ്റപുരയിടം
ബ്ര. ഷീൻ ചാക്കോ പാലക്കുഴി
ബ്ര. ഗീവർഗ്ഗീസ് കൈതവന

Scanned by CamScanner

DARSANAM

Published by
Archbishop's House, Pattom, Thiruvananthapuram - 4
Phone : 0471 - 2541642

Printed at
St. Mary's Press, Pattom, Thiruvananthapuram - 4
Phone : 0471 - 2446116

REDMI NOTE 6 PRO

Scanned by CamScanner

ആമുഖം

ഗുരുവിനെ സന്ദർശിക്കാനെത്തിയതായിരുന്നു ശിഷ്യൻ. മൂന്നുദിനങ്ങളിലെ സഹവാസത്തിനൊടുവിൽ അയാൾ മറ്റൊരു അന്തേവാസിയോടു കലഹിച്ചു. ഈ ഗുരുവിലൊരു വ്യത്യസ്തതയും കാണാനാവുന്നില്ലല്ലോ.... എല്ലാവരും പ്രഭാതത്തിലുണരുന്നു, ഗുരുവും ഉണരുന്നു. എല്ലാവരും പകലിന്റെ വ്യഥകളിലൂടെ ഇടറി നീങ്ങുന്നു, അങ്ങനെതന്നെ ഗുരുവും. പകലൊടുങ്ങുകയും രാത്രി വളരുകയും ചെയ്യുമ്പോൾ എല്ലാവർക്കുമൊപ്പം ഗുരുവും ഉറങ്ങാൻ കിടക്കുന്നു.... ഇതിലൊക്കെ ഗുരു വ്യത്യസ്തനല്ലായെങ്കിൽ പിന്നെ അയാളെ ഗുരുവെന്നു വിളിക്കുന്നതെങ്ങനെ?

സഹശിഷ്യൻ ഊറിച്ചിരിച്ചു. പിന്നെയയാൾ ഇങ്ങനെ പറഞ്ഞു: ഉവ്വ്, നിരീക്ഷണങ്ങളൊക്കെ ശരിതന്നെ ചങ്ങാതി. പക്ഷെ ഗുരുവിനെ വ്യത്യസ്തനാക്കുന്നത് മറ്റൊന്നാണ്. എല്ലാവരും ഉണരുകയും ഉഴറുകയും ഉറങ്ങുകയും ചെയ്യുന്നത് യാന്ത്രികമാണെങ്കിൽ ഗുരുവിതൊക്കെ ചെയ്യുന്നത് ബോധപൂർവ്വം മാത്രം. ഈ അവബോധം, ഈ അന്തർദീപം, അതാണ് സുഹൃത്തേ ഗുരുവിലെ വ്യത്യസ്തത.....

ശിഷ്യൻ ഏതോ തിരിച്ചറിവുകളിൽ, മെല്ലെ മൂകനായി.......

ഉവ്വ്, അങ്ങനെയൊരാൾ ഈ പരിസരങ്ങളിലെവിടെയോ ജീവിക്കുന്നുണ്ട്. ഏറ്റെടുക്കുന്ന കർമ്മങ്ങൾക്കെല്ലാം പിന്നിൽ അവബോധത്തിന്റെ ഒരു തിരിവെളിച്ചം അണയാതെ സൂക്ഷിക്കുന്ന ഒരാൾ. നേടാനും വെട്ടിപ്പിടിക്കാനുമുള്ള പടയോട്ടങ്ങൾക്ക് മൂകസാക്ഷിയായി നിൽക്കുമ്പോഴും എല്ലാമറിഞ്ഞിട്ടും ഒന്നുമറിയാത്തവന്റെ പുഞ്ചിരിയുമായി നടക്കുമ്പോഴും ആ മഹാമനസ്സ് തിരിച്ചറിയുന്നുണ്ട്, ഈ പടയോട്ടങ്ങളൊക്കെ വ്യർത്ഥങ്ങളാണെന്ന്.

തിരുസന്നിധി എന്നൊരു അരമന സമാനവും സദൃശ്യവുമായ നിരവധി പാഠങ്ങൾ നിങ്ങൾക്കു ചൊല്ലിത്തരും. അവിടെയൊരാൾ, ഈ മഹാനഗരം ഉറങ്ങുമ്പോഴും ഉണർന്നിരിപ്പുണ്ട് എന്ന ഓർമ്മ നിങ്ങളുടെ പ്രയത്നങ്ങൾക്ക് കരുത്തു പകരും.

സിറിൽ മാർ ബസേലിയോസ്. അങ്ങനെയാണദ്ദേഹത്തെ പുറംലോകം അറിയുക. അണിയുന്ന കാവിവസ്ത്രത്തിനുള്ളിൽ ഭാരതത്തിന്റെ ആത്മാവിനെ തൊട്ടറിഞ്ഞ ഒരു ഹൃദയമുണ്ടെന്ന് എത്ര പണ്ടേ

നീ തിരിച്ചറിഞ്ഞതാണ്. ആ സ്നേഹ ഹൃദയത്തിന്റെ അലിവുള്ള സാന്ത്വനം ഏറ്റുവാങ്ങി അവിടെ നിന്നും പടിയിറങ്ങിയ ഒരുപാടുപേരെ നിനക്കുമറിയില്ലേ.

മലങ്കര കത്തോലിക്കാ സഭ, ശൂന്യതയിൽ നിന്നും ഉയിർകൊണ്ട മഹാത്ഭുതമാണെന്ന് നാമെത്ര തവണ കൃതജ്ഞതാനിർഭരരായി അനുസ്മരിച്ചിരിക്കുന്നു. മാർ ഈവാനിയോസ് എന്ന് പുണ്യപിതാവ് ഒഴുക്കിയ കണ്ണുനീർത്തുള്ളികളാണതിന്റെ പുണ്യവും വിശുദ്ധിയും. അത്ര പെട്ടെന്നീ സഭയെ കൈവിടാൻ കഴിയുമോ ദൈവത്തിന്? അങ്ങനെയാണ് നമ്മുടെ സഭയ്ക്ക് ഓരോ കാലത്തിനും അനുയോജ്യരായ പിതാക്കന്മാരുണ്ടാവുന്നത്. അതുകൊണ്ടുതന്നെയാണ് നമ്മുടെ തലമുറ ഈ പിതാവിനെയോർത്തും ദൈവസവിധത്തിൽ നന്ദി അർപ്പിക്കേണ്ടത്.

അരണ്ട സന്ധ്യാ വെളിച്ചത്തിൽ നിന്നും ഒരു പാതിരാവിന്റെ വറുതിയിലേയ്ക്ക് അടിവച്ചു നീങ്ങുന്ന നമ്മുടെ കാലത്തിനും സഭയ്ക്കും അദ്ദേഹം നിരന്തരമായി സമ്മാനിക്കുന്ന ദർശനവെളിച്ചത്തെപ്പറ്റി അറിയാതെ പോവരുത് നാം. അന്ധകാരാവൃതമായ നമ്മുടെ പൂമുഖങ്ങളിൽ ഉൾവെളിച്ചത്തിന്റെ ചെരാത് കൊളുത്തുന്നവരെയാണ് മഹാത്മാരെന്നു വിളിച്ചു നാം ശീലിച്ചത്. അത്തരമൊരർത്ഥത്തിൽ ഈ മനുഷ്യൻ ചൊരിയുന്ന സുകൃതങ്ങൾക്ക് നാമെന്തൊക്കെ പകരം കൊടുത്താലാവും? അലയടിച്ചുയരുന്ന ഒരു മഹാസാഗരം പോലെ വിസ്തൃതമാണ് ആ ദർശനപ്പെരുപ്പമെന്നിരിക്കെ, അവയിൽ നിന്ന് ഒരു കൈക്കുടന്ന നിറയെ കോരിയെടുക്കാനുള്ള ഒരു ശ്രമമാണിത്. സാഹസമാണ് ഈ പ്രയത്നമെന്ന് ഉറപ്പുള്ളപ്പോഴും ഈ ദർശനങ്ങൾ പകരുന്ന ആത്മവിശ്വാസം ചെറുതാവില്ല എന്ന തിരിച്ചറിവിൽ കൃതാർത്ഥരാവുകയാണ് ഞങ്ങൾ.

നീണ്ട ഇരുപത്തിയഞ്ചു വർഷങ്ങൾ ഒരാൾ മെത്രാൻ ശുശ്രൂഷയിൽ ആയിരിക്കുക, അതിലെ ഓരോ പ്രവർത്തനവും ജനം ഓർമ്മിക്കത്തക്കവിധം നന്മ നിറഞ്ഞതാവുക, അതൊക്കെ ഈ കർമ്മവഴിയിൽ ദൈവം ചൊരിഞ്ഞ സ്യകൃതങ്ങളായി വേണം കാണാൻ. ഈശ്വര സന്നിധിയിൽ ഈ മനുഷ്യനെയോർത്ത് അതുകൊണ്ട് തന്നെ നന്ദി പറയുകയാണ് നാം. മെത്രാഭിഷേക രജതജൂബിലി ആഘോഷിക്കുന്ന ഈ മഹാത്മാവിന് മുമ്പിൽ മലങ്കര മക്കളുടെ കാണിക്കയായി, ആദരവും, സ്നേഹവും ചാലിച്ചെഴുതിയ ഈ അക്ഷരപ്പൂക്കൾ... സാദരം...

ഫാ. വിൽസൺ തട്ടാരുതുണ്ടിൽ

Scanned by CamScanner

ഉള്ളടക്കം

1. മതം 11
2. ബൈബിൾ 19
3. സഭ 25
4. സുവിശേഷവും സുവിശേഷവൽക്കരണവും 33
5. ദൈവശാസ്ത്രം 45
6. വിശുദ്ധ കുർബാന 57
7. വിദ്യാഭ്യാസം 67
8. സാമൂഹ്യവികസനം 71
9. രാഷ്ട്രീയം 77
10. സംസ്കാരം 85
11. മാധ്യമങ്ങൾ 89
12. Dharma 93
13. Inculturation 99
14. Inter-Religious Dialogue 107

REDMI NOTE 6 PRO
DUAL CAMERA
Scanned by CamScanner

15. Ecumenism 117

16. Renewed and Sentforth to Love and Serve 121

17. Challenges of Religious and Ecclesial Life 127

18. The Church in Dialogue 133

19. Scientific Discoveries and Changes in Socio - Religious World View 143

20. Religion for Promoting Peace and Harmony 153

21. Mission of the Church 159

22. Church and Social Communication 167

23. വാത്സല്യത്തിന്റെ വലിയ പിതാവ് 179

24. ക്രൈസ്തവരുടെ ദേശീയത ചോദ്യം ചെയ്യപ്പെടാനാകാത്തത് 203

25. ന്യൂനപക്ഷാവകാശം സംരക്ഷണാവകാശമാണ് 211

26. മതപരിവർത്തനം തടയണമോ? മതം മാറുന്നവർ പറയട്ടെ 219

REDMI NOTE 6 PRO

Scanned by CamScanner

1

മതം

മതത്തെക്കുറിച്ച്?

ഇന്നു ധാരാളം ചർച്ച ചെയ്യപ്പെടുന്ന വിഷയമാണ് മതവും അനുബന്ധവിഷയങ്ങളും. മതമെന്ന സംജ്ഞ മനുഷ്യനു സുപരിചിതമെങ്കിലും അതിന്റെ അർത്ഥവ്യാപ്തി പലപ്പോഴും വ്യക്തമല്ല. വ്യത്യസ്തമായ അർത്ഥങ്ങൾ മതത്തിനു നൽകാറുണ്ട്. അവയ്ക്കനുസരണം അതിന്റെ നിർവ്വചനങ്ങളും വ്യത്യാസപ്പെടുന്നു. വിശദമായ വിശകലനങ്ങൾക്കപ്പുറം പ്രസക്തമായ ചില ചിന്തകൾക്കാണിവിടെ മുൻതൂക്കം കൊടുക്കുക.

മതത്തിന്റെ ഉറവിടം?

മതത്തിന്റെ ഉറവിടം രണ്ടു യാഥാർത്ഥ്യങ്ങളിലാണ് ബന്ധപ്പെട്ടിരിക്കുന്നത്. ദൈവമുണ്ട്, മനുഷ്യനുണ്ട് എന്നിങ്ങനെയുള്ള രണ്ട് അടിസ്ഥാന യാഥാർത്ഥ്യങ്ങൾ. ബുദ്ധിയും വിവേചനവും ഉള്ള മനുഷ്യന് ഇവ തികച്ചും സങ്കല്പങ്ങൾ മാത്രമല്ല; നിലനിൽക്കുന്ന യാഥാർത്ഥ്യങ്ങൾ തന്നെയാണ്. ദൈവത്തിന്റെ അസ്തിത്വവും മനുഷ്യന്റെ യാഥാർത്ഥ്യവും അംഗീകരിക്കുന്നവരെല്ലാം ദൈവ - മനുഷ്യബന്ധത്തെപ്പററിയും ചിന്തിക്കുന്നു. ഈ ബന്ധത്തിനു വ്യാഖ്യാനങ്ങൾ നൽകുവാൻ ചരിത്രത്തിലുടനീളം മനുഷ്യൻ ശ്രമിച്ചിട്ടുണ്ട്. വിവിധങ്ങളായ വിശദീകരണങ്ങളും വ്യാഖ്യാനങ്ങളും മനുഷ്യനിൽ കുടികൊള്ളുന്ന ദൈവാഭിമുഖ്യത്തെ അനിഷേധ്യമായി അംഗീകരിക്കുന്നു. അസ്തിത്വത്തിൽ

NOTE 6 PRO
AL CAMERA

Scanned by CamScanner

അപര്യാപ്തത അനുഭവിക്കുന്നതാകാം താത്വികമായി അവന്റെ ദൈവോന്മുഖതയുടെ അടിസ്ഥാനം. ദൈവോന്മുഖതയുടെ കാരണവും ആധികാരികതയും വിശദമായി ചർച്ച ചെയ്യപ്പെടേണ്ടതുതന്നെയാണ്. പക്ഷേ അതൊരു വസ്തുതയായി ഇവിടെ സ്വീകരിക്കുകയാണ്. മനുഷ്യനിൽ കുടികൊള്ളുന്ന ഈശ്വരാഭിമുഖ്യം അവനെ ദൈവാന്വേഷിയാക്കുന്നു. ഈ അന്വേഷണം അവനിൽ ദൈവൈക്യവാഞ്ഛയുളവാക്കുന്നു. ദൈവമനുഷ്യ സംസർഗ്ഗം സാധിതമാക്കുവാൻ അനുഷ്ഠാനവിധികൾ അവൻ അവലംബിക്കുന്നു. മനുഷ്യനിൽ ഉരുത്തിരിയുന്ന ദൈവാഭിമുഖ്യവും ഈശ്വരാന്വേഷണവും, ദൈവൈക്യവാഞ്ഛയും അതു കരഗതമാക്കുവാൻ അവൻ കണ്ടെത്തിയ കർമ്മാനുഷ്ഠാന നടപടികളും മതവും മതാനുഷ്ഠാനങ്ങളുമായി രൂപപ്പെട്ടു. അങ്ങനെ മതവും മതാത്മകതയും മനുഷ്യജീവിതത്തിന്റെ ഭാഗമായി. മനുഷ്യ ജീവിതത്തിന്റെ ഭാഗമായി മതം മാറിയപ്പോൾ മനുഷ്യന്റെ സംസ്കാരത്തിന്റെതന്നെ ഭാഗമായി മതം മാറി. ജീവിതത്തിന്റെ സമസ്ത ഭാവങ്ങളെയും സംസ്കാരത്തിന്റെ മാററങ്ങളെയും സ്വാധീനിക്കുവാൻ പോരുന്ന മിഴിവുററ ഘടകമായി മതം ചരിത്രത്തിൽ പ്രതിഷ്ഠ നേടി. ലോകത്തിലുള്ള എല്ലാ ജനതകളിലും അവരുടെ എല്ലാ സംസ്കാരങ്ങളിലും ഈ യാഥാർത്ഥ്യം സംഭവിച്ചുവെന്നത് ചരിത്രം സാക്ഷിക്കുന്നു. ഉദാഹരണമായി ഭാരതീയ ദർശനത്തിൽ അന്തർധാരയായി നിലനിൽക്കുന്ന വീക്ഷണമാണ് ജീവാത്മാവും പരമാത്മാവും തമ്മിലുള്ള ബന്ധം. ഈ ബന്ധത്തെ വ്യാഖ്യാനിക്കുവാനും, സാധിക്കുന്നിടത്തോളം പ്രകടമാക്കുവാനും അതിനെ പൂർണ്ണമാക്കുവാനും മനുഷ്യൻ അവലംബിച്ചിട്ടുള്ള അനുഷ്ഠാനങ്ങളായി മതത്തെ വിശേഷിപ്പിച്ചിട്ടുണ്ട്. മതം സംസ്കാരത്തിന്റെ ഭാഗമായി മാറിയപ്പോൾ ചില അനുഷ്ഠാനങ്ങൾ മാത്രമല്ല ഉളവാക്കപ്പെട്ടത്. ധാരാളം സാഹിത്യകൃതികളും വാസ്തുശില്പങ്ങളും മറ്റു മാധ്യമങ്ങളും ഉളവാക്കപ്പെട്ടു. വികസനം പ്രാപിക്കുന്ന മനുഷ്യന്റെ ആത്മാവിഷ്കാരമായി മനുഷ്യസംസ്കാരത്തിൽ മതം സ്ഥാനം പിടിച്ചു.

ദൈവമനുഷ്യ സമാഗമം?

മതത്തിന്റെ സ്വാഭാവിക ഉറവിടത്തെക്കുറിച്ചാണ് ഇതുവരെയും ചർച്ച നടത്തിയത്. ഈ സ്വാഭാവികത ഏതു മതത്തെക്കുറിച്ചും പറയാവുന്നതാണ്. ഈ അർത്ഥത്തിൽ ഒരു മതത്തിനും മററൊന്നിനുമുകളിൽ അധീശത്വം നേടുവാൻ കഴിയുകയില്ല. ഈയൊരു കാഴ്ചപ്പാടിൽ മനുഷ്യന്റെ അസ്തിത്വപരമായ അന്വേഷണത്തിനും ബുദ്ധിയുടെ കണ്ടെത്തലിനും വിവേചനത്തിന്റെ തെരഞ്ഞെടുപ്പിനുമാണ് സ്ഥാനം. മനുഷ്യൻ ദൈവത്തെ അന്വേഷിക്കുന്നുവെന്നുള്ള വസ്തുത

Scanned by CamScanner

യ്ക്കാണ് കൂടുതൽ സ്ഥാനം. ഇപ്രകാരമുള്ള മതദർശനം പൂർണ്ണവും പര്യാപ്തവുമല്ല. കാരണം, നേരിട്ടുള്ള ഈശ്വരാനുഭവം മതത്തിന്റെ അവിഭാജ്യഘടകമാണ്. മനുഷ്യൻ അവന്റെ പരിമിതിയിൽ ദൈവത്തെ അന്വേഷിക്കുന്നു. അതേസമയം അപരിമേയനായ ദൈവം മനുഷ്യനെ തേടിയിറങ്ങുന്നുവെന്നുള്ള ചരിത്രസത്യം നിഷേധിക്കാവുന്നതല്ല. ഈ തേടിയിറങ്ങൽ മതത്തിലും മതാത്മകതയിലും സുപ്രധാനമാണ്. തന്നെ അന്വേഷിക്കുന്ന മനുഷ്യനെ അഭിസംബോധന ചെയ്യുന്ന ദൈവത്തെക്കുറിച്ചുള്ള അറിവ് മതാത്മകതയുടെ അടുത്ത ഘട്ടമായി കാണുവാൻ കഴിയും. ഇവിടെ പുതിയൊരു മതസങ്കല്പം ഉരുത്തിരിയുന്നു. അതായത് വെളിവാക്കപ്പെട്ട ഒരു മൂല്യവ്യവസ്ഥിതി മതാനുഷ്ഠാനത്തിൽ സംജാതമാകുന്നു. സ്വാഭാവികമതത്തിൽ മനുഷ്യൻ നിരന്തര അന്വേഷിയാണ്. മനോഹരമായ ഈ പ്രപഞ്ചവും ഇതിലുള്ള സമസ്തചരാചരങ്ങളും ദൈവത്തെ അന്വേഷിച്ചുള്ള യാത്രയിൽ അവനു വഴികാട്ടിയാകുന്നു. അവനെ സംബന്ധിച്ചിടത്തോളം ദൈവത്തിങ്കലേക്ക് അവൻ നിരന്തരമായി തീർത്ഥാടനം നടത്തുന്നു. ഈ തീർത്ഥാടനത്തിൽ സൃഷ്ടി കർമ്മങ്ങളും സൃഷ്ടങ്ങളും ദൈവാന്വേഷണത്തിന്റെ വേദികളും ഉപാധികളുമാണ്. എന്നാൽ സൃഷ്ടിയിൽ പ്രകടമാക്കപ്പെട്ട ദൈവിക വ്യാപാരങ്ങൾക്കപ്പുറം ദൈവം മനുഷ്യന്റെ ചരിത്രത്തിലേക്കിറങ്ങിവരുന്നുവെന്ന ഒരു സത്യം കൂടി മനുഷ്യന് വെളിവാകുന്നു. അന്വേഷിയായ മനുഷ്യനും കടന്നുവരുന്ന ദൈവവും കണ്ടുമുട്ടുന്നു. ഈ സമാഗമം മതാത്മകതയിൽ നിർണ്ണായക വഴിത്തിരിവുതന്നെയാണ്. ഈ മനുഷ്യദൈവസമാഗമം യഹൂദമതത്തിലും, ക്രിസ്തുമതത്തിലും ഇസ്ലാമിലും അംഗീകരിക്കപ്പെടുന്നുണ്ട്. ഒരിക്കൽ ഈ സമാഗമം നടന്നു കഴിഞ്ഞാൽ മനുഷ്യന്റെ അന്വേഷണത്തിന്റെ ഗതിമാറുകയാണ്. അതിന്റെ സ്വഭാവവും അതോടൊപ്പം മാറുന്നു. ഇനി മനുഷ്യൻ ഒററയ്ക്കല്ല അന്വേഷണത്തിന്റെ പാതയിൽ മുന്നോട്ടു ചലിക്കുക. അവൻ ആരെ തേടിയിറങ്ങിയോ, ആരെ കാണുവാൻ കാത്തിരുന്നുവോ ആയവൻ അവനെ കണ്ടുമുട്ടി അവനുമായി സംസർഗ്ഗം പുലർത്തുന്നു. ഇപ്രകാരമുള്ള ഒരു സമാഗമം നടന്നു കഴിഞ്ഞാൽ ദൈവത്തോടൊപ്പം അവിടുന്ന് കാട്ടിത്തരുന്ന വഴിയിലൂടെ നടക്കുവാൻ ഒരുവൻ പ്രേരിതനാകുന്നു.

ക്രിസ്തീയത ഒരു മതമോ?

ദൈവമനുഷ്യസംഗമം നടന്നത് മനുഷ്യന്റെ ചരിത്രത്തിലാണെന്ന കാര്യം ഇവിടെ പ്രസക്തമാണ്. മതാത്മകതയുടെ വിശാലമാനങ്ങൾ മനസ്സിലാക്കുവാൻ ഈ ദർശനം അത്യന്താപേക്ഷിതമാണ്. ദൈവം നേരിട്ടും തന്റെ സന്ദേശവാഹകർ മുഖാന്തിരവും മനുഷ്യന്റെ ചരിത്ര

Scanned by CamScanner

ത്തിലും അതിന്റെ ഗതിവിഗതികളിലും ഇടപെടുന്നു. ദൈവം മനുഷ്യന്റെ ചരിത്രത്തിലേക്കിറങ്ങിവരുന്നതിന്റെ മുഖ്യലക്ഷ്യം, തന്നെത്തന്നെ ആവിഷ്കരിക്കുന്നതിനുവേണ്ടിയാണ്. ദൈവം ഇപ്രകാരം തന്നെത്തന്നെ വെളിപ്പെടുത്തുമ്പോൾ മനുഷ്യന്റെ മതാത്മകതയ്ക്ക് പുതിയൊരു മാനം കൈവരുന്നു. ദൈവത്തെക്കുറിച്ച് അപ്പോൾ അവനു പുതിയ ദർശനങ്ങളും ധാരണകളും ലഭിക്കുന്നു. സൃഷ്ടികളിൽ മനുഷ്യനുമാത്രം നൽകപ്പെട്ട ബുദ്ധിയും മനസ്സും സ്വാതന്ത്ര്യവും ഉപയോഗിച്ച് ദൈവത്തെ അറിയുന്നതിനും അവിടുത്തെ പ്രവൃത്തികൾ അംഗീകരിക്കുന്നതിനും മനുഷ്യനു സാധ്യതയുണ്ടെന്നുള്ള വസ്തുതയാണ് ഈ ദൈവിക വ്യാപാരങ്ങൾക്കു പശ്ചാത്തലം ഒരുക്കുന്നത്. ദൈവമനുഷ്യസമാഗമം നടന്നു കഴിഞ്ഞാൽ ബന്ധങ്ങളുടെ ഒരു ശ്രേണി രൂപീകൃതമാവുകയാണ്. ദൈവവും മനുഷ്യനും തമ്മിലുള്ള ബന്ധം വ്യക്തമാക്കപ്പെടുന്നു. മനുഷ്യനും മനുഷ്യനും ദൈവത്തിൽ ഐക്യപ്പെടുന്നു. ഈ ബന്ധത്തിന്റെ പശ്ചാത്തലത്തിൽ മതമെന്നത് വെറുമൊരു അന്വേഷണമോ, ദൈവോന്മുഖതയോ മാത്രമല്ല; മറിച്ച് മനുഷ്യ ചരിത്രത്തിൽ ദൈവാവിഷ്കാരത്തിലൂടെ സാധിതമായ ദൈവമനുഷ്യബന്ധമാണ്. മനുഷ്യർ തമ്മിൽ തമ്മിലും സൃഷ്ടലോകവുമായുണ്ടായ ബന്ധമാണ്. ഈ ബന്ധം പുതിയൊരു ജീവിത ശൈലിയും വീക്ഷണവും രൂപീകരിക്കുന്നു. തത്ഫലമായി ഒരു നവസമൂഹവും ജീവിതവും ഉളവാക്കുന്നു. ക്രിസ്തുമതം ഒരു മതമായി പരിഗണിക്കേണ്ടത് ഈ അർത്ഥത്തിലാണ്.

ക്രിസ്തീയതയുടെ പ്രത്യേകത?

ക്രിസ്തീയതയുടെ അടിസ്ഥാനം ഒരു സദാചാരസംഹിതയോ ധാർമ്മിക മൂല്യസമുച്ചയമോ ഒരു പ്രത്യയശാസ്ത്രമോ അല്ലെങ്കിൽ ഒരു തത്വസംഹിതയോ അല്ല. അതിന്റെ അടിസ്ഥാനം ഒരു സംഭവമാണ്. അതായത് കാലത്തിന്റെയും സമയത്തിന്റെയും പൂർണ്ണതയിൽ ദൈവം മനുഷ്യനായി അവതരിച്ച സംഭവം. വിശുദ്ധ യോഹന്നാൻ ആ രക്ഷാകരരഹസ്യത്തെ ഇപ്രകാരം സൂചിപ്പിച്ചു: "വചനം മാംസമായി നമ്മുടെ ഇടയിൽ വസിച്ചു" (യോഹ 1:14). യേശുവിൽ ദൈവമനുഷ്യസമാഗമം അതിന്റെ പൂർണ്ണത നേടിയെന്ന് ക്രിസ്ത്യാനികൾ വിശ്വസിക്കുന്നു. അതായത്, യേശു ക്രിസ്തുവിന്റെ ചരിത്രം ദൈവ മനുഷ്യസമാഗമത്തിന്റെ ഒരു ചരിത്രം തന്നെയാണ്. അത് ദൈവം മനുഷ്യർക്കായി തെരഞ്ഞെടുത്ത ഒരു രക്ഷണ്യ വ്യാപാരത്തിന്റെ സംക്ഷേപം തന്നെയാണ്. ഈ രക്ഷാകരപദ്ധതിയുടെയും ദൈവാവിഷ്കാരത്തിന്റെയും കർത്താവ് ദൈവവും വിഷയം മനുഷ്യനുമാണ്. ആ ദൈവിക പദ്ധതിയുടെ ചരിത്രത്തിലാണ് അല്ലെങ്കിൽ ചരിത്രമുള്ള ഒരു പദ്ധതിയിലാണ് ദൈവമനുഷ്യസമാഗമം നിർണ്ണായകമായി പൂർത്തിയാവുക. സമഗ്രവും സമ്പൂർണ്ണവുമായ ദൈവമനുഷ്യസമാഗമം സാധിതമായതിന്റെ

തുടക്കവും ക്രിസ്തുസംഭവത്തിലാണു നടക്കുക. മനുഷ്യനെയും മനുഷ്യകുലത്തെയും ഈ സംഭവം നിർണ്ണായകമായി സ്വാധീനിക്കുന്നു. അപ്പോൾ യേശു ക്രിസ്തുവെന്ന ദൈവിക വ്യക്തിയിലും അവിടുത്തെ മനുഷ്യജീവിതത്തിലും സന്ദേശത്തിലും നിർണ്ണായകരൂപം പ്രാപിച്ചതാണ് ക്രിസ്തീയതയും ക്രിസ്തീയജീവിതവും. ക്രിസ്തുരഹസ്യവും അതിൽ അനാവൃതമായ ദൈവിക പദ്ധതിയും ഇനിയും വിശദമായി പ്രതിപാദിക്കുവാനുള്ളതാണ്. ചുരുക്കത്തിൽ, ദൈവത്തെ യേശുവിൽ കണ്ടെത്തിയെന്നു ക്രിസ്ത്യാനി വിശ്വസിക്കുന്നു. യേശുവിൽ കേന്ദ്രീകൃതമായ ദൈവദർശനത്തിനാണ് അവൻ പ്രാധാന്യം കല്പിക്കുക.

ക്രിസ്തുവിന്റെ സമ്പൂർണ്ണത?

മനുഷ്യൻ ഈശ്വരാന്വേഷിയാണെന്നുള്ള യാഥാർത്ഥ്യം എല്ലാ മതങ്ങളും ഒരുപോലെ ഉയർത്തിപ്പിടിക്കുന്ന സത്യമാണ്. മനുഷ്യന്റെ അന്വേഷണവും മനുഷ്യന്റെ ചരിത്രത്തിലേക്ക് തന്നെത്തന്നെ സമർപ്പിക്കുന്ന ദൈവവും കണ്ടുമുട്ടുന്ന ദൈവ മനുഷ്യസമാഗമവും മതാത്മകതയുടെ നിർണ്ണായക നിമിഷമാണെന്നു നാം വിലയിരുത്തി. ദൈവമനുഷ്യസമാഗമം യേശുവിൽ പൂർണ്ണമായി എന്നും സമർത്ഥിക്കുന്നു. ഇപ്രകാരമുള്ള ഒരു നിലപാട് സംവാദങ്ങൾക്ക് സത്യത്തിൽ വിരാമമിടുകയല്ല, പിന്നെയോ ആരംഭം കുറിക്കുകയാണ്. എല്ലാ മതങ്ങളിലും സത്യത്തിന്റെ കിരണങ്ങളും ദൈവാവിഷ്കരണത്തിന്റെ ചൈതന്യവും കുടികൊള്ളുന്നുവെന്ന് സഭ വത്തിക്കാൻ സൂന്നഹദോസിലൂടെ അസന്നിഗ്ദ്ധമായി പ്രഖ്യാപിച്ച സത്യമാണ്. അപ്പോൾ എന്താണ് ക്രിസ്തീയതയുടെ അന്തസ്സത്തയെന്ന ചോദ്യം ഉയർന്നുവരും. ക്രിസ്തീയതയുടെ അന്തസ്സത്ത യേശുവെന്ന വ്യക്തിയാണ്. മനുഷ്യന്റെ ചരിത്രത്തിൽ യേശുവെന്ന വ്യക്തിയിലും തന്റെ മനുഷ്യജീവിതത്തിലും ദൈവമനുഷ്യസമാഗമം അതിന്റെ പൂർണ്ണതയിൽ നടന്നു. യേശുവിൽ ദൈവാവിഷ്കാരം സമ്പൂർണ്ണമാകുന്നു. യേശുക്രിസ്തുവിന്റെ ഈ കേന്ദ്രീയമാനമാണ് ക്രൈസ്തവ ജീവിതത്തിന്റെ അടിസ്ഥാനം (Centrality of Jesus).

ദൈവമനുഷ്യസമാഗമം എന്ന വിശ്വാസം?

ദൈവ മനുഷ്യസമാഗമം യേശുവിൽ പൂർണ്ണമായി എന്നു പറയുന്നതുവരെയും നാം ചർച്ച ചെയ്ത കാര്യങ്ങൾ എല്ലാ മതങ്ങളും പൊതുവെ അംഗീകരിക്കുന്നവയാണ്. എന്നാൽ, ഒരിക്കൽ യേശുവിനെ കണ്ടുമുട്ടുമ്പോൾ അവിടെ വിശ്വാസത്തിനു പ്രസക്തിയുണ്ടാകുന്നു. ഇതുവരെയും ഒരുവൻ തുടർന്നുവന്ന അന്വേഷണ - മതാത്മകത സമ്പൂർണ്ണ സമർപ്പണത്തിനു വഴിമാറുന്നു. അപ്പോൾ ക്രിസ്തീയതയെ വെറുമൊരു മതമായി മാത്രം കാണുവാൻ കഴിയുകയില്ല. കാരണം യേശുവിൽ സാധിതമായ ദൈവമനുഷ്യസമാഗമം ദൈവഹിതം അനു

REDMI NOTE 6 PRO
MI DUAL CAMERA
Scanned by CamScanner

വർത്തിക്കുവാൻ അവനെ നിരന്തരം പ്രചോദിപ്പിക്കുക മാത്രമല്ല, ആ അനുഷ്ഠാന പ്രക്രിയയുടെ സ്വഭാവവും ലക്ഷ്യവും നിർണ്ണയിക്കുകയും ചെയ്യുന്നു.

മററു മതങ്ങളും അവതാര വ്യക്തികളിൽ ദൈവമനുഷ്യസമാഗമം നടന്നുവെന്ന് വിശ്വസിക്കുന്നു. പക്ഷേ ഇവിടെ പ്രസക്തം മനുഷ്യചരിത്രമാണ്. യേശുക്രിസ്തു ദൈവ മനുഷ്യസമാഗമത്തിനു ആധാരവും അടിസ്ഥാനവുമായി നിലകൊള്ളുന്നതിന്റെ കാരണം അവിടുത്തെ ചരിത്രപരതയാണ്. ഈ സംഭവത്തോടുകൂടി മനുഷ്യചരിത്രം തന്നെ രണ്ടായി വിഭജിക്കപ്പെട്ടു. യേശുക്രിസ്തുവിനു മുമ്പും യേശുക്രിസ്തുവിനു പിൻപുമെന്ന് മാനവ ചരിത്രം വേർതിരിക്കപ്പെട്ടപ്പോൾ മാനവരാശിയെ സാരമായി ബാധിക്കുന്ന ഒരു സംഭവമായി അതു ഗണിക്കപ്പെട്ടുവെന്നതാണ് സത്യം. മററു മതങ്ങളിലും മതാത്മകതയിലും ദൈവികപരിപാലന ഉണ്ട്. ഋഷിവര്യർ ദൈവത്തെ കണ്ടെത്തിയെന്നതും നിസ്തർക്കമാണ്. പക്ഷേ, യേശുവിൽ നിറവേറിയ ദൈവമനുഷ്യ സമ്പർക്കത്തിന്റെ മേന്മ ദൈവത്തിന്റെ നിർണ്ണായകമായ ഇടപെടലാണ്. മനുഷ്യൻ കണ്ടുപിടിച്ചതോ, സ്വതന്ത്രമായ തീരുമാനത്തിൽ സാധിതമാക്കിയതോ അല്ല ആ യാഥാർത്ഥ്യം.

സംവാദത്തിന്റെ പ്രസക്തി?

ഈ സത്യം അടിച്ചേൽപ്പിക്കപ്പെടേണ്ടതല്ല. ഇവിടെയാണ് സംവാദത്തിന്റെ പ്രസക്തി നാം മനസ്സിലാക്കുക. മതമെന്ന സങ്കല്പത്തിലും വേദിയിലും മാത്രമല്ല ഈ സംവാദം നടക്കേണ്ടത്. വിശ്വാസത്തിന്റെ തലങ്ങളും വേദികളും അതിനുപയുക്തമാകണം. സംവാദത്തിലേർപ്പെടുന്ന വ്യക്തി ആഴത്തിൽ തന്റെ വിശ്വാസത്തിലുറച്ചവൻ ആയിരിക്കണം. അവൻ ക്രിസ്ത്യാനിയാണെങ്കിൽ നിരന്തരം അനാവരണം ചെയ്യപ്പെടുന്ന ക്രിസ്തുരഹസ്യം സ്വായത്തമാക്കുവാൻ ശ്രമിക്കണം. ഇതൊരു പ്രക്രിയയാണ്. ഇതാണ് അനസ്യൂതം ക്രിസ്തീയതയിൽ നടക്കേണ്ടത്. ഈ പ്രക്രിയയ്ക്ക് വികസനോന്മുഖമായ വ്യത്യസ്തതലങ്ങളുണ്ട്. ഈ പ്രക്രിയ പൂർണ്ണമാകുന്നത് വി. അഗസ്തീനോസ് പറയുന്നതുപോലെ ക്രിസ്തുവിന്റെ സമ്പൂർണ്ണതയിലാണ് (Fullness of Christ). ക്രിസ്തുരഹസ്യം അനുധാവതയോടെ പഠിച്ചു പഠിപ്പിക്കേണ്ടത് ഇന്നിന്റെ അനിവാര്യതയാണ്. അങ്ങനെയെങ്കിൽ അനേകരെ ഇന്ന് അറിയിക്കുവാൻ ഒരു സദ്വാർത്തയാണുള്ളത്. അത് യേശുവും അവനിൽ അനാവൃതമായ രഹസ്യവുമാണ്.

ഇവിടെ സ്വാഭാവികമായും ഒരു പ്രായോഗിക ബുദ്ധിമുട്ടുണ്ട്. എല്ലാവരും ഈശ്വരാന്വേഷികളാണെന്നു പറയുമ്പോഴും ദൈവൈക്യം ആഗ്രഹിക്കുന്നുവെന്നു സൂചിപ്പിക്കുമ്പോഴും ദൈവമനുഷ്യസമാഗമം സാധ്യമാണെന്നു പ്രസ്താവിക്കുമ്പോഴും, ആരുടെയും എതിർപ്പുണ്ടാവുക

സാധ്യമല്ല. പക്ഷെ ചരിത്രത്തിന്റെ നിർണ്ണായക നിമിഷത്തിൽ യേശുവിൽ ദൈവമനുഷ്യസമാഗമം സാധിതമായിയെന്നു പറയുമ്പോൾ സംവാദം മുറിയുവാനുള്ള സാധ്യത കൂടുതലാണ്. മററു മതങ്ങളിൽ പ്രത്യേകിച്ച് ഹിന്ദുമതത്തിൽ ഈ സമാഗമം തികച്ചും വ്യക്തിപരമാണ്. അതിന്റെ പ്രകാശിതമാനങ്ങളാണ് ആർഷഭാരതത്തിന്റെ പൈതൃകങ്ങളായ വേദങ്ങളും ഉപനിഷത്തുകളും മററു സാഹിത്യങ്ങളും. തീർച്ചയായും അവ ദൈവത്തിൽ നിന്നും ലഭിച്ച ജ്ഞാനം ഉൾക്കൊള്ളുന്നതാണ്. ഇസ്ലാമിലും യഹൂദമതത്തിലും ഈ സമാഗമം പ്രകടമായ പ്രതിഭാസങ്ങളാണ്. യഹൂദമതത്തിന്റെ ആദ്യപാദങ്ങളിൽ ദൈവം പ്രത്യക്ഷപ്പെടുന്നതായി നാം കാണുന്നു. അബ്രഹാമിന്റെ വിളിയിലും മോശയുടെ ജീവിതത്തിലും പ്രവാചകരുടെ ദൗത്യങ്ങളിലും ദൈവം ഇടപെടുന്നു. ഈ ദൈവിക ഇടപെടലുകളാണ് ഇസ്രയേലിന്റെ രൂപീകരണം സാധിതമാക്കിയത്. ദൈവത്തിന്റെ ആത്മാവ് ദൈവികമായി ലോകമതങ്ങളിൽ പ്രവർത്തിക്കുന്നു. ഈ തത്വം സംവാദത്തിന്റെ അന്തർധാരയായി നിലകൊള്ളണം. ഉദാഹരണമായി, ഹിന്ദുവായി ജനിക്കുകയും ജീവിക്കുകയും ചെയ്യുന്ന ഒരുവന് ഋഷിമാരിലൂടെ ലഭിച്ച വിജ്ഞാനമുണ്ട്. അവൻ അതനുസരിച്ച് ജീവിതം ക്രമീകരിക്കുന്നു. അവനുമായി സംവാദത്തിലേർപ്പെടുമ്പോൾ ഒന്നിച്ചുള്ള യാത്രയ്ക്കാണ് പ്രാധാന്യം. സഹവാസവും സഹവർത്തിത്വവും മൂലം സത്യത്തിന്റെ പൂർണ്ണതയായ യേശുവിലേക്ക് അവൻ നയിക്കപ്പെടണം. അവൻ സ്വായത്തമാക്കിയ വിജ്ഞാന ഭണ്ഡാഗാരം യേശുവിനെ സൂചിപ്പിക്കുന്നുവെന്ന് അവധാനതയോടെ മനസ്സിലാക്കണം. യേശുവിന്റെ സമ്പൂർണ്ണതയിൽ, ദൈവമനുഷ്യസമാഗമത്തിന്റെ നിർണ്ണായകതയിൽ ഒരുവനെ എത്തിക്കുവാൻ സാധിക്കുന്നത് സംവാദത്തിന്റെ അർത്ഥവും ലക്ഷ്യവും പൂർണ്ണമാക്കുന്നു.

സംവാദത്തിൽ പുലർത്തേണ്ട മനോഭാവം?

സംവാദത്തിൽ ഒരുവൻ അവന്റെ ബോധ്യങ്ങൾ മറച്ചുവയ്ക്കുക അഭികാമ്യമല്ല. ഞാൻ വിശ്വസിക്കുന്നതും ഏററു പറയുന്നതുമായ സത്യങ്ങൾ അപരൻ അറിയുകയെന്നത് അവന്റെ അവകാശമാണ്. അതു മറച്ചുവച്ചാൽ സംഭാഷണം നടക്കുകയില്ല. അവധാനതയോടെ ക്രിസ്തുവിന്റെ സമ്പൂർണ്ണതയിലേക്ക് ഒരുവൻ ആനയിക്കപ്പെടുമ്പോൾ ദൈവത്തിന്റെ ആത്മാവ് അവനിൽ പ്രവർത്തിക്കും.

സംവാദത്തിൽ പുലർത്തേണ്ട അടിസ്ഥാന മനോഭാവം പരസ്പരമുള്ള അംഗീകാരവും ബഹുമാനവുമാണ്. സത്യാന്വേഷണം എല്ലാ മതാനുയായികളുടെയും മുഖമുദ്രയാണെന്ന യാഥാർത്ഥ്യം മറന്നുകൂടാ. ഈ യാഥാർത്ഥ്യം സൗകര്യപൂർവ്വം വിസ്മരിക്കുന്നതിനാലാണ് ഇന്ന് മതപരിവർത്തനത്തെക്കുറിച്ചുള്ള വികലങ്ങളായ കാഴ്ചപ്പാടുകൾ പ്രചരിക്കുക. ആർക്കും ആരിലും മതാത്മകത അടിച്ചേൽപ്പിക്കു

വാൻ കഴിയുകയില്ല. ബോധ്യങ്ങൾ തീരുമാനത്തിലേക്ക് ഒരുവനെ നയിക്കുമെന്നുള്ളതാണ് സത്യം. സാമ്പത്തിക സഹായങ്ങളോ മറ്റു പ്രതിഫലങ്ങളോ കൊടുത്താൽ ഒരുവൻ മതാനുയായി ആകണമെന്നില്ല. പക്ഷേ അതവനെ ചിന്തിപ്പിക്കും. ഒരു പക്ഷേ അതിന് വ്യാഖ്യാനം നൽകുവാൻ അവനു കഴിഞ്ഞെന്നു വരുകയില്ലയെങ്കിലും ആ സന്ദേശം അവനു കൂടുതൽ സ്വീകാര്യമായി തോന്നാം. യേശു സമ്പാദിച്ച രക്ഷയുടെ കിരണങ്ങൾ എല്ലാവരിലും പ്രകാശിക്കുന്നു. ഇതൊരു സങ്കല്പമല്ല. പിന്നെയോ തികച്ചും യാഥാർത്ഥ്യമാണ്. ഈ സത്യം അംഗീകരിക്കുവാൻ ഇന്നിന്റെ വൈകാരിക സംഘർഷങ്ങൾ ഒരു വിഘാതമാണ്. അപ്പോൾ അനുധാവത വളരെ ആവശ്യമാണ്. രക്ഷയുടെ പ്രവർത്തനങ്ങൾ ആത്മാർത്ഥമായി ഒരുവൻ മനസ്സിലാക്കണം. മാനസാന്തരത്തിനു ഒരു പ്രക്രിയയുണ്ട്. ആ പ്രക്രിയയുടെ നിയന്താവ് ദൈവത്തിന്റെ ആത്മാവാണ്.

മതാത്മകതയുടെ മുഖം വികൃതമാകുന്നതെപ്പോൾ?

ഈ സത്യം മനസ്സിലാക്കാതെ നിക്ഷിപ്ത താല്പര്യങ്ങളും സ്വാർത്ഥതയും കലർത്തിയാൽ മതാത്മകതയുടെ മുഖം വർഗ്ഗീയമാകുന്നു. അതിന്റെ അടുത്തഘട്ടം ഈ വർഗ്ഗീയതയെ അധികാരത്തിനുവേണ്ടി രാഷ്ട്രീയവൽക്കരിക്കുന്നതാകുന്നു. പിന്നെ ആഞ്ഞു പിടിക്കുവാനുള്ള വെമ്പലും കീഴടക്കുവാനുള്ള ആവേശവുമാണ് നിഴലിച്ചു വരുക. ഇത്തരത്തിലുള്ള പ്രവണതകൾ മതവുമല്ല, മതാത്മകതയുമല്ല. ജനാധിപത്യത്തിന്റെ കാഴ്ചപ്പാടിൽ ആളുകളുടെ പിൻബലം പ്രധാനപ്പെട്ടതാകയാൽ അനുചരവൃന്ദങ്ങളെ സൃഷ്ടിക്കുക സ്വാർത്ഥ ചിന്താഗതിയുടെ ആവശ്യമായി മാറുന്നു.

സംവാദത്തിന്റെ ആത്യന്തിക ലക്ഷ്യം?

യേശുവിൽ മതത്തിനു നിർണ്ണായക മാനം കൈവന്നുവെന്നു പറയുമ്പോൾ സംവാദത്തിൽ നാം വേറൊരു കാര്യം കൂടി മനസ്സിലാക്കണം. മററുള്ള മതങ്ങളുടെ നവോത്ഥാനത്തിലൂടെ ദൈവത്തിന്റെ മുമ്പിൽ മനുഷ്യജീവിതം അതിന്റെ പൂർണ്ണതയിൽ നയിക്കുവാൻ സഹായിക്കുകയെന്നത് ഈ പുരോഗതിയുടെ ആദ്യഘട്ടമാണ്. പ്രത്യേകിച്ചും ദൈവത്തിൽ നിന്നു മനുഷ്യനെ അകററുവാൻ സംഘടിതമായ ഒരു ശ്രമം ഇന്നു നടക്കുമ്പോൾ ദൈവത്തിങ്കലേക്കു മനുഷ്യനെ നയിക്കുന്ന ശ്രമത്തിനു ഇന്ന് വലിയ സ്ഥാനമുണ്ട്. എന്നാൽ സുവിശേഷ മൂല്യങ്ങൾ മനുഷ്യനു പകരുകയെന്നുള്ളത് ഉദാത്തമായ ക്രിസ്തീയ ദൗത്യമാണ്. യേശുവതാണ് പ്രഘോഷിച്ചത്. അവിടുന്നു പ്രസംഗിച്ചത് ദൈവരാജ്യത്തിന്റെ മൂല്യങ്ങളാണ്. യേശുക്രിസ്തുവിലാണ് ആ മൂല്യങ്ങൾ ആവിഷ്കൃതമായതും. അപ്പോൾ യേശുവിന്റെ സമ്പൂർണ്ണതയിലേക്ക് ആനയിക്കപ്പെടുകയെന്നതു മതാന്തര സംവാദങ്ങളുടെ ആത്യന്തിക സാഫല്യമാകുക സാദ്ധ്യമാണ്. □

Scanned by CamScanner

2

ബൈബിൾ

ബൈബിളിനെക്കുറിച്ച് പൊതുവായി?

വിശുദ്ധഗ്രന്ഥത്തെക്കുറിച്ചുള്ള ഏതു ചർച്ചയും ആരംഭിക്കേണ്ടത് ദൈവിക വെളിപാടിന്റെ പശ്ചാത്തലത്തിലാണ്. ദൈവിക വെളിപാടിന്റെ ലിഖിതരൂപമാണ് ബൈബിൾ. ഇങ്ങനെ പറയുമ്പോൾ ഒരു കാര്യം വ്യക്തമാണ്. ദൈവിക വെളിപാട് മുഴുവൻ അത് ഉൾക്കൊള്ളുന്നില്ല. വിശുദ്ധഗ്രന്ഥത്തിനു പുറത്തും ദൈവാവിഷ്ക്കരണം നിറഞ്ഞുനിൽക്കുന്നു. സൃഷ്ടിയുടെ ചരിത്രത്തിൽ, പ്രത്യേകിച്ച് മനുഷ്യന്റെ ചരിത്രത്തിലുടനീളം പ്രഘോഷിക്കപ്പെടുന്നതും നിഴലിച്ചു നിൽക്കുന്നതുമായ യാഥാർത്ഥ്യമാണ് ദൈവാവിഷ്ക്കരണം. ദൈവാവിഷ്ക്കരണത്തിന്റെ വേദിയും മനുഷ്യന്റെ ചരിത്രം തന്നെയാണെന്ന് പറയാം

ദൈവാവിഷ്ക്കരണം?

രണ്ടാം വത്തിക്കാൻ സുന്നഹദോസ് ദൈവാവിഷ്ക്കരണത്തെ സംബന്ധിക്കുന്ന ഒരു പ്രമാണരേഖ നമുക്കു നൽകുന്നുണ്ട്. അനന്തനന്മസ്വരൂപിയായ ദൈവം സ്വയം വെളിപ്പെടുത്തുവാനും നമുക്ക് അജ്ഞാതമായിരിക്കുന്ന അവിടുത്തെ തിരുവിഷ്ടം നമ്മെ അറിയിക്കുവാനും തിരുമനസ്സാകുന്നു. ദൈവാവിഷ്കരണത്തിന്റെ അന്തസ്സത്തയാണിത്. ദൈവിക രഹസ്യങ്ങളുടെ വെളിപ്പെടുത്തൽ രക്ഷണ്യവ്യാപാരത്തിന്റെ അവിഭാജ്യഘടകമാണ്. ഇതനുസരിച്ചാണ് യേശുക്രി

Scanned by CamScanner

സ്തുവിലൂടെ പരിശുദ്ധാത്മാവിന്റെ ശക്തിയാൽ പിതാവിന്റെ പക്ക ലേക്ക് പ്രവേശനവും ദൈവിക സ്വഭാവത്തിൽ ഓഹരിയും ലഭിക്കുന്ന ത്. തന്റെ സ്നേഹത്താൽ പ്രേരിതനായി അദൃശ്യനായ ദൈവം മനു ഷ്യരുടെ ഇടയിൽ സ്നേഹിതനെപ്പലെ സംവേദിക്കുകയും സാന്നിദ്ധ്യം കൊണ്ട് അനുഗ്രഹിക്കുകയും ചെയ്യുന്നു. തന്റെ സാന്നിദ്ധ്യത്തിലേക്കു മനുഷ്യരെ ക്ഷണിക്കുകയും ആനയിക്കുകയും ചെയ്യുകയെന്നതാണ് ദൈവാവിഷ്ക്കരണത്തിന്റെ ഉദ്ദേശ്യം. ദൈവിക വെളിപാടുകളുടെ വെളിച്ചത്തിലാണ് ദൈവത്തെക്കുറിച്ചും മനുഷ്യരക്ഷയെക്കുറിച്ചുമുള്ള അഗാധ സത്യങ്ങൾ നാം മനസ്സിലാക്കുക. ദൈവിക വെളിപാടുകൾ മനുഷ്യബുദ്ധിക്ക് അതീതമാണെങ്കിലും അപ്രാപ്യമല്ലയെന്ന സത്യം വിസ്മരിച്ചുകൂടാ. വിവിധഘട്ടങ്ങളിലും വിവിധഭാവങ്ങളിലും ദൈവം തന്നെത്തന്നെ വെളിപ്പെടുത്തുന്നു. ഹെബ്രായർക്കുള്ള ലേഖനത്തിൽ നാം വായിക്കുന്നു: "പൂർവ്വകാലങ്ങളിൽ പ്രവാചകന്മാർ വഴി വിവിധ ഘട്ടങ്ങളിലും വിവിധ രീതികളിലും ദൈവം നമ്മുടെ പിതാക്കന്മാരോടു സംസാരിച്ചിട്ടുണ്ട്. എന്നാൽ ഈ അവസാന നാളുകളിൽ തന്റെ പുത്രൻ വഴി അവിടുന്നു നമ്മോടു സംസാരിച്ചിരിക്കുന്നു".(ഹെബ്രാ. 1:1-2)" അപ്പോൾ യേശുവിലാണ് ദൈവിക വെളിപാടിന്റെ പൂർണ്ണത നാം കാണുക. വിശുദ്ധ യോഹന്നാൻ ശ്ലീഹായും എഴുതുന്നു: "ദൈവത്തെ ആരും ഒരിക്കലും കണ്ടിട്ടില്ല. പിതാവുമായി ഗാഢബന്ധം പുലർത്തുന്ന ദൈവം തന്നെയായ ഏകജാതനാണ് അവിടുത്തെ വെളി പ്പെടുത്തിയത്" (യോഹ.1:18). പ്രപഞ്ചസൃഷ്ടിയിലും, പൂർവ്വ പിതാ ക്കന്മാരുടെ ജീവിതത്തിലും ഇസ്രയേലിന്റെ ആവിർഭാവത്തിലും, പുറ പ്പാടിന്റെ അനുഭവത്തിലും, ഉടമ്പടിയുടെ അന്തസ്സത്തയിലും, ന്യായാ ധിപരുടെ സംരക്ഷണയിലും, രാജാക്കന്മാരുടെ വാഴ്ചയിലും പ്രവാ ചകന്മാരുടെ ദൗത്യത്തിലും പ്രകടമായ ദൈവികവെളിപാടാണ് യേശു വിൽ പൂർണ്ണമാവുക.

യേശുക്രിസ്തു വെളിപാടിന്റെ പൂർണ്ണത എന്നു പറയുന്ന തിനെക്കുറിച്ചുള്ള അഭിപ്രായം?

ദൈവവചനം മാംസമായി നമ്മുടെയിടയിൽ വസിച്ചപ്പോൾ (യോ ഹ.1:14) ദൈവാവിഷ്ക്കരണം അതിന്റെ നിർണ്ണായകത നേടി. പിതാ വിന്റെ നിത്യവചനം ലോകത്തിൽ മനുഷ്യനായി അവതരിച്ചപ്പോൾ ദൈവിക മേഖലയിലേക്ക് മനുഷ്യൻ ഉയർത്തപ്പെട്ടു. ദൈവപുത്രന്റെ മർത്ത്യീകരണം ദൈവത്തിന്റെ ഈ രഹസ്യങ്ങൾ മാനവകുലത്തിന് സംജാതവും അനാവൃതവുമാക്കിത്തീർത്തു. മർത്ത്യീകരണം സാധി തമാക്കിയ ബന്ധങ്ങളുടെ ശ്രേണി ദൈവിക വെളിപാടുകൾക്ക് നിർണ്ണാ യക വേദിയായി മാറി. ദൈവപിതാവിന്റെ വാക്കുകളാണ് യേശു അരു ളിചെയ്തത്. "ദൈവം അയച്ചവൻ ദൈവത്തിന്റെ വാക്കുകൾ സംസാ രിക്കുന്നു"(യോഹ.3:34). ദൈവത്തിന്റെ ഹിതമാണവിടുന്ന് അനു

വർത്തിച്ചത്. "എന്തെന്നാൽ ഞാൻ പൂർത്തിയാക്കാനായി പിതാവ് എന്നെ ഏൽപ്പിച്ച ജോലികൾ - ഞാൻ ചെയ്തുകൊണ്ടിരിക്കുന്ന ജോലികൾ തന്നെ - പിതാവാണ് എന്നെ അയച്ചതെന്നു സാക്ഷ്യപ്പെടുത്തുന്നു" (യോഹ.5:36). യേശുവിന്റെ ജീവിതവും ജീവിത യാഥാർത്ഥ്യങ്ങളും പിതാവിനെ വെളിപ്പെടുത്തി. അവിടുത്തെ പെസഹാ രഹസ്യത്തിലൂടെയാണ് തന്നിൽ ആവിഷ്കൃതമായ ദൈവിക വെളിപാടുകൾ പൂർണ്ണമാക്കുക. സനാതനവും സമ്പൂർണ്ണവുമായ ഈ ദൈവിക വെളിപാടാണ് അപ്പസ്തോലസമൂഹത്തിനു ഭരമേൽപ്പിക്കപ്പെട്ടത്.

ദൈവിക വെളിപാടിൽ അപ്പസ്തോലന്മാരുടെ സ്ഥാനം?

തന്നോടുകൂടി ആയിരിക്കുന്നതിനും, സുവിശേഷം പ്രസംഗിക്കുന്നതിന് അയയ്ക്കപ്പെടുന്നതിനും പിശാചുക്കളെ ബഹിഷ്ക്കരിക്കുവാൻ അധികാരം നൽകപ്പെടുന്നതിനും വേണ്ടിയാണ് അപ്പസ്തോലന്മാർ വിളിക്കപ്പെട്ടത് (മർക്കോസ്. 3:14-16). ദൈവിക രഹസ്യങ്ങളുടെ കാര്യസ്ഥരും സുവിശേഷത്തിന്റെ ദൂതന്മാരുമാകുവാൻ അവർ പ്രത്യേകം തിരഞ്ഞെടുക്കപ്പെട്ടു. യേശുവിന്റെ ജീവിതത്തെ സ്വന്തം കണ്ണുകൾകൊണ്ട് കണ്ടവരും, അവിടുത്തെ പഠനങ്ങളെ ശ്രവിച്ചവരും സ്പർശിച്ചനുഭവിച്ചവരുമാണവർ. ലോകമെങ്ങും പ്രഘോഷിപ്പിക്കപ്പെടേണ്ട സുവിശേഷം അവർക്കാണ് ഭരമേൽപ്പിക്കപ്പെടുക. അപ്പോൾ വെളിപാടിന്റെ ലിഖിതരൂപമായ ബൈബിളിന്റെ ആവിർഭാവത്തിലും വാചികരൂപമായ പാരമ്പര്യത്തിലും അപ്പസ്തോലന്മാരുടെ സ്ഥാനം നിർണ്ണായകമാണ്. അപ്പസ്തോലികത്വം സഭയുടെ ലക്ഷണമായി പിന്നീടാണ് നിർവചിക്കപ്പെട്ടതെങ്കിലും ദൈവിക വെളിപാടിന്റെ ആധികാരികത്വം നിർണ്ണയിച്ചത് ഈ യാഥാർത്ഥ്യമായിരിക്കുന്നുവെന്നത് എടുത്തുപറയേണ്ടതാണ്.

മുകളിൽ സൂചിപ്പിക്കപ്പെട്ട ദൈവികാവിഷ്ക്കരണത്തിന്റെ പശ്ചാത്തലത്തിലാണ് ഇനിയും ബൈബിളിനേയും പാരമ്പര്യത്തേയും നാം മനസ്സിലാക്കേണ്ടത്.

ബൈബിളിന്റെ രചനാകാലഘട്ടത്തെക്കുറിച്ച്?

ബൈബിൾ വിരചിതമായത് ഏതാണ്ട് 1000 - 1200 വർഷങ്ങൾക്കിടയിലാണെന്ന് ഇന്ന് ബൈബിൾ പണ്ഡിതന്മാർ അംഗീകരിക്കുന്നു. പഴയനിയമം എഴുതപ്പെട്ടത് 1000 വർഷങ്ങൾക്കിടയിലാണ്. വിവിധ സ്ഥലങ്ങളിലും വിവിധ സാഹചര്യങ്ങളിലുമായി പല ഗ്രന്ഥകാരന്മാരാൽ വിരചിതമായതാണ് വിശുദ്ധഗ്രന്ഥം. മോശയുടെ പുസ്തകം, അഥവാ തോറ എന്നു വിളിക്കുന്ന പഞ്ചഗ്രന്ഥിതന്നെ ഏകദേശം 550 വർഷങ്ങൾ രചനാകാലഘട്ടം അവകാശപ്പെടുന്നു.

ഈ യാഥാർത്ഥ്യം പുതിയനിയമ രചനയ്ക്കും ബാധകമാണ്. സുവി

Scanned by CamScanner

ശേഷങ്ങൾക്കു മുമ്പുതന്നെ സഭയുടെ പാരമ്പര്യങ്ങൽ ഉടലെടുത്തു. യേശുവിന്റെ പെസഹാ രഹസ്യങ്ങൾ, പ്രത്യേകിച്ച് അവിടുത്തെ മരണവും ഉത്ഥാനവും അപ്പസ്തോലന്മാരുടെ ജീവിതത്തേയും ജീവിത വീക്ഷണങ്ങളേയും നിർണ്ണായകമായി സ്വാധീനിച്ചു. യേശു മരിച്ചു, അവൻ ഉയർത്തു, താൻ വീണ്ടും വരുമെന്നുള്ള വിശ്വാസസത്യം അവരുടെ അറിയിപ്പിന്റെ (Kerygma) കാതലായിമാറി. പ്രധാനമായും വാചിക പാരമ്പര്യത്തിലധിഷ്ഠിതമായിട്ടായിരുന്നു അപ്പസ്തോലന്മാർ വിശ്വാസികളെ പഠിപ്പിച്ചിരുന്നത്. അവസാനമായി സുവിശേഷം എഴുതുന്ന വിശുദ്ധ യോഹന്നാൻ (A.D. 90) വരെയും ഇതു തുടർന്നു. ഓരോ പ്രാദേശിക സമൂഹത്തിന്റെ ആവശ്യങ്ങൾക്കനുസരണമായിട്ടാണ് സുവിശേഷങ്ങളും ലേഖനങ്ങളും വിരചിതമായതെന്ന് ലൂക്കായുടെ സുവിശേഷത്തിന്റെ ആരംഭത്തിലും അദ്ദേഹം തന്നെ രചിച്ച ശ്ലീഹന്മാരുടെ നടപടി പുസ്തകത്തിന്റെ ആരംഭത്തിലും നമ്മെ ഓർമ്മിപ്പിക്കുന്നു.

ബൈബിളിനെ സംബന്ധിച്ചിടത്തോളം പാരമ്പര്യത്തിന്റെ പ്രാധാന്യവും അടിസ്ഥാനവും?

ദൈവിക വെളിപാടിന്റെ ഭണ്ഡാരം അപ്പസ്തോലന്മാർക്കു ഭരമേല്പ്പിക്കപ്പെട്ടുവെന്നു നാം കണ്ടു. വത്തിക്കാൻ സുന്നഹദോസ് അപ്പസ്തോലന്മാരേയും അവരുടെ പിൻഗാമികളായ മെത്രാന്മാരെയും സുവിശേഷ ദൂതന്മാരായി ചിത്രീകരിക്കുന്നു. ലോകമെങ്ങും പോയി സുവിശേഷം പ്രസംഗിക്കുവാനുള്ള ദൗത്യം യേശുക്രിസ്തു അവർക്കാണ് നൽകുക. ദൈവം ചെയ്ത വലിയ കാര്യങ്ങളാണവർ പ്രഘോഷിച്ചത്. പരിശുദ്ധാത്മാവിന്റെ ആവാസത്താൽ പൂരിതരായ അപ്പസ്തോലന്മാരുടെ പ്രഘോഷണങ്ങൾ നടപടി പുസ്തകത്തിൽ നാം വായിക്കുന്നു. യേശു അവരെ പഠിപ്പിച്ചതും പരിശുദ്ധാത്മാവ് ഓർമ്മപ്പെടുത്തിയതുമായ സകലതും ലിഖിതരൂപമാക്കുവാൻ കഴിഞ്ഞില്ല. "യേശു ചെയ്ത മറ്റു പല കാര്യങ്ങളും ഉണ്ട്. അതെല്ലാം എഴുതിയിരുന്നെങ്കിൽ ആ ഗ്രന്ഥങ്ങൾ ഉൾക്കൊള്ളാൻ ലോകത്തിനു തന്നെ സാധിക്കാതെ വരുമെന്നാണെനിക്കു തോന്നുന്നത്"(യോഹ.21:25). ഈ സത്യം അടിവരയിട്ടു സഭ നമ്മെ ഓർമ്മിപ്പിക്കുന്നു. പരിശുദ്ധ സഭക്ക് ലഭിച്ചിരിക്കുന്ന വെളിപാടിന് ആധാരമായി നിലകൊള്ളുന്ന രണ്ട് ഉറവിടങ്ങളാണ് വി.ഗ്രന്ഥവും പാരമ്പര്യവും.

ദൈവിക വെളിപാടിന്റെ ലിഖിതരൂപമായ ബൈബിളിന്റെ രൂപീകരണത്തിലും, പാരമ്പര്യത്തിന്റെ വാചിക കൈമാറലിലും സമൂഹത്തിന്റെ സ്ഥാനം പ്രധാനമാണ്. ദൈവം ഇസ്രയേലിന്റെ ചരിത്രത്തിൽ നിർണ്ണായകമായി ഇടപെടുന്ന അവസരങ്ങളായിരുന്നു പുറപ്പാടിന്റെ സംഭവങ്ങൾ. സംഹാരദൂതന്റെ കടന്നുപോകലും, ഇസ്രയേലിലെ ആദ്യജാതന്മാരുടെ സംരക്ഷണവും, പെസഹായുടെ ആചരണവും, ഇസ്രയേ

REDMI NOTE 6 PRO
MI DUAL CAMERA

Scanned by CamScanner

ലിന്റെ വിമോചനവും, മരുഭൂമിയിലെ അനുഭവങ്ങളും, സീനായ് മലയിലെ ഉടമ്പടിയും, വാഗ്ദത്തനാട്ടിലേയ്ക്കുള്ള പ്രവേശനവും അവരുടെ മനസ്സിലെ മായാത്തമുദ്രയായതിന്റെ കാരണം വാചികമായ കൈമാറൽ തന്നെയാണ്. "ഇസ്രായേലേ കേൾക്കുക" എന്നു പറഞ്ഞു തന്നെയാണ് കൽപ്പനകളുടെ സാരസാരാംശം അവതരിപ്പിക്കപ്പെടുക. പെസഹായുടെ ആചരണവേള പാരമ്പര്യത്തിന്റെ ആഘോഷമായ പ്രഘോഷണവും കൈമാറലും ആയിരുന്നു. പുതിയനിയമത്തിലും ആദിമസഭയുടെ അപ്പസ്തോല സമൂഹങ്ങളുടെ സ്ഥാനം പ്രധാനപ്പെട്ടതാണ്. തന്റെ ഓർമ്മ താൻ വരുന്നതുവരെ അനുസ്മരിക്കുവാനാണ് അപ്പസ്തോല സമൂഹത്തെ യേശു ഭരമേല്പിച്ചത് (ലൂക്കാ. 22:19). ആദിമ സഭാസമൂഹം തീർച്ചയായും അനുസ്മരിച്ചതും, ഓർമ്മ പുതുക്കിയതും യേശുവിന്റെ പെസഹാരഹസ്യങ്ങളായിരുന്നു. പ്രത്യേകിച്ചും അവിടുത്തെ മരണവും ഉത്ഥാനവും പ്രഖ്യാപിക്കുന്ന വേദികളായി അവരുടെ ആരാധന മാറി. യേശുവിന്റെ ജീവിതവും പ്രഘോഷണങ്ങളും, പ്രവൃത്തികളും ആരാധനയിൽ പ്രഘോഷിക്കപ്പെട്ടു. ഇപ്രകാരം പ്രഘോഷിപ്പിക്കപ്പെട്ടവ സാവധാനം ലിഖിതരൂപം പ്രാപിച്ച് ആരാധനയിൽ സ്ഥിര പ്രതിഷ്ഠ നേടി.

ലിഖിതരൂപത്തിലായ ദൈവിക വെളിപാടാണ് ബൈബിൾ എന്നു പറയുമ്പോൾ ദൈവം ചെയ്തതും അരുളിചെയ്തതുമായ എല്ലാം അതുൾക്കൊള്ളുന്നുവെന്നർത്ഥമാക്കുന്നില്ല. എല്ലാം എഴുതപ്പെട്ടിട്ടില്ലയെന്നു മാത്രമല്ല, എഴുതിയ പലതും പാരമ്പര്യമായിരുന്നുവെന്നതും യാഥാർത്ഥ്യമാണ്.

പൗലോസ് അപ്പസ്തോലന്റെ ലേഖനങ്ങളിലും സഭയിൽ നിലനിന്നിരുന്ന പാരമ്പര്യങ്ങളെക്കിറിച്ചുള്ള സൂചനകൾ ലഭ്യമാണ്. മാത്രമല്ല സഭയിൽ നിലനിന്നിരുന്ന പാരമ്പര്യങ്ങളെ അടിസ്ഥാനമാക്കിയാണ് വിശുദ്ധ പൗലോസ് ശ്ലീഹാ തന്റെ ലേഖനങ്ങൾ എഴുതുന്നത്. "എനിക്കു ലഭിച്ചത് സർവ്വപ്രധാനമായി കരുതി ഞാൻ നിങ്ങൾക്ക് ഏൽപ്പിച്ചുതന്നു" (കോറി. 15:3). സഭയിൽ നിന്നും തനിക്കു ലഭിച്ച പാരമ്പര്യം യേശുക്രിസ്തുവിൽ നിന്നുമാണെന്ന് ശ്ലീഹാ സാക്ഷിക്കുന്നു. "കർത്താവിൽ നിന്ന് എനിക്കു ലഭിച്ചതും ഞാൻ നിങ്ങളെ ഭരമേല്പിച്ചതുമായ കാര്യം ഇതാണ്" (1 കോറി. 11:23). വിശുദ്ധ കുർബാനയിലൂടെ യേശു സ്ഥാപിക്കുന്ന പുതിയ ഉടമ്പടിയെപ്പറ്റി വിവരിക്കുന്നതിന്റെ ആരംഭത്തിലാണ് അപ്പസ്തോലന്മാർ ഇതു പറയുന്നത് എന്നുള്ളത് തികച്ചും പ്രസക്തമാണ്. അപ്പോൾ സഭയ്ക്കു നൽകപ്പെട്ട പാരമ്പര്യം ദൈവനിവേശിതമാണെന്നു വ്യക്തമാണ്. എങ്കിൽ ബൈബിൾ മാത്രം മതിയെന്നു വാദിക്കുന്നവർ ഈ ദൈവനിവേശിതത്വത്തെയും ആത്യന്തികമായി ദൈവവെളിപാടിനെയുമാണ് നിഷേധിക്കുന്നത്.

Scanned by CamScanner

ബൈബിളിന്റെ രൂപീകരണത്തിലും പാരമ്പര്യത്തിന്റെ കൈമാറലിലും സഭയുടെ സ്ഥാനം?

ദൈവികവെളിപാടിന്റെ ലിഖിതരൂപമായ ബൈബിളിന്റെ രൂപീകരണത്തിലും വാചികഭാവമായ പാരമ്പര്യത്തിന്റെ കൈമാറലിലും പരിശുദ്ധ സഭയുടെ സ്ഥാനം അദ്വിതീയമാണ്. പരിശുദ്ധാത്മാവിൽ അപ്പസ്തോലന്മാരുടെ പ്രബോധനത്തിൽ ഉരുവാക്കപ്പെട്ടതാണ് സഭ. അപ്പസ്തോല സമൂഹത്തിനുമാത്രം അവകാശപ്പെട്ടതാണ് സഭാസമൂഹത്തിന്റെ രൂപീകരണം. സഭാസമൂഹത്തിന്റെ ആധികാരികത അപ്പസ്തോലികത്വത്തിന്റെ അടിസ്ഥാനത്തിലാണ് നിശ്ചയിക്കപ്പെടുക. അവസാനത്തെ അപ്പസ്തോലനായ വിശുദ്ധ യോഹന്നാന്റെ കാലശേഷം അപ്പസ്തോലികവെളിപാടുകൾ അവസാനിച്ചു. തുടർന്നുള്ള ദൈവിക വെളിപാടിന്റെ സാധ്യത ഇതു തള്ളിക്കളയുകയല്ല, മറിച്ച് സഭയുടെ രൂപീകരണത്തിന്റെ പ്രസക്തിയെടുത്തു പറയുകയാണ്. വ്യക്തിപരമായ വെളിപാട് ഇനി ഒരുവനു ലഭിക്കുക സഭയിലെ അംഗമെന്ന നിലയ്ക്കു മാത്രമാണ് അല്ലെങ്കിൽ സഭയുടെ കെട്ടുപണിയ്ക്കാണ് ദൈവിക വെളിപാടുകൾ ലഭിക്കുക.

സുവിശേഷങ്ങൾക്കു മുമ്പുതന്നെ സഭയുണ്ടായി എന്ന സത്യം ഇന്നു സൗകര്യപൂർവ്വം വിസ്മരിക്കപ്പെടുന്നു. വിശുദ്ധ ലിഖിതവും പാരമ്പര്യവും സഭയ്ക്കു നൽകപ്പെട്ടതും, ഏൽപ്പിക്കപ്പെട്ടതുമായ ദൈവിക വചനത്തിന്റെ ഏക കലവറയാണെന്ന് വത്തിക്കാൻ കൗൺസിൽ പഠിപ്പിക്കുന്നു. സഭയിലെ ഇടയന്മാരോടു ചേർന്ന് ദൈവജനം അതിനെ മുറുകെ പിടിക്കുകയും നിലനിർത്തുകയും ചെയ്യണമെന്ന് കൗൺസിൽ ഓർമ്മിപ്പിക്കുന്നു. വ്യക്തിപരമായ വായനയ്ക്കും, സ്വാംശീകരണത്തിനും, വ്യാഖ്യാനത്തിനുമുള്ള സാധ്യതയും വേദിയും ഇവിടെ നിരസിക്കപ്പെടുകയല്ല. പക്ഷെ ദൈവവചനം ദൈവികദാനമായതിനാൽ അതിനെ ആധികാരികമായി വ്യാഖ്യാനിക്കുവാനുള്ള അധികാരം ജീവിക്കുന്ന സഭയുടെ പ്രബോധനാധികാരത്തിനു മാത്രമാണെന്ന സത്യം അടിവരയിട്ടു പ്രസ്താവിക്കേണ്ടതാണ്. ഇവിടെയും കൗൺസിലിന്റെ പ്രബോധനം ശ്രദ്ധേയമാണ്. സഭയുടെ പ്രബോധനാധികാരം ദൈവവചനത്തിന് ഉപരിയല്ല, പിന്നെയോ അതിനെ സേവിക്കുവാനുള്ളതാണ്. ഈ അർത്ഥത്തിലും പ്രബോധനാധികാരത്തിനു വിധേയമായും സഭയിലെ അംഗങ്ങളുടെ വ്യക്തിദർശനങ്ങൾ പ്രത്യേകിച്ച് മിസ്റ്റിക്കുകളുടെയും വിശുദ്ധരുടെയും മാർഗ്ഗങ്ങൾ സഭയുടെ പൊതുവായ സ്വത്താണ്. അപ്പോൾ സഭയോടൊത്തു ചിന്തിക്കുക എന്നുള്ള അടിസ്ഥാന തത്വത്തിനു വളരെയേറെ പ്രസക്തി ലഭിക്കുന്നു.

ദൈവാവിഷ്ക്കരണത്തിന്റെ പശ്ചാത്തലത്തിൽ വിശുദ്ധലിഖിതത്തെയും പാരമ്പര്യത്തെയും, സഭയുടെ പ്രബോധനാധികാരത്തെയും ദർശിക്കുമ്പോൾ ഇവയെല്ലാം ദൈവം മനുഷ്യനായി ഒരുക്കിയ രക്ഷയുടെ പദ്ധതിയുടെ ഭാഗം തന്നെയാണെന്നു മനസ്സിലാക്കാം. ❑

Scanned by CamScanner

3

സഭ

തിരുസഭയെക്കുറിച്ച്?

വിശുദ്ധ സഭയെക്കുറിച്ചുള്ള ഏതൊരു വിശകലനവും ആരംഭിക്കേണ്ടത് അത് ഒരു രഹസ്യം എന്ന നിലയ്ക്കാണ്. സഭയാകുന്ന വലിയ യാഥാർത്ഥ്യത്തിന്റെ ഉള്ളറകൾ ഇനിയും സമ്പൂർണ്ണമായി തുറന്നു ലഭിച്ചിട്ടില്ല. ഈ സത്യം അംഗീകരിച്ചുതന്നെയാണ് രണ്ടാം വത്തിക്കാൻ സൂന്നഹദോസ് സഭയെന്ന യാഥാർത്ഥ്യത്തെ വിശദീകരിക്കുവാൻ ധാരാളം സാദൃശ്യങ്ങൾ "ജനതകളുടെ പ്രകാശം" എന്ന തിരുസഭയെക്കുറിച്ചുള്ള പ്രമാണരേഖയിൽ ആദ്യമേ തന്നെ ഉൾപ്പെടുത്തിയിട്ടുള്ളത്. സഭയെന്ന യാഥാർത്ഥ്യത്തിന്റെ വിവിധ വശങ്ങൾ വിശദീകരിക്കുന്നവയാണ് ഈ സാദൃശ്യങ്ങൾ. ഈ സാദൃശ്യങ്ങൾ ഓരോന്നും അതിന്റെ പശ്ചാത്തലത്തിൽ മനസ്സിലാക്കേണ്ടതാണ്.

സഭ ഒരു അജഗേഹമാണ് :

വിശുദ്ധ യോഹന്നാന്റെ സുവിശേഷം അവതരിപ്പിക്കുന്ന ഏറ്റവും മനോഹരമായ ചിത്രത്തിൽനിന്നാണ് ഈ ദർശനം ഉരുവാകുക (യോഹന്നാൻ 10:1-10). പഴയനിയമത്തിൽ യഹോവയായ ദൈവത്തെ വരച്ചുകാട്ടുവാനും ഇടയന്റെ സാദൃശ്യം ദൈവനിവേശിത ഗ്രന്ഥകർത്താക്കൾ സ്വീകരിച്ചിരുന്നു. യേശു സവിശേഷമായ ഈ ദൗത്യം ഏറ്റെടുത്തു. ഈ അജഗേഹത്തിന്റെ ഒരേയൊരു വാതിലും അവിടുന്നുതന്നെയാണ്. തന്റെ ആടുകൾക്കുവേണ്ടി ജീവൻ ബലികഴിക്കുക

Scanned by CamScanner

വഴിയായി അവിടുന്നു ഇടയന്മാരിൽ അഗ്രഗണ്യനാകുന്നു (യോഹ 10:11- 15).

സഭ ദൈവത്തിന്റെ കൃഷി ഭൂമിയാണ്:

ഈ സാദൃശ്യവും ആദ്യമായി ഉരുത്തിരിയുന്നത് പഴയനിയമ പശ്ചാത്തിലത്തലാണ്. റോമർക്കെഴുതിയ ലേഖനത്തിലും (റോമ 11:13-26) കോറിന്തോസുകാർക്കെഴുതിയ ഒന്നാമത്തെ ലേഖനത്തിലും (1 കോറി 3:9) പൗലോസ് അപ്പസ്തോലൻ സംസാരിക്കുന്നത് ഈ സാദൃശ്യത്തിന് ഉപോൽബലകമായിട്ടാണ്. കർത്താവുതന്നെ ഈ സാദൃശ്യം എടുത്തുകാട്ടുന്നു. മുന്തിരിച്ചെടിയുടെ സാദൃശ്യത്തിൽ നാം അതാണു കാണുക. തായ് തടിയോടു ഒട്ടിച്ചേർക്കപ്പെടുന്ന മുളയായി സഭ ചിത്രീകരിക്കപ്പെടുന്നു. സാക്ഷാൽ മുന്തിരിവള്ളി കർത്താവാണ്. നാം അവിടുത്തെ ശാഖകളും. ശാഖകൾക്കു ജീവനും ഫലദായകത്വവും നൽകുന്നത് അവിടുന്നാണ്. അവിടുത്തെ കൂടാതെ നമുക്ക് ഒന്നും ചെയ്യുവാൻ കഴിയുകയില്ല (യോഹ 15:1-5).

സഭ ദൈവഭവനമെന്നു വിളിക്കപ്പെടുന്നുണ്ട്. സഭ ഒരു സൗധമായി ചിത്രീകരിക്കപ്പെടുന്നു. സ്വർഗ്ഗീയ ജറുസലേമെന്നും അതിനെ വിളിക്കുന്നുണ്ട്. വത്തിക്കാൻ സൂന്നഹദോസ് പ്രസ്താവിക്കുന്ന ഈ സാദൃശ്യങ്ങളെല്ലാം സഭയെന്ന രഹസ്യത്തെ അനാവൃതമാക്കുന്നുണ്ട്. വി.പൗലോസ് സഭയെ ദൈവത്തിന്റെ ജനമെന്ന് വിശദീകരിക്കുന്നു. പഴയ നിയമ ചരിത്രത്തിൽ നിന്നും ഉരുത്തിരിയുന്ന ഒരു സങ്കേതമാണത്. ദൈവം മനുഷ്യ സമൂഹത്തെ തന്റെ ജനമായി പകർത്തിയെടുക്കുന്നതിന് മെനഞ്ഞ രക്ഷാകരവ്യാപാരത്തിൽ ഇസ്രായേൽ ജനത്തെയാണ് ദൈവജനമായി ആദ്യം രൂപപ്പെടുത്തുന്നത്. ഈ രക്ഷാകരപദ്ധതിയിൽ ഉരുവാക്കപ്പെട്ട സമൂഹമാണ് ദൈവത്തിന്റെ ജനം. ക്രിസ്തുവിന്റെ മൗതികശരീരമായും വി.പൗലോസ് ശ്ലീഹാ സഭയെ അവതരിപ്പിക്കുന്നു. ശരീരമായ സഭയിലൂടെ ശിരസ്സായ ക്രിസ്തുവിന്റെ പ്രവർത്തനങ്ങൾ തുടരുന്നു. മലങ്കരസഭയുടെ പശ്ചാത്തലത്തിൽ സഭ ഒരു രഹസ്യമാകുന്നുവെന്നുള്ള ദർശനത്തിനാണു കൂടുതൽ പ്രസക്തി. സഭാരഹസ്യത്തിന്റെ ആഴങ്ങൾ മനസ്സിലാക്കാതെയുള്ള ചില ചിന്താധാരകൾ അപകടങ്ങളിലേക്കു നീങ്ങുവാനുള്ള സാധ്യതകൾ ക്ഷണിച്ചുവരുത്തുന്നുണ്ട്. 'ജനതകളുടെ പ്രകാശ'മെന്ന പ്രമാണരേഖയുടെ രണ്ടാം അധ്യായത്തിൽ സഭ ദൈവത്തിന്റെ ജനമായി അവതരിപ്പിക്കപ്പെടുന്നു. സഭയുടെ രഹസ്യം മനസ്സിലാക്കാതെ ദൈവത്തിന്റെ ജനമായി മാത്രം ചില ദൈവശാസ്ത്രജ്ഞന്മാർ സഭയെ ദർശിച്ചപ്പോൾ അവാച്യമായ ഈ രഹസ്യത്തെ ഒരു സംഘടനയായി

REDMI NOTE 6 PRO
MI DUAL CAMERA
Scanned by CamScanner

മാത്രം ചിത്രീകരിക്കുകയുണ്ടായി. ഈ ദർശനത്തിൽ സഭാത്മകദർശനങ്ങൾക്കു പ്രാധാന്യം കുറഞ്ഞു. ആരാണ് അതിന്റെ അധ്യക്ഷൻ, ആരാണ് അംഗങ്ങൾ, എങ്ങനെ അംഗങ്ങളാകാം തുടങ്ങിയ വശങ്ങൾക്കു പ്രസക്തികൂടി. രണ്ടാം വത്തിക്കാൻ സൂന്നഹദോസിന്റെ തിരുസഭയെക്കുറിച്ചുള്ള പ്രമാണരേഖ അതിന്റെ സമഗ്രതയിൽ സഭാത്മക ദർശനത്തിന് തികച്ചും അടിസ്ഥാനപരമാണ്.

സഭ ഒരു രഹസ്യമാകുന്നത് എങ്ങനെയാണ്?

ദൈവത്തിന്റെ രക്ഷാകരപദ്ധതിയുടെ ഭാഗമായതിനാലാണ് സഭ ഒരു രഹസ്യമാകുന്നത്. രഹസ്യം എന്ന വാക്കിനെ പൂർണ്ണമായും നിർവ്വചിക്കുവാൻ ഇനിയും കഴിഞ്ഞിട്ടില്ല. "മിസ്തേരിയോൻ" എന്ന ഗ്രീക്കു പദത്തിൽ നിന്നുമാണ് രഹസ്യം (Mystery) എന്ന പദം ഉത്ഭവിച്ചത്. നിഗൂഢത, രഹസ്യം, മൗതികത്വം, കൂദാശ എന്നൊക്കെ ഇതിനെ പരിഭാഷപ്പെടുത്താം. രഹസ്യം പരിപൂർണ്ണമായി മനുഷ്യബുദ്ധി ഗ്രഹിക്കുന്നില്ല. മനുഷ്യ ബുദ്ധിക്കതീതമായ ദൈവിക പദ്ധതിയുടെ ചരിത്രത്തിലുള്ള ആവിഷ്കാരത്തെ അതു സൂചിപ്പിക്കുന്നു. രഹസ്യം മനുഷ്യബുദ്ധിക്ക് അതീതമാണെന്നു പറയുമ്പോൾ മനുഷ്യബുദ്ധിക്കു നിരക്കുന്നതല്ലെന്നർത്ഥമില്ല. അറിയുന്തോറും മനുഷ്യന്റെ അറിവിനെ അത് അതിശയിപ്പിക്കുന്നു. സഭയുടെ രഹസ്യം മനസ്സിലാക്കുവാൻ ശ്രമിക്കുന്ന ഏവനും ദൈവം ചെയ്ത രക്ഷാകര കാര്യങ്ങൾ ആദ്യം മനസ്സിലാക്കണം. കാരണം, ദൈവിക വ്യാപാരങ്ങളിലും രക്ഷണ്യ പദ്ധതിയിലുമാണ് സഭയുടെ രഹസ്യം അടങ്ങിയിരിക്കുക. നിത്യപിതാവായ ദൈവത്തിന്റെ അനന്തജ്ഞാനത്തിൽ അവിടുത്തെ നന്മയിലും സ്നേഹത്തിലും തികച്ചും സ്വതന്ത്രവും നിഗൂഢവുമായ ഒരു പദ്ധതിപ്രകാരം ഈ പ്രപഞ്ചം സൃഷ്ടിക്കപ്പെടുന്നു. സൃഷ്ടിയുടെ മകുടമായി മനുഷ്യൻ ദൈവത്തിന്റെ സ്വന്തം ഛായയിലും സാദൃശ്യത്തിലും സൃഷ്ടിക്കപ്പെടുമ്പോൾ ദൈവം അവനെ തന്റെ ദൈവിക ജീവനിൽ പങ്കാളിയാക്കുകയായിരുന്നു. അവൻ അധഃപതിച്ചപ്പോൾ രക്ഷയുടെ പ്രത്യാശ അവനു നൽകി. പൂർവ്വ പിതാക്കന്മാരിലൂടെ, ന്യായാധിപരിലൂടെ, അഭിഷിക്തരായ നേതാക്കന്മാരിലൂടെ, പ്രവാചകരിലൂടെ അവിടുന്നു മനുഷ്യ രക്ഷയ്ക്കുള്ള മാർഗ്ഗങ്ങൾ ഇടവിടാതെ നൽകി. ഇസ്രയേലിന്റെ തെരഞ്ഞെടുപ്പിലും പഴയ ഉടമ്പടിയിലും തിരുസഭയുടെ സൂചനകൾ നാം കാണുന്നു. കാലത്തിന്റെ പൂർണ്ണതയിൽ പിതാവ് തന്റെ ഏകജാതനെ അയയ്ക്കുമ്പോൾ സൂചിതമായ യാഥാർത്ഥ്യത്തിനു രൂപവും ഭാവവും കൈവരുന്നു. യേശുക്രിസ്തുവിന്റെ പെസഹാ രഹസ്യത്തിലൂടെ പുതിയൊരു സമൂഹത്തെ ദൈവം രൂപീകരിക്കുന്നു. യേശുവിന്റെ ജനനം, ജീവിതം, പീഡ, മരണം, ഉത്ഥാനം, സ്വർഗ്ഗാരോ

REDMI NOTE 6 PRO
MI DUAL CAMERA
Scanned by CamScanner

ഹണം, പരിശുദ്ധാത്മദാനം എന്നിവയെ പൊതുവെ വിളിക്കുന്നതാണ് പെസഹാ രഹസ്യം. പഴയനിയമത്തിൽ ഒരു സമൂഹത്തെ ദൈവം വിളിച്ചു വേർതിരിച്ച് അവരുമായി ഉടമ്പടിയിലേർപ്പെടുന്നതുപോലെ, ക്രിസ്തു രഹസ്യത്തിൽ ഒരു പുതിയ സമൂഹം ഉരുവാക്കപ്പെടുന്നു. ഇതു നിലനിൽക്കുന്നതും സ്ഥായിയുമായ ഉടമ്പടിയാണ്. കാരണം, യേശുവിന്റെ പെസഹാ രഹസ്യത്തിൽ അത് അധിഷ്ഠിതമാണത്. ഇപ്രകാരം യേശുവിന്റെ ജീവിതയാഥാർത്ഥ്യത്തിലും ജീവനിലും ഉടമ്പടിയിലും ഒന്നു ചേർന്ന സമൂഹത്തിനാണ് പരിശുദ്ധാത്മാവിനെ നൽകിയത്. പഴയനിയമത്തിലെ സമൂഹത്തെ അല്ലെങ്കിൽ ഇസ്രയേലിനെ ദൈവം നേരിട്ടു നയിച്ചു. പക്ഷേ, ഇതു പുതിയ നിയമത്തിലെ എന്റെ പുതിയ ഉടമ്പടിയാകുന്നുവെന്നു പറഞ്ഞ് യേശു സഭയ്ക്ക് ജന്മം നൽകുന്നു. ഈ സമൂഹം പരിശുദ്ധാത്മാവിനെ പ്രാപിച്ച് അതിലെ അംഗങ്ങളാകുന്നു. അപ്പോൾ സഭയുടെ ഉത്ഭവം യേശുക്രിസ്തുവിലാണ്. അതിന്റെ കർത്താവ് പിതാവായ ദൈവവും. ഈ സഭ നിരന്തരം നയിക്കപ്പെടുന്നത് പരിശുദ്ധാത്മാവിലാണ്. ദൈവത്താൽ വിളിക്കപ്പെട്ടവരും, കർത്താവിൽ രൂപപ്പെട്ടവരും, പരിശുദ്ധാത്മാവിനാൽ നയിക്കപ്പെടുന്നവരുമായ ദൈവത്തിന്റെ ജനമാണ് സഭ. മറ്റു വാക്കുകളിൽ പറഞ്ഞാൽ, പിതാവായ ദൈവത്താൽ സൃഷ്ടിക്കപ്പെടുകയും, ഏകജാതനായ പുത്രനാൽ രക്ഷിക്കപ്പെടുകയും, പരിശുദ്ധാത്മാവിനാൽ നടത്തപ്പെടുകയും ചെയ്യുന്ന സമൂഹമാണ് സഭ.

സഭയുടെ ലക്ഷണങ്ങൾ?

പരിശുദ്ധ സഭ കാതോലികവും, ശ്ലൈഹികവും, ഏകവും, വിശുദ്ധവുമെന്ന് നാം വിശ്വസിക്കുകയും ഏറ്റുപറയുകയും ചെയ്യുന്നു. ദൈവത്തിന്റെ രക്ഷാകര പദ്ധതിയാൽ ഉരുവാക്കപ്പെട്ടതിനാൽ അത് എല്ലാവരെയും ഉൾപ്പെടുത്തുമെന്ന യാഥാർത്ഥ്യമാണ് കാതോലികതയുടെ അന്തർധാര. യേശുവിൽ ആവിഷ്കൃതമായ രക്ഷ സകല മനുഷ്യർക്കും ഉള്ളതാണ്. തന്റെ പെസഹാരഹസ്യത്തിലൂടെ അവിടുന്നു സകലരെയും വീണ്ടെടുത്തു. ഇനിമുതൽ ആരും അന്യരോ പരദേശികളോ അല്ല. ദൈവഭവനത്തിലെ അംഗങ്ങളാണ്. യേശുവിലൂടെ ലഭിച്ച ഈ സാർവ്വത്രിക രക്ഷയാണ് സഭയുടെ കാതോലികതയുടെ അടിസ്ഥാനം. പിതാവിനാൽ സ്ഥാപിക്കപ്പെടുകയും പുത്രനാൽ രക്ഷിക്കപ്പെടുകയും പരിശുദ്ധാത്മാവിനാൽ നയിക്കപ്പെടുകയും ചെയ്യുന്നുവെന്നുപറയുമ്പോൾ സഭയുടെ വിശുദ്ധി അതിൽത്തന്നെ വ്യക്തമാണ്. അതുകൊണ്ടുതന്നെ സഭ വിശുദ്ധീകരിക്കാൻ പ്രാപ്തയാണ്. പരിശുദ്ധ ത്രിത്വത്തിന്റെ വിശുദ്ധിയാണ് സഭയുടെ വിശുദ്ധിക്ക് ആധാരവും അടിസ്ഥാനവും. വിശുദ്ധസഭ ഏകമാണ്. കാരണം, അത് എവിടെയും എല്ലാ

REDMI NOTE 6 PRO
Scanned by CamScanner

വർക്കും രക്ഷയുടെ അച്ചാരമായി നൽകപ്പെട്ടതാണ്. അതിന്റെ അടിസ്ഥാന യാഥാർത്ഥ്യം എവിടെയും ഒന്നുതന്നെയാണ്. കാതോലികവും, ഏകവും, വിശുദ്ധവുമായ സഭ ലോകാവസാനത്തോളം തുടരുന്നതിനുവേണ്ടിയാണ് അത് അപ്പസ്തോലന്മാരാകുന്ന അടിത്തറമേൽ പണിയപ്പെട്ടത് (എഫേ 2:20-21).

പൗലോസ് ശ്ലീഹായുടെ വാക്കുകൾ ഇവിടെ പ്രസക്തമാണ്: "ഇനിമേൽ നിങ്ങൾ അന്യരോ, പരദേശികളോ അല്ല. വിശുദ്ധരുടെ സഹപൗരരും ദൈവഭവനത്തിലെ അംഗങ്ങളുമാണ്. അപ്പസ്തോലന്മാരും പ്രവാചകരുമാകുന്ന അടിത്തറമേൽ പണിതുയർത്തപ്പെട്ടവരാണു നിങ്ങൾ. ഈ അടിത്തറയുടെ മൂലക്കല്ല് ക്രിസ്തുവാണ്. ക്രിസ്തുവിൽ ഭവനമൊന്നാകെ സമന്വയിക്കപ്പെട്ടിരിക്കുന്നു. കർത്താവിൽ പരിശുദ്ധമായ ആലയമായി അതു വളർന്നുകൊണ്ടിരിക്കുകയും ചെയ്യുന്നു" (എഫേ 2:19-22). അപ്പസ്തോലന്മാരാകുന്ന അടിത്തറമേൽ പണിയപ്പെടുന്ന സഭയെക്കുറിച്ചുള്ള ഈ ദർശനം മനോഹരമാണ്. ഈ സഭ എല്ലാവർക്കുമായി രൂപപ്പെടുകയും നൽകപ്പെടുകയും വ്യാപിക്കുകയും ചെയ്തു. അങ്ങനെ ആഗോളവ്യാപനം അതിന്റെ സ്വഭാവമായി. ഈ പശ്ചാത്തലത്തിൽ കാതോലികത്വത്തിനു രണ്ടു മാനങ്ങളുണ്ട്. എല്ലാവരെയും ഉൾക്കൊള്ളുന്ന യാഥാർത്ഥ്യമാകയാൽ അതു ലോകമാസകലം വ്യാപിച്ചു (External Catholicity). ലോകം മുഴുവൻ വ്യാപിക്കുന്നതോടൊപ്പം എല്ലാറ്റിനെയും അതു ഉൾക്കൊണ്ടു (Internal Catholicity). ലോകത്തിൽ നന്മയായിട്ടുള്ളതെല്ലാം ഉൾക്കൊള്ളുവാൻ സഭയ്ക്ക് പ്രാപ്തിയുണ്ട് എന്നതാണ് അതിന്റെ വിവക്ഷ. എല്ലാ നന്മകളും അതിന്റെ സമഗ്രതയിൽ ഉൾക്കൊള്ളുവാൻ വത്തിക്കാൻ സൂന്നഹദോസ് സഭയെ ആഹ്വാനം ചെയ്യുകയുണ്ടായി. നന്മ, അതെവിടെയായാലും പരിശുദ്ധാത്മാവിന്റെ ദാനമാണെന്ന് അസന്നിഗ്ധമായി സൂന്നഹദോസിൽ പ്രഖ്യാപിക്കപ്പെട്ടു.

അപ്പസ്തോലികത്വത്തിന്റെ പ്രാധാന്യം?

മുകളിൽ പ്രസ്താവിക്കപ്പെട്ട സഭയുടെ നാലു ലക്ഷണങ്ങളും സഭയുടെ ആദ്യകാലങ്ങൾ മുതൽ പ്രസക്തമായിരുന്നു. പക്ഷേ, യേശുവിന്റെ ജീവിതകാലത്തും അപ്പസ്തോലന്മാരുടെ കാലഘട്ടത്തിലും ഇവയെപ്പറ്റിയുള്ള ചർച്ചയ്ക്ക് വലിയ പ്രസക്തിയുണ്ടായിരുന്നില്ല. യേശുവിന്റെ പ്രസംഗത്തിന്റെയും ദൗത്യത്തിന്റെയും കാതൽ ദൈവരാജ്യം ആയിരുന്നു. അപ്പസ്തോലന്മാർ പ്രസംഗിച്ചത് നസറായനായ യേശുവിനെക്കുറിച്ചും. എന്നാൽ അപ്പസ്തോലന്മാരുടെ കാലത്തിനുശേഷം സഭാസമൂഹങ്ങളുടെ ആധികാരികതയെക്കുറിച്ച് ചർച്ചകളും തർക്കങ്ങളും ഉടലെടുത്തു. സഭാസമൂഹത്തിന്റെ ആധികാരികത

നിർണ്ണയിക്കുന്നതിൽ അപ്പസ്തോലികത്വം പ്രധാന ഘടകമായി മാറി. അപ്പസ്തോലിക കാലഘട്ടത്തിൽത്തന്നെ വ്യത്യസ്ത സഭാസമൂഹങ്ങൾ തമ്മിലുള്ള തർക്കം നാം കാണുന്നു. വിശുദ്ധ പൗലോസുതന്നെ ഇപ്രകാരമുള്ള തർക്കങ്ങളെക്കുറിച്ചുള്ള സൂചനകൾ നൽകിയിട്ടുണ്ട്. അപ്പസ്തോലിക കാലത്തിനുശേഷം സഭാസമൂഹങ്ങളിൽ ആധികാരികതയെ സംബന്ധിച്ചു ചോദ്യങ്ങളുയർന്നപ്പോൾ ആ സമൂഹങ്ങളുടെ അപ്പസ്തോലിക അടിസ്ഥാനത്തെക്കുറിച്ചുള്ള വ്യക്തത ആവശ്യമായി വന്നു. കാതോലികവും ഏകവും വിശുദ്ധവുമായ സഭ അപ്പസ്തോലികമായിരിക്കണം എന്നത് പ്രസക്തമായി. ആദ്യ നൂറ്റാണ്ടുകളിൽ നിലനിന്നിരുന്ന സഭാസമൂഹങ്ങൾ മുഴുവൻ അപ്പസ്തോലിക അടിസ്ഥാനം ആഘോഷപൂർവ്വം പ്രഖ്യാപിച്ചിരുന്നു. പാശ്ചാത്യസഭ വി.പത്രോസിന്റെ അപ്പസ്തോലികതയിൽ പണിയപ്പെട്ടതാണ്. ഗ്രീക്കുസഭ അന്ത്രയോസിന്റെ പേരിലറിയപ്പെടുന്നു. അലക്സാണ്ട്രിയായിൽ വി.മർക്കോസ് സഭ സ്ഥാപിച്ചുവെന്നു വിശ്വസിക്കപ്പെടുന്നു. സിറിയൻ സഭ മാർ അദ്ദായി, മാറി എന്നിവരിൽക്കൂടി വി.തോമാശ്ലീഹായുടെ പാരമ്പര്യം അവകാശപ്പെടുന്നു. ഒരു ശ്ലീഹായോടു ബന്ധപ്പെട്ടുനിൽക്കുവാൻ ഓരോ സഭയും അങ്ങേയറ്റം പരിശ്രമിച്ചുവെന്നുള്ളത് ചരിത്രസത്യമാണ്. ആഗോള വ്യാപകമായ കത്തോലിക്കാസഭയിൽ പാശ്ചാത്യസഭ വിശുദ്ധ പത്രോസിൽ അപ്പസ്തോലികത്വം അവകാശപ്പെടുന്നു. അതുപോലെതന്നെ പുരാതനമായ മറ്റു അപ്പസ്തോലിക സമൂഹങ്ങളും തങ്ങളുടെ അപ്പസ്തോലികത്വം അവകാശപ്പെടുന്നു. അപ്പസ്തോലിക പൈതൃകമാണ് ഓരോ സമൂഹത്തെയും വ്യക്തിഗത സഭയാക്കുന്നതിലെ നിർണ്ണായക ഘടകം.

മലങ്കര സഭയുടെ അനന്യത?

മലങ്കര സഭയുടെ അപ്പസ്തോലികതയുടെ ഉള്ളർത്ഥങ്ങൾ ഇന്ന് ഒന്നുകിൽ സൗകര്യപൂർവ്വം വിസ്മരിക്കപ്പെടുന്നു. അല്ലെങ്കിൽ, ആഴത്തിൽ മനസ്സിലാക്കാതെ പോകുന്നു. മലങ്കരസഭ മാർത്തോമാശ്ലീഹായാൽ സ്ഥാപിക്കപ്പെട്ടുവെന്നു പറയുമ്പോൾ അതിനു സഭാദർശനത്തിൽ പരമപ്രധാനമായ സ്ഥാനമുണ്ട്. തോമാശ്ലീഹായിലേക്ക് എത്തുന്നതാണ് നമ്മുടെ സഭയുടെ ആധികാരികത. മലങ്കരയുടെ ഊർജ്ജസ്വലത കൃത്യമായും അതിന്റെ സ്ഥാപനത്തിലാണ് കുടികൊള്ളുക. ഈ യാഥാർത്ഥ്യത്തോട് നിസംഗത പുലർത്തുകയോ ഇതിനെ അവഗണിക്കുകയോ ചെയ്യുന്നവർ യഥാർത്ഥ സഭാശാസ്ത്രത്തെത്തന്നെയാണ് തള്ളിപ്പറയുന്നത്. മലങ്കരസഭയുടെ അനന്യത അത് മാർത്തോമാശ്ലീഹായാൽ സ്ഥാപിക്കപ്പെട്ടുവെന്നുള്ള

I NOTE 6 PRO
Scanned by CamScanner

അപ്പസ്തോലികാടിസ്ഥാനമാണ്. മാർത്തോമാശ്ലീഹായുടെ ശ്ലൈഹികപാരമ്പര്യം മറ്റു ശ്ലീഹന്മാരുടെ പാരമ്പര്യം ഏറ്റുപറയുന്ന സഭാസമൂഹങ്ങളെ യാതൊരു വിധത്തിലും അവഗണിക്കുന്നില്ലായെന്ന സത്യം വിസ്മരിച്ചുകൂടാ. പ്രത്യേകിച്ചും ഭാരതത്തിലെ ലത്തീൻ സഭ അവരുടെ ശ്ലൈഹിക പൈതൃകം വിശുദ്ധ പത്രോസിൽ കേന്ദ്രീകരിക്കുമ്പോൾ, ഇവിടെ വ്യക്തമാകേണ്ട ഒരു യാഥാർത്ഥ്യമുണ്ട്. മലങ്കരസഭ അതിന്റെ അപ്പസ്തോലികത്വം വി.തോമാശ്ലീഹായിലാണ് കാണുന്നത്. അപ്പോൾ വി.പത്രോസിന്റെമേൽ സ്ഥാപിക്കപ്പെട്ട സഭയും മാർത്തോമാശ്ലീഹാ സ്ഥാപിച്ച സഭയും തമ്മിൽ ഐക്യത്തിലാണ് (Communion). അങ്ങനെയെങ്കിൽ മാർത്തോമാശ്ലീഹാ സ്ഥാപിച്ച ഇവിടുത്തെ സഭ റോമൻ സഭയുടെ ഭാഗമല്ല. പിന്നെയോ, ഐക്യത്തിലാണ്, കൂട്ടായ്മയിലാണ്. ലത്തീൻ സഭയും മലങ്കര സഭയും കത്തോലിക്കാ സഭയാണെങ്കിലും കത്തോലിക്കാ സഭ ലത്തീൻ സഭയോ മലങ്കരസഭയോ മാത്രമല്ല പിന്നെയോ ഓരോന്നും തനിമയോടെ നിലകൊള്ളുന്നു. ഒരു സഭ മറ്റൊരു സഭയുടെ ഭാഗമല്ല. ഈ സത്യമാണ് വത്തിക്കാൻ സൂന്നഹദോസ് പ്രഖ്യാപിച്ചത്. സഭ സഭകളുടെ കൂട്ടായ്മയാണ്. ഈ ദർശനം ഇന്നു തുലോം അവ്യക്തമാണ്. ഈ ദർശനം പുലർത്താത്തതിന്റെ അപര്യാപ്തതയാണ് നാം റീത്തുവഴക്കുകളിൽ കാണുക. ഇവിടെ വലിപ്പച്ചെറുപ്പമല്ല പ്രസക്തമായ വിഷയം. സഭയിൽ സഭകളുടെ നിജസ്ഥിതിക്ക് സുപ്രധാന സ്ഥാനമുണ്ട്. മാർത്തോമാ ശ്ലീഹായുടെ സഭയ്ക്ക് അതിന്റേതായ അപ്പസ്തോലികാടിസ്ഥാനമുണ്ട്. സഭാശാസ്ത്രത്തിൽ ഇതാണ് നമ്മുടെ സവിശേഷത. ഇന്ത്യയിൽ നാം കാണുന്ന, പ്രേഷിത പ്രവർത്തനം വഴിയായി ഉരുത്തിരിഞ്ഞ സഭാസമൂഹങ്ങളുടെ അവസ്ഥയല്ല സീറോ മലബാർ സഭയ്ക്കും സീറോ മലങ്കര സഭയ്ക്കും ഉള്ളത്. ഇവ എങ്ങനെ രണ്ടായി എന്നുള്ളത് ചരിത്രപരമായ അവലോകനത്തിനു വിഷയമാണ്.

നമ്മൾ ഏറ്റുപറയുന്ന അപ്പസ്തോലികത്വമാണ് നമ്മുടെ സ്വയംശീർഷകത്വത്തിന്റെ അടിസ്ഥാനം. വത്തിക്കാൻ സൂന്നഹദോസിനു ശേഷം ഈ ദർശനം ആഴത്തിൽ വേരോടുകയാണ്. മലങ്കര മെത്രാപ്പോലീത്താ ഒരു പ്രാദേശിക സഭയുടെ തലവനായിട്ടാണ് കൽപ്പിക്കപ്പെടുക. മലങ്കരസഭയ്ക്ക് തനതായ അപ്പസ്തോലിക പാരമ്പര്യം ഉള്ളതിനാൽ അത് ഒരു വ്യക്തിഗതസഭയായി കത്തോലിക്കാസഭയുടെ അവിഭാജ്യ ഘടകമാണെന്നും ഇനിയും ആഴത്തിൽ നാം മനസ്സിലാക്കേണ്ടിയിരിക്കുന്നു.

Scanned by CamScanner

സഭയും ആരാധനക്രമവും തമ്മിലുള്ള ബന്ധം?

ആരാധനക്രമവും ആരാധനാ രീതികളും (Liturgy and Rites) സഭയുടെ ഉദാത്തസമ്പത്താണ്. സഭയിലാണ് ആരാധനയും ആരാധനാ രീതികളും സാംഗത്യം നേടുക. ഈ ദർശനത്തിനും മലങ്കര സഭയുടെ സഭാത്മക ദർശനത്തിൽ സുപ്രധാന സ്ഥാനമുണ്ട്. മലങ്കര കത്തോലിക്കാ സഭ അനുവർത്തിക്കുന്നത് അടിസ്ഥാനപരമായി അന്ത്യോക്യൻ ആരാധനക്രമമാണ്. അന്ത്യോക്യൻ ആരാധനക്രമം അനുവർത്തിക്കുന്നതിനാൽ നാം ആ സഭാ കുടുംബത്തിൽ അംഗമാണ്. സഭയിലെ ആരാധന, അല്ലെങ്കിൽ അനുഷ്ഠാനക്രമങ്ങൾ സഭയുടെ സ്വത്താണ്. സഭയ്ക്ക് അതിന്റെ ആരാധനക്രമം നിശ്ചയിക്കുവാനുള്ള എല്ലാ അധികാര അവകാശങ്ങളും ഉണ്ട്. അതുപോലെ കാലോചിതമായി അതു പരിഷ്കരിക്കുവാനും സഭയ്ക്ക് ഉത്തരവാദിത്വമുണ്ട്, അവകാശമുണ്ട്. ഇവിടെ ആരാധനക്രമത്തിൽ പാലിക്കേണ്ട അടിസ്ഥാനപരമായ തത്വവ്യതിയാനവിധേയമായതും അല്ലാത്തതുമായ ഘടകങ്ങൾ നാം മനസ്സിലാക്കണം. ആരാധനക്രമത്തിൽ വ്യക്തിഗതകൂട്ടിക്കുഴച്ചിലുകൾ ഉണ്ടാകുവാൻ പാടില്ല. ആരാധന ക്രമത്തിന്റെ നവീകരണവും കാലോചിതമാറ്റങ്ങളും സഭയുടെ ഉത്തരവാദിത്വങ്ങളാണ്.

സഭയ്ക്കു നൽകപ്പെട്ട നിധിയാണ് ആരാധനക്രമം. അതിപുരാതനമായ അന്ത്യോക്യൻ ആരാധനക്രമം അതിന്റെ തനിമയിൽ, യഥാർത്ഥ പൈതൃകത്തിൽ മലങ്കരസഭ കാത്തുസൂക്ഷിക്കുന്നുവെന്നുള്ളതും മലങ്കര സഭയ്ക്ക് അവകാശപ്പെടാവുന്ന ഒരു പ്രത്യേകതയാണ്.

ഇന്നു പ്രബലമായ വിശുദ്ധ കുർബാനാധിഷ്ഠിതമായ സഭാദർശനവും കൂട്ടായ്മാധിഷ്ഠിതമായ സഭാ ദർശനവും മലങ്കര സഭയിൽ അതിന്റെ വിശ്വാസപ്രഖ്യാപനത്തിൽ ഏറ്റുപറഞ്ഞിരുന്നുവെന്ന സത്യവും വിസ്മരിച്ചുകൂടാ. മലങ്കര സഭയുടെ ഏറ്റവും സവിശേഷമായ സംഭാവന ഒരുപക്ഷേ അതിന്റെ സഭാത്മക ദർശനം തന്നെയാണ്. നമ്മുടെ സഭാത്മകദർശനത്തിനു അനന്യത നൽകുന്നത് അതിന്റെ രഹസ്യാത്മകതയും അപ്പസ്തോലികത്വവും അതിപുരാതനമായ ആരാധനയുമാണ്. ഇവ അതിന്റെ സമഗ്രതയിൽ ആവിഷ്കരിക്കപ്പെട്ടാൽ സഭാത്മകദർശനത്തിൽ നമ്മെ വളരെ ദൂരം അത് നയിക്കുമെന്നതിന് രണ്ടുപക്ഷമില്ല. ❐

REDMI NOTE 6 PRO
MI DUAL CAMERA

Scanned by CamScanner

4

സുവിശേഷവും സുവിശേഷവൽക്കരണവും

സുവിശേഷത്തെയും സുവിശേഷവൽക്കരണത്തെയും കുറിച്ച്?

നമ്മുടെ എല്ലാവരുടെയും പിതാവായ ദൈവം തന്റെ ഏകജാതനായ യേശുക്രിസ്തുവിനെ നമ്മുടെ പക്കലേക്ക് അയച്ച് തന്റെ പരിശുദ്ധാത്മാവിനെ യേശുക്രിസ്തുവിൽ നമുക്ക് പ്രദാനം ചെയ്ത് നമ്മെ പാപത്തിന്റെ അടിമത്വത്തിൽ നിന്ന് രക്ഷിക്കുകയും നമ്മുടെ രക്ഷകനും നാഥനുമായ യേശുക്രിസ്തുവിൽ നമ്മെ ദൈവമക്കളാക്കുകയും പരിശുദ്ധാത്മാവിലൂടെ സംലഭ്യമായ ആത്മീയ കൂട്ടായ്മയ്ക്ക് അർഹരാക്കുകയും ചെയ്തിരിക്കുന്നു. ഇത് സർവ്വ ജനങ്ങളേയും ഉദ്ദേശിച്ചുള്ള ദൈവത്തിന്റെ രക്ഷാകരപദ്ധതിയാണ്. ഈ പദ്ധതിയുടെ നിർണ്ണായകമായ ആവിഷ്ക്കരണവും ഉദ്ഘാടനവും പ്രഘോഷണവും ദൈവപുത്രനായ യേശുക്രിസ്തുവിന്റെ ജനനവും ജീവിതവും, മരണവും, ഉത്ഥാനവും പരിശുദ്ധാത്മപ്രദാനവും വഴിയാണ് സംഭവിച്ചിരിക്കുന്നത്. ഈ സദ്വാർത്ത യേശുക്രിസ്തുതന്നെയത്രേ നമ്മെ അറിയിച്ചിരിക്കുന്നത്. ഈ സുവിശേഷത്തിന്റെ തുടർന്നുള്ള പ്രഘോഷണവും, അംഗീകാരവും ഓരോ ക്രിസ്തുശിഷ്യന്റെ വ്യക്തിഗതവും ക്രിസ്തുസമൂഹത്തിന്റെ സംഘാതവുമായ ജീവിത ധർമ്മവും ലക്ഷ്യവുമാണ്. സുവി

ശേഷവൽക്കരണ സംരംഭത്തിന്റെ സത്താപരമായ അടിസ്ഥാനവും ഇതുതന്നെ.

സഭയുടെ സുവിശേഷ പ്രഘോഷണത്തെപ്പറ്റി ആധികാരികമായി പഠിപ്പിക്കുന്നതിന് പരിശുദ്ധ പിതാവ് പോൾ ആറാമൻ മാർപ്പാപ്പ പ്രസിദ്ധീകരിച്ച "സുവിശേഷ പ്രഘോഷണം" (Dec. 8, 1975) എന്ന തിരുവെഴുത്തും പരിശുദ്ധ പിതാവ് ജോൺ പോൾ രണ്ടാമൻ മാർപ്പാപ്പ പുറപ്പെടുവിച്ച 'രക്ഷകന്റെ ദൗത്യം' (Dec. 7, 1990) എന്ന ചാക്രികലേഖനവും സുപ്രധാനമായ രേഖകളാണ്. അവയെ ആധാരമാക്കി ഏതാനും അടിസ്ഥാന ആശയങ്ങൾ അവതരിപ്പിക്കുന്നതിനാണ് ഇവിടെ ഉദ്ദേശിക്കുക. നമ്മുടെ സുവിശേഷവത്കരണ സംരംഭത്തിന്റെ പ്രായോഗിക പദ്ധതികൾ നേരായ പാതയിൽ ഉറപ്പിക്കുന്നതിനും തീരാത്ത ഫലങ്ങൾ ഉളവാക്കുന്നതിനും അവ പ്രയോജനപ്പെടുമെന്ന് പ്രത്യാശിക്കുന്നു.

സുവിശേഷവൽക്കരണത്തിന്റെ അർത്ഥം?

"സഭയെ സംബന്ധിച്ചിടത്തോളം സുവിശേഷവൽക്കരണം എന്നതിന്റെ അർത്ഥം മനുഷ്യവർഗ്ഗത്തിന്റെ എല്ലാതലങ്ങളിലും ക്രിസ്തുവിന്റെ സുവിശേഷം അറിയിക്കുകയും, അതിന്റെ പ്രചോദനം വഴി മാനവസമൂഹത്തെ ആന്തരികമായി രൂപാന്തരപ്പെടുത്തുകയും നവീകരിക്കുകയും ചെയ്യുക എന്നതാണ്" (EN.18) യേശുക്രിസ്തു വഴി പരിശുദ്ധാരൂപിയിൽ വെളിപ്പെടുത്തപ്പെട്ട പിതാവിന് ലളിതവും പ്രകടവുമായ സാക്ഷ്യം വഹിക്കലാണ് സുവിശേഷവൽക്കരണം. അനേകം പേരെ സംബന്ധിച്ചും അറിയപ്പെടാത്ത ഒരു ദൈവത്തെ അവർക്ക് കാണിച്ചു കൊടുക്കുക എന്നതായിരിക്കണം ഈ ദൗത്യം. അതുകൊണ്ട് സ്രഷ്ടാവായ ദൈവം, അജ്ഞാതമോ വിദൂരസ്ഥിതമോ ആയ ഏതോ ഒരു ശക്തിയല്ല എന്നും, അവന്റെ ദൈവവും യഥാർത്ഥ പിതാവും ആണെന്നും മനുഷ്യന് വ്യക്തമാക്കികൊടുക്കുന്നതിൽ സുവിശേഷവൽക്കരണ ദൗത്യം അന്തർഭവിച്ചിരിക്കുന്നു. ഏവംവിധം നമ്മളെല്ലാം ദൈവപിതാവിൽ സഹോദരന്മാരും സഹോദരിമാരും ആയിത്തീർന്നിരിക്കുന്നു.

"ലോകത്തോടു ദൈവത്തിനുള്ള സ്നേഹം മനുഷ്യാവതാരം ചെയ്ത ക്രിസ്തുവിൽ വ്യക്തമാക്കപ്പെട്ടിരിക്കുന്നു. അങ്ങനെ ദൈവവചനം എല്ലാ സൃഷ്ടിജാലങ്ങൾക്കും ആസ്തിക്യം പ്രദാനം ചെയ്യുകയും മനുഷ്യവർഗ്ഗത്തിന് നിത്യജീവനിലേക്ക് ആഹ്വാനം നൽകുകയും ചെയ്തിരിക്കുന്നു" (EN. 26).

"ദൈവം അവിടുത്തെ കൃപയും അനുഗ്രഹവും മൂലം ക്രിസ്തു വഴി നിത്യരക്ഷ എല്ലാ ജനങ്ങൾക്കും നൽകിയിരിക്കുന്നു... മനുഷ്യാ

Scanned by CamScanner

വതാരം ചെയ്ത ദൈവപുത്രനായ ക്രിസ്തു ഇതിനുവേണ്ടിയാണ് മരിക്കുകയും ഉയിർക്കുകയും ചെയ്തതെന്നുള്ള സത്യം പ്രഘോഷിക്കപ്പെടണം" (EN. 27). 'യേശുക്രിസ്തുവിലൂടെ മാത്രമാണ് നമുക്ക് നിത്യരക്ഷ കൈവന്നിരിക്കുന്നത്" (RM.5). ദൈവരാജ്യം നമ്മുടെയിടയിൽ സന്നിഹിതമായിരിക്കുന്നതും" (RM.13).

"മനുഷ്യന്റെ നിത്യരക്ഷയാണ് സുവിശേഷസന്ദേശത്തിന്റെ കാതലും കേന്ദ്രബിന്ദുവുമായി ക്രിസ്തു പ്രഖ്യാപിച്ചിട്ടുള്ളത്. ദൈവത്തെ അറിയുന്നതിനും ദൈവത്താൽ അറിയപ്പെടുന്നതിനുമുള്ള സൗഭാഗ്യം അതിൽ അടങ്ങിയിരിക്കുന്നു. ദൈവത്തെ ദർശിക്കുന്നതിനും അവിടുത്തേക്ക് സ്വയം അർപ്പിക്കുന്നതിനുമുള്ള ആനന്ദം ഇതിൽ അന്തർലീനമായിരിക്കുന്നു. ക്രിസ്തുവിന്റെ ജീവിതത്തിലൂടെയാണ് ഇവയെല്ലാം സമാരാബ്ധമായത്. അവിടുത്തെ മരണവും പുനരുത്ഥാനവും വഴി അവ പൂർത്തിയാക്കപ്പെടുകയും ചെയ്തു" (EN.9; RM 13, 16).

"ദൈവരാജ്യം വെറും ഒരു ആശയമല്ല, വേദതത്വമല്ല, സ്വതന്ത്ര വ്യാഖ്യാനത്തിനു വിധേയമായ ഒരു പദ്ധതിയല്ല, പിന്നെയോ, സർവ്വോപരി അദൃശ്യനായ ദൈവത്തിന്റെ പ്രതിരൂപമായ, പേരും മുഖവുമുള്ള, നസ്രായനായ യേശുവെന്ന ഒരു വ്യക്തിയാണ് (RM.18). 'ദൈവത്തിന്റെ രക്ഷാകരപദ്ധതിയുടെ നിർണ്ണായകമായ കേന്ദ്രബിന്ദു യേശുക്രിസ്തുവത്രെ" (RM.6). 'കൃപാനിധിയായ ദൈവത്തെ പിതാവായി നമുക്ക് വെളിപ്പെടുത്തിയത് യേശുക്രിസ്തുവാണ്' (RM.12, 13).

സുവിശേഷവൽക്കരണത്തിന്റെ ലക്ഷ്യം?

സുവിശേഷവൽക്കരണത്തിന്റെ ലക്ഷ്യം ആന്തരികമായ മാനസാന്തരമത്രെ. ഒറ്റവാചകത്തിൽ പറഞ്ഞാൽ, സഭ പ്രഘോഷിക്കുന്ന ദിവ്യസന്ദേശത്തിന്റെ ശക്തിമൂലം ജനങ്ങളുടെ വ്യക്തിഗതവും സാമൂഹികവുമായ മനസ്സാക്ഷിയിലും അവർ ഏർപ്പെടുന്ന എല്ലാ പ്രവർത്തനങ്ങളിലും, അവർ നയിക്കുന്ന ജീവിതത്തിലും യഥാർത്ഥ മാനസാന്തരം സംജാതമാകുക എന്നതാണ് സുവിശേഷവൽക്കരണം (EN.18; RM 15).

"മനുഷ്യന്റെ ജീവിതമണ്ഡലം മുഴുവനും രൂപാന്തരം പ്രാപിക്കേണ്ടിയിരിക്കുന്നു. മനുഷ്യവർഗ്ഗം മുഴുവന്റെയും മനസ്സാക്ഷിയുടെ തീരുമാനങ്ങളിലും, മൂല്യങ്ങളുടെ നിർണ്ണയത്തിലും, താല്പര്യങ്ങളുടെ പരിഗണനയിലും, ചിന്താഗതിയിലും, ജീവിത ദർശനത്തിലും, പ്രചോദനത്തിലും, ദൈവവചനത്തിനും, നിത്യരക്ഷക്കും വിരുദ്ധമായതെല്ലാം പരിത്യജിക്കുന്നതിനുള്ള സന്നദ്ധതയിൽ അടിയുറച്ച ഒരു സ്ഥിതിവിശേ

MI NOTE 6 PRO
DUAL CAMERA
Scanned by CamScanner

ഷമാണ് എവിടെയും സംജാതമാകേണ്ടത്" (EN.19; RM.7). 'ഇപ്പറഞ്ഞവയുടെയെല്ലാം സംക്ഷേപം സംസ്കാരങ്ങൾ സുവിശേഷവൽക്കരിക്കപ്പെടണം എന്നതാണ്" (EN.20).

സുവിശേഷവൽക്കരണത്തിന്റെ മാർഗ്ഗങ്ങൾ?

"സുവിശേഷവൽക്കരണം വിവിധ ഘടകങ്ങൾ ഉൾക്കൊള്ളുന്ന സങ്കീർണ്ണമായ ഒരു പ്രക്രീയയാണ്. അതിൽ സമൂഹത്തിന്റെ നവീകരണം, സാക്ഷ്യം വഹിക്കൽ, പ്രത്യക്ഷമായ പ്രഘോഷണം, ആന്തരികമായ അംഗീകരണം, സമൂഹത്തിലെ അംഗത്വം, അടയാളങ്ങളുടെ സ്വീകരണം, അപ്പോസ്തോലിക മനോഭാവം എന്നിങ്ങനെ വിവിധ ഘടകങ്ങൾ ഉണ്ട്" (EN.24; RM.41).

1. "സഭയുടെ വീക്ഷണത്തിൽ, സുവിശേഷവൽക്കരണത്തിനുള്ള ഒന്നാമത്തെ മാർഗ്ഗം, യഥാർത്ഥ ക്രിസ്തീയ ജീവിതം വഴി നൽകപ്പെടുന്ന സാക്ഷ്യമാണ്. അതിനെ ചുരുക്കത്തിൽ ജീവിത ശുദ്ധിയുടെ സാക്ഷ്യം എന്നു പറയാം" (EN.41). 'നവീനമായ ഒരു ജീവിത ശൈലി കാഴ്ച വെയ്ക്കുന്ന പ്രേഷിതന്റെയും ക്രൈസ്തവ കുടുംബത്തിന്റെയും സഭാ സമൂഹത്തിന്റെയും ജീവിതമാണ് സാക്ഷ്യത്തിന്റെ ഒന്നാമത്തെ ഭാവം" (RM. 42).

2. "രണ്ടാമതായി സുവിശേഷഘോഷണത്തിന്റെ പ്രാധാന്യവും, ആവശ്യകതയും എടുത്തുപറയേണ്ടിരിക്കുന്നു. നാം ശ്രവിക്കുന്ന ദൈവ വചനമാണ്, നമ്മെ വിശ്വാസത്തിലേക്ക് നയിക്കുന്നത്" (EN.42.RM.44). 'ദൈവവചന പ്രഘോഷണം ക്രൈസ്തവമാനസാന്തരമാണ് ലക്ഷ്യം വെയ്ക്കുന്നത്; അതായത്, യേശുക്രിസ്തുവിനോടും അവിടുത്തെ സുവിശേഷത്തോടുമുള്ള വിശ്വാസത്തോടുകൂടിയ ആത്മസമർപ്പണം" (RM.46).

3. "സുവിശേഷ സന്ദേശം ആത്മാർത്ഥതയോടുകൂടി സ്വീകരിച്ചവർ മാനസാന്തരത്തിനുള്ള പ്രേരണാശക്തിയും വിശ്വാസത്തിന്റെ ഭാഗഭാഗിത്വവും വഴി ക്രിസ്തുവിന്റെ നാമത്തിൽ ഒന്നിച്ചുചേരുകയും, ഒരു സമൂഹമായി ദൈവരാജ്യത്തെപ്പറ്റി ആരായുന്നതിനും അത് പടുത്തുയർത്തുന്നതിനും, അതിൽ ജീവിക്കുന്നതിനും സന്നദ്ധരാവുകയും ചെയ്തു. അങ്ങനെ ക്രിസ്തീയ സമൂഹം സംജാതമായി; സുവിശേഷവൽക്കരണം അവരിൽ പ്രാവർത്തികമാവുകയും ചെയ്തു" (EN.13;RM.48; AG. 2; LG.9).

4. "ഓരോ സംഭവങ്ങളിലും ദൈവത്തിന്റെ സന്ദേശം എന്താണെന്നു മനസ്സിലാക്കുന്നതിന്, ശരിയായ ഒരു ആദ്ധ്യാത്മികാവബോധം ഉണ്ടാ

REDMI NOTE 6 PRO
Scanned by CamScanner

യിരുന്നാൽ മതിയാകുന്നതാണ്. ദിവ്യബലിയർപ്പണത്തിനിടയിൽ ക്രമാനുസൃതമായി നിർവഹിക്കപ്പെടുന്ന പ്രഭാഷണങ്ങൾക്ക് പ്രത്യേക ചൈതന്യവും ശക്തിയുമുണ്ട്. തീർച്ചയായും സുവിശേഷവൽക്കരണത്തിൽ അതിന് അതിപ്രധാനമായ സ്ഥാനമാണുള്ളത്. അത് ലളിതവും, വ്യക്തവും, വളച്ചുകെട്ടില്ലാത്തതും, സന്ദർഭോചിതവും, സുവിശേഷാധിഷ്ഠിതവും, സഭയുടെ അദ്ധ്യാപനാധികാരത്തോട് വിശ്വസ്തത പുലർത്തുന്നതും അതിന്റെ സ്വഭാവത്തിനനുസരിച്ച് അപ്പസ്തോല ചൈതന്യത്താൽ പരിപൂരിതവും, പ്രത്യാശാസമന്വിതവും, വിശ്വാസ സ്ഥൈര്യം ഉളവാക്കുന്നതും, സമാധാനവും, ഐക്യവും പരിപോഷിപ്പിക്കുന്നതുമായിരിക്കണം." (EN.43).

5. "സുവിശേഷവൽക്കരണ സംരംഭത്തിൽ അനുപേക്ഷണീയമായ ഒരു രംഗമാണ് മതാദ്ധ്യാപനത്തിന്റേത്. ദൈവാലയത്തിലും, സാധിക്കുമെങ്കിൽ വിദ്യാലയങ്ങളിലും, അവശ്യം എല്ലാ ക്രിസ്തീയ കുടുംബങ്ങളിലും മതാദ്ധ്യാപനം നിർവഹിക്കപ്പെടണം. ജീവിതത്തിൽ എന്നെന്നും നിലനിൽക്കേണ്ട അടിസ്ഥാന സത്യങ്ങൾ അവരുടെ ഓർമ്മയിലും, ബുദ്ധിയിലും, ഹൃദയത്തിലും നന്നായി ഉറപ്പിക്കപ്പെടണം" (EN.44).

6. "സാമൂഹ്യ മാദ്ധ്യമങ്ങളെ, ആദ്യ സുവിശേഷപ്രഘോഷണത്തിലും തുടർന്നുള്ള മതാദ്ധ്യാപനത്തിലും വിശ്വാസ സ്ഥിരീകരണ പ്രവർത്തനങ്ങളിലും ഉപയോഗിക്കേണ്ടത് ഇന്നൊരാവശ്യമായി തീർന്നിരിക്കുകയാണ്" (EN.45).

7. "സുവിശേഷസന്ദേശത്തിന്റെ പൊതുവായ പ്രഘോഷണത്തോടൊന്നിച്ച്, വ്യക്തിപരമായ അഭിമുഖസമ്പർക്കരീതികളും നിലനിർത്തേണ്ടത് ആവശ്യകവും പ്രാധാന്യമർഹിക്കുന്നതുമാണെന്ന് സിദ്ധിക്കുന്നു. ക്രിസ്തു സ്വീകരിച്ച മാർഗ്ഗമതാണ്. ചുരുക്കിപ്പറഞ്ഞാൽ ഒരാളുടെ വ്യക്തിപരമായ വിശ്വാസാനുഭവം മറ്റൊരാൾക്ക് നേരിൽ പകർന്നുകൊടുക്കുക എന്നതിനേക്കാൾ കൂടുതൽ സരളമായ സുവിശേഷവൽക്കരണരീതിയില്ല. ഒരു പുതിയ ലോകം അങ്ങനെ സംജാതമാകും" (EN. 46).

8. ദൈവവചനവും ദിവ്യകൂദാശകളും തമ്മിൽ ഗാഢമായ ബന്ധം, ശരിയായി പറഞ്ഞാൽ സുസ്ഥിരവും അവിച്ഛേദ്യവുമായ ഒരു പരസ്പര സമ്പർക്കം സംസ്ഥാപിതമാകുമ്പോൾ മാത്രമേ സുവിശേഷവൽക്കരണം അതിന്റെ പൂർണ്ണതയിലെത്തുന്നുള്ളൂ. സുവിശേഷവൽക്കരണത്തിന്റെ അതിപ്രധാനമായ ഒരു കർത്തവ്യമാണ് ജനങ്ങൾ കൂദാശപര

Scanned by CamScanner

മായ ജീവിതം വിശ്വസ്തതാപൂർവ്വം നയിക്കത്തക്കരീതിയിൽ ഓരോ ക്രിസ്ത്യാനിയേയും വിശ്വാസ വിഷയങ്ങളിൽ പ്രബുദ്ധനാക്കുക എന്നുള്ളത്. (EN. 47).

9. സഭ സുവിശേഷമൂല്യങ്ങൾകൊണ്ട് സംസ്കാരങ്ങളെ ധന്യമാക്കുകയും ആ സംസ്കാരജനതകളെ തന്റെ മടിയിലേയ്ക്ക് സ്വീകരിക്കുകയും ചെയ്യുന്നു. (RM. 52).

10. സുവിശേഷമൂല്യങ്ങൾകൊണ്ട് ലോകമനസാക്ഷി രൂപപ്പെടുത്തുവാൻ സഭ നിയുക്തമാണ്. (RM. 58).

സ്വീകരിക്കുന്ന ജനത ക്രിസ്തുവിനെ അറിയാത്തവർ ആണെങ്കിൽ നാം പുലർത്തേണ്ട മനോഭാവം?

ക്രിസ്തുവിനേയും അവിടുത്തെ സുവിശേഷത്തെയുംപറ്റി അറിയാത്തവർക്ക് അത് വെളിപ്പെടുത്തികൊടുക്കുക എന്നതാണ്, പന്തക്കുസ്താ പ്രഭാതം മുതൽ, സഭ തന്റെ സ്ഥാപകനിൽനിന്നും സ്വീകരിച്ച അടിസ്ഥാനപരമായ പരിപാടി.

ക്രിസ്തുവിനെ സംബന്ധിച്ച ഈ ആദ്യപ്രഘോഷണ രീതിതന്നെയാണ്, സങ്കീർണ്ണവും നാനാത്വാധീനവുമായ വിധത്തിൽ സഭ ഇന്നും തുടർന്നു പോരുന്നത്. ചിലർ അതിനെ "പ്രാരംഭ സുവിശേഷപ്രഘോഷണ" മെന്ന് വിളിക്കാറുണ്ട് നിരവധി മാർഗ്ഗങ്ങൾ, പ്രകടമായ പ്രഭാഷണം, കല, ശസ്ത്രപരമായ സമീപനം, തത്വശാസ്ത്രഗവേഷണം ചുരുക്കത്തിൽ മനുഷ്യന്റെ ഹൃദയവികാരങ്ങളെ സ്പർശിക്കുന്ന ഏതു ന്യായമായ ഉപാധിയും ഇതിൽ സ്വീകാര്യമത്ര. (EN. 51).

വിശ്വാസം നഷ്ടപ്പെട്ടവരോടും മറ്റു മതസ്ഥരോടും സുവിശേഷം പ്രസംഗിക്കുന്ന വഴികളെക്കുറിച്ച്?

ജ്ഞാനസ്നാനം സ്വീകരിച്ചവരെങ്കിലും യഥാർത്ഥ ക്രൈസ്തവ ജീവിതം നയിക്കാത്ത വലിയൊരു വിഭാഗത്തിനും ഈ രീതി ആവശ്യമായിട്ടാണിരിക്കുന്നത്. ഇപ്പോൾ ക്രിസ്തുവിനെ ഒരു പുതിയ വെളിച്ചത്തിൽ ഗ്രഹിക്കുവാനുള്ള ആവശ്യം അവർക്ക് അനുഭവപ്പെട്ടുകൊണ്ടിരിക്കുന്നു. (EN. 52).

"അക്രൈസ്തവ മതങ്ങളോടുള്ള ബഹുമാനമോ, മതിപ്പോ, അഥവാ അവയെ നേരിടുന്നതിൽ അഭിമുഖീകരിക്കേണ്ടിവരുന്ന പ്രശ്നങ്ങളോ അക്രൈസ്തവരോട് ക്രിസ്തുവിനെപ്പറ്റി പ്രസംഗിക്കുന്നതിനുള്ള സഭക്കുള്ള കർത്തവ്യ നിർവ്വഹണത്തിൽ ഒരു പ്രതിബന്ധമാകാൻ പാടില്ല.

സ്വാഭാവികമതങ്ങളിൽ പ്രശംസാർഹമായ പല ആവിഷ്കരണങ്ങളും കാണുവാൻ സാധിക്കുമെങ്കിലും സുവിശേഷവൽക്കരണത്തി

MI NOTE 6 PRO

Scanned by CamScanner

ലൂടെ സഭ പ്രഘോഷിക്കുന്നതായ ക്രിസ്തുവിനോടുള്ള ഐക്യത്തിലും ബന്ധത്തിലും മാത്രമേ ദൈവത്തിന്റെ സംവിധാനമനുസരിച്ചുള്ള വസ്തു നിഷ്ഠമായ ദൈവികബന്ധം സ്ഥാപിക്കാൻ മനുഷ്യന് സാധിക്കുകയുള്ളൂ എന്നും, അവിടുത്തെ സജീവസാന്നിദ്ധ്യവും പ്രവർത്തനവും അതിൽ മാത്രമേ അനുഭവപ്പെടുകയുള്ളൂ എന്നുമുള്ള വസ്തുതയെയാണ് സഭ ചൂണ്ടിക്കാണിക്കുന്നത്. ഏവംവിധം മനുഷ്യവർഗ്ഗത്തിലേക്ക് കരുണാപൂർവ്വം ഉറ്റു നോക്കിക്കൊണ്ടിരിക്കുന്ന ദൈവത്തിന്റെ പിതൃരഹസ്യം, സഭ നമുക്ക് മനസ്സിലാക്കിത്തരുന്നു.

സർവ്വജനങ്ങളോടുമുള്ള ഒരു കർത്തവ്യമായിട്ടാണ് സഭ അതു വീക്ഷിക്കുന്നത്. ക്രിസ്തുവിന്റെ സുവിശേഷം പ്രഘോഷിക്കുന്നതിൽ സഭ അതിന്റെ കഴിവിന്റെ പരമാവധി പ്രവർത്തിച്ചുകഴിയുന്നതുവരെ വിശ്രമിക്കുകയില്ല. (EN. 53; RM. 55).

വിശ്വാസികളുടെ ഇടയിലും സുവിശേഷവൽക്കരണം ആവശ്യമാണോ?

"തലമുറകളായി വിശ്വാസം സ്വീകരിച്ച്, വി.സുവിശേഷവുമായി ബന്ധപ്പെട്ടുകഴിയുന്നവരുടെ കാര്യത്തിലും സഭക്ക് നിരന്തരമായ ശ്രദ്ധ പതിക്കാതെ നിവൃത്തിയില്ല. അവരുടെ വിശ്വാസം വർദ്ധിപ്പിക്കുന്നതിനും, ഉറപ്പിക്കുന്നതിനും, പരിപുഷ്ടിപ്പെടുത്തുന്നതിനും, അങ്ങനെ വിശ്വാസികളിൽ കൂടുതൽ കൂടുതൽ വിശ്വാസ ദാർഢ്യം ഉണ്ടാകുന്നതിനും വേണ്ട മാർഗ്ഗങ്ങൾ സഭ സ്വീകരിച്ചുകൊണ്ടാണിരിക്കുന്നത്.

ഈദൃശ സമൂഹങ്ങളെല്ലാം സഭയുടെ പ്രചോദനത്തിൽ രൂപം കൊള്ളുന്നവയും പ്രാദേശിക സഭകളുടെയോ ഇടവകകളുടെയോ നേതൃത്വത്തിൽ പ്രവർത്തിക്കുന്നവയുമായിരിക്കും. (EN. 58).

"സഭയുടെ സൂക്ഷിപ്പിന് ഭരമേല്പ്പിക്കപ്പെടുന്ന ദൈവാവിഷ്ക്കരണനിധിക്ക് പൂർണ്ണമായ സാക്ഷ്യം വഹിക്കേണ്ടത് സഭയുടെ കർത്തവ്യമാണെന്നും അത് യഥാർഹം നിറവേറ്റാതിരിക്കുന്നത് അക്ഷന്തവ്യമായ കൃത്യവിലോപം ആയിരിക്കുമെന്നും സഭക്ക് ബോധ്യമുണ്ട്." (EN. 58).

അവിശ്വാസികളുമായി ഇടപെടേണ്ട വിധം?

സുവിശേഷ സംരംഭത്തിനെതിരായുള്ള വെല്ലുവിളികളിൽ രണ്ടു മണ്ഡലങ്ങളുണ്ട്. അവയിലൊന്ന് ആധുനിക ലോകത്തിലെ വർദ്ധമാനമായ അവിശ്വാസത്തിന്റെ മണ്ഡലമാണെന്നു പറയാം. ഇന്നത്തെ ലോകത്തിന്റെ അടിത്തട്ടിൽ ആണ്ടുകിടക്കുന്നതും അതിന്റെ ഏറ്റവും ശ്രദ്ധാർഹമായ പ്രതിഭാസമായി രൂപം പ്രാപിച്ചുകൊണ്ടിരിക്കുന്നതു

Scanned by CamScanner

മായ പ്രത്യേകത ലൗകായതികത്വമാണെന്ന് ആർക്കും കാണാവുന്നതാണ്. (EN. 55).

രണ്ടാമത്തെ മണ്ഡലം, മതാനുഷ്ഠ വിമുഖമായ ക്രിസ്ത്യാനികളുടേതാണ്. ഇന്ന് ലോകത്തിൽ മാമോദീസ സ്വീകരിച്ചവരിൽ വലിയൊരുഗണം, ഔദ്യോഗികമായി നിഷേധിച്ചിട്ടില്ലെങ്കിലും അതിനോട് വിശ്വസ്തത പാലിക്കാതെ തീർത്തും നിരപേക്ഷതാ മനോഭാവത്തിൽ ജീവിച്ചുപോരുന്നുണ്ട്. ഈ ഇരുവിഭാഗങ്ങളും സുവിശേഷവത്ക്കരണത്തിൽ ഗണ്യമായ പ്രതിബന്ധങ്ങൾ സൃഷ്ടിച്ചുകൊണ്ടാണിരിക്കുന്നത്. സഭയുടെ സുവിശേഷവൽക്കരണ സംരംഭത്തിന് ഈ രണ്ടു മണ്ഡലങ്ങളേയും അവഗണിക്കാൻ നിവൃത്തിയില്ല. ദൈവാവിഷ്കൃത സത്യങ്ങളും ക്രിസ്തുവിലുള്ള വിശ്വാസവും അവർക്ക് വീണ്ടും വീണ്ടും വ്യക്തമാക്കിക്കൊടുക്കുന്നതിന് അനുയോജ്യമായ മാർഗ്ഗങ്ങളും സമീപനരീതികളും നിരന്തരം അന്വേഷിച്ച് കണ്ടുപിടിക്കേണ്ടിയിരിക്കുന്നു. (EN. 56).

സുവിശേഷവൽക്കരണം സാധിതമാക്കുന്ന ശുശ്രൂഷകരെപ്പറ്റി? ഇതിൽ സാർവ്വത്രികസഭയുടെ പങ്ക്?

ലോകമെങ്ങും പോയി സർവ്വസൃഷ്ടികളോടും സുവിശേഷം പ്രസംഗിക്കുന്നതിനുള്ള കടമ ദൈവത്തിന്റെ കല്പനവഴി സഭയിൽ നിക്ഷിപ്തമായിരിക്കുന്നു. സഭ പൂർണ്ണമായും സുവിശേഷപ്രചാരണോദ്യുക്തയാണ്. ദൈവജനത്തിന്റെ അടിസ്ഥാനപരമായ കർത്തവ്യമാണ് സുവിശേഷം പ്രസംഗിക്കുക എന്നത്. (EN. 59; RM. 20).

"സഭ ലോകത്തിലേക്ക് അയയ്ക്കപ്പെടുകയും ലോകത്തിന്റെ സുവിശേഷവൽക്കരണം നിർവ്വഹിക്കുന്നതിനുള്ള കല്പന സഭയ്ക്ക് നൽകപ്പെടുകയും ചെയ്തിരിക്കുന്നു എന്ന വസ്തുത രണ്ടു ബോധ്യങ്ങൾ നമ്മിലുളവാക്കുന്നു. ഒന്നാമത്തെ ബോധ്യമിതാണ്. സുവിശേഷവൽക്കരണം എന്നത് ആരുടേയെങ്കിലും വ്യക്തിപരമോ കേവലം ഒറ്റതിരിഞ്ഞതോ ആയ ഒരു സംരംഭമല്ല. അതുതികച്ചും സഭാത്മകമായ ഒരു പ്രവർത്തനമാണ്."

"രണ്ടാമത്തെ ബോധ്യം ഇതിൽനിന്നുരുത്തിരിയുന്ന ഒന്നാണ്. ഓരോ സുവിശേഷ പ്രഭാഷകനും സഭയുടെ നാമത്തിൽ സുവിശേഷ പ്രഘോഷണം നിർവ്വഹിക്കുന്നു. സഭയാകട്ടെ, ദിവ്യനാഥനിൽ നിന്നു ലഭിച്ചിട്ടുള്ള കല്പനയനുസരിച്ച് പ്രവർത്തിക്കുന്നു. അതുകൊണ്ട് യാതൊരു സുവിശേഷ പ്രഘോഷകനും, സുവിശേഷവൽക്കരണ

Scanned by CamScanner

സംരംഭത്തെ സംബന്ധിച്ചിടത്തോളം പരമാധികാരിയല്ല. തന്മൂലം തന്റെ വ്യക്തിഗതമായ വീക്ഷണങ്ങൾക്കോ, നിഗമനങ്ങൾക്കോ അനുസരിച്ചുമാത്രം ആ കൃത്യം നിർവ്വഹിക്കുക സാധ്യമല്ല. അയാൾ പ്രവർത്തിക്കേണ്ടത് , സഭയുടേയും സഭാതലവന്മാരുടേയും ദൗത്യമനുസരിച്ചായിരിക്കണം'' (EN. 60; RM. 61, 62, 88).

സുവിശേഷവൽക്കരണത്തിൽ പ്രാദേശികസഭകളുടെ പ്രസക്തി?

നിരവധി പ്രാദേശിക സഭകളുടെ കൂട്ടായ്മയാണല്ലോ സാർവ്വത്രികസഭ. പക്ഷേ പ്രാദേശിക സഭകളുടെ ഒരു ആകെത്തുകയായി സാർവ്വത്രിക സഭയെ കണക്കാക്കുന്നത് ശരിയായിരിക്കുകയില്ല. പ്രാദേശിക സഭകളുടെ ഒരു സംഘടനയായി സാർവ്വത്രിക സഭയെ വിഭാവനം ചെയ്തുകൂടാ. ക്രിസ്തുവിന്റെ ആശയമനുസരിച്ച് സഭ അതിന്റെ ദൈവവിളിയിലും ദൗത്യത്തിലും സാർവ്വത്രിക സ്വഭാവമുള്ളതായിരിക്കണം.

'അതേ സമയം പ്രാദേശികസഭകളിൽ നിന്നും ശരീരവും ജീവനും ഉൾക്കൊള്ളാത്ത ലോകവ്യാപകമായ സാർവ്വത്രിക സഭ ഒരു താത്വിക സങ്കല്പം മാത്രമായിരിക്കും. ഇരു ധ്രുവങ്ങളെയും പറ്റി അനുസ്യൂതമായ ശ്രദ്ധപുലർത്തിയെങ്കിൽ മാത്രമേ, സാർവ്വത്രികസഭയും പ്രാദേശിക സഭകളും തമ്മിലുള്ള ബന്ധത്തിന്റെ ഗുണസമൃദ്ധി വേണ്ടവിധം ഗ്രഹിക്കുവാൻ നമുക്ക് കഴിയുകയുള്ളൂ' (EN. 62; RM. 64).

രണ്ടപകടങ്ങൾ - ആദ്യത്തേത്, സാർവ്വത്രിക സഭയിൽ നിന്നും വിച്ഛേദിക്കപ്പെടുന്ന പ്രാദേശികസഭ അതുമൂലം ദയനീയമായി ഒറ്റപ്പെട്ടുപോകുന്നു. രണ്ടാമത്തേത് സാർവ്വത്രികതയുടെ പേരിൽ പ്രാദേശിക സഭകളുടെ സ്വാതന്ത്ര്യനഷ്ടമാണ്.

'സുവിശേഷ പൈതൃകത്തെ ഓരോ ജനവിഭാഗത്തിനും അനുയോജ്യമായ രീതിയിൽ പങ്കിട്ടനുഭവിക്കുന്നതിനും അവരവരുടെ ജീവിത മാതൃകകളെയും നേട്ടങ്ങളെയും സാർവ്വത്രിക സഭയിലെ എല്ലാ വിശ്വാസികൾക്കും കാണിച്ചുകൊടുക്കുന്നതിനും സാധിക്കുന്നതാണ്' (EN. 64).

സുവിശേഷവൽക്കരണത്തിലെ വിവിധ പങ്കാളികൾ?

'സഭമുഴുവനും സുവിശേഷവൽക്കരണത്തിനായി വിളിക്കപ്പെട്ടിരിക്കുകയാണ്. ഒന്നാമതായി, ദൈവവചനം പ്രസംഗിക്കുന്നതിനുള്ള കർത്തവ്യം അപ്പസ്തോലന്മാരെ ഭരമേല്പിച്ചു' (EN. 66; RM. 63).

Scanned by CamScanner

1. പത്രോസിന്റെ പിൻഗാമി

'സുവിശേഷം എല്ലാ സൃഷ്ടിജാലങ്ങൾക്കും പ്രസംഗിക്കപ്പെടണം' (മർക്കോ 16:15) എന്നുള്ള ക്രിസ്തുവിന്റെ ആജ്ഞ പ്രത്യക്ഷമായും പ്രഥമമായും പത്രോസിനോടുചേർന്നും പത്രോസിനു കീഴിലും ഉള്ള മെത്രാന്മാരെ സംബന്ധിച്ചുള്ളതത്രെ' (AG.38) (EN. 67).

'ഈ സംരംഭത്തിൽ സാർവ്വത്രിക സഭയുടെ ഇടയനും ഓരോ സഭാ വിഭാഗത്തിന്റെയും ഇടയന്മാരായ സഹോദര മെത്രാന്മാരും അവരവരുടെ മെത്രാന്മാരോടു യോജിച്ച് അവരെ സഹായിച്ചുകൊണ്ടിരിക്കുന്ന വൈദികരും ശെമ്മാശന്മാരും പൗരോഹിത്യം എന്ന കൂദാശയുടെയും സഭയുടെ സ്നേഹത്തിന്റെയും ഐക്യത്തിൽ ഒന്നുചേർന്ന് പ്രവർത്തിക്കുകയാണ് ചെയ്യുന്നത്' (EN. 68).

2. മെത്രാൻമാരും വൈദികരും

'അവർ ദൈവജനത്തെ വിശ്വാസം പഠിപ്പിക്കുന്ന അദ്ധ്യാപകരും പ്രസംഗകരുമാണ്. കൂടാതെ അവർ വിശുദ്ധകുർബാനയുടെയും ഇതര കൂദാശകളുടെയും പരികർമ്മികളുമത്രെ' (RM. 63, 67).

3. സന്യാസികൾ

'സന്യാസികൾ അവരുടെ പ്രതിഷ്ഠാ ജീവിതം കൊണ്ട് സുവിശേഷൽക്കരണ സംരംഭത്തിൽ ഫലപ്രദമായ സേവനം നിർവ്വഹിക്കുന്ന ഒരു അനുഗ്രഹീത വിഭാഗമായി കണക്കാക്കപ്പെടണം. അവരുടെ ജീവിത ലക്ഷ്യം തന്നെ സഭയുടെ ജീവിതത്തിൽ ഊർജ്ജസ്വലമായി പങ്കെടുക്കുക എന്നതാണല്ലോ' (RM. 5, 6; EN. 69).

'സുവിശേഷവൽക്കരണ സംരംഭത്തിൽ സർവ്വപ്രധാനമായിട്ടുള്ളത് ജീവിത സാക്ഷ്യമാണ്. അവരുടെ മിഷൻ പ്രവർത്തനങ്ങൾ ഹയരാർക്കിയുടെ നിയന്ത്രണങ്ങളോടും അതതുസ്ഥലത്തെ അജപാലന സംവിധാനങ്ങളോടും യോജിച്ചു പോകണമെന്നുള്ളതു വ്യക്തമാണല്ലോ' (EN. 69).

4. അൽമായർ പ്രത്യേകിച്ച് യുവജനങ്ങൾ

'സഭയിലെ അൽമായ വിഭാഗം ലോകജനതയുടെ മദ്ധ്യത്തിൽ ഇടകലർന്നു ജീവിക്കുന്നവരും ലൗകികമായ നിരവധി കാര്യങ്ങളിൽ പൊതുജനങ്ങളുമായി ബന്ധപ്പെട്ടുകഴിയുന്നവരുമാണ്. രാഷ്ട്രീയവും, സാമൂഹികവും, സാമ്പത്തികവുമായ വിപുലങ്ങളും സങ്കീർണ്ണങ്ങളു

NOTE 6 PRO
AL CAMERA

Scanned by CamScanner

മായ രംഗങ്ങളിലും, സാംസ്കാരികവും, ശാസ്ത്രീയവും, കലാപരമായ തുറകളിലും, രാജ്യാന്തരജീവിതബന്ധങ്ങൾ, സാമൂഹ്യസമ്പർക്ക മാദ്ധ്യമങ്ങൾ മുതലായ പ്രവർത്തന വീഥികളിലും സുവിശേഷവൽക്കരണാശയമനുസരിച്ചുള്ള സേവനങ്ങൾ നിർവ്വഹിക്കുവാൻ അവർക്ക് അവസരങ്ങൾ ധാരാളം ലഭിക്കുന്നതാണ്' (EN. 70, 72; RM. 71).

5. കുടുംബം

'ഗാർഹികസഭ' - ഓരോ കുടുംബത്തിലും സഭ മുഴുവന്റേയും വിവിധവശങ്ങൾ പ്രതിഫലിപ്പിക്കണമെന്നാണിതിനർത്ഥം.

സുവിശേഷവൽക്കരണത്തിന്റെ ചൈതന്യം? അതിൽ ക്രൈസ്തവ ഐക്യത്തിന്റെ പ്രസക്തി?

'പരിശുദ്ധാത്മാവിന്റെ പ്രവർത്തനം കൂടാതെ സുവിശേഷവൽക്കരണം സാദ്ധ്യമല്ല' (EN. 75; RM. 21-29). 'സുവിശേഷവൽക്കരണത്തിലുള്ള നമ്മുടെ തീഷ്ണത യഥാർത്ഥമായ ജീവിത വിശുദ്ധിയിൽ നിന്നായിരിക്കണം മുളയെടുക്കേണ്ടത്' (RM. 87).

'അങ്ങനെ ലോകം നമ്മിൽനിന്നു പ്രതീക്ഷിക്കുന്നത്, ജീവിത നൈർമല്യവും പ്രാർത്ഥനാ ചൈതന്യവും, എല്ലാവരോടും വിശിഷ്യാ പാവപ്പെട്ടവരോടും അവശരോടുമുള്ള സ്നേഹവുമാണ്. അതോടൊപ്പം അനുസരണശീലവും, വിനയ മനോഭാവവും വിരക്തിയിലുള്ള നിഷ്ഠയും, ത്യാഗസന്നദ്ധതയും നമ്മിൽ പ്രകടമാകണം. വിശുദ്ധിയുടെ ഈ അടയാളങ്ങൾ ലോകം നമ്മിൽ പ്രത്യക്ഷമായി കാണുന്നില്ലെങ്കിൽ നമ്മുടെ വാക്കുകൾക്ക് ആധുനിക ലോകത്തിന്റെ ഹൃദയത്തെ സ്പർശിക്കുവാൻ സാധിക്കുകയില്ല' (EN. 76; RM. 60, 88, 89). സുവിശേഷം പ്രസംഗിക്കുന്നവർ തമ്മിൽ തമ്മിൽ ഭിന്നിച്ചു നിൽക്കുന്നു എന്നത് സുവിശേഷവൽക്കരണത്തിന്റെ ഫലസിദ്ധിയെ വളരെയധികം നശിപ്പിക്കുന്ന ഒരു സാഹചര്യമാണ്. അങ്ങനെ, സഭയിലെ ഐക്യം ക്രിസ്ത്യാനികളുടെ വിശ്വസ്തതയ്ക്കും ക്രിസ്തുവിന്റെ വിശ്വസ്തതയ്ക്കുമുള്ള തെളിവായിരിക്കണം.

'സഭ നൽകുന്ന ഈ ഐക്യത്തിന്റെ സാക്ഷ്യത്തോടെയാണു സുവിശേഷവൽക്കരണത്തിന്റെ ഭാവി ആശ്രയിച്ചു നിൽക്കുന്നത്. അതിന്റെ നിർവ്വഹണം തന്നെ, സുവിശേഷവൽക്കരണം സംബന്ധിച്ച പ്രവർത്തനത്തിൽ, ക്രിസ്തുവിനെപ്പറ്റി ലോകത്തിനു നൽകപ്പെടുന്ന മഹത്തായ പൊതുസാക്ഷ്യമായിരിക്കും' (EN. 77).

REDMI NOTE 6 PRO
MI DUAL CAMERA

Scanned by CamScanner

സുവിശേഷവൽക്കരണത്തിൽ ഓരോ വ്യക്തിക്കുമുള്ള പ്രാധാന്യം?

'നമ്മൾ ദൈവ വചനത്തിന്റെ യജമാനന്മാരോ, ഉടമകളോ അല്ല; അതിന്റെ സൂക്ഷിപ്പുകാരും, പ്രവാചകന്മാരും, ശുശ്രൂഷകരും മാത്രമാണ്' (EN 78).

'സുവിശേഷവൽക്കരണ സംരംഭത്തിലെ കേന്ദ്രബിന്ദു നാമെല്ലാവരും ശുശ്രൂഷകരായിട്ടുള്ള അതിന്റെ സന്ദേശത്തോടും, അത് അവികലവും ചൈതന്യപൂർണ്ണവുമായ വിധത്തിൽ സ്വീകരിക്കുവാനുള്ള ജനതയോടും വിശ്വസ്തത പാലിക്കുക എന്നതാണ്' (EN. 4). ❐

Scanned by CamScanner

5

ദൈവശാസ്ത്രം

ദൈവശാസ്ത്രത്തെപ്പറ്റിയുള്ള വീക്ഷണം ?

ദൈവിക രഹസ്യങ്ങളെ ശാസ്ത്രീയമായി മനസ്സിലാക്കുന്നതിനുള്ള പരിശ്രമമാണ് ദൈവശാസ്ത്രം. മറേറതു ശാസ്ത്രത്തെയുംപോലെ അതിന്റെ മേഖലകൾ കൃത്യമായി നിജപ്പെടുത്തേണ്ടിയിരിക്കുന്നു. ദൈവശാസ്ത്രത്തെ അതിന്റെ സമഗ്രതയിൽ ദർശിക്കുമ്പോൾ മൂന്നു യാഥാർത്ഥ്യങ്ങൾ നമുക്ക് കണ്ടെത്താനാകും:

(1) സ്വയം ആവിഷ്കരിക്കുന്ന ദൈവവും അവിടുത്തെ രഹസ്യങ്ങളും.

(2) ആ ദിവ്യ രഹസ്യങ്ങളെപ്പറ്റിയുള്ള നമ്മുടെ വിശദീകരണം.

(3) അവയെപ്പറ്റിയുള്ള സംവേദനം.

ദൈവശാസ്ത്രത്തിന്റെ അടിസ്ഥാനമേഖലകൾ?

ക്രിസ്തീയ വിശ്വാസ സംഹിതയുടെ അടിസ്ഥാനം ദൈവം തന്നെ തന്നെ നമുക്ക് വെളിപ്പെടുത്തിത്തന്നുവെന്നുള്ളതാണ്. അവിടുന്നു നമ്മോട് സംസർഗ്ഗം ചെയ്തുവെന്നുള്ള വസ്തുതയാണ്. അവിടുന്ന് നമ്മോട് എന്തെല്ലാം സംസാരിച്ചുവെന്നതും, എന്തെല്ലാം നമുക്ക് ചെയ്തുതന്നുവെന്നതും പ്രധാനമാണ്. ഏററവും ഖണ്ഡിതമായി, പൂർണ്ണമായി ദൈവം തന്നെത്തന്നെ ആവിഷ്കരിച്ചത് തന്റെ ഏകജാതനായ

Scanned by CamScanner

യേശുക്രിസ്തുവിലാണ്. കാലത്തിന്റെ പൂർണ്ണതയിൽ യേശുവിൽ പിതാവ് നമ്മോട് സംസാരിക്കുകയും, യേശുവിൽ മനുഷ്യരക്ഷ സാധിതമാക്കുകയും ചെയ്തു.

വിശ്വാസനിക്ഷേപത്തെപ്പറ്റിയുള്ള അറിവ്?

വിശ്വാസത്തിന്റെ ആഴങ്ങൾ തേടിയിറങ്ങുമ്പോൾ ലഭ്യമാകുന്ന അറിവ് ദൈവശാസ്ത്രത്തിന്റെ അടിസ്ഥാനമാണ്. വിശ്വാസത്തിന്റെ ഓരോ വിഷയവും ഇവിടെ നിരീക്ഷണങ്ങൾക്കു വിധേയമാകുന്നു. വിശ്വാസത്തിന്റെ രഹസ്യങ്ങൾ വ്യാഖ്യാനിക്കുവാൻ നമുക്ക് തത്വജ്ഞാനവും മററു ശാസ്ത്ര വിവരണങ്ങളും ആവശ്യമായിവരുന്നു. ഇവ ഉപയോഗിച്ചു നിരീക്ഷണങ്ങൾ നടത്തുമ്പോൾ ദർശന സംഹിതകൾ ഉളവാക്കപ്പെടുന്നു (Systems). ക്രിസ്തീയ ദൈവശാസ്ത്രം പ്രാരംഭഘട്ടങ്ങളിൽ തത്വശാസ്ത്രത്തിന്റെ, പ്രത്യേകിച്ച് വികസിതജനതകളുടെ ചിന്താസരണികൾ ഉപയോഗിച്ചാണ് വളർന്നത്. വിശുദ്ധ തോമസ് അക്വിനാസോടുകൂടി അരിസ്റേറാട്ടിലിന്റെ തത്വശാസ്ത്രസങ്കേതങ്ങൾ ദൈവശാസ്ത്രവിശകലനങ്ങൾക്ക് ഉപയോഗിക്കപ്പെട്ടു. നാം വിശ്വസിക്കുന്ന യാഥാർത്ഥ്യങ്ങൾ ആഴത്തിൽ മനസ്സിലാക്കുവാൻ ഏതെങ്കിലും ഒരു സങ്കേതം ആവശ്യമാണ്. വിശ്വാസത്തിന്റെ ആഴങ്ങൾ തേടുമ്പോൾ അതു സമഗ്രമാകണമെന്നുള്ള അടിസ്ഥാനയാഥാർത്ഥ്യം മറന്നുകൂടാ. ദൈവശാസ്ത്രജ്ഞർ കണ്ടുപിടിച്ചതല്ല വിശ്വാസം. വിശ്വാസം ദൈവത്തിന്റെ ദാനമാണ്. ദാനമായി നൽകപ്പെട്ട രഹസ്യങ്ങൾ വിശകലന വിധേയമാക്കുക മാത്രമാണിവിടെ ചെയ്യുക. വിശ്വാസം ആത്യന്തികമായി ദൈവത്തോടുള്ള വിധേയത്വമാണെന്ന യാഥാർത്ഥ്യം അടിവരയിട്ടു പറയേണ്ടതാണ്. ദൈവം എന്തെല്ലാം അരുളിചെയ്തുവോ, എന്തെല്ലാം നൽകിയോ അതെല്ലാം അംഗീകരിക്കുന്നത് ദൈവത്തെ സ്വീകരിക്കുന്നതുകൊണ്ടാണ്. വിശ്വാസം മനസ്സിലാക്കുന്നതിനും അംഗീകരിക്കുന്നതിനും ശാസ്ത്രീയമായി നടത്തുന്ന പരിശ്രമമാണ് ഇവിടെ സൂചിപ്പിക്കപ്പെട്ടത്. വിശ്വാസത്തിന്റെ രഹസ്യങ്ങളെ ധ്യാനാത്മകമായി പ്രാർത്ഥനാപൂർവ്വം സമീപിക്കുവാനും സാധിക്കും. പക്ഷേ, അതിനെ ഒരു സംഹിതയായി ക്രമപ്പെടുത്തുവാൻ ഉള്ള ശ്രമം ഒന്നു വേറെയാണ്.

വിശ്വാസജീവിതത്തിന്റെ അനുപേക്ഷണീയ ഘടകമാണ് വിശ്വാസത്തിന്റെ സംവേദനം. സംവേദനം ഒരു പ്രക്രിയയാണ്. സംവേദനം തീർച്ചയായും പരോന്മുഖമാണ്. അപരനെ മനസ്സിലാക്കാതെ സംവേദനം അതിന്റെ സമ്പൂർണ്ണതയിൽ നടക്കുകയില്ല. ഇവിടെ സംവേദനം ചെയ്യുന്ന വ്യക്തിയുടെ ബോദ്ധ്യങ്ങളും കഴിവുകളും പ്രധാന

OTE 6 PRO
CAMERA
Scanned by CamScanner

പ്പെട്ടതാണ്. അപ്പസ്തോലന്മാരുടെ സംവേദന രീതിയിൽ ഇതിന്റെ മാതൃക നാം കാണുന്നു. അവരുടെ പ്രബോധനങ്ങൾ ഒരു സമൂഹത്തെ മുന്നിൽ കണ്ടുകൊണ്ടായിരുന്നു. യഹൂദരോട് അവരുടെ രീതിയിലും വിജാതീയരോട് അവർക്ക് മനസ്സിലാകുന്ന സങ്കേതങ്ങളിലും അവർ പ്രസംഗിച്ചു.

ദൈവശാസ്ത്രത്തെക്കുറിച്ചുള്ള ഏതൊരു ചർച്ചയും മുകളിൽ പ്രസ്താവിച്ച മൂന്നു ഘടകങ്ങളെയും ഉൾക്കൊള്ളുന്നതും വിവേചിച്ച് മനസ്സിലാക്കേണ്ടതുമാണ്.

പരിശുദ്ധ ത്രിത്വം - ക്രിസ്തീയ ജീവിതകേന്ദ്രം?

പരിശുദ്ധ ത്രിത്വത്തിലുള്ള വിശ്വാസം ക്രിസ്തീയസമൂഹത്തിന് സംലഭ്യമായതാണ്. മനുഷ്യന്റെ ബുദ്ധിയിലോ ആലോചനയിലോ ഉളവാക്കപ്പെട്ട ഒരു ആശയമല്ലത്. പിന്നെയോ വെളിപ്പെടുത്തപ്പെട്ട ഒരു യാഥാർത്ഥ്യമാണ്. ഈ യാഥാർത്ഥ്യത്തെ വ്യാഖ്യാനിക്കുവാൻ സഭയുടെ ചരിത്രത്തിലുടനീളം പരിശ്രമങ്ങളുണ്ടായിട്ടുണ്ട്. രക്ഷാകരചരിത്രത്തിലുടനീളം തന്നെത്തന്നെ ആവിഷ്കരിക്കുന്ന ദൈവത്തെ നാം കണ്ടുമുട്ടുന്നു. സാരാംശത്തിൽ സമന്മാരായ മൂന്ന് ദൈവിക ആളുകളുടെ സ്നേഹക്കൂട്ടായ്മയായി, ഏക ദൈവിക സാരാംശമായി ദൈവം സ്ഥിതിചെയ്യുന്നുവെന്നുള്ള യാഥാർത്ഥ്യമാണ് ത്രിത്വം എന്ന വിശ്വാസവിഷയം. ക്രിസ്തീയ ജീവിതത്തിന്റെ അടിസ്ഥാനം ആണ് ഈ വിശ്വാസം.

മനുഷ്യചരിത്രത്തിൽ ദൈവം നടത്തിയ ആവിഷ്കരണം സ്വയം പ്രേരിതവും പടിപടിയായി നടന്നതും പൂർണ്ണതയിൽ എത്തിച്ചേർന്നതുമായ ആവിഷ്കരണപ്രക്രിയയാണ്. ദൈവം മനുഷ്യനെ രക്ഷിക്കുന്നതിനായി സംവിധാനം ചെയ്ത രക്ഷാകരപദ്ധതിയിലാണ് ത്രിത്വരഹസ്യം പടിപടിയായി അതിന്റെ പൂർണ്ണതയിൽ ആവിഷ്കരിക്കപ്പെടുക. ഈ രക്ഷാകരപദ്ധതിയിൽ മനുഷ്യനു രക്ഷപ്രദാനം ചെയ്യുന്ന പിതാവായ ദൈവത്തെയും, അവിടുത്തെ ഹിതമനുസരിച്ച് മനുഷ്യനായിത്തീർന്ന് ലോകരക്ഷ നേടിത്തന്ന പുത്രനെയും, തന്റെ രക്ഷാകരദൗത്യം പൂർണ്ണമാക്കുവാൻ ദൈവം അയച്ച പരിശുദ്ധാത്മാവിനെയും നാം കാണുന്നു.

യേശു തന്റെ പ്രബോധനങ്ങളിലൂടെയും ജീവിത രഹസ്യങ്ങളിലൂടെയും സ്നേഹധനനും കാരുണ്യവാനുമായ ദൈവത്തിന്റെ പിതൃത്വത്തെപ്പററിയും ദൈവത്തിന്റെ രക്ഷാകരപദ്ധതിയുടെ മൂർത്തരൂപമായ സ്വർഗ്ഗരാജ്യത്തെപ്പററിയും അതു നിർണ്ണായകമായി തന്നിൽ ആവി

Scanned by CamScanner

ഷ്കരിക്കപ്പെട്ടതിനെപ്പററിയും പഠിപ്പിക്കുകയുണ്ടായി. യേശുവിന്റെ ജീവിതത്തിലും ജീവിത യാഥാർത്ഥ്യങ്ങളിലുമാണ് ത്രിത്വത്തെ സംബന്ധിച്ചുള്ള വെളിപ്പെടുത്തൽ നാം കാണുക. വി. യോഹന്നാന്റെ സുവിശേഷത്തിൽ നാം വായിക്കുന്നു: "ദൈവത്തെ ആരും ഒരിക്കലും കണ്ടിട്ടില്ല. പിതാവുമായി ഗാഢബന്ധം പുലർത്തുന്ന ദൈവം തന്നെയായ ഏകജാതനാണ് അവിടുത്തെ വെളിപ്പെടുത്തിയത്" (യോഹ. 1:18). ഈ നിർണ്ണായക ആവിഷ്കാരമാണ് ക്രിസ്തീയതയുടെ അന്തർധാര.

ദൈവപിതാവും യേശുക്രിസ്തുവും തമ്മിലുള്ള ബന്ധം?

ദൈവത്തിന്റെ സ്വന്തം ഛായയിലും സാദൃശ്യത്തിലുമാണ് മനുഷ്യൻ സൃഷ്ടിക്കപ്പെട്ടത് (ഉൽപ്പത്തി1). മനുഷ്യൻ ദൈവത്തിൽനിന്നകന്ന് സ്നേഹരഹിതനും ദൈവികഛായ തകർന്നവനുമായെങ്കിലും ദൈവം അവനു രക്ഷ വാഗ്ദാനംചെയ്യുകയും (ഉൽപ്പത്തി 3:15), അതു നിറവേററുന്നതിനായി ഒരു പദ്ധതി ആവിഷ്കരിക്കുകയും ചെയ്തു. അങ്ങനെയൊരു രക്ഷയ്ക്കും പുനരുദ്ധാരണത്തിനുമുള്ള അഭിവാഞ്ഛ എല്ലാ ജനതകളിലും ദൈവം ഉണർത്തിയിരുന്നുവെങ്കിലും ആ വാഗ്ദാനത്തിന്റെ പൂർത്തീകരണത്തിനായി ക്ലിപ്തമായ ഒരു രക്ഷാകര പദ്ധതി ദൈവം തന്നെ ആവിഷ്കരിക്കുകയുണ്ടായി. അതിന്റെ വ്യക്തമായ പ്രാരംഭഘട്ടം ഇസ്രായേലിന്റെ ചരിത്രത്തിലാണ് പ്രത്യക്ഷമാകുക. ദൈവനാമത്തിൽ വരുന്ന ഒരു രക്ഷകൻ അവരുടെ പ്രതീക്ഷയായിരുന്നു. അവൻ ദൈവത്തിന്റെ പരിശുദ്ധനും അഭിഷിക്തനും (മിശിഹാ അഥവാ ക്രിസ്തു) അയയ്ക്കപ്പെട്ടവനും ഒരു പ്രത്യേക അർത്ഥത്തിൽ ദൈവപുത്രനും (സങ്കീ. 112:1-10) ആയിരുന്നുവെന്ന് യഹൂദർ വിശ്വസിച്ചിരുന്നു. ഈ വിശ്വാസമാണ് "നീ ജീവനുള്ള ദൈവത്തിന്റെ പുത്രനായ ക്രിസ്തുവാണ്" (മത്താ. 16:16) എന്ന് യേശുവിന്റെ ശിഷ്യനായ പത്രോസും, "കർത്താവേ, നീ ലോകത്തിലേക്ക് വരാനിരുന്ന ദൈവപുത്രനായ ക്രിസ്തുവാണെ"ന്ന് (യോഹ. 11:27) യേശുവിന്റെ ശിഷ്യയായ ബഥാനിയായിലെ മാർത്തയും ഏററുപറഞ്ഞത്.

യേശു താൻ തന്നെയാണ് വരുവാനിരുന്ന ക്രിസ്തുവെന്ന് പ്രത്യക്ഷമായും പരോക്ഷമായും പ്രസ്താവിച്ചതായി സുവിശേഷങ്ങളിൽ കാണുന്നുണ്ട്. ഇസ്രായേലിൽ മിശിഹായ്ക്കു നൽകിയിരുന്ന അർത്ഥവും പ്രസക്തിയും മിശിഹായ്ക്കു ദൈവത്തോടുള്ള ബന്ധവും അതുല്യമായിരുന്നു. എന്നാൽ യേശുവിൽ ക്രിസ്തുവെന്ന നാമത്തിനു കൈവന്ന അർത്ഥപുഷ്ടിയും അത് തന്റെ ജീവിതത്തിൽ എങ്ങനെ അന്വർത്ഥമായിയെന്ന വസ്തുതയും യേശുവിന്റെ തന്നെ ജീവിതത്തിൽ

Scanned by CamScanner

നിന്നും പ്രസ്താവങ്ങളിൽ നിന്നുമാണ് അവർക്ക് മനസ്സിലായത്.

യേശു ദൈവത്തെ പിതാവായി വിശേഷിപ്പിക്കുകയും ആ പിതാവിനോട് സവിശേഷമായ വ്യക്തിഗത ദർശനത്തിലും അനുഭവത്തിലും എങ്ങനെ ബന്ധപ്പെട്ടിരുന്നുവെന്ന് ആ സാക്ഷ്യങ്ങൾ തന്നെയാണ് നമുക്കും അറിവു പകരുന്നത്. യേശു തന്റെ പ്രാർത്ഥനാനുഭവത്തിൽ ദൈവത്തെ പിതാവായി ദർശിക്കുകയും ദൈവത്തെ പിതാവായി അസന്നിഗ്ദ്ധമായി അഭിസംബോധന ചെയ്യുകയും ചെയ്തു (യോഹ. 11:41; 17:15 ; 5:11) അതിന് യേശു തുനിഞ്ഞതിൽ യഹൂദർ അമർഷം കൊള്ളുകയും യേശുവിനെ ശിക്ഷിക്കുവാൻ വെമ്പൽ കൊള്ളുകയും ചെയ്തു (യോഹ. 5:1718). ലോക സ്ഥാപനത്തിനുമുമ്പ് യേശു പിതാവിനോടുകൂടി ആയിരുന്നുവെന്ന് യേശു പ്രസ്താവിച്ചത് (യോഹ. 17:5, 24) വിശുദ്ധ യോഹന്നാൻ എടുത്തുപറയുന്നുണ്ട് (യോഹ. 1:1). യേശു പിതാവിൽ നിന്നു വന്നവനും പിതാവിങ്കലേക്കു പോകുന്നവനുമാണ് (യോഹ. 16:28). കാരണം യേശു പിതാവിനാൽ അയയ്ക്കപ്പെട്ട ഏകജാതനാണ്. യേശു ഉന്നതങ്ങളിൽ നിന്നുള്ളവനും സ്വതന്ത്രമായി തന്റെ സഹോദരങ്ങൾക്കുവേണ്ടി ജീവൻ സമർപ്പിക്കുന്നതിന് പിതാവിനാൽ നിയോഗിക്കപ്പെട്ടവനുമാണ്. യേശു സംസാരിക്കുന്നത് തന്റെ പിതാവിന്റെ വചനമാണ്. തന്നിൽ നിന്നു കേട്ടവ മാത്രമാണ് പ്രഘോഷിക്കുന്നത്. ദൈവപിതാവിങ്കലേക്കുള്ള ഏകവഴിയും താനാണെന്ന് യേശു പ്രഖ്യാപിക്കുന്നു (യോഹ. 14:6). മാത്രമല്ല, പിതാവിനെ ആവിഷ്കരിക്കുന്നവനും യേശു തന്നെ. പിതാവുമായുള്ള അവിഭാജ്യബന്ധവും യേശു സൂചിപ്പിച്ചു. "പിതാവ് എന്നിലും ഞാൻ പിതാവിലും വസിക്കുന്നു" (യോഹ. 10:38). "പിതാവിനുള്ളതെല്ലാം എന്റേതും എനിക്കുള്ളതെല്ലാം പിതാവിന്റേതും" (യോഹ. 16:15;17:10). "ഞാനും പിതാവും ഒന്നു തന്നെ" (യോഹ. 10:30). "എന്നെക്കാണുന്നവൻ എന്നെ അയച്ചവനെ കാണുന്നു (യോഹ. 12, 45). യേശുവിന്റെയും തന്റെ പിതാവായ ദൈവത്തിന്റെയും ഇച്ഛയിലും വചനത്തിലും പ്രവൃത്തിയിലുമുള്ള ദൃഢമായ ഐക്യവും യോജിപ്പും ആ പിതൃപുത്ര ബന്ധത്തിന്റെ നിദർശനങ്ങളാണ്.

യഹൂദരെ സംബന്ധിച്ചിടത്തോളം യേശുവും പിതാവുമായുള്ള ബന്ധം പ്രകടിപ്പിക്കുന്നതിന് യേശു അവലംബിച്ച ശക്തമായ വേറൊരു മാർഗ്ഗം ദൈവത്തിനു മാത്രമുള്ള വിശേഷണങ്ങൾ തനിക്കായി ഉപയോഗിച്ചുവെന്നുള്ളതാണ്. ഞാൻ ലോകത്തിന്റെ പ്രകാശമാകുന്നു (യോഹ. 8:12), ഞാൻ നല്ലിടയനാകുന്നു (യോഹ. 10:1114), ഞാൻ ജീവനും പുനരുത്ഥാനവുമാകുന്നു (യോഹ. 11:25), എന്നിലും പിതാവി

Scanned by CamScanner

ലും വിശ്വസിക്കുക (യോഹ. 14:1), പിതാവിനെ ബഹുമാനിക്കുന്നതുപോലെ എവരും പുത്രനെയും ബഹുമാനിക്കണം (യോഹ. 5:23), മനുഷ്യപുത്രനു ഭൂമിയിൽ പാപം മോചിക്കുന്നതിന് അധികാരമുണ്ട് (മർക്കോ. 2:79), മുതലായ പ്രസ്താവനകൾ യഹൂദമനസ്സിൽ അത്ഭുതവും ചിന്താക്കുഴപ്പങ്ങളും സൃഷ്ടിച്ചതായി യേശു തന്നെ മനസ്സിലാക്കിയിരുന്നു (യോഹ. 10:33).

പിതാവ് എല്ലാം തന്നെ ഭരമേൽപ്പിച്ചെന്നും സ്വർഗ്ഗത്തിലും ഭൂമിയിലുമുള്ള സകല അധികാരവും തനിക്കു നൽകിയെന്ന പശ്ചാത്തലത്തിലുമാണ് യേശു തന്റെ ശിഷ്യ സമൂഹത്തിലേക്ക് പിതാവ് തന്നെ ഭരമേൽപ്പിച്ച രക്ഷാകരദൗത്യം കൈമാറുന്നത് (യോഹ. 3:35; മത്താ. 28:18).

യേശുവും പരിശുദ്ധാത്മാവും : അതെങ്ങനെ യേശു വെളിപ്പെടുത്തി?

യേശു തന്റെ പിതാവിന്റെ മുഖം രക്ഷാകരപദ്ധതിയിൽ നമുക്ക് വെളിപ്പെടുത്തുന്നതുപോലെ അവിടുത്തെ ആത്മാവിന്റെ സാന്നിധ്യവും പ്രവർത്തനവും നമുക്ക് കാണിച്ചുതരുന്നുണ്ട്. സൃഷ്ടികർമ്മത്തിലും ഇസ്രായേലിന്റെ രക്ഷാകരവ്യാപാരങ്ങളിലും ദൈവാത്മാവ് വ്യാപരിക്കുന്നത് ഇസ്രായേലിനു അജ്ഞാതമല്ലായിരുന്നു. ഈ പശ്ചാത്തലം യേശുവിലൂടെ കൈവന്ന രക്ഷാകരപദ്ധതിയിൽ ദൈവത്തിന്റെ പരിശുദ്ധാത്മാവിന്റെ പങ്ക് വിശദീകരിക്കുന്നതിന് യേശു വിനിയോഗിച്ചു. യേശു പ്രസ്താവിച്ചത് തന്റെ ദൗത്യം തുടരുന്നതിനും പൂർത്തിയാക്കുന്നതിനും പരിശുദ്ധാത്മാവിനെ അയയ്ക്കുമെന്നാണ് (യോഹ. 14:2526). ആ ദൈവാത്മാവ് താൻ അയയ്ക്കുന്ന സത്യാത്മാവും പിതാവിൽ നിന്നു പുറപ്പെടുന്നവനും തനിക്കു സാക്ഷ്യം നൽകുന്നവനുമാണ് (യോഹ. 15:26). യേശു പഠിപ്പിച്ച എല്ലാ കാര്യങ്ങളും അപ്പസ്തോലന്മാരെ പഠിപ്പിക്കുകയും അനുസ്മരിപ്പിക്കുകയും ചെയ്യുന്ന സഹായകനായിട്ടാണ് പരിശുദ്ധാത്മാവു കടന്നുവരുക (യോഹ. 14:26). മാത്രമല്ല, ഉന്നതത്തിൽ നിന്നുമുള്ള പരിശുദ്ധാത്മാവിന്റെ ശക്തി അവരിൽ നിറയേണ്ടത് അവരുടെ ദൗത്യനിർവ്വഹണത്തിനുപോലും ആവശ്യമാണെന്ന് യേശു അവർക്കു മുന്നറിയിപ്പു നൽകി (ലൂക്ക. 24:49; അപ്പ. 1:4).

ത്രിത്വത്തിന്റെ ദൈവശാസ്ത്രം?

രക്ഷാകരപദ്ധതി ദൈവപിതാവിന്റെയും ദൈവപുത്രന്റെയും ദൈവാത്മാവിന്റെയും ഐക്യത്തിലും കൂട്ടായ്മയിലുമാണ് ആവിഷ്കരിക്കപ്പെട്ടിരിക്കുന്നതെന്നും, അങ്ങനെതന്നെ ലോകത്തെമ്പാടും സകല

Scanned by CamScanner

സൃഷ്ടികളോടും അത് പ്രഖ്യാപിക്കപ്പെടണമെന്നും യേശു തന്റെ ശിഷ്യന്മാരോട് നിർദ്ദേശിക്കുകയുണ്ടായി (മത്താ. 28:20; ലൂക്കാ. 24:47).

യേശുവും പിതാവുമായുള്ള അനിതരസാധാരണവും അഗാധവും ശക്തവുമായ ബന്ധവും, തനിക്ക് ദൈവത്തിന്റെ പരിശുദ്ധാത്മാവുമായുള്ള ഐക്യവും യേശു തന്നെ വെളിപ്പെടുത്തുകയും, അത് തന്റെ ശിഷ്യസമൂഹം അവരുടേതായ ദർശനങ്ങൾക്കും അനുഭവ സാക്ഷ്യങ്ങൾക്കുമായി വിധേയമാക്കുകയും ചെയ്തു. അങ്ങനെ സഭാചരിത്രത്തിലുടനീളം ഇനിയും തുടരുന്ന ത്രിത്വത്തെക്കുറിച്ചുള്ള ദൈവശാസ്ത്ര വിശകലനങ്ങൾ നടക്കുന്നു.

ക്രൈസ്തവസഭയിലെ ആദിമപിതാക്കന്മാരും സഭയിൽ ആദ്യകാലങ്ങളിൽ ആഘോഷമായി നടത്തപ്പെട്ട പരിശുദ്ധ സൂന്നഹദോസുകളും അവയിൽ നിർണ്ണയിക്കപ്പെട്ട ത്രിത്വൈകസത്യങ്ങളും ഇന്നും പ്രസക്തമായി നിലനിൽക്കുന്നു. ഏകദൈവം ത്രിയേകദൈവമാണെന്ന സത്യം ആവർത്തിച്ചുറപ്പിക്കപ്പെട്ടു. മൂന്നാളുകളുടെയും സാരാംശസമത്വം (Homousios) അസന്നിഗ്ദ്ധമായി പ്രഖ്യാപിക്കപ്പെട്ടു. സാരാംശത്തിൽ സമമായിരിക്കുന്ന അവസ്ഥയെക്കുറിച്ചുള്ള തുടർന്നുള്ള വിചിന്തനങ്ങൾക്ക് തത്വശാസ്ത്രസങ്കേതങ്ങൾ ഉപകരിക്കുന്നുണ്ട്.

പിതാവു സകലതും പുത്രനു നൽകുന്നു. പുത്രൻ പിതാവിൽനിന്നു സകലതും സ്വീകരിക്കുന്നു. പിതാവിന് പുത്രനോടുള്ള സ്നേഹമായി പരിശുദ്ധാത്മാവ് പുറപ്പെടുന്നു. അതുപോലെ പിതാവു സകലതും നമുക്കു തന്റെ സ്നേഹമായി നൽകുന്നു. പുത്രൻ സകലതും തന്റെ സ്നേഹമായി നമുക്കു നൽകുന്നു. അവരുടെ സ്നേഹമാണ് പരിശുദ്ധാത്മാവ്. "പങ്കുവയ്ക്കലാണ്" അവരിലെ പ്രകടഭാവം. ഇതാണ് ത്രിത്വൈകദൈവത്തിന്റെ സാരാംശത്തിൽ സമമായ അസ്തിത്വത്തിന്റെ കാതൽ. പിതാവ് ജനിപ്പിക്കുന്നവനാണ്, ജനിച്ചവനല്ല. പുത്രൻ ജനിപ്പിക്കുന്നവനല്ല, ജനിച്ചവനാണ്. പരിശുദ്ധാത്മാവ് പിതാവിൽ നിന്നും പുറപ്പെടുന്നവനാണ്. പിതാവാണ് ജനിപ്പിക്കുന്നതും പുറപ്പെടുവിക്കുന്നതുമായ ഉറവിടം (Generating and Spirating Principle). ത്രിത്വത്തിൽ മൂന്നാളുകൾ വ്യത്യസ്തരായിരിക്കുന്നത് തങ്ങളുടെ ദൈവിക ആളത്വത്തിൽ മാത്രമാണ്.

പിതാവു നമ്മെ സൃഷ്ടിച്ചു; പുത്രൻ നമ്മെ രക്ഷിച്ചു; പരിശുദ്ധാത്മാവു നമ്മെ വിശുദ്ധീകരിച്ച് നയിക്കുന്നുവെന്നു പറയുമ്പോൾ ത്രിത്വത്തിലെ മൂന്നാളുകളുമായി നാം എത്രമാത്രം സവിശേഷമായി ബന്ധപ്പെട്ടിരിക്കുന്നുവെന്ന് അത് സൂചിപ്പിക്കുന്നു. ദൈവം നമ്മോടു ബന്ധപ്പെടുന്നത് ത്രിത്വമായിട്ടാണ്. പിതാവായ ദൈവം പുത്രനെ ലോകത്തിലേക്കയച്ചു. പുത്രൻ നമ്മോടൊപ്പം ജീവിച്ചു. നമ്മുടെ രക്ഷ സാധിത

Scanned by CamScanner

മാക്കി. പരിശുദ്ധാത്മാവ് ആ രക്ഷയുടെ പൂർണ്ണതയിലേക്ക് നമ്മെ നിരന്തരം നയിക്കുന്നു. രക്ഷാകരമായ ഈ ത്രിത്വരഹസ്യത്തിലുള്ള നമ്മുടെ കൂട്ടായ്മ ഒന്നു മാത്രമാണ് ക്രിസ്തീയതയുടെ സവിശേഷത.

പരിശുദ്ധ സൂന്നഹദോസുകളിൽ നിർണ്ണയിക്കപ്പെട്ട ഈ രഹസ്യം മലങ്കരയിലെ പ്രാർത്ഥനകളിൽ ഉൾപ്പെടുത്തിയിരിക്കുന്നുവെന്നുള്ളതും സജീവമായി അനുസ്മരിപ്പിക്കപ്പെടുന്നുവെന്നുള്ളതും അഭിമാനാർഹം തന്നെ.

ക്രിസ്തുവിജ്ഞാനീയം?

ക്രിസ്തീയതയുടെ അടിസ്ഥാനം ഒരു സദാചാരസംഹിതയോ ധാർമ്മിക മൂല്യസമുച്ചയമോ ഒരു പ്രത്യയശാസ്ത്രമോ തത്വസംഹിതയോ അല്ല. അതിന്റെ അടിസ്ഥാനം "ക്രിസ്തുസംഭവമാണ്". ഈ ക്രിസ്തുസംഭവം വിസ്മരിച്ചുള്ള ക്രിസ്തുശാസ്ത്രം പ്രസക്തമല്ലായെന്നുള്ളത് വ്യക്തമാണ്. യേശുവിന്റെ പെസഹാരഹസ്യമെന്നു പൊതുവെ വിശേഷിപ്പിക്കുന്നത് യേശുവിന്റെ ജനനം, ജീവിതം, പീഡാസഹനം, മരണം, ഉത്ഥാനം, പരിശുദ്ധാത്മദാനം എന്നിവ ഉൾക്കൊള്ളുന്ന രഹസ്യമാണ്. ഇവയുടെ അർത്ഥം പ്രത്യേകിച്ച്, ജനനത്തിന്റെയും (മർത്വീകരണം) പുനരുത്ഥാനത്തിന്റെയും പ്രസക്തി ക്രിസ്തുശാസ്ത്രത്തിൽ വളരെ പ്രധാനപ്പെട്ടതാണ്.

യേശുവിന്റെ മർത്വീകരണത്തിന്റെ (മനുഷ്യാവതാരം) പ്രാധാന്യം?

മാനവകുലത്തിന്റെ ചരിത്രത്തിൽ ദൂരവ്യാപകമായ സ്വാധീനമാണ് യേശുവിന്റെ ജനനം ഉളവാക്കിയത്. യേശുവിന്റെ ജനനം ദൈവ പുത്രന്റെ മനുഷ്യാവതാരവും ഒരു ദൈവിക വ്യക്തിയുടെ ആത്മദാനവുമായിരുന്നു. "വചനം മാംസമായി നമ്മുടെ ഇടയിൽ വസിച്ചു" (യോഹ. 1:14). യേശുവെന്ന ദൈവികവ്യക്തി മനുഷ്യപ്രകൃതി അതിന്റെ യഥാർത്ഥ വ്യവസ്ഥിതിയോടെ സ്വയമേറെറടുത്ത് മനുഷ്യജീവിതത്തിന്റെ അർത്ഥവും ലക്ഷ്യവും പൂർണ്ണമാക്കി മനുഷ്യചരിത്രത്തിന്റെ ഭാഗമായി മാറി. അതിലുപരി യേശുവിന്റെ മർത്വീകരണം ചരിത്രത്തെ തന്നെ രണ്ടായി തിരിച്ചു. മനുഷ്യാവതാരത്തിലൂടെ യേശു നിഷ്ക്രിയനായി മനുഷ്യജീവിതത്തിൽ ഉൾപ്പെടുകയല്ല. പിന്നെയോ, അതിന്റെ ഗതി നിയന്ത്രിക്കുകയും അതിന്റെ ഭാഗധേയം സുദൃഢമാക്കുകയും ചെയ്തു. അതിനാൽത്തന്നെ അതു തീർന്നു പോയ ഒരു ചരിത്രസംഭവമല്ല, ക്രിയാത്മകഫലങ്ങൾ തുടർന്നും പുലർത്തുന്ന സംഭവമാണ്.

ദൈവപുത്രൻ മനുഷ്യനായി എന്നു പറയുമ്പോൾ അതിന്റെ ഉള്ളർത്ഥങ്ങൾ വ്യക്തമാക്കേണ്ടതാണ്. ഈ നിർണ്ണായക നിമിഷത്തിലാണ്

Scanned by CamScanner

മനുഷ്യരക്ഷ സാധിതമാകുന്നത്. വിശുദ്ധ യോഹന്നാന്റെ വീക്ഷണത്തിൽ മനുഷ്യാവതാരത്തിൽത്തന്നെ മാനവികത മഹത്വീകരിക്കപ്പെട്ടു. ദൈവപുത്രൻ മനുഷ്യത്വം ഏറ്റെടുത്തതാണ് ഇതിന്റെ അടിസ്ഥാനം. തന്റെ മനുഷ്യാവതാരത്തിൽ ദൈവപുത്രൻ മനുഷ്യന്റെ മനുഷ്യത്വം ഏറ്റെടുത്തു സ്വന്തമാക്കുകയായിരുന്നു. എന്തെല്ലാം സ്വന്തമാക്കപ്പെട്ടുവോ അതെല്ലാം രക്ഷിക്കപ്പെട്ടു. യേശു പൂർണ്ണദൈവവും പൂർണ്ണമനുഷ്യനുമാണെന്നു പിതാക്കന്മാർ ഏററു പറഞ്ഞതിന്റെ അന്തർധാര ഈ ചിന്തയാണ്.

യേശുവിന്റെ ജീവിതത്തെയും പീഡാസഹനത്തെയും രക്ഷാകരമരണത്തെയും പലപ്പോഴും സ്ഥാനിക സഹനമായി ചിത്രീകരിക്കാറുണ്ട്. ഈ ചിന്ത പൂർണ്ണമല്ല. യേശു തന്റെ മനുഷ്യത്വത്തിൽ യഥാർത്ഥത്തിൽ അവ അനുവർത്തിക്കുകയാണ്. അങ്ങനെ ഒരു മനുഷ്യനിലൂടെ മാനവകുലത്തിനു രക്ഷ കൈവരുന്നു. ചരിത്രത്തിൽ ചുരുങ്ങിയ പക്ഷം ദൈവത്തോട് അനുസരണം ഏററു പറഞ്ഞ് രമ്യതയുളവാക്കിയ ഒരു വ്യക്തിയുടെ ആവിർഭാവമാണ് നടന്നത്. ആ അനുസരണം സ്വതന്ത്രമായി യേശു നിറവേററുമ്പോൾ അവൻ നമുക്കുവേണ്ടി മരിക്കുകയെന്നതിലുപരി, താൻ തന്നെ മരിക്കുകയും ഉയർക്കുകയും ചെയ്യുകയായിരുന്നു. അങ്ങനെ യേശുവിൽ നാം മരിക്കുകയും ഉയർക്കുകയും ചെയ്യുകയായിരുന്നു.

യേശുവിന്റെ ഉത്ഥാനത്തിന് മനുഷ്യജീവിതത്തിലുള്ള പ്രസക്തി?

ക്രിസ്തീയ വിശ്വാസത്തിന്റെയും പ്രഘോഷണത്തിന്റെയും ആധാരമാണ് യേശുവിന്റെ ഉത്ഥാനം. പൗലോസ് അപ്പസ്തോലൻ ഉദ്ബോധിപ്പിക്കുന്നു, ക്രിസ്തു ഉയർപ്പിക്കപ്പെട്ടില്ലായെങ്കിൽ ഞങ്ങളുടെ പ്രസംഗം വ്യാജവും, നിങ്ങളുടെ വിശ്വാസം വ്യർത്ഥവുമാണെന്ന് (റോമ.4).

മനുഷ്യജീവിതത്തിനു പ്രത്യാശയുടെ പൊൻകിരണം തൂകിയ സംഭവമാണ് യേശുവിന്റെ ഉത്ഥാനം. മാനവകുലത്തിന്റെ ഭാഗധേയമാണതിൽ യേശു നിർണ്ണയിച്ചത്. യേശുവിന്റെ ഉത്ഥാനം സകല മനുഷ്യർക്കുമുള്ള പുനരുത്ഥാനത്തിന്റെ അച്ചാരമാകുന്നു. പൗലോസ് അപ്പസ്തോലൻ സൂചിപ്പിക്കുന്ന യാഥാർത്ഥ്യം ഇതു തന്നെയാണ്. യേശുവിനോടൊപ്പം നാം മരിക്കുകയും സംസ്കരിക്കപ്പെടുകയും ഉയർപ്പിക്കപ്പെടുകയും വേണം. യേശു നമുക്ക് ഇവ സാധിതമാക്കിയത് തന്റെ ജീവിതത്തിലാണ്. യേശുവിന്റെ ജീവിതത്തോടുള്ള ഐക്യദാർഢ്യമാണ് മനുഷ്യരക്ഷയ്ക്കുള്ള മാർഗ്ഗവും ആധാരവും.

Scanned by CamScanner

ദൈവപുത്രൻ എന്ന ദൈവിക വ്യക്തി മനുഷ്യനായി എന്നതാണ് മനുഷ്യാവതാര രഹസ്യം. ഇതെങ്ങനെ സാധിക്കും എന്നുള്ള ചോദ്യം സഭയുടെ പ്രാരംഭ നൂററാണ്ടുകളിൽ തന്നെ ഉന്നയിക്കപ്പെട്ടു. സഭാപിതാക്കന്മാരും സൂനഹദോസുകളും ഇതിനു തത്വശാസ്ത്രപരമായ വിശദീകരണങ്ങൾ നൽകിയിട്ടുണ്ടെങ്കിലും അതൊരു വിശ്വാസരഹസ്യമായി നിലകൊള്ളുന്നു.

യേശുവെന്ന ദൈവിക വ്യക്തിയിൽ എങ്ങനെ മനുഷ്യസ്വഭാവവും ദൈവസ്വഭാവവും യോജിച്ചിരിക്കുന്നു?

യേശുവെന്ന ദൈവിക വ്യക്തിയിൽ ദൈവ സ്വഭാവവും മനുഷ്യസ്വഭാവവും യാതൊരു കലർപ്പും ഇല്ലാതെ അതുപോലെ വിഭജിക്കപ്പെടാതെ യോജിച്ചിരിക്കുന്നു. ഈ അനന്യമായ ഐക്യത്തിന്റെ യാഥാർത്ഥ്യത്തെ Hypostatic Union (വ്യക്തിയിലധിഷ്ഠിതമായ ഐക്യം) എന്ന് കൽക്കദോനിയാ സൂന്നഹദോസ് വിശദീകരിക്കുകയുണ്ടായി.

പാവനമായ എഫേസൂസ് സൂന്നഹദോസിലും കൽക്കദോനിയാ സൂന്നഹദോസിലും ചർച്ച ചെയ്യപ്പെട്ടത് ഈ വ്യക്ത്യധിഷ്ഠിതമായ ഐക്യമാണ്. അലക്സാണ്ട്രിയൻ ചിന്താസരണി ഉയർത്തിക്കാട്ടിയ ലോഗോസ് സാർക്സ് ക്രിസ്തുശാസ്ത്രവും, അന്ത്യോക്യൻ ചിന്താസരണി ഉയർത്തിപ്പിടിച്ച ലോഗോസ് ആന്ത്രപ്പോസ് ക്രിസ്തുശാസ്ത്രവും ഇന്നും പല ഭാവങ്ങളിൽ ചർച്ച ചെയ്യപ്പെടുന്നുണ്ട്. അതുല്യമായ ഈ രഹസ്യത്തെ അതിന്റെ പൂർണ്ണതയിൽ വിശദീകരിക്കുവാൻ കഴിയില്ലെന്നും നാം ഓർക്കേണ്ടിയിരിക്കുന്നു. ആദിമ നൂററാണ്ടുകളിൽ ഈ ഐക്യരഹസ്യം വ്യാഖ്യാനിക്കുവാൻ സഭാപിതാക്കന്മാർ കിണഞ്ഞു പരിശ്രമിച്ചതിനെ കാററിൽ പറത്തി യേശുവിനെ ഒരു മനുഷ്യനായി മാത്രം കണ്ട് വ്യാഖ്യാനങ്ങൾ നൽകുന്ന ഒരു പ്രവണത ഇന്നു നിലവിലുണ്ട്. തികച്ചും അപകടകരമായ ഒരു പ്രവണതയാണിത്.

യേശുവിന്റെ സമീപനങ്ങൾ എങ്ങനെ ആയിരുന്നു?

യേശു ക്രിസ്തുവിന്റെ വ്യക്തിത്വം ദൈവപുത്രന്റെ വ്യക്തിത്വം (ആളത്വം) ആണെന്നും, അത് തന്റെ മനുഷ്യജീവിതത്തിന്റെ ഏകത്വം നിജപ്പെടുത്തുന്നുവെന്നും എഫേസൂസ് സൂന്നഹദോസ് നെസ്തോറിയൻ പാഷണ്ഡതയ്ക്ക് എതിരായി പ്രഖ്യാപിച്ചിട്ടുള്ളതാണ്. എന്നാൽ യേശുവിന്റെ ഇച്ഛാശക്തി, അവിടുത്തെ ഇഷ്ട ശക്തികൾ എന്നിവയെപ്പററി പല ചിന്തകൾ ഇന്ന് ഉയരുന്നുണ്ട്. യേശു പൂർണ്ണ മനുഷ്യനാണെന്നു പറയുമ്പോൾ അവിടുത്തേയ്ക്കൊരു മനുഷ്യവ്യക്തിഗത സങ്കേതം (Human Ego) ഉണ്ടെന്നുള്ള അനുമാനത്തിൽ ചിലർ വന്നുചേരുന്നു. കാരണം, മനുഷ്യനെ മനുഷ്യനാക്കുന്നത് അവന്റെ സ്വാതന്ത്ര്യ

Scanned by CamScanner

വും സ്വതന്ത്രമായ തീരുമാനങ്ങളുമാണ്. ഇതിന്റെ അടിസ്ഥാനം മനുഷ്യന്റെ മനസ്സാണ്. ദൈവം അവന്റെ സ്വാതന്ത്ര്യത്തെ മാനിക്കുന്നു. പാപം ഒഴികെ മറ്റെല്ലാകാര്യങ്ങളിലും യേശു നമ്മോടു സമനായിരുന്നുവെന്ന് പൗലോസ് അപ്പസ്തോലൻ പറയുമ്പോൾ യേശുവിന്റെ മനസ്സിന്റെ യാഥാർത്ഥ്യവും ആ മനസ്സിന് ദൈവസന്നിധിയിൽ നിന്നകലാൻ കഴിയുകയില്ലെന്നുള്ള സത്യവുമാണ് നാം മനസ്സിലാക്കേണ്ടത്. ഗദ്സെമനിയിലെ പ്രാർത്ഥനാവേളയിലും, ലാസറിന്റെ ഉയർപ്പിലും, കാനായിലെ കല്യാണവേളയിലും യേശുവിന്റെ മനുഷ്യമനസ്സിന്റെ പ്രവർത്തനം പ്രകടമാണ്. പക്ഷേ, അതെപ്പോഴും ദൈവഹിതത്തോട് യോജിച്ചിരുന്നു. അത് ഒരിക്കലും മനുഷ്യസ്വാതന്ത്ര്യത്തിന് എതിരല്ല, പിന്നെയോ അതിന്റെ സമൃദ്ധമായ സമർത്ഥനമാണ്. ദൈവപുത്രന്റെ ദൈവിക വ്യക്തിത്വത്തോടു സുദൃഢമായി ഐക്യപ്പെട്ട അവിടുത്തെ മനുഷ്യത്വത്തിന്റെ പ്രത്യേക നൽവരമാണ് യേശുവിൽ പ്രകടമായ മനുഷ്യജീവിതവും അതിന്റെ വ്യാപാരങ്ങളും.

യേശുവിന്റെ ക്രിസ്താവബോധം?

ആധുനിക ശാസ്ത്രസാങ്കേതിക പരിജ്ഞാനത്തിൽ നിന്നും ഉയരുന്ന ഒരു പ്രസക്ത ചോദ്യമാണ് യേശുവിന്റെ ക്രിസ്തു അവബോധത്തെക്കുറിച്ച് ഉയരുന്നത്. യേശുവിന്റെ ശൈശവത്തിൽത്തന്നെ താൻ ക്രിസ്തുവാണെന്നുള്ള അവബോധം തന്നിലുണ്ടായിരുന്നോ? അതോ, ആ ബോധ്യം ക്രമേണ തന്നിൽ വളരുകയായിരുന്നുവോ? യേശു ദൈവപുത്രനാണ്. തന്റെ ദൈവത്വത്തിൽ അവിടുന്നു സകലതും അറിയുന്നു. കാരണം, ദൈവം സർവ്വജ്ഞനാണ്. എന്നാൽ ഈ വിഷയമല്ല ഇവിടെ പരാമർശിക്കപ്പെടുന്നത്. ഇവിടെ പ്രസക്തമായ ചോദ്യം യേശു തന്റെ ദൈവിക അവബോധത്തിൽ ക്രിസ്തുവാണെന്നറിയാമോ എന്നല്ല. പിന്നെയോ, തന്റെ മനുഷ്യ അവബോധത്തിൽ ക്രിസ്തുവാണോയെന്നറിയുമോയെന്നാണ്. യേശു ക്രിസ്തുവിന്റെ വ്യക്തിത്വത്തിൽ ദൈവിക സ്വഭാവവും മാനുഷിക സ്വഭാവവും കലർപ്പില്ലാതെ ഐക്യപ്പെട്ടിരിക്കുന്നുവെന്നും, അവബോധം (Consciousness) പ്രകൃതി (Nature) യുമായിട്ടാണ് ബന്ധപ്പെട്ടിരിക്കുന്നതെന്നുള്ള താത്വിക സങ്കല്പമാണ് ഈ ചോദ്യത്തിന് പ്രസക്തിയുളവാക്കുന്നത്. ഇത്തരത്തിലുള്ള ഒരു വ്യക്തത ഈ ചർച്ചയിൽ ഉളവായില്ലെങ്കിൽ യേശുവിന്റെ ജീവിതത്തിൽ അരങ്ങേറിയ രക്ഷാകരസംഭവങ്ങൾ മുഴുവൻ ഒരു നാടകമായി കാണുവാനുള്ള പ്രവണതയ്ക്ക് ആക്കം കൂടും. യേശുവിന്റെ മാനുഷിക അവബോധത്തിൽ താൻ ദൈവമാണെന്നുള്ള ബോധ്യം വളരുന്നതിനുള്ള സാധ്യതയുണ്ട്. അവിടുത്തെ ദൗത്യത്തെക്കുറിച്ചും ബോധ്യം വളരാം. ഇത് ഏതു വ്യക്തിയുടെയും ജീവിതത്തി

Scanned by CamScanner

ദൈവശാസ്ത്രം

ലെ അനിവാര്യതയാണ്. പക്ഷേ, യേശു ദൈവവ്യക്തിയാണെന്ന അടിസ്ഥാന തത്വം യേശുവിന്റെ അനന്യതയാണ്. മനുഷ്യസ്വഭാവവും ദൈവസ്വഭാവവും ഒരു വ്യക്തിയിൽ കലർപ്പില്ലാതെ യോജിച്ചിരിക്കുക യേശുവിൽ മാത്രമാണ്.

യേശുവിന്റെ രക്ഷണ്യ വ്യാപാരത്തിന്റെ നിർണ്ണായകത?

യേശുവിന്റെ ജീവിതത്തിൽ ആകസ്മികമായോ, നാടകീയമായോ നിറവേറിയതല്ല രക്ഷാകരസംഭവങ്ങൾ. ദൈവത്തിന്റെ അനന്തജ്ഞാനത്തിൽ ഉളവാക്കപ്പെട്ട രക്ഷാകരപദ്ധതിയുടെ നിർണ്ണായകതയാണ് നാം ഇവിടെ ദർശിക്കുക.

രക്ഷാകരവ്യാപാരങ്ങൾ അനുവർത്തിക്കപ്പെടുക മനുഷ്യന്റെ ചരിത്രത്തിലാണ്. അതിന്റെ ആത്യന്തിക കർത്താവ് ദൈവമാണ്. മനുഷ്യന് അവന്റേതായ പങ്ക് അതിൽ നൽകപ്പെട്ടിട്ടുണ്ട്. മനുഷ്യാവതാരത്തിന്റെ ചരിത്രപശ്ചാത്തലം ആദിമാതാപിതാക്കളുടെ പാപകൃത്യമാണ്; മനുഷ്യന്റെ അധഃപതനമാണ്. അതുപോലെ യേശുവിന്റെ കുരിശുമരണം അധഃപതിച്ച മനുഷ്യസമൂഹത്തിന്റെ രക്ഷയുടെ ചരിത്രയാഥാർത്ഥ്യമാണ്. യേശു അത് തന്റെ സ്വർഗ്ഗീയ പിതാവിന്റെ രക്ഷാകരപദ്ധതിയിൽ ഏറ്റെടുക്കുകയാണുണ്ടായത്.

ദൈവത്തിൽ നിഗൂഢമായിരുന്ന രക്ഷാകരപദ്ധതി (എഫേ. 3:9) ചരിത്രത്തിന്റെ ചുരുളുകളിലൂടെ അനാവരണം ചെയ്തപ്പോൾ ദൈവത്തെപ്പറ്റിയുള്ള പുതിയ ദർശനങ്ങൾ ലഭ്യമായി. അവിടുത്തെ കരുണാർദ്രമായ സ്നേഹമാണ് ഏറെ പ്രകടമായി ദൃശ്യമായത്. ദൈവത്തിന്റെ രക്ഷാകരപദ്ധതിയുടെ പ്രചോദനം തന്നെ മനുഷ്യരോടുള്ള അവിടുത്തെ സ്നേഹമാണെന്ന് വ്യക്തമായി. "എന്തെന്നാൽ തന്നിൽ വിശ്വസിക്കുന്ന ഒരുവനും നശിച്ചുപോകാതെ നിത്യജീവൻ പ്രാപിക്കുന്നതിനുവേണ്ടി തന്റെ ഏകജാതനെ നൽകുവാൻ തക്കവിധം ദൈവം ലോകത്തെ അത്രമാത്രം സ്നേഹിച്ചു" (യോഹ. 3:16). ഈ സ്നേഹം യേശുവിന്റെ ജീവിതത്തിലൂടെയാണ് ഏററവും തീവ്രമായും മഹത്തായും അനുഭവവേദ്യമായത്. ❒

Scanned by CamScanner

6

വിശുദ്ധ കുർബാന

വിശുദ്ധ കുർബാനയെന്ന തിരുരഹസ്യത്തെക്കുറിച്ച്?

ക്രിസ്തീയ ജീവിതത്തിന്റെ കേന്ദ്രമാണ് വിശുദ്ധ കുർബാനയെന്നതാണ് കത്തോലിക്കാ വേദശാസ്ത്രം. സഭാ ജീവിതത്തിന്റെ ഉറവിടവും പൂർണ്ണതയുമായ ഈ മഹാരഹസ്യത്തെ പലപ്പോഴും അതിന്റെ സമഗ്രതയിൽ ദർശിക്കാതെ ഭാഗികമായി സമീപിക്കുവാനാണ് ശ്രമം നടക്കുന്നത്. രക്ഷാകരമായ ദൈവിക വ്യാപാരത്തിന്റെ സമുച്ചയമായി വിശുദ്ധ കുർബാനയെ കാണാതെ ഈ വലിയ രഹസ്യത്തെ മനസ്സിലാക്കുവാൻ കഴിയുകയില്ല. അല്ലാത്തപക്ഷം രക്ഷാകരമായ ഈ രഹസ്യത്തെ ഭാഗികമായ ആശയങ്ങളിലേക്കും തത്വസംഹിതകളിലേക്കും നാം തരംതാഴ്ത്തുകയായിരിക്കും. ദൈവിക പദ്ധതിയുടെ പശ്ചാത്തലത്തിൽ, വിശുദ്ധ കുർബ്ബാന, നമ്മുടെ കർത്താവ് യേശുമിശിഹാ അർപ്പിച്ച തിരുവത്താഴബലിയുടെയും ഗോഗുൽത്തായിൽ പൂർണ്ണമാക്കിയ ആത്മസമർപ്പണബലിയുടെയും കൗദാശിക ബലിയർപ്പണമാണ്. അൾത്താരയിൽ നടക്കുന്ന ഈ ബലിയർപ്പണത്തിലൂടെയാണ് അവിടുന്ന് സവിശേഷമായി നമുക്കിടയിൽ സന്നിഹിതമാകുന്ന കൂദാശയായി പരിണമിക്കുന്നത്. അങ്ങനെ വിശുദ്ധ കുർബ്ബാനയ്ക്ക് സഭയിൽ ബലിയർപ്പണത്തിന്റെയും കൂദാശയുടെയും രണ്ടു മാനങ്ങളുണ്ട്. നമ്മുടെ ചർച്ചകളിൽ ഈ രണ്ടു മാനങ്ങളും ശ്രദ്ധിക്കേണ്ടതുണ്ട്. ഈ രഹസ്യത്തിന്റെ ആഘോഷത്തിനും അനു

ഷ്ഠാനത്തിനുംവേണ്ടി മാത്രമാണ് സഭയിലെ ശുശ്രൂഷകളും സഭാജീവിതവും ദൗത്യവും കേന്ദ്രീകരിച്ചിരിക്കുന്നത്.

വിശുദ്ധ കുർബാന സ്ഥാപനം ഉൾക്കൊള്ളുന്ന യാഥാർത്ഥ്യം?

മനുഷ്യന്റെ സകല ജ്ഞാനത്തെയും അതിശയിപ്പിക്കുന്നതാണ് വിശുദ്ധ കുർബാന സ്ഥാപനത്തിൽ കർത്താവ് നമ്മോടു കാണിച്ച ഔദാര്യം. കർത്താവായ യേശുക്രിസ്തുവിന്റെ ഉദാത്തമായ ആത്മദാനമാണ് നാമിവിടെ കാണുന്നത്. തന്റെ പരസ്യ ജീവിതത്തിന്റെ അവസാനത്തിൽ രക്ഷാകരകർമ്മം പൂർത്തിയാക്കുന്നതിനായി അവസാനംവരെ മനുഷ്യരോടുകൂടിയായിരിക്കുന്നതിന് അവിടുന്ന് വിശുദ്ധ കുർബാന സ്ഥാപിക്കുന്നു. അന്ത്യഅത്താഴസമയത്ത് അവിടുന്ന് അപ്പവും, വീഞ്ഞും വാഴ്ത്തി തന്റെ ശരീരരക്തങ്ങളാക്കുന്നു. രക്ഷാകരമായ ഈ കൂദാശയുടെ ആധികാരികത അവിടുന്ന് കുരിശിൽ രക്തം ചിന്തി പരമപിതാവിനു തന്നെത്തന്നെ ബലിയർപ്പിച്ചുവെന്നുള്ളതാണ്. മാനവകുലത്തിന്റെ രക്ഷയ്ക്കായി അർപ്പിക്കപ്പെട്ട ആ പരമയാഗമിന്ന് ലോകത്തിന്റെ നാനാഭാഗങ്ങളിലുമുള്ള അൾത്താരകളിൽ അനസ്യൂതം കൗദാശികമായി അർപ്പിക്കപ്പെടുന്നു. അൾത്താരകളിൽ പ്രഭാതം മുതൽ പ്രദോഷംവരെ അർപ്പിക്കപ്പെടുന്ന വി. കുർബാനകളിൽ കർത്താവിന്റെ ജനനം, അവിടുത്തെ പരസ്യജീവിതം, മരണം, ഉത്ഥാനം, സ്വർഗ്ഗാരോഹണം, പരിശുദ്ധാത്മാവിന്റെ ദാനം എന്നിവ ഉൾക്കൊള്ളുന്ന പെസഹാരഹസ്യം ആഘോഷിക്കപ്പെടുന്നു.

കൽപ്പനയും ഭരമേല്പിക്കലും - ഇവയ്ക്ക് വേദപുസ്തകം നൽകുന്ന അടിസ്ഥാനം?

"എന്റെ ഓർമ്മയ്ക്കായി നിങ്ങൾ ഇതു ചെയ്യുവിൻ" (ലൂക്കാ. 22, 19;1 കോറി. 11,24). കർത്താവിന്റെ ഈ കൽപ്പനയാണ് സഭയിൽ വിശുദ്ധ കുർബാനയുടെ അർപ്പണത്തിന്റെ ആധാരം. വിശുദ്ധ കുർബാനയുടെ സ്ഥാപനത്തെ പ്രതിപാദിക്കുന്ന നാലു ഭാഗങ്ങൾ വിശുദ്ധ ഗ്രന്ഥത്തിൽ ലഭ്യമാണ്. മത്തായി 26,26-30, മർക്കോസ് 14,22-26, ലൂക്കോസ് 22,15-20, 1 കോറി. 23-25 എന്നിവയാണവ. വിശുദ്ധ യോഹന്നാന്റെ സുവിശേഷത്തിൽ, തിരുവത്താഴ സംഭവം വിവരിക്കപ്പെടുന്നില്ലെങ്കിലും ആറാം അധ്യായം മുഴുവനും വിശുദ്ധ കുർബാനയെന്ന മഹാരഹസ്യത്തിന്റെ വിശകലനമാണ്.

വിശുദ്ധ കുർബാനയെ സംബന്ധിക്കുന്ന പാരമ്പര്യത്തിന്റെ ചുരുങ്ങിയ വിവരണമാണ് വി. മത്തായിയുടെയും വിശുദ്ധ മർക്കോസിന്റെയും സുവിശേഷങ്ങളിൽ നാം കാണുന്നത്. വിശുദ്ധ പൗലോസിന്റെ

Scanned by CamScanner

ലേഖനത്തിൽ നാം കാണുന്ന വിശദീകരണം ആധികാരികമായി വിശുദ്ധ കുർബാനയെപ്പററി ആദ്യം എഴുതപ്പെട്ട പാരമ്പര്യമാണ്. കർത്താവിൽനിന്നു ലഭിച്ച ഒരു പാരമ്പര്യമായിട്ടാണ് പൗലോസ് അതവതരിപ്പിക്കുന്നത്. ഇതിനു സമമായ ഒരു വിവരണമാണ് വിശുദ്ധ ലൂക്കോസും നൽകുന്നത്. പുറപ്പാടിന്റെ പുസ്തകം 24-ാമത്തെ അധ്യായത്തിൽ നാം വായിക്കുന്ന സീനായ് ഉടമ്പടിയുടെ പശ്ചാത്തലത്തിൽ നിന്നാണ് വിശുദ്ധ പൗലോസും, വിശുദ്ധ ലൂക്കോസും അവരുടെ വിവരണങ്ങൾ നൽകുന്നത്. യേശുവിനെ രണ്ടു പേരും " പുതിയ ഉടമ്പടി" യിലെ കുഞ്ഞാടായി അവതരിപ്പിക്കുന്നു. പഴയ നിയമത്തിലെ പുറപ്പാടിന്റെ അനുഭവവും ദൈവം ഇസ്രായേലിന്റെ ചരിത്രത്തിൽ നിർണ്ണായകമായി ഇടപെട്ട സീനായ് ഉടമ്പടിയും യേശുവെന്ന പുതിയ ഉടമ്പടിയിലെ കുഞ്ഞാടിലേയ്ക്ക് വിരൽ ചൂണ്ടുന്നതായി അവർ സമർത്ഥിക്കുന്നു.

പുതിയ ഉടമ്പടിയായി കർത്താവ് തിരുവത്താഴത്തിൽ അരുളി ചെയ്തു; "എന്റെ ഓർമ്മയ്ക്കായി നിങ്ങൾ ഇതു ചെയ്യുവിൻ" (ലൂക്കാ. 22,19, 1 കോറി. 11,24). അപ്പവും വീഞ്ഞും വാഴ്ത്തുന്നത് മാത്രം ആവർത്തിക്കുവാനല്ല അവിടുന്ന് കൽപ്പിക്കുന്നതെന്നു വ്യക്തം. യഹൂദരുടെ പെസഹാ ആചരണത്തിന്റെ പശ്ചാത്തലത്തിൽ വിരുന്നിന്റെ മദ്ധ്യേയാണ് വിശുദ്ധ കുർബാന സ്ഥാപിക്കപ്പെടുന്നത്. പെസഹാ ആഘോഷങ്ങളുടെ മധ്യേ അവരുടെ ഇടയിലേക്കിറങ്ങിവരുന്ന യഹോവയ്ക്കു നന്ദിയും സ്തുതിയും അർപ്പിക്കുന്നത് യഹൂദരുടെ ആഘോഷങ്ങളുടെ അവിഭാജ്യഘടകമായിരുന്നു. അപ്പോൾ വിശുദ്ധ കുർബാനയുടെ സ്ഥാപനത്തിൽ യേശു പിതാവിനു നൽകുന്ന നന്ദി പ്രകടനത്തിനു സവിശേഷമായ അർത്ഥമുണ്ട്. തന്നിൽ ആവിഷ്കൃതമായ ദൈവത്തിന്റെ ആത്മദാനത്തിനും അതിന് അവിടുന്ന് നൽകിയ പ്രത്യുത്തരത്തിനും അവിടുന്നു നന്ദി പ്രകാശിപ്പിക്കുകയാണിവിടെ. ഓരോനിമിഷവും പിതാവിന്റെ ഹിതത്തിനായി കാതോർക്കുകയും അതനുസരിച്ച് ജീവിതത്തെ ക്രമീകരിക്കുകയും ചെയ്ത പുത്രൻ പെസഹാ രഹസ്യത്തിലൂടെയാണ് അസന്നിഗ്ധമായും, പൂർണ്ണമായും പിതാവിനു പ്രത്യുത്തരമേകിയത്. ദൈവത്തിന് ഒരു മനുഷ്യന്റെ സമ്പൂർണ്ണ സമർപ്പണമാണ് യേശുവിന്റെ പെസഹാ രഹസ്യത്തിൽ നാം കാണുക. യേശുവിന്റെ ജനനം മുതൽ കുരിശിലെ തന്റെ മരണത്തോളം നീളുന്നതായിരുന്നു അവിടുത്തെ വിധേയത്വം (ഫിലി. 2.1-11). രക്ഷയുടെ അച്ചാരമായ ഈ പെസഹാരഹസ്യവും അതിന്റെ കാതലായ വിധേയത്വവും അനുസരണവുമാണ് താൻ വരുന്നതുവരെ തുടരുവാൻ അവിടുന്നാവശ്യപ്പെടുക.

Scanned by CamScanner

ദൈവികരക്ഷാകരപദ്ധതിയുടെ പശ്ചാത്തലത്തിലാണ് ഈ കൽപ്പന കർത്താവ് നമുക്ക് നൽകുന്നത്. രക്ഷാകരചരിത്രത്തിന്റെ നിയന്താവായ പിതാവിന്റെയും, അതിന്റെ നിർണ്ണായകമായ നിമിഷത്തിൽ അതിലേ ക്കിറങ്ങിവന്ന പുത്രന്റെയും, രക്ഷണ്യവ്യാപാരം പൂർത്തിയാക്കുന്ന പരി ശുദ്ധാത്മാവിന്റെയും പ്രവർത്തനങ്ങളെ ഓർക്കുവാനും അനുഷ്ഠിക്കു വാനുമാണ് അവിടുന്ന് ഈ കൽപ്പന നൽകുക. തന്നിലൂടെ ആവി ഷ്കരിക്കപ്പെട്ട നിത്യരക്ഷയെ പൂർത്തീകരിക്കുവാൻ പുത്രൻ പിതാ വിനോടു നടത്തുന്ന പ്രാർത്ഥനയായും അതിനെ കാണാവുന്നതാണ്. കാരണം, പിതാവാണ് രക്ഷയുടെ ആരംഭവും നിദാനവും, നിയന്താ താവും. അവിടുന്നാണ് പുത്രനെ അയച്ചത്. പുത്രൻ ചെയ്തതും, വെ ളിവാക്കിയതും പിതാവിന്റെ പ്രവർത്തനമാണ്. പരിശുദ്ധാത്മാവ് പുറ പ്പെട്ടുവന്നതും പിതാവിൽ നിന്നാണ്. രക്ഷയുടെ രഹസ്യം പൂർണ്ണമാ ക്കപ്പെടുക യുഗാന്ത്യത്തിലാണ്. അതിന്റെയും അധിനാഥൻ പിതാവു തന്നെ. യുഗാന്ത്യത്തിൽ പൂർണ്ണമാകുന്ന രക്ഷണ്യവ്യാപാരത്തെ പൂർ ണ്ണതയിലേക്ക് നയിക്കേണമേയെന്ന് പുത്രൻ ഇവിടെ പ്രാർത്ഥിക്കുന്നു.

വിശുദ്ധ കുർബാന സഭയുടെ ബലിയർപ്പണമാകുന്നുവെന്ന യാഥാർത്ഥ്യം?

വിശുദ്ധ കുർബാന സഭയുടെ അനുപമമായ ബലിയാണ്. ഈ ബലി യർപ്പണമാണ് അവളുടെ ആരാധനയുടെ കേന്ദ്ര ബിന്ദു. സഭാ സമൂ ഹമൊന്നാകെ പരമപിതാവിനു ബലിയിലൂടെ സ്തുതിയും നന്ദിയും അർപ്പിക്കുന്നു. മനുഷ്യന്റെ ചരിത്രത്തിൽ നിരന്തരമായി ഇടപെടുന്ന ദൈവത്തിനാണ് സഭ ബലിയർപ്പിക്കുക. ഇതു സാധ്യമാകുന്നത് വി ശുദ്ധ കുർബാനയിലൂടെയാണ്. വിശുദ്ധ കുർബാന ഒരു ബലിയാകു ന്നുവെന്ന യാഥാർത്ഥ്യത്തെ പലരും പ്രത്യേകിച്ച്, പ്രൊട്ടസ്റ്റന്റുകാർ ചോദ്യം ചെയ്ത സാഹചര്യത്തിലാണ് വിശുദ്ധ കുർബാന ബലിയാ കുന്നു എന്ന് പ്രത്യേകം വിശദീകരിക്കപ്പെട്ടത്. വിശുദ്ധ കുർബാന സ ഭയുടെ ആരാധനയുടെ കേന്ദ്രമായ ബലിയാകുന്നതിനാൽ, ബലിയെ പ്പറ്റി നാം കൂടുതൽ അറിയേണ്ടിയിരിക്കുന്നു.

സർവ്വചരാചരങ്ങളെയും സൃഷ്ടിച്ച് പരിപാലിച്ച് അതിന്റെ ലക്ഷ്യ ത്തിലെത്തിക്കുന്ന ദൈവത്തിനു മനുഷ്യൻ നൽകുന്ന ഉദാത്തമായ ആരാധനയായി ബലിയെ കാണുന്നത് മിക്ക മതങ്ങളുടെയും അന്തസ്സ ത്തയാണ്. ബലിയിൽ മൂന്നു കാര്യങ്ങളാണ് നിഴലിച്ചു നിൽക്കുക. ബലി വസ്തുവിന്റെ നശീകരണം, അതുവഴിയായി നടത്തുന്ന അർപ്പകന്റെ സമർപ്പണം, അതിന്മേലുള്ള ദൈവപ്രസാദം ഇവയാണവ.

ബലിയുടെ ഈ സവിശേഷതകൾ സവിശേഷമായി ഇസ്രയേലിന്റെ ബലിയർപ്പണങ്ങളിൽ പ്രകടമായിരുന്നു. പഴയ നിയമത്തിൽ പ്രത്യേ

Scanned by CamScanner

കിച്ച്, ലേവ്യാ പുസ്തകത്തിൽ നിരവധി ബലികളെപ്പററി പ്രതിപാദിക്കുന്നു. അർപ്പണബലികൾ, കൃതജ്ഞതാബലികൾ തുടങ്ങിയവയെപ്പററി നാം വായിക്കുന്നു. ലേവ്യാ പൗരോഹിത്യം തന്നെ ഈ ബലികളുടെ അർപ്പണത്തിനായി നിയോഗിക്കപ്പെട്ടതായിരുന്നു. പഴയ നിയമത്തിൽ നാം കാണുന്ന ബലികളെല്ലാം മതാനുഷ്ഠാനബലികളായിരുന്നു. ബലിയർപ്പണം ഒരു ലക്ഷ്യത്തെ മുൻനിർത്തിയായിരുന്നു അനുഷ്ഠിക്കപ്പെട്ടത്. ഇവിടെ ബലി വസ്തുവിന്റെ നശീകരണവും (Immolation) ബലിയർപ്പണവും (Oblation) പ്രധാനമാണ്. ബലിവസ്തു നശിപ്പിക്കപ്പെടുമ്പോൾ ബലിയർപ്പകന്റെ ആത്മദാനമാണ് അർത്ഥമാക്കുന്നത്. ഈ ആത്മദാനമാണ് ദൈവം താണിറങ്ങി സ്വീകരിക്കുന്നത് (Divine Acceptance). ഓരോ ബലിക്കും നിജമായ അർത്ഥം (Signification) ഉണ്ട്. ഈ കൃത്യാർത്ഥം ബലിയർപ്പകന്റെ സമ്പൂർണ്ണസമർപ്പണമല്ലാതെ മറെറാന്നുമല്ല. അപ്പോൾ ദൈവത്തിനു മാത്രം സമർപ്പിക്കപ്പെടേണ്ട ബലിയെന്ന ആരാധന അർപ്പിക്കേണ്ടത് മനുഷ്യന്റെ കടമയും ഉത്തരവാദിത്വവുമാണ്. ഈ പശ്ചാത്തലത്തിലാണ് വിശുദ്ധ കുർബാനയെ നാം സഭയുടെ ബലിയർപ്പണമായി വിശകലനം ചെയ്യേണ്ടത്.

ഒരിക്കലായി കാൽവരിയിൽ അർപ്പിക്കപ്പെട്ട യേശുവിന്റെ പരമയാഗം എങ്ങനെ സഭയുടെ ബലിയർപ്പണമാകുന്നുവെന്നതാണ് ഇവിടെ പ്രസക്തമായ ചോദ്യം. ഈ ബലിയർപ്പണം മനുഷ്യന്റെ കണ്ടുപിടിത്തമല്ലെന്ന് ആദ്യമേ അംഗീകരിച്ചുറപ്പിക്കേണ്ടിയിരിക്കുന്നു. സഭയുടെ അർപ്പണത്തിനായി തന്റെ ബലി സഭയ്ക്ക് നൽകിയത് കർത്താവു തന്നെയാണ്. സഭയ്ക്കൊരു ബലി സമർപ്പിക്കുന്നതിനുവേണ്ടിയാണ് ഈ യാഗം അവൾക്ക് ഭരമേൽപ്പിക്കപ്പെട്ടത്. ഒരിക്കലായി അർപ്പിക്കപ്പെട്ട അവിടുത്തെ യാഗം സമ്പൂർണ്ണമായിരുന്നു. കാരണം, മുകളിൽ വിവരിച്ച ബലിയുടെ സമസ്തഭാവങ്ങളും യേശുവിന്റെ ബലിയിൽ പ്രകടമായിരുന്നു. ജനനം മുതൽ മരണംവരെ അവിടുത്തെ ജീവിതം നിരന്തരമായ അർപ്പണമായിരുന്നു. "ഇതെന്റെ ശരീരമാകുന്നു"വെന്ന് അവിടുന്നരുളി ചെയ്തപ്പോൾ അവിടുന്നു തന്റെ ജീവിതവും ജീവിതയാഥാർത്ഥ്യവും മാനവകുലത്തിനു പാപപരിഹാരാർത്ഥം അർപ്പിക്കുകയായിരുന്നു. "ഇതെന്റെ രക്തമാകുന്നു" വെന്നരുളി ചെയ്തപ്പോൾ, അവിടുത്തെ ജീവൻ അവിടുന്നു സമർപ്പിക്കുകയായിരുന്നു. തന്റെ ശരീരരക്തങ്ങൾ ഗോഗുൽത്തായിലെ പരമയാഗത്തിൽ അർപ്പിക്കുമ്പോൾ അർപ്പകന്റെ സമ്പൂർണ്ണമായ സമർപ്പണം അവിടുന്നു അസന്നിഗ്ദ്ധമായി നടത്തുകയായിരുന്നു. ഇപ്രകാരം ബലിവസ്തുവും അർപ്പകനുമായി മാറുന്ന പുത്രന് പരമപിതാവു നൽകുന്ന ദൈവിക അംഗീകാരമാണ് അവിടുത്തെ ഉത്ഥാനം. ഇപ്രകാരം ഒരിക്കലായി സമ്പൂർണ്ണതയിൽ സമർപ്പിക്കപ്പെട്ട ബലിയാണ് കൗദാശികമായി തുടരുവാൻ സഭയ്ക്ക്

Scanned by CamScanner

ഭരമേൽപ്പിക്കപ്പെട്ടിരിക്കുന്നത്. സഭ നിരന്തരമായി അർപ്പിക്കുന്നത് കർത്താവിന്റെ സുരഭിലമായ ബലി തന്നെയാണ്. അങ്ങനെയെങ്കിൽ ഇനിയും മററു ബലികൾ തേടി അലയേണ്ടതില്ല. ഈ ബലി സ്വകീയമാക്കുകയും അതിൽ ഭാഗഭാക്കുകളാക്കുകയും ചെയ്താൽ മതിയാകും.

കർത്താവ് നമ്മെ ഭരമേൽപ്പിച്ച തന്റെ ബലി തുടരുവാൻ കാൽവരി നമ്മുടെ അൾത്താരയിൽ സന്നിഹിതമാക്കപ്പെടേണ്ടതുണ്ട്. അപ്പോഴാണ് അതു സഭയുടെ ബലിയാകുന്നത്. സഭയുടെ ബലിയെന്നു പറയുമ്പോൾ അത് വ്യക്തിപരമായ അനുഷ്ഠാനമോ ഭക്തിപ്രകടനമോ മാത്രമല്ലെന്നു വ്യക്തമാണ്. അതു കാൽവരിയുടെ കേവലം ആവർത്തനവുമല്ല. പിന്നെയോ സഭയുടെ ശിരസ്സായ ക്രിസ്തുവും, തന്റെ മൗതികശരീരമായ സഭയും ഒന്നു ചേർന്ന് പരമപിതാവിന് ബലിയർപ്പിക്കുന്നു. അഥവാ ഓരോ ബലിയർപ്പണത്തിലൂടെയും ക്രിസ്തുവും സഭയും സാദൃശ്യങ്ങളിലൂടെ (Species) കാൽവരിയിലെ യാഗം അൾത്താരയിൽ സന്നിഹിതമാക്കി ദൈവത്തിനു ബലിയർപ്പിക്കുന്നു. ഈ അർപ്പണം നിരന്തരം അനുവർത്തിക്കപ്പെടുകവഴി സഭ ബലിയുടെ ലക്ഷ്യം പ്രാപിക്കുന്നു. ബലി അർപ്പണത്തിലൂടെ അവൾ നിരന്തരം സമ്പൂർണ്ണ സമർപ്പണത്തിന്റെ പൂർണ്ണതയിലേക്ക് നയിക്കപ്പെടുന്നു.

സമ്പൂർണ്ണ ബലിയെന്ന നിലയിൽ പിതാവിനേററവും സ്വീകാര്യമായ പുത്രന്റെ ബലി അവനോടുകൂടെ, അവനോടൊപ്പം സഭയർപ്പിക്കുമ്പോൾ സഭയൊന്നാകെ പരിശുദ്ധ ത്രിത്വത്തോട് ഐക്യപ്പെടുന്നു. ഈ ബലിയിലൂടെയാണ് ഒരു പുതിയ ജനത ഉരുവാക്കപ്പെടുക. അതായത്, ബലിയർപ്പണത്തിലൂടെ സമ്പൂർണ്ണ സമർപ്പണം, ആത്മദാനം നടത്തി ദൈവത്തിന്റെ ഹിതത്തിനായി കാതോർക്കുന്ന ഒരു സമൂഹം രൂപപ്പെടുന്നു. ഈ യാഥാർത്ഥ്യം മനസ്സിലാക്കിയാണ് പിതാക്കന്മാർ പറഞ്ഞത്; "വിശുദ്ധ കുർബാന സഭയെ പണിതുയർത്തുന്നു. സഭയിൽ വിശുദ്ധ കുർബാനയർപ്പിക്കപ്പെടുന്നു".

വിശുദ്ധ കുർബാന കൂദാശ ആകുന്നുവെന്നതിന്റെ അർത്ഥതലങ്ങളെക്കുറിച്ച്?

ഒരിക്കൽ മാത്രം കാൽവരിയിൽ അർപ്പിക്കപ്പെട്ട യാഗം ഇനിയും ചരിത്രത്തിൽ ആവർത്തിക്കുവാൻ സാധിക്കാതിരിക്കെ നമ്മുടെ ആൾത്താരകളിൽ ആ ബലി എങ്ങനെയാവിഷ്കരിക്കപ്പെടുന്നുവെന്നുള്ളതാണ് മുകളിൽ പ്രസ്താവിച്ചത്. തുടർന്ന് അന്ത്യഅത്താഴത്തിലെ ബലിയും, കാൽവരിയിലെ ബലിയും തമ്മിലുള്ള അഭേദ്യമായ ബന്ധം നാം മനസ്സിലാക്കേണ്ടിയിരിക്കുന്നു. മൂന്നു ബലികളാണിവിടെ വിശകലന വിധേയമാകേണ്ടത്. കൗദാശികമായി അപ്പവും വീഞ്ഞുമെന്ന സാദൃ

Scanned by CamScanner

ശ്യങ്ങളിലൂടെ നിവർത്തിയാക്കപ്പെട്ട തിരുവാത്താഴത്തിലെ ബലി, കാൽവരിയിൽ രക്തം ചിന്തിയർപ്പിക്കപ്പെട്ട ബലി, കൗദാശികമായി അടയാളങ്ങളിലൂടെ സഭയർപ്പിക്കുന്ന വിശുദ്ധ കുർബ്ബാനയെന്ന ബലി ഇവയാണവ. യേശു തന്നെയാണ് ഈ മൂന്നു ബലികളിലും ബലി വസ്തുവും അർപ്പകനും എന്നുള്ളതാണ് ഇവയുടെ അടിസ്ഥാന യാഥാർത്ഥ്യം. കാൽവരിയിലെ യാഗത്തിന് മററു രണ്ടു ബലികളോടുമുള്ള വ്യത്യാസം അടങ്ങിയിരിക്കുന്നത് അർപ്പണരീതിയിലാണ്. കാൽവരിയിൽ അർപ്പകനും ബലിവസ്തുവുമായ കർത്താവ് രക്തം ചിന്തിയുള്ള ബലിയാണർപ്പിക്കുക. എന്നാൽ മററു രണ്ടു ബലികളുടെയും അർപ്പണരീതി കൗദാശികമാണ്. അതായത്, അപ്പവും വീഞ്ഞുമെന്ന അടയാളങ്ങളിലൂടെയാണ് ബലിയർപ്പണം നടക്കുക. തിരുവത്താഴത്തിലെ ബലിയും അൾത്താരയിലെ ബലിയും യഥാർത്ഥമല്ലെന്നല്ല ഇവിടെ വിവക്ഷിക്കുക. ഇവിടെ വെറും അടയാളവും കൂദാശയും തമ്മിലുള്ള വ്യത്യാസം മനസ്സിലാക്കണം. ഒരടയാളവും അതു സൂചിപ്പിക്കുന്നതിനെ നിർമ്മിക്കുന്നില്ല. എന്നാൽ കൂദാശ ഒരടയാളമാണെന്നു പറയുമ്പോൾ അതു സൂചിപ്പിക്കുന്നതിനെ അതാവിഷ്കരിക്കുന്നുവെന്ന് നാം മനസ്സിലാക്കുന്നു. ഉദാഹരണമായി ഒരു കുഞ്ഞിന്റെ അസ്തിത്വം അവനിൽത്തന്നെ യാഥാർത്ഥ്യമെങ്കിലും അവൻ മാതാപിതാക്കളുടെ സ്നേഹത്തിന്റെ അടയാളമാണ്. അവന്റെ അസ്തിത്വമെന്ന യാഥാർത്ഥ്യം അവന്റെ അസ്തിത്വത്തിനു കാരണമായ മാതാപിതാക്കളുടെ സ്നേഹത്തിന്റെ അടയാളമാണെന്ന സത്യം മറയ്ക്കുന്നില്ല.

തിരുവത്താഴത്തിൽ കാൽവരി കൗദാശികമായി മുന്നാവിഷ്കരിക്കപ്പെടുന്നു. കാൽവരിയിലെ അതേ ബലി കൗദാശികമായി സഭയിൽ അനസ്യൂതം ആവിഷ്കരിക്കപ്പെടുന്നു. കൗദാശികതയുടെ പശ്ചാത്തലത്തിൽ നിന്നു മാത്രമാണ് നമുക്കപ്പോൾ പൗരോഹിത്യത്തെയും, അതിന്റെ ശുശ്രൂഷയ്ക്കായി അഭിഷിക്ത പുരോഹിതരെയും കാണുവാൻ കഴിയുക. കാൽവരിയിലെ പരമയാഗം അടയാളങ്ങളിലൂടെ കൗദാശികമായി അൾത്താരയിൽ സന്നിഹിതമാക്കുന്നതിനുവേണ്ടിയാണ് സഭയിൽ അഭിഷിക്തരായ വൈദികർ.

രക്ഷണ്യവ്യാപാരത്തിൽ മുഴുവനും നമുക്ക് കൗദാശികതയുടെ മാനം ദർശിക്കാനാകും. സൃഷ്ടിയുടെ ആരംഭം മുതൽ ദൈവം മനുഷ്യനോടു സംവേദിക്കുന്നത് കൗദാശികമാനങ്ങളിലൂടെയാണ്. കൗദാശികമായ മാധ്യമങ്ങളാണ് ദൈവം രക്ഷാകര ചരിത്രത്തിലുടനീളം മനുഷ്യനോടു സംവേദനം നടത്തുവാൻ തെരഞ്ഞെടുത്തത്. കാലത്തിന്റെ പൂർണ്ണതയിൽ ദൈവം തന്റെ മകനെ ലോകത്തിലേക്കയച്ച് ആ സംവേദനത്തിന് പുതിയഭാവം നൽകി. "പൂർവ്വകാലങ്ങളിൽ പ്രവാച

NOTE 6 PRO

Scanned by CamScanner

കന്മാർവഴി വിവിധ ഘട്ടങ്ങളിലും, വിവിധ രീതികളിലും ദൈവം നമ്മുടെ പിതാക്കന്മാരോടു സംസാരിച്ചു. എന്നാൽ അവസാനനാളുകളിൽ തന്റെ പുത്രൻവഴി അവിടുന്നു നമ്മോടു സംസാരിച്ചിരിക്കുന്നു" (ഹെബ്രാ. 1:1). അപ്പോൾ അടിസ്ഥാന കൂദാശയായ (Fundamental Sacrament) കർത്താവ് തന്റെ മനുഷ്യത്വത്തിലൂടെ നമ്മോടു സംവേദിക്കുന്നു. ആ പുത്രന്റെ ജീവനും യാഥാർത്ഥ്യവുമാണ് നാം അനുദിനം കൗദാശികമായി അൾത്താരയിൽ സന്നിഹിതമാക്കുന്നത്. ദൈവം ആരംഭം മുതൽ തെരഞ്ഞെടുത്ത ഈ കൗദാശിക വ്യവസ്ഥിതി അവസാനത്തോളം നാം സ്വീകരിക്കേണ്ടിയിരിക്കുന്നു.

ഓരോ നിമിഷവും പിതാവിന്റെ ഹിതത്തിനായി കാതോർക്കുകയും, അതിനായി ജീവിതം സമർപ്പിച്ച് കുരിശിൽ മരിക്കുകയും ചെയ്ത പുത്രനെ ദൈവം ഉയർപ്പിക്കുന്നു. അങ്ങനെ അവൻ രക്ഷിക്കപ്പെട്ട സമൂഹത്തിൽ ആദ്യജാതനാകുന്നു. സമ്പൂർണ്ണവും സുരഭിലവുമായ ആ ബലി പിതാവിനു പ്രീതികരമായതിനാൽ പുതിയ ഒരു ബലി തേടി ഇനിയും മനുഷ്യൻ അലയേണ്ടതില്ല. അതിൽ പങ്കെടുത്താൽ മതിയാകും. കൗദാശികമായി അർപ്പിക്കപ്പെടുന്ന രണ്ടു ബലികളും കുരിശിലെ ബലിയോടു അവിഭക്തമായി ബന്ധപ്പെട്ടിരിക്കുകയും അതിൽ സുസ്ഥിരമായിരിക്കുകയും ചെയ്യുന്നു.

വിശുദ്ധകുർബാനയിലെ കർത്താവിന്റെ സാന്നിധ്യത്തെക്കുറിച്ച്?

വിശുദ്ധ കുർബാനയിൽ കർത്താവ് സത്യമായും, യഥാർത്ഥമായും, പൂർണ്ണ അസ്തിത്വത്തിലും സന്നിഹിതനാണെന്ന് തെന്ത്രോസ് സൂന്നഹദോസ് പഠിപ്പിക്കുന്നു. പ്രപഞ്ചം മുഴുവൻ നിറഞ്ഞു നിൽക്കുന്നതാണ് ദൈവസാന്നിധ്യം. അതുപോലെ ദൈവവചനത്തിലും മനുഷ്യന്റെ സൽപ്രവൃത്തിയിലും, പ്രതിഷ്ഠിക്കപ്പെട്ട ആലയങ്ങളിലും ദൈവസാന്നിധ്യം നിറഞ്ഞുനിൽക്കുന്നു. എന്നാൽ വിശുദ്ധ കുർബാനയിലെ സാന്നിധ്യം സവിശേഷമാണ്.

സാന്നിധ്യം ഭാഗികമായ കൂടിവരവോ, ഒന്നിച്ചുള്ള സഹവാസമോ, പ്രാദേശിക സാന്നിധ്യമോ മാത്രമല്ല അർത്ഥമാക്കുക. കുറച്ചു പേർ ഒരു ബസ്സിൽ യാത്ര ചെയ്യുന്നു. അവർ പരസ്പരം സന്നിഹിതരാണെന്ന് തീർത്തു പറയുവാൻ കഴിയുകയില്ല. കാരണം അവിടെ പരസ്പരാഭിമുഖ്യമില്ല. വിശുദ്ധ കുർബാനയിലെ തിരുസാന്നിധ്യം തികച്ചും വ്യക്തിപരമായ സാന്നിധ്യമാണത്. അക്കാരണത്താൽത്തന്നെ പൊതുവായ, പരസ്പരം അനുഭവവേദ്യമാക്കപ്പെടേണ്ട സാന്നിധ്യമാണത്. വിശുദ്ധീകരിക്കപ്പെട്ട ഒരു വസ്തുവല്ല അവിടെ സന്നിഹിതമാക്കപ്പെടുക. ഉത്ഥിതനായ ക്രിസ്തുവാണ് വിശുദ്ധ കുർബാനയിൽ സന്നിഹിതനായിരിക്കുന്നത്. അതിനാൽ ഈ സാന്നിധ്യത്തിന് സഭ, സമൂഹമായി

Scanned by CamScanner

പ്രത്യുത്തരം നൽകേണ്ടിയിരിക്കുന്നു. നമ്മുടെ രക്ഷ പൂർത്തിയാക്കുവാൻ വേണ്ടിയാണ് അവിടുന്ന് നമ്മുടെ ഇടയിൽ നമ്മോടൊപ്പം വിശുദ്ധ കുർബാനയിൽ ആയിരിക്കുന്നത്. മാത്രമല്ല, നിത്യരക്ഷയിലേക്കുള്ള ഒരുവന്റെ യാത്രയിൽ വഴിയാഹാരമായി അവിടുന്ന് അവനെ നയിക്കുകയും സംരക്ഷിക്കുകയും ചെയ്യുന്നു. വിശ്വാസികളുടെ സാന്നിധ്യമോ, അവർ നൽകുന്ന അർത്ഥമോ, അവരുടെ വിശ്വാസമോ അല്ല ഈ സാന്നിധ്യത്തിന്റെ അടിസ്ഥാനം. വിശുദ്ധ കുർബാനയിലെ കർത്താവിന്റെ സാന്നിധ്യം അതിൽത്തന്നെ ഒരു യാഥാർത്ഥ്യമാണ്. പക്ഷേ, ആ സാന്നിധ്യത്തിന്റെ ഫലങ്ങൾ അനുഭവിക്കുവാൻ ഒരുവനു വിശ്വാസമുണ്ടാകണം. അപ്പോഴാണ് അപ്പത്തിന്റെയും വീഞ്ഞിന്റെയും സാദൃശ്യത്തിൽ പൂർണ്ണ അസ്തിത്വത്തിൽ സ്ഥിതി ചെയ്യുന്ന ഉത്ഥിതനായ ക്രിസ്തുവിന്റെ സാന്നിധ്യം അവനു അർത്ഥപൂർണ്ണമാവുക.

തിരുസാന്നിധ്യം ക്രിസ്തീയ പ്രത്യാശയുടെ ഉറവിടമാകുന്നത് എങ്ങനെയാണ്?

യേശുവിന്റെ ഉത്ഥാനത്തിനും അവിടുത്തെ പുനരാഗമനത്തിനും ഇടയിൽ വസിക്കുന്ന തീർത്ഥാടകരുടെ സമൂഹമാണ് ഭൗമിക സഭ. യേശു മരിച്ചു; അവൻ ഉത്ഥിതനായി; അവൻ വീണ്ടും വരുമെന്നുള്ളതാണ് വിശ്വാസത്തിന്റെ അടിസ്ഥാനം. രക്ഷയുടെ ഈ വലിയ രഹസ്യത്തിലേക്ക് ഏവരെയും കൂട്ടിച്ചേർക്കുക എന്നുള്ളതാണ് സഭയുടെ ദൗത്യം. യേശു ഉയർത്തുവെന്നുള്ളതാണ് (അപ്പ. 13,32-33) സുവിശേഷത്തിന്റെ കാതൽ. യേശു ഉയർത്തെങ്കിൽ അവിടുന്നു മരിച്ചു. അവിടുന്നു മരിച്ചെങ്കിൽ അവിടുന്നു ജീവിച്ചു. അവിടുന്നു ജീവിച്ചെങ്കിൽ അവിടുന്നു ജനിച്ചു. ഉത്ഥിതനായി മഹത്വത്തോടെ നിലകൊള്ളുന്ന കർത്താവാണ് വിശുദ്ധ കുർബാനയിൽ സന്നിഹിതനായിരിക്കുന്നത്. ഉത്ഥിതനായ കർത്താവാണ് തിരുസാന്നിധ്യം സാധിതമാക്കുന്നത്. ഈ സാന്നിധ്യത്തിൽ ലോകത്തിന്റെ രൂപാന്തരീകരണവും (Transformation) ഒരുവന്റെ ജീവിതഭാഗധേയവും (Destiny) അടങ്ങിയിരിക്കുന്നു. സൃഷ്ടി അടിമത്വത്തിന്റെ ജീർണ്ണതവിട്ടു ദൈവമക്കളുടെ സ്വാതന്ത്ര്യത്തിലേക്കുയരുന്നുവെന്ന് പൗലോസ് അപ്പസ്തോലൻ പറയുന്നത് ഇതു സൂചിപ്പിക്കുവാനാണ്.

ഉത്ഥാനത്തിലൂടെ അവിടുന്നു പ്രപഞ്ചത്തിന്റെ നാഥനായി മാറുന്നു. കാലത്തിനും സമയത്തിനും ജീവിതവ്യവസ്ഥയ്ക്കും വിധേയമായി പാലസ്തീനായിൽ ജീവിച്ച അവിടുത്തെ ജീവിതം മഹത്വപൂർണ്ണമായതാകുന്നു. ഒരിക്കലായി നമ്മൾ ഓരോരുത്തരും പ്രാപിക്കുന്ന മഹത്വത്തിന്റെ മുന്നാസ്വാദനമാണത്. നാമോരോരുത്തരുടേയും ആത്യന്തികലക്ഷ്യമാണവിടുന്ന് ഉത്ഥാനത്തിൽ ആവിഷ്കരിക്കുക. നിത്യജീവ

Scanned by CamScanner

നിലേക്കുള്ള ആ പാതയിൽ ലോകമാകുന്ന ഈ മരുഭൂമിയിൽ, ജീവിതമാകുന്ന യാത്രയിൽ നാം തളർന്നു വീഴുമ്പോൾ അവിടുന്നു നൽകുന്ന പ്രത്യാശയുടെ പൊൻകിരണമാണ് ഈ തിരുസാന്നിധ്യം. അവിടുത്തെ മഹത്വപ്പെട്ട ശരീരത്തിന്റെ ഭാഗമാകുമ്പോൾ നാം മഹത്വപ്പെടുന്നു. ഇതാണ് ദാർശനികനും ശാസ്ത്രജ്ഞനുമായ ഷർദാൻ പറയുന്നത്: "ലോകം മുഴുവനും ഒരു തിരുവോസ്തിയായി മാറുന്നു." ഇതു മാത്രമാണ് നമ്മുടെ പ്രത്യാശ. ഈ പ്രത്യാശയുടെ മഹോന്നതങ്ങളിലേക്കാണ് നാം അനുദിനം ഉയർത്തപ്പെടുക. ക്രിസ്തീയ ജീവിതായോധനവും ഈ യാഥാർത്ഥ്യമാണ് ഉൾക്കൊള്ളുക. ❐

7

വിദ്യാഭ്യാസം

എന്താണ് വിദ്യാഭ്യാസ പ്രക്രിയ?

മനുഷ്യവ്യക്തികളുടെ ആത്മാവിഷ്കരണമാണ് വിദ്യാഭ്യാസ പ്രക്രിയയിൽ നടക്കുന്നത്. വ്യക്തികൾ അവരുടെ പൂർണ്ണതയിൽ ആവിഷ്കരിക്കപ്പെടണം. വ്യക്തികളുടെ ധന്യതയാണ് ഇതിലൂടെ സാധിതമാകുന്നത്. വ്യക്തികൾ ധന്യത നേടുന്നത് അല്ലെങ്കിൽ അവരുടെ ആത്മാവിഷ്കരണം നടക്കുന്നത് അവനവനു വേണ്ടിയാണെന്ന ഒരു സങ്കുചിത ചിന്ത നമ്മുടെ മനസ്സിൽ അന്തർലീനമായിട്ടുണ്ട്. എന്നാൽ, ആത്മാവിഷ്കരണം നടക്കുന്നത് അവനുവേണ്ടിയല്ല. സമൂഹജീവിയായ മനുഷ്യന്റെ ധന്യത സമൂഹത്തിന്റെയും മററുള്ളവരുടെയും നന്മ ലക്ഷ്യംവയ്ക്കുന്നു. ഒരുവന്റെ വ്യക്തിത്വം വളർച്ചപ്രാപിക്കേണ്ടതും പുഷ്ടിപ്പെടേണ്ടതും സമൂഹത്തിലാണ്. ആ തലത്തിൽ വിദ്യാഭ്യാസത്തിന് എപ്പോഴും സാമൂഹികമായ ഒരു മാനം ഉണ്ട്. വ്യക്തികളുടെ ആത്മാവിഷ്കരണത്തിലൂടെ നേടുന്ന വ്യക്തിത്വവികാസമാണ് സമൂഹസൃഷ്ടിക്ക് നിദാനമായി ഭവിക്കുന്നത്. വ്യക്തികളാണ് സമൂഹമായി രൂപപ്പെടേണ്ടത്. വ്യക്തികൾ എത്രമാത്രം ധന്യരാണോ അത്രമാത്രം സമൂഹവും ധന്യമായിരിക്കും. വ്യക്തിയും സമൂഹവും ഇവിടെ പരസ്പര പൂരകങ്ങളാണ്. വ്യക്തികളിലൂടെ സമൂഹം നിരന്തരമായി പ്രബുദ്ധമാകണം. വ്യക്തികളുടെ വളർച്ചയ്ക്കാവശ്യമായ സൗകര്യങ്ങൾ സമൂഹമൊരുക്കണം. മനുഷ്യനിൽ കുടികൊള്ളുന്ന സർഗ്ഗശക്തികളെ പുറത്തുകൊണ്ടുവരാനുള്ള ഉപാധികൾ ഒരുക്കിക്കൊടുക്കേണ്ടത് സമൂ

Scanned by CamScanner

ഹമാണ്. ഇതിലൂടെ മനുഷ്യത്വത്തിന്റെ പൂർണ്ണതയിലേക്ക് ഓരോരുത്തരും വളരുന്നു. ഇത് വിദ്യാഭ്യാസത്തിലൂടെ നടക്കുന്നില്ലായെങ്കിൽ പ്രബുദ്ധതയാർജ്ജിച്ച ഒരു സമൂഹനിർമ്മിതിയെന്ന ലക്ഷ്യത്തിൽനിന്നും നാം ഇനിയും വളരെ അകലെയാണ്.

വിദ്യാഭ്യാസം വ്യക്തിഗതതലത്തിലും സാമൂഹ്യതലത്തിലും നടക്കുന്ന ഒരു പ്രക്രിയാനിർവ്വഹണമാണ്. സ്വയമായി ചെയ്യുവാൻ സാധിക്കാത്തത് സമൂഹം ഏറ്റെടുക്കുന്നു. ഗവൺമെന്റുകൾ വിദ്യാഭ്യാസ നിർവ്വഹണത്തിൽ ഏർപ്പെടുന്നതിന്റെ കാരണം ഇതാണ്. ഗവൺമെന്റ് അതിന്റെ കഴിവുകളും ദർശനവും ഇതിലേക്കായി വിനിയോഗിക്കണം. ഈ സാമൂഹിക ദൗത്യനിർവ്വഹണത്തിലാണ് ഗവൺമെന്റ് ശ്രദ്ധിക്കേണ്ടത്. ആവശ്യമായ വിദ്യാഭ്യാസ പ്രവർത്തനങ്ങൾ ഏറ്റെടുക്കുകയും പ്രോത്സാഹിപ്പിക്കുകയും ആണ് ഗവൺമെന്റ് ചെയ്യേണ്ടത്.

വിദ്യാഭ്യാസത്തിന്റെ ലക്ഷ്യം ഇന്നു കരഗതമാകുന്നുണ്ടോ?

ഇന്നത്തെ വിദ്യാഭ്യാസ വ്യവസ്ഥിതിയിൽ അതിന്റെ ലക്ഷ്യഫലപ്രാപ്തിയിൽ എത്രമാത്രം നാം എത്തിച്ചേരുന്നുവെന്നൊരു ചോദ്യം ഉയർന്നേക്കാം. ഒരു പരിധിവരെ നാമതിൽ വിജയിച്ചിരിക്കുന്നു. നിസ്വാർത്ഥരായ വിദ്യാഭ്യാസ പ്രവർത്തകർക്കും രാഷ്ട്രീയ നേതൃത്വത്തിനുമാണ് ഇതിൽ കാര്യമായി എന്തെങ്കിലും ചെയ്യുവാനുള്ളത്. ഇക്കൂട്ടർ ഇച്ഛാശക്തിയും ആർജ്ജവവും ഉള്ളവരാണെങ്കിൽ വിദ്യാഭ്യാസത്തിന്റെ ലക്ഷ്യപ്രാപ്തിയിൽ ആശങ്കകൾക്ക് ഇടമില്ല. വിജ്ഞാനമേഖലയിൽ ഉണ്ടായ അഭൂതപൂർവ്വമായ വളർച്ച ആത്യന്തികമായി നമുക്ക് അനുകൂലമാണ്. കാരണം, എല്ലാ അറിവും മനുഷ്യനന്മയ്ക്കുവേണ്ടിയാണ്. ഏതറിവും മനുഷ്യജീവിതത്തിനുപകാരപ്രദമാണ്. എന്നാൽ, അറിവ് ജീവിതത്തിന്റെ ഉന്നമനത്തിനല്ലാതെ നാശത്തിനായി വിനിയോഗിക്കുന്നു എന്നതാണ് പ്രശ്നം. അറിവിന്റെ ദുരുപയോഗമാണ് പ്രശ്നങ്ങൾ സൃഷ്ടിക്കുന്നത്.

സേവനവും പുരോഗതിയും വിദ്യാഭ്യാസമേഖലയിൽ എങ്ങനെ സമന്വയിപ്പിക്കും?

വിദ്യാഭ്യാസം ഒരു സേവനമേഖലയാണെന്നതിൽ യാതൊരു സംശയവും വേണ്ട. എന്നാൽ വിദ്യാഭ്യാസം സ്ഥാപനപരവും വ്യവസ്ഥാപിതവുമാകുമ്പോൾ അതിന്റേതായ ഒരു പ്രവർത്തന ശൈലിയും ഭരണപരമായ ഘടനയും വ്യവസ്ഥകളും ആവശ്യമാണ്. ഇത് ഒരു ആശുപത്രിയുടെയോ മററു ധർമ്മസ്ഥാപനത്തിന്റേയോ രീതികളിൽ നിന്നും വ്യത്യസ്തമാണ്. ഓരോ സ്ഥാപനത്തിന്റെയും ഉദ്ദേശലക്ഷ്യങ്ങൾ സാധിതമാക്കുവാനാവശ്യമായ സംവിധാനം അവിടെ ഉണ്ടായിരിക്കണം.

Scanned by CamScanner

എന്നാൽ വിദ്യാഭ്യാസ മേഖലയിൽ അതിന്റെ ലക്ഷ്യപ്രാപ്തിക്ക് അപര്യാപ്തമായതോ, കടകവിരുദ്ധമായതോ ആയ തത്വങ്ങളും സംവിധാനങ്ങളുമാണ് നടപ്പിലാക്കുന്നത്. ഈ രംഗത്ത് ആത്മാർത്ഥമായി പ്രവർത്തിക്കുന്നവർക്ക് അവരുടെ സ്ഥാപനത്തിന്റെ ലക്ഷ്യം അനുസരിച്ച് കാര്യങ്ങൾ ക്രമപ്പെടുത്തുന്നതിനുള്ള സ്വാതന്ത്ര്യം ലഭ്യമാക്കണം. വിദ്യാഭ്യാസ പ്രവർത്തനങ്ങൾ ഗവൺമെന്റിനു തനിയെ ചെയ്യാം. അല്ലെങ്കിൽ മററുള്ളവരെ അതു ചെയ്യുന്നതിനു പ്രോത്സാഹിപ്പിക്കാം. പൊതു മേഖലയിൽ തുടങ്ങുന്ന സ്ഥാപനത്തിൽ എല്ലാവർക്കും തുല്യ അവകാശമാണ്. എന്നാൽ, ഒരു പ്രത്യേക സമുദായമോ സമൂഹമോ തനതായ ആവശ്യങ്ങൾക്കോ ലക്ഷ്യങ്ങൾക്കോ തുടങ്ങുന്ന സ്ഥാപനത്തിൽ അവരുടെ ആവശ്യങ്ങൾക്കനുസരിച്ച് ചില പ്രത്യേക അവകാശങ്ങൾ അവർക്ക് ലഭിക്കുന്നുണ്ട്. രാഷ്ട്രത്തിന്റെ ബഹുമുഖഭാവത്തിന് അത് അനുയോജ്യവും അനുപേക്ഷണീയവുമാണ്. ഇവിടെ രണ്ടുതരം പൗരന്മാർ സൃഷ്ടിക്കപ്പെടുന്നു എന്ന വാദത്തിന് പ്രത്യേക പ്രസക്തിയൊന്നുമില്ല. സാമ്പത്തികമായ അസമത്വം നിലനിൽക്കുന്ന ഒരു സമൂഹത്തിൽ പൗരന്മാർ പല തട്ടിലായിപ്പോകുന്നതിന്റെ കാരണങ്ങൾ പലതാണ്. അവസരസമത്വം തന്നെ ഒരു മരീചികയായി നിലകൊള്ളുകയാണ്. പൊതുമേഖലയിൽ പഠിക്കുന്നവർ തന്നെ എത്രയോ തരക്കാരാണ്. വ്യത്യസ്ത ജീവിത സാഹചര്യങ്ങളും ചിന്താഗതികളും നിലനിൽക്കുന്ന ഒരു സ്ഥലത്ത് ഇത്തരം അസന്തുലിതാവസ്ഥകൾ സ്വാഭാവികമാണ്.

സൗജന്യ വിദ്യാഭ്യാസം ഇന്നു സാധ്യമോ?

വിദ്യാഭ്യാസരംഗത്ത് ഫീസിളവിനെ സംബന്ധിച്ചും സൗജന്യങ്ങളെ സംബന്ധിച്ചും ഏറെ തർക്കങ്ങൾ നടക്കുന്നുണ്ട്. കാര്യങ്ങളുടെ നിജസ്ഥിതി മനസ്സിലാക്കാതെയാണ് ഈ തർക്കങ്ങൾ നടത്തുക. പണം മുടക്കാതെ ഇന്ന് വിദ്യാഭ്യാസം സാദ്ധ്യമല്ല. ഇവിടെ പണം ആരു മുടക്കണം എന്നതാണ് പ്രശ്നം. അല്ലാതെ സൗജന്യമല്ല വിഷയം. ഒന്നുകിൽ ബന്ധപ്പെട്ട വ്യക്തികൾ മുടക്കുന്നു. അല്ലെങ്കിൽ പൊതുഖജനാവിൽ നിന്ന് ഗവൺമെന്റ് മുടക്കുന്നു. ഗവൺമെന്റിന് മുടക്കാൻ പണമെവിടെ നിന്നാണ്. ഇവിടുത്തെ സാമാന്യജനസമൂഹം നൽകുന്ന നികുതിയാണത്. ഫലത്തിൽ വ്യക്തികളുടെ പണം തന്നെയാണ് ചെലവഴിക്കപ്പെടുന്നത്. അപ്പോൾപ്പിന്നെ ആർക്ക്, എവിടെയാണ് സൗജന്യ വിദ്യാഭ്യാസം ലഭിക്കുന്നത്. സൗജന്യം എന്ന സങ്കല്പത്തെക്കാൾ വിദ്യാഭ്യാസത്തിന്റെ ചെലവ് ആര് എങ്ങനെ വഹിക്കുന്നു എന്നതാണ് ചർച്ചാവിഷയം. ഉദാഹരണത്തിന് എട്ടാം ക്ലാസുവരെ വിദ്യാഭ്യാസം സൗജന്യമാണെന്നു പറഞ്ഞാൽ അതിനർത്ഥം അതുവരെയുള്ള പഠ

Scanned by CamScanner

നച്ചെലവ് നികുതിയിനത്തിൽ ട്രഷറിയിൽ നിക്ഷേപിച്ചിരിക്കുന്നുവെന്നാണ്. ഫീസിളവും സൗജന്യ വിദ്യാഭ്യാസവും നമ്മുടെ സാമ്പത്തിക സുസ്ഥിതിയിലേക്കാണ് വിരൽ ചൂണ്ടുന്നത്. പലപ്പോഴും സ്വകാര്യ ഏജൻസികൾ ഈ കാര്യത്തിനുവേണ്ടി ചെലവഴിക്കുന്ന ഭീമമായ തുക ബോധപൂർവ്വം കണ്ടില്ലെന്നു നടിക്കുന്നത് ദുരുദ്ദേശപരമാണ്.

വിദ്യാഭ്യാസവും തൊഴിലും തമ്മിലുള്ള ബന്ധം?

വിദ്യാഭ്യാസം ആത്യന്തികമായി തൊഴിലിനല്ല. എന്നാൽ അത് ഒരു തൊഴിൽ ചെയ്യുവാൻ ഒരുവനെ പ്രാപ്തനാക്കുന്നു. ജീവിക്കുവാൻ തൊഴിൽ ആവശ്യമാണ്. എന്നാൽ ആരും തൊഴിലിനുവേണ്ടി ജീവിക്കുന്നില്ല. വിദ്യാഭ്യാസത്തിന്റെ ഉള്ളടക്കം കാലഘട്ടത്തിന്റെ വെല്ലുവിളികളെ അതിജീവിച്ച് ധന്യരായി ജീവിക്കുവാൻ നമ്മെ ശക്തരാക്കണം. എന്നാൽ അതിനുള്ള അവകാശവും അധികാരവും ആരിലാണ് നിക്ഷിപ്തമായിരിക്കുന്നത്? രാഷ്ട്രീയവും അതിന്റെ നേതൃത്വവും അവസാനവാക്കായി പലരും തെറ്റിദ്ധരിച്ചിരിക്കുന്നു.

എന്തിനാണ് സഭ വിദ്യാഭ്യാസ പ്രക്രിയയിൽ ഉൾപ്പെടുക?

സഭ വിദ്യാഭ്യാസ പ്രവർത്തനത്തിൽ ഏർപ്പെട്ടിരിക്കുന്നതിന്റെ പശ്ചാത്തലം മാനുഷിക വ്യക്തി വികസനമാണ്. വ്യക്തികളുടെയും അതുവഴിയായി സമൂഹത്തിന്റെയും ജീവിതം ധന്യമാകണം, സുഗമമാകണം. ലക്ഷ്യബോധമുള്ളതാകണം. അതിനുള്ള മാർഗ്ഗം വിദ്യാഭ്യാസമാണ്. അതിനാൽ സഭയുടെ പ്രധാന പ്രവർത്തന വേദികളിലൊന്നാണ് വിദ്യാഭ്യാസം. ഓരോ കാലഘട്ടത്തിലും സഭ ഈ രംഗത്ത് നൽകിയ നേതൃത്വം അതുല്യമാണ്. സഭയുടെ ലക്ഷ്യവും അവിടെയെല്ലാം വ്യക്തമായിരുന്നു. എന്നാൽ ഇന്ന് ധാരാളം ആളുകൾ ഈ മേഖലയിലുണ്ട്. അതുകൊണ്ട് സഭയുടെ ഉത്തരവാദിത്വം കുറയുന്നില്ല. സഭയുടെ ജോലി ലഘൂകരിക്കപ്പെട്ടിരിക്കുന്നുവെന്നുമാത്രം. രൂക്ഷമായ പ്രതികൂല സാഹചര്യങ്ങളും മൂല്യച്യുതിയും സംഭവിച്ചിരിക്കുന്ന സ്ഥിതിയിൽ ഈ രംഗത്തുനിന്നു പിൻമാറുന്നത് അപകടകരമാണ്. അത് സഭയുടെ കർത്തവ്യനിർവ്വഹണത്തിൽ നിന്നുള്ള ഒളിച്ചോട്ടമാണ്. അത്തരം സാഹചര്യങ്ങൾ ഒഴിവാക്കുകയും അതിജീവിക്കുകയുമാണ് വേണ്ടത്. നഷ്ടപ്പെടുന്ന അദ്ധ്യാപകവിദ്യാർത്ഥിബന്ധം വീണ്ടെടുക്കണം. വിഷയം ഏററവും കുറച്ച് സമയംകൊണ്ട് പഠിപ്പിച്ചുതീർക്കുകയെന്ന മിനിമം പരിപാടിയിൽ നിന്നും അദ്ധ്യാപകർ പിൻമാറണം.

എല്ലാവരേയും ഉൾക്കൊള്ളുവാൻ കഴിയുന്നതും മനുഷ്യസമൂഹത്തിന്റെ വളർച്ചയ്ക്കുപകരിക്കുന്നതുമായ ഈ വേദി സഭ ഏറെ താല്പര്യത്തോടുകൂടി നിർവ്വഹിക്കേണ്ട ഒന്നാണ്. □

Scanned by CamScanner

8

സാമൂഹ്യവികസനം

വികസനത്തിന്റെ അന്തർധാര?

വികസനം - അത് മനുഷ്യന്റെ വികസനമാണ്. വ്യക്തിയുടെയും സമൂഹത്തിന്റെയും വികസനം അത് ലക്ഷ്യം വയ്ക്കുന്നു. മനുഷ്യന്റെ വികസനമെന്നു പറയുന്നത് ദൈവനിയോഗത്തിലുള്ള വളർച്ചയാണ്. അന്തസ്സായും ദൈവിക പദ്ധതിയനുസരിച്ചും മനുഷ്യനു ജീവിക്കുവാൻ കഴിയുന്ന നീതിയിലധിഷ്ഠിതമായ സമൂഹനിർമ്മിതിയാണ് സാമൂഹ്യ വികസനത്തിലൂടെ സംജാതമാകുന്നത്. അങ്ങനെ മനുഷ്യരെ ഒരു സമൂഹമായി വളർത്തുന്നു. എന്നാൽ, വ്യക്തികളുടെ മഹത്വമറിയാതെ സാമ്പത്തിക ഉന്നമനം മാത്രം ലക്ഷ്യംവയ്ക്കുന്ന വികസനപരിപാടികൾ വികലമാണ്. വികസനത്തെ പലപ്പോഴും സാമ്പത്തിക സഹായം കൊടുക്കുന്നതോ, അല്ലെങ്കിൽ വല്ലപ്പോഴുമുള്ള ഉപവിപ്രവർത്തനങ്ങളോ ആയി നാം ധരിച്ചിട്ടുണ്ട്. വികസനം അതിൽ നിന്നും വ്യത്യസ്തമാണ്. ഇതിന് വേദപുസ്തകത്തിലധിഷ്ഠിതമായ ഒരു അർത്ഥതലം നമുക്ക് കാണുവാൻ കഴിയും. ദൈവത്തിന്റെ ഛായയിലും സാദൃശ്യത്തിലും സൃഷ്ടിക്കപ്പെട്ട മനുഷ്യൻ ആ ദൈവികഛായയിലും ജീവനിലും വളരണം. ആ ജീവനോടു ബന്ധപ്പെട്ട കഴിവുകൾ അവനു നൽകപ്പെട്ടിട്ടുണ്ട്. ദൈവം മനുഷ്യനു കൊടുത്തയത്രയും കഴിവുകളിൽ അവൻ വളരണം. അത് ദൈവഛായയോളം വളരാനുള്ള കഴിവാണ്. മനുഷ്യനെ സംബന്ധിക്കുന്ന ഈ ആശയത്തിനു സമാനമായ ആശയങ്ങൾ മററു മതങ്ങളിലും നമുക്ക് കാണുവാൻ സാധിക്കും. ഈ വളർച്ചയ്

ക്കാവശ്യമായ എന്തെല്ലാം സംഗതികളാണ് നമുക്ക് വ്യക്തികൾക്ക് നൽകുവാൻ കഴിയുന്നത്. അവ എങ്ങനെ സമൂഹത്തിൽ പ്രതിഫലിക്കുന്നു എന്നതാണ് നമ്മുടെ അന്വേഷണം. വ്യക്തികളാണ് സമൂഹത്തെ സൃഷ്ടിക്കുന്നതെങ്കിലും സമൂഹത്തിന് വ്യക്തികളെ രൂപപ്പെടുത്താം. ദൈവത്തിൽ വിശ്വസിക്കാത്തവരോ, ദൈവനിയോഗം മനസ്സിലാക്കാത്തവരോ ഈ ദൗത്യനിർവ്വഹണത്തിൽ നിന്നും സമൂഹത്തെ തടയുന്നു. വികസനത്തെ തടസ്സപ്പെടുത്തുന്ന ധാരാളം തിന്മകൾ സമൂഹത്തിലുണ്ട്. ഈ തിന്മകളെയും അവയുടെ കാരണങ്ങളെയും ഒഴിവാക്കുന്നതിലൂടെ മാത്രമേ വികസനം സാധ്യമാവുകയുള്ളൂ. ഈ തിന്മകൾ സമൂഹത്തിന്റെ എല്ലാ മേഖലകളെയും വ്യാപകമായി ബാധിച്ചിരിക്കുന്നു. സാമൂഹിക തിന്മകളുടെ ഉന്മൂലനമാണ് വികസനത്തിൽ സംഭവിക്കേണ്ടത്. ഇതിനുള്ള മാർഗ്ഗം ഒരിക്കലും അക്രമത്തിന്റേതാകരുത്. മഹാത്മാഗാന്ധി ഇതിന്റെ ശരിയായ ഒരു മാതൃകയാണ് നമുക്ക് കാണിച്ചു തന്നത്. തിന്മയെ നന്മകൊണ്ടു മാത്രമേ തോൽപ്പിക്കുവാൻ സാധിക്കുകയുള്ളൂ.

സാമൂഹ്യസേവനം ദൈവരാജ്യശുശ്രൂഷയാണോ?

സഭ എക്കാലവും സാമൂഹ്യ പുരോഗതിയിൽ ശ്രദ്ധിച്ചിരുന്നു. ദൈവം നൽകിയ ദൗത്യം ഏറെറടുത്തുകൊണ്ടും ആ ദൗത്യം ഉൾക്കൊള്ളുന്ന വെല്ലുവിളികളോട് പ്രത്യുത്തരിച്ചുകൊണ്ടുമാണ് സഭ മുന്നോട്ടു പോകുന്നത്. ദൈവമനസ്സിൽ അദൃശ്യമായിരിക്കുകയും കാലത്തിന്റെ സമ്പൂർണ്ണതയിൽ ദൈവപുത്രനിലൂടെ വെളിപ്പെടുത്തുകയും ചെയ്ത ദൈവരാജ്യത്തിന്റെ ശുശ്രൂഷയ്ക്കായി സഭ തന്നെത്തന്നെ പ്രതിഷ്ഠിച്ചിരിക്കുകയാണ്. ദൈവരാജ്യം നമ്മുടെയിടയിൽ പൂർണ്ണമാകുന്നതിനുവേണ്ടി പ്രാർത്ഥിച്ചുകൊണ്ടും, ദൈവത്തിന്റെ ഹിതം ഭൂമിയിൽ നിറവേറുന്നതിന് നമ്മളാൽ കഴിയുന്നവിധത്തിൽ പരിശ്രമിച്ചുകൊണ്ടും സഭ ഈ ദൗത്യത്തിൽ പങ്കാളിയാകുന്നു. ദൈവരാജ്യം ഏവർക്കും പ്രത്യേകിച്ച്, പാവപ്പെട്ടവർക്കും സമൂഹത്തിന്റെ മുഖ്യധാരയിൽനിന്ന് ഒഴിവാക്കപ്പെട്ടവർക്കും അനുഭവവേദ്യമാക്കുന്നതിന് സഭ പരിശ്രമിക്കുന്നു. വികസന പ്രവർത്തനങ്ങൾ ഒഴിവാക്കി ഒരു അജപാലനപ്രവർത്തനം അസാദ്ധ്യമാണ്. ദൈവജനരൂപീകരണത്തിന് ആദ്യം ആവശ്യമായിട്ടുള്ളത് മനുഷ്യസമൂഹ രൂപീകരണമാണ്.

മറ്റു സന്നദ്ധസംഘടനകളിൽനിന്നും സഭയ്ക്കുള്ള വ്യത്യാസം?

ധാരാളം സാമൂഹ്യ സന്നദ്ധസംഘടനകൾ നമുക്ക് ചുററുമുണ്ട്. എന്നാൽ അത്തരത്തിൽ വികസന പ്രവർത്തനം നടത്തുന്ന ഒരു ഏജൻ

Scanned by CamScanner

സിയല്ല സഭ. മനുഷ്യപുരോഗതി ത്വരിതപ്പെടുത്തുന്നതിനുള്ള നമ്മുടെ പരിശ്രമങ്ങളാണ് സഭയുടെ സാമൂഹ്യ പ്രേഷിതപ്രവർത്തനങ്ങളിലൂടെ നടത്തുന്നത്. വിവിധ സംഘടനകളുടെ വികസന സമീപനങ്ങൾ പരിചയപ്പെടുന്നതിനും അതുവഴിയായി ഒരു പുതിയ സാമൂഹ്യപ്രേഷിതകാഴ്ചപ്പാട് രൂപപ്പെടുത്തുന്നതിനും നമുക്കു കഴിഞ്ഞു. സാമൂഹ്യപ്രവർത്തനമെന്നാൽ ദാനധർമ്മമാണ് എന്ന പഴഞ്ചൻ ആശയത്തെ മറികടക്കുവാനും ഈ കാഴ്ചപ്പാട് നമ്മെ സഹായിച്ചു. മനുഷ്യന്റെ യഥാർത്ഥ ആവശ്യങ്ങളിൽ നിന്നും ജീവിതസാഹചര്യങ്ങളിൽ നിന്നും വേറിട്ടുനിൽക്കുന്ന സാമ്പത്തിക വികസനം എന്ന കെണിയെപ്പററി നാം ബോധവാൻമാരാകണം. വികസനത്തെ ആധുനികവൽക്കരണമായി തെററിദ്ധരിക്കുകയും യഥാർത്ഥ മൂല്യങ്ങളെയും, ജീവിത ദർശനങ്ങളെയും അവഗണിക്കുകയും ചെയ്യുന്ന പ്രവണതകളെ നാം ചെറുക്കേണ്ടതായിട്ടുണ്ട്.

നീതിപൂർവ്വകമായ സമൂഹനിർമ്മിതിയാണ് സാമൂഹിക സേവനലക്ഷ്യം?

വികസനമെന്നത് ആത്യന്തികമായി മനുഷ്യന്റെ സമഗ്രമായ വളർച്ചയാണ്. ഈ പ്രക്രിയയുടെ ഉത്തരവാദിയും കർത്താവും അവൻ തന്നെയാണ്. എല്ലാ മനുഷ്യർക്കും ഈ വളർച്ചക്കാവശ്യമായ സാധ്യതകളും കഴിവുകളും ഉണ്ട്. എന്നാൽ ഈ സാധ്യതകൾ മറെറാന്നാലും മററാരാലും തടയപ്പെടാൻ പാടില്ല. അതായത്, ഓരോ മനുഷ്യനും അവൻ അർഹിക്കുന്നത് ലഭിക്കാനും കൊടുക്കാനുമുള്ള അവകാശമുണ്ട്. ഇതാണ് നീതി. മനുഷ്യ പുരോഗതിയുടെ അടിസ്ഥാനം നീതിയാണ്. പുരോഗതിയുടെ വിലങ്ങുതടി നീതിയുടെ നിരസനവുമാണ്. സാമൂഹ്യപ്രതിബദ്ധത നീതിക്കുവേണ്ടിയുള്ള പ്രതിബദ്ധതയാണ്. അപ്പോൾ സാമൂഹ്യ സേവനമെന്നത് നീതിയുടെ സേവനമാണ്. അതായത്, വികസനം നീതിയുടെ സംസ്ഥാപനവും സംലഭ്യതയുമാണ്. കുറച്ചുകൂടി വ്യാപകമായ അർത്ഥത്തിൽ, സാമൂഹ്യപ്രവർത്തനം എന്നത് മനുഷ്യന് അവന്റെ വ്യക്തിമാഹാത്മ്യത്തോടും ദൈവികപദ്ധതിക്കനുസരണമായും ജീവിക്കുവാൻ സാധിക്കുന്ന ഒരു നീതിപൂർവ്വകമായ സമൂഹം കെട്ടിപ്പടുക്കുന്നതിനുള്ള പരിശ്രമമാണ്.

വികസനത്തിന്റെ ഘട്ടങ്ങൾ?

മനുഷ്യജീവന്റെ മൂല്യത്തെ ചവിട്ടിമെതിക്കുന്ന അനേകം തിന്മകൾ സമൂഹത്തിലുണ്ട്. ഈ സാമൂഹ്യതിന്മകളെയും അവയുടെ കാരണങ്ങളെയും ഉന്മൂലനം ചെയ്യുകയെന്നതാണ് വികസനത്തിനുള്ള ആദ്യപടി. നിലവിലുള്ള സാഹചര്യങ്ങളിലൂടെയും സംവിധാനങ്ങളിലൂടെ

Scanned by CamScanner

യും ഈ ദൗത്യം നാം നിർവ്വഹിക്കുന്നു. സമൂഹത്തിന്റെ പുനർനിർമ്മാണം വികസനത്തിന് അവിഭാജ്യഘടകമാണ്. ഈ ഘടനാപരമായ മാററം എങ്ങനെ ഫലവത്താക്കാം, അതിനുള്ള മാർഗ്ഗങ്ങൾ ഏവ എന്നീ ചോദ്യങ്ങൾക്കുത്തരം ഓരോരുത്തരുടെയും ആശയങ്ങളും വിശ്വാസങ്ങളും അനുസരിച്ച് വ്യത്യസ്തമായിരിക്കും.

സമൂഹത്തിലും വ്യക്തികളിലും സ്വാധീനം ചെലുത്തുന്ന സാമൂഹ്യതിന്മകളുടെ ഉറവിടം മനുഷ്യന്റെ ഹൃദയവും മനസ്സുമാണെന്ന സത്യം വളരെ കുറച്ചുപേർ മാത്രമേ മനസ്സിലാക്കുന്നുള്ളൂ. അതിനാൽ നമ്മെ സംബന്ധിച്ചിടത്തോളം അടിസ്ഥാനപരമായി വ്യക്തികളുടെ മാനസാന്തരമാണ് പ്രധാനം. ഇവിടെ വികസനത്തിന് ആദ്ധ്യാത്മികവും മതപരവുമായ മാനമാണുള്ളത്. അത് അതിന്റെ സാമ്പത്തിക സാമൂഹികമാനങ്ങളേക്കാൾ എത്രയോ ഉയരെയാണ്. നീതിപൂർവ്വകമായ സമൂഹവും സമാധാനപരമായ ജീവിതവും കെട്ടിപ്പടുക്കുന്നതിന് മററു മാർഗ്ഗങ്ങളോടൊപ്പം പ്രഥമവും പ്രധാനവുമായി വേണ്ടത് മനുഷ്യന്റെ ഹൃദയ പരിവർത്തനവും അതിനുതകുന്ന മാർഗ്ഗങ്ങളുമാണ്.

സഭയുടെ സാമൂഹിക പ്രേഷിതരംഗത്ത് ഒരു പുതിയ സമൂഹം കെട്ടിപ്പടുക്കുന്നതിനും, പുനർനിർമ്മിക്കുന്നതിനുമുള്ള പരിശ്രമങ്ങളിൽ ദൈവരാജ്യ സുവിശേഷത്തിന്റെ കേന്ദ്രമായ മാനസാന്തരം അല്ലെങ്കിൽ ഹൃദയപരിവർത്തനം എന്ന സന്ദേശത്തിന് മുഖ്യമായ സ്ഥാനമുണ്ട്. മാനുഷിക വികസനപ്രക്രിയയിൽ ഈ ആശയത്തിന് മുഖ്യസ്ഥാനം നൽകുമ്പോൾ ഒരു പുതിയ ആകാശവും പുതിയ ഭൂമിയും രൂപം കൊള്ളും. അടിസ്ഥാനപരമായി ഈ സത്യത്തെ വിസ്മരിച്ചുകൊണ്ട് നീതിപൂർവ്വകവും സമാധാനപരവുമായ ഒരു സമൂഹം കെട്ടിപ്പടുക്കുന്നതിന് നടത്തിയ എല്ലാ പരിശ്രമങ്ങളും പരാജയപ്പെട്ടതായി ചരിത്രം തെളിയിക്കുന്നു. സഭയുടെ സാമൂഹിക സേവനശുശ്രൂഷയെ അനിതരസാധാരണമാക്കുന്നതിന്റെ കാരണം അത് ലക്ഷ്യംവയ്ക്കുന്ന ദൈവരാജ്യോന്മുഖതയാണ്.

ആഗോളവൽക്കരണവും അതുയർത്തുന്ന ആശങ്കകളും?

ആഗോളവൽക്കരണത്തെ സംബന്ധിച്ച് ഏറെ ആശങ്കകൾ നമ്മുടെ മനസ്സിൽ ഉണ്ട്. ലോകത്തിന്റെ സകല സാദ്ധ്യതകളും സകലർക്കുമായി തുറക്കപ്പെട്ടിരിക്കുന്നു എന്നതാണ് ആഗോളവൽക്കരണത്തിന്റെ അടിസ്ഥാന തത്വം. തത്വത്തിൽ ഈ ആശയത്തെ ആർക്കും എതിർക്കുവാൻ കഴിയില്ലെങ്കിലും ഇതിന് ദൂരവ്യാപകമായ വിപത്തുകളുണ്ട്. വൻശക്തികളുടെ മേൽക്കോയ്മയും ആധിപത്യവുമായിരിക്കും ഫലം.

ലോകം മുഴുവൻ മത്സരത്തിന്റെ വേദിയായി മാറുന്നു. ഇവിടെ അശക്തർ മുഖ്യധാരയിൽ നിന്നും ഒഴിവാക്കപ്പെടുന്നു. മത്സരത്തിന് നാം ശക്തരാകണം. എന്നാൽ അതിലേക്കു നമ്മെ നയിക്കേണ്ട പല ഗവൺമെന്റുകളും തികച്ചും അശക്തമാണ്. ശേഷിയും ആർജ്ജവത്വവും നഷ്ടപ്പെട്ടവയാണ്. അഴിമതി കൊടികുത്തി വാഴുന്നു. രാജ്യതാല്പര്യങ്ങൾ സംരക്ഷിക്കുവാൻ അധികാരികൾക്ക് താല്പര്യം നഷ്ടപ്പെട്ടിരിക്കുന്നു. ആഗോളവൽക്കരണത്തിന്റെ മറ്റൊരു ദൂഷ്യഫലം അത് നമ്മുടെ സംസ്കാരത്തെ നശിപ്പിക്കുന്നുവെന്നതാണ്. മാധ്യമങ്ങൾ അതിർത്തികൾ കടന്നു കൊണ്ടുവരുന്നത് നമ്മുടെ സംസ്കാരത്തെ നശിപ്പിക്കുന്ന പുതിയ പ്രവണതകളുമായിട്ടാണ്. ഈ ഭീകരാവസ്ഥയെ നാം പ്രതിരോധിക്കുകയാണ് വേണ്ടത്. ബോധപൂർവ്വകമായ പരിശ്രമങ്ങൾ നടക്കണം.

സാമ്പത്തിക സന്തുലിതാവസ്ഥയും സാമൂഹിക സന്തുലിതാവസ്ഥയും തമ്മിലുള്ള ബന്ധം?

സാമ്പത്തിക സംതുലിതാവസ്ഥയിലൂടെ സാമൂഹിക സംതുലിതാവസ്ഥ കൈവരിക്കണം. സാമൂഹിക സംതുലിതാവസ്ഥ കൈവരിക്കുന്നതിനുള്ള ഒരു പടി മാത്രമാണ് സാമ്പത്തിക വളർച്ച.

സ്വയംപര്യാപ്തതയും സ്വാശ്രയത്വവും എന്ന ഗാന്ധിജിയുടെ ദർശനത്തെപ്പറ്റി?

മഹാത്മാഗാന്ധി സാമൂഹ്യവികസനത്തിന് പുതിയ ദിശാബോധം നൽകിയ വ്യക്തിയാണ്. പൊതുജന പങ്കാളിത്തത്തോടെയുള്ള ഒരു വികസന സമീപനമായിരുന്നു അദ്ദേഹത്തിന്റേത്. അദ്ദേഹം അവലംബിച്ച 'സ്വരാജ്' എന്ന ആശയം ആഴത്തിൽ നാം മനസ്സിലാക്കേണ്ടതുണ്ട്. സ്വരാജ് എന്ന ആശയം നടപ്പിലാക്കുന്നതിന് ചില ബാഹ്യസാഹചര്യങ്ങൾ ക്രമീകരിക്കേണ്ടതായിട്ടുണ്ട്. ഇതിന് നാം സഹായങ്ങൾ സ്വീകരിക്കേണ്ടിവരും. ഓരോ ഗ്രാമവും അവിടെയുള്ള വിഭവസ്രോതസ്സുകൾ ഉപയോഗിച്ചു സ്വയം പര്യാപ്തത കൈവരിക്കുവാനുള്ള പരിശ്രമത്തിൽ ചിലപ്പോൾ സഹായങ്ങൾ സ്വീകരിക്കേണ്ടിവരും. നമ്മുടെ ഗവൺമെന്റുകൾ വിദേശകടം സ്വീകരിക്കുന്നതിനെ സംബന്ധിച്ചും നമുക്ക് വ്യക്തതകൾ ആവശ്യമാണ്. ഓരോ വികസനപരിപാടിയും നിശ്ചിത കാലയളവിലേക്ക് ആസൂത്രണം ചെയ്യുകയും അതിനാവശ്യമായ മുതൽമുടക്ക് വായ്പയായി സ്വീകരിക്കുകയും ആ കാലയളവിൽത്തന്നെ അത് ആവിഷ്കരിച്ച് പൂർത്തിയാക്കി വായ്പ തിരികെയടയ്ക്കുകയും ചെയ്യുവാൻ കഴിഞ്ഞാൽ വായ്പയെടുക്കുന്നതിൽ പ്രശ്നമില്ല. ഇങ്ങനെ പദ്ധതികൾ ആസൂത്രണം ചെയ്ത് വായ്പ എത്രതവണ സ്വീകരിക്കുന്നതിലും പ്രശ്നമില്ല. എന്നാൽ, ബാഹ്യമായ സ

ഹായങ്ങളും വായ്പകളും എന്നും മുന്നിൽക്കണ്ട് പദ്ധതികൾ ആസൂത്രണം ചെയ്യുന്ന സമീപനത്തിൽ മാററം ഉണ്ടാകണം. ഓരോന്നും എത്ര ഗുണം ചെയ്യും, ഉപദ്രവം ചെയ്യുമെന്ന ബോധം നമുക്കുണ്ടാകണം. നമ്മുടെ തന്നെ സ്രോതസ്സുകളെ നാം പൂർണ്ണമായി വിനിയോഗിക്കണം. ആസൂത്രണത്തെ സംബന്ധിച്ച് എവിടെ നിന്ന് അത് ചെയ്തു എന്നതല്ല പ്രശ്നം, അറിയാവുന്നവർ അതു ചെയ്യണമെന്നതാണു സംഗതി. പൊതുജന പങ്കാളിത്തത്തോടെ അവ ആവിഷ്കരിക്കണമെന്നു മാത്രം. സ്വയംപര്യാപ്തതയും സ്വാശ്രയത്വവും നേടുന്നതായിരിക്കണം നമ്മുടെ വികസന പ്രവർത്തനങ്ങളുടെ ലക്ഷ്യം. ❑

9

രാഷ്ട്രീയം

രാഷ്ട്രം അർത്ഥമാക്കുന്നത്?

രാഷ്ട്രം മനുഷ്യജീവിതത്തെ ധന്യമാക്കാനും വളർത്താനും വേണ്ടി രൂപപ്പെട്ടതാണ്. അത് മനുഷ്യന്റെ സാമൂഹ്യസ്വഭാവത്തോടും സാമൂഹ്യ ജീവിതത്തോടും വളരെയധികം ബന്ധപ്പെട്ട ഒരു യാഥാർത്ഥ്യമാണ്. അതുകൊണ്ടുതന്നെ സമൂഹജീവിയായ മനുഷ്യന്റെ ജീവിതത്തിൽ നിന്നും രാഷ്ട്രത്തെ മാറ്റിനിർത്താനാവില്ല. രാഷ്ട്രത്തിന്റെ ധർമ്മ ത്തെയും പ്രാധാന്യത്തെയും സംബന്ധിച്ച് അടിസ്ഥാനപരമായ ഒരു വീക്ഷണം നമുക്കാവശ്യമാണ്. ഈ വീക്ഷണമാണ് നമ്മുടെ ജീവി തത്തെ സ്വാധീനിക്കേണ്ടത്. ഇങ്ങനെയൊരു വീക്ഷണമില്ലാതെ ലക്ഷ്യങ്ങൾ നിറവേറ്റാനാവാതെ വരുമ്പോഴാണ് പ്രശ്നങ്ങൾ ഉടലെ ടുക്കുന്നത്.

രാഷ്ട്രനിർമ്മിതിയിൽ നമ്മുടെ പങ്ക്?

നാമെല്ലാവരും നമ്മുടെ രാഷ്ട്രനിർമ്മിതിയിൽ പങ്കുകാരാണ്, അതാ യത്, സമൂഹനിർമ്മിതിയിൽ. കുറച്ചുകൂടി വ്യാപകമായി പറയുമ്പോൾ, നമ്മുടെ ഭൂമിയെ വാസയോഗ്യമാക്കുകയും സമൂഹജീവിതം സാധ്യമാക്കുകയും ചെയ്യുന്ന കർമ്മത്തിൽ നാം പങ്കുകാരാണ്. സമൂ ഹജീവിതത്തിന്റെ പ്രാധാന്യം ഈ ലോകത്തിൽ വർദ്ധിച്ചുവരികയാ ണ്. വ്യക്തിസ്വാതന്ത്ര്യം നിഹനിക്കാതെ സമൂഹം നിർമ്മിക്കുക എന്നത് നമ്മുടെ ഏറ്റവും വലിയ ആവശ്യമാണ്. ഹൈന്ദവദർശന

Scanned by CamScanner

രാഷ്ട്രീയം
ത്തിൽ, നമ്മുടെ സമൂഹത്തെ ജീവിത യോഗ്യമാക്കുന്നത് ധർമ്മാനു ഷ്ഠാനമാണ്. നാം ജീവിക്കുന്ന നമ്മുടെ രാജ്യത്ത് നമ്മുടെ രാഷ്ട്രത്തെ കെട്ടിപ്പടുക്കുന്നത് നമ്മുടെ ധർമ്മാനുഷ്ഠാനത്തിന്റെ ഭാഗമാണ്. നമ്മു ടേതായ മതങ്ങളും അഭിമതങ്ങളും ചിന്തകളും പ്രവർത്തനങ്ങളും ഇതി നുപകരിക്കുമെന്നതിൽ സംശയമില്ല.

ഒരു രാഷ്ട്രത്തിന്റെ സുസ്ഥിതി ഉറപ്പുവരുത്താൻ മൂന്ന് അധികാരവേദികൾ ആവശ്യമാണ്.

1. നിയമങ്ങൾ സൃഷ്ടിക്കാനും നടപ്പിലാക്കാനുമുള്ള അധികാരം (Legislative Power)
2. നിയമാനുസൃത ഭരണക്രമം നടപ്പിലാക്കാനുള്ള അധികാരം (Executive Power)
3. ന്യായവിധിക്കുള്ള അവകാശം (Judiciary Power)

ഓരോ രാഷ്ട്രത്തിന്റെയും പരമാധികാരത്തിന്റെ അടിസ്ഥാന മെന്താണ്?

ഓരോ രാഷ്ട്രവും മറ്റു രാജ്യങ്ങളുടെ അധികാരത്തിൽ നിന്ന് സ്വതന്ത്രമാണ്. ജനങ്ങൾക്കുവേണ്ടി, ജനങ്ങളിൽ നിന്നു വരുന്ന ഈ അധികാരം മറികടന്ന് ഒരു രാഷ്ട്രത്തിന്റെ പരമാധികാരത്തിൽ കൈ കടത്താൻ മറ്റാർക്കും അവകാശമില്ല. കാരണം, ഇത് ദൈവദത്തമായ മാനുഷിക സംവിധാനമാണ്.

ജനാധിപത്യത്തിൽ ലഭിക്കുന്ന അധികാരം ജനങ്ങൾക്കുവേണ്ടി ജന ങ്ങളിൽ നിന്നു ലഭിക്കുന്നതാണ്. പഴയനിയമ ഗ്രന്ഥങ്ങളിൽ ദൈവം രാജാക്കന്മാരെ തെരഞ്ഞെടുക്കുന്നത് നാം കാണുന്നുണ്ട്. അതിൽ നിന്നും വ്യത്യസ്തമാണിത്. എപ്പോഴെല്ലാം രാഷ്ട്രം അതിന്റെ അധി കാരം ദുർവിനിയോഗം ചെയ്യുന്നുവോ അപ്പോഴെല്ലാമവിടെ സമാധാ നമില്ലായ്മയും തലയുയർത്തും. രാഷ്ട്രത്തിന്റെ പരമമായ ശ്രദ്ധ കേന്ദ്രീകരിക്കപ്പെടേണ്ടത് എപ്പോഴും മനുഷ്യന്റെയും മനുഷ്യസമൂഹത്തിന്റെയും സുസ്ഥിതിയാണ്.

മനുഷ്യൻ രാഷ്ട്രത്തിന്റെ ശ്രദ്ധാകേന്ദ്രമാണ്?

വ്യക്തികളുടെ അവകാശ നിർണ്ണയത്തിലും, സമന്വയത്തിലും രാഷ്ട്രത്തിന് അധികാരമുണ്ട്. പലവിധത്തിലുള്ള വ്യക്തികളും പല തരത്തിലുള്ള അവകാശങ്ങളും ഉള്ള സമൂഹത്തിൽ ആർക്ക് എന്തവ കാശം ലഭിക്കണമെന്നു തീരുമാനിക്കാനുള്ള അധികാരം രാഷ്ട്രത്തി നുണ്ട്. ഈ അധികാരവും ജനങ്ങളിൽ നിന്നു ലഭിക്കുന്നതാണ്.

Scanned by CamScanner

'Jurisdiction' എന്ന പദം 'അവകാശനിർണ്ണയം' എന്ന സങ്കേതത്തിൽ നിന്ന് ഉരുവായതാണ്.

എന്നാൽ ഈ അടിസ്ഥാന ഘടകങ്ങളെല്ലാം വിട്ടാണ് ഇന്ന് പലപ്പോഴും രാഷ്ട്രത്തിന്റെ അധികാരികൾ ഭരണചക്രം തിരിക്കുന്നത്. പാർട്ടി എന്നു പറയുന്നത് ഒരു സ്വാഭീഷ്ട സമൂഹം മാത്രമാണ്. ഇത് രാഷ്ട്രത്തിനുവേണ്ടി ഉണ്ടാക്കപ്പെട്ടതാണ്. പാർട്ടിയുടെ ആദർശങ്ങൾ രാഷ്ട്രത്തെ വളർത്താനാണ് ഉപയോഗിക്കപ്പെടേണ്ടത്. കൂടുതൽ വ്യക്തമായിപ്പറഞ്ഞാൽ, രാഷ്ട്രനിർമ്മിതിക്കുള്ള സഹായികളാണ് പാർട്ടികൾ. എന്നാൽ, ഇതിനു വിപരീതമായ ഒരവസ്ഥയാണ് ഇന്നുള്ളത്. രാഷ്ട്രത്തിന്റെ അധികാരവും സ്ഥാനമാനങ്ങളും മറ്റെല്ലാ സൗകര്യങ്ങളും പാർട്ടിയെ വളർത്താനായി വിനിയോഗിക്കപ്പെടുകയാണ്. ഇന്ന് രാഷ്ട്രത്തിന് വളരെ അടിസ്ഥാനപരമായ കാര്യങ്ങൾപോലും നിഷേധിക്കപ്പെടുകയാണ്. ഇതൊഴിവാക്കാൻ ശരിയായ പരിശീലനം നൽകി പൗരന്മാരെ വളർത്തിയെടുക്കേണ്ടതുണ്ട്.

ഭൂരിപക്ഷ, ന്യൂനപക്ഷ വ്യത്യാസങ്ങളെയും അവകാശങ്ങളെയും കുറിച്ച്?

രാഷ്ട്രത്തെയും അവകാശങ്ങളെയുംപറ്റി പറയുമ്പോൾ പലപ്പോഴും തെറ്റിദ്ധരിക്കപ്പെടുന്നവയാണ് ന്യൂനപക്ഷാവകാശങ്ങൾ, ഭൂരിപക്ഷാവകാശങ്ങൾ തുടങ്ങിയ പദപ്രയോഗങ്ങളൊക്കെ. എന്നാൽ അവകാശങ്ങളൊക്കെ മനുഷ്യനുവേണ്ടിയുള്ളതാണ്. കുറെ മനുഷ്യർ ഒന്നിച്ചുകൂടുമ്പോഴാണ് ഒരു പക്ഷമായിത്തീരുന്നത്. അതു ചിലപ്പോൾ ഭൂരിപക്ഷമോ, ന്യൂനപക്ഷമോ ആയേക്കാം. ഭൂരിപക്ഷത്തിലുള്ളവർക്കുള്ള അവകാശങ്ങൾ തന്നെ ന്യൂനപക്ഷത്തിലും ലഭിക്കണം. ഇതു സംരക്ഷിക്കുന്നതിനുള്ള കടമ രാഷ്ട്രത്തിനുണ്ട്. നാനാത്വ അടിത്തറയുള്ള ഒരു രാജ്യത്തിൽ ഇത് കൂടുതൽ ശ്രദ്ധിക്കപ്പെടേണ്ടതാണ്. ജനാധിപത്യത്തിലും ഈ അവകാശങ്ങളുടെയൊക്കെ ലംഘനം നടക്കുന്നുണ്ട്. യാതൊരു തരത്തിലും മനുഷ്യാവകാശങ്ങൾ ലംഘിക്കപ്പെടുവാൻ പാടില്ല. ന്യൂനപക്ഷങ്ങളുടെ അവകാശസംരക്ഷണത്തെപ്പറ്റിപ്പറയുമ്പോൾ സംരക്ഷിക്കപ്പെടേണ്ടത് ന്യൂനപക്ഷങ്ങളുടെ അവകാശങ്ങൾ മാത്രമല്ല, ന്യൂനപക്ഷങ്ങൾ തന്നെയാണെന്നുള്ള വസ്തുത നാം മനസ്സിലാക്കേണ്ടിയിരിക്കുന്നു.

യാഥാർത്ഥ്യബോധത്തോടുകൂടി മുന്നേറാൻ നാം ആഗ്രഹിക്കുന്നുവെങ്കിൽ നമ്മുടെ രാഷ്ട്രത്തിന്റെ സാമൂഹ്യ തലങ്ങൾ നാം മറക്കരുത്. കാരണം, വസ്തുനിഷ്ഠമായ യാഥാർത്ഥ്യം അതിന്റെ സാമൂഹ്യതലത്തിലാണ് പ്രതിഫലിക്കുന്നത്. ഇന്ത്യ ഒരു ബഹുമുഖ രാഷ്ട്രമാണ്.

Scanned by CamScanner

ഇത് അതിശയോക്തിയല്ല. ഇത്രയും ഭാഷയും മതവും ജാതിയുമുള്ള ഒരു രാഷ്ട്രം വേറെയില്ല. അതായത്, ഇതിന്റെ നാനാത്വം വളരെയധികം സങ്കരമാണ്. ഇത് നാം അംഗീകരിച്ചേ മതിയാവൂ. ഈ നാനാത്വവും ഏകത്വവുമാണ് നമ്മുടെ ശക്തിയുടെ ഉറവിടം. ഇത് മറന്ന് ഒരു ശക്തികേന്ദ്രം കണ്ടുപിടിക്കാൻ നമുക്ക് സാധിക്കുകയില്ല. നമ്മുടെ ശക്തിയുടെ ഉറവിടം കണ്ടുപിടിച്ച് അതിൽ നിന്ന് ശക്തി പ്രാപിച്ച് സമൂഹനിർമ്മിതിക്ക് അതിനെ ഉപയോഗിക്കാൻ നമുക്ക് സാധിക്കണം.

ഈ നാനാത്വത്തിലാണ് ന്യൂനപക്ഷമെന്ന യാഥാർത്ഥ്യം കടന്നുവരുന്നത്. ഇത്തരം ചെറിയ സമൂഹങ്ങളാണ് നമ്മുടെ രാഷ്ട്രത്തിലെ സാമൂഹിക യാഥാർത്ഥ്യങ്ങൾ. ഇവ നമ്മുടെ ഐക്യത്തിന് പ്രതിബന്ധങ്ങളല്ല. കാരണം, ഇവിടെ ഐക്യരൂപ്യത്തിനല്ല (Uniformity), മറിച്ച് ഐക്യത്തിനാണ് (Unity) പ്രാധാന്യം. പലരുണ്ടെങ്കിലേ ഐക്യമുള്ളൂ. അതായത്, സൗഹൃദവും സ്നേഹവുമുള്ളൂ. ഒരാൾ മാത്രമുള്ളിടത്ത് സൗഹൃദമില്ല, സ്നേഹമില്ല. സമൂഹജീവിതം നയിക്കാൻ വിളിക്കപ്പെട്ട മനുഷ്യസമൂഹത്തിന്റെ അവിഭാജ്യഘടകമാണത്. ഈ വ്യക്തിത്വവും ഏകത്വവും മുഖേന ഒറ്റപ്പെട്ട വ്യക്തികൾ ഏതെങ്കിലും കാരണത്താൽ ഒന്നിക്കുന്ന പക്ഷങ്ങളാണ് ന്യൂനപക്ഷങ്ങൾ. ജാതി, മതം, വർഗ്ഗം, വർണ്ണം, ഭാഷ ആദിയായ കാര്യങ്ങളുടെ അടിസ്ഥാനത്തിൽ ന്യൂനപക്ഷവും ഭൂരിപക്ഷവും ഉണ്ടാകാം. എന്നാൽ, ഇന്നത്തെ പ്രത്യേക സാഹചര്യത്തിൽ മതന്യൂനപക്ഷങ്ങൾ പ്രത്യേകം ശ്രദ്ധിക്കപ്പെടുന്നു. എന്നാൽ ഭൂരിപക്ഷ ന്യൂനപക്ഷ വ്യത്യാസങ്ങളുടെ പേരിൽ രാഷ്ട്രത്തിന്റെ അഖണ്ഡത തകർക്കുന്ന ഏതൊരു പ്രവർത്തനവും നാം തടയേണ്ടതാണ്.

രാഷ്ട്രത്തിന്റെ നാനാത്വവും ഏകത്വവും തകർക്കാൻ ശ്രമിക്കുന്ന പ്രവർത്തനങ്ങൾ പലപ്പോഴും കടന്നുവരാറുണ്ട്. രാഷ്ട്രത്തിന്റെ സംസ്കാരമൂല്യത്തെ തകർക്കുന്ന ഏതൊരു പ്രവർത്തനങ്ങൾക്കെതിരെയും പൗരൻമാർ മൂല്യബോധത്തോടെ പെരുമാറണം.

രാഷ്ട്രവും മതവും തമ്മിലുള്ള ബന്ധം?

മതവും രാഷ്ട്രവും തമ്മിൽ അഭേദ്യമായ ബന്ധമാണുള്ളത്. രാഷ്ട്രത്തിലധിവസിക്കുന്ന ജനങ്ങൾക്ക് മതമുണ്ട്. രാഷ്ട്രം അവരുടെ സാമൂഹിക ആവശ്യവും, മതം വ്യക്തിപരമായ ഒരവകാശവുമാണ്. മതം അനുസരിച്ചായിരിക്കും ഒരുവന്റെ ആത്മീയ ദർശനങ്ങൾ. അപ്പോൾ വിശ്വാസത്തിനനുസരിച്ചുള്ള അനുഷ്ഠാനങ്ങൾക്ക് അവർക്ക് അവകാശമുണ്ട്. അതിനുള്ള മനസ്സാക്ഷിസ്വാതന്ത്ര്യം തടസ്സപ്പെടുത്താതിരിക്കാൻ ഓരോ രാഷ്ട്രത്തിനും കടമയുണ്ട്. അതുകൊണ്ടു

തന്നെ മനസ്സാക്ഷിസ്വാതന്ത്ര്യം ഉള്ളിടത്തെല്ലാം മതസ്വാതന്ത്ര്യവുമുണ്ട്.

പല കാലഘട്ടങ്ങളിൽ ഈ ബന്ധത്തിന് പല നിർവചനങ്ങളും നൽകപ്പെട്ടിരുന്നു. ആരു ഭരിക്കുന്നുവോ അവരുടെ മതം എന്ന രീതിയിൽ മതവ്യവസ്ഥ നിലനിന്നിരുന്നു. എന്നാൽ, മനുഷ്യന്റെ സാംസ്കാരിക വികസനം നടന്നതനുസരിച്ച് വ്യക്തിയുടെ മനസ്സാക്ഷിക്ക് പ്രാധാന്യമുണ്ടാകുകയും മതസ്വാതന്ത്ര്യം അംഗീകരിക്കപ്പെടുകയും ചെയ്തു.

മതവും രാഷ്ട്രവും തമ്മിലുള്ള ബന്ധത്തെപ്പറ്റി ശരിയായ പഠനങ്ങൾ നടത്തി അതിന്റെ വിവിധ മാനങ്ങൾ മനസ്സിലാക്കേണ്ടത് അത്യാവശ്യമാണ്. രാഷ്ട്രത്തിന്റെ പ്രധാന ലക്ഷ്യംതന്നെ സമൂഹജീവിതം സുഗമമാക്കുക എന്നതാണ്. അതായത്, സഹവർത്തിത്വത്തോടെ സമൂഹമായി ജീവിക്കാൻ മനുഷ്യസമൂഹത്തെ സഹായിക്കുക. എന്നാൽ മതമാകട്ടെ, മനുഷ്യന് ദൈവത്തോടും മറ്റുള്ളവരോടുമുള്ള ബന്ധങ്ങൾ പരിപോഷിപ്പിക്കുന്നതിനാണ് ശ്രമിക്കുന്നത്. അതിന് തടസ്സം നിൽക്കുന്ന രീതിയിൽ രാഷ്ട്രം പ്രവർത്തിക്കാൻ പാടില്ല.

രാഷ്ട്രത്തിന്റെ അഖണ്ഡത തകർക്കുന്ന യാഥാർത്ഥ്യങ്ങൾ?

രാഷ്ട്രത്തിന്റെ നാനാത്വവും ഏകത്വവും തകർക്കാൻ ശ്രമിക്കുന്ന പ്രവർത്തനങ്ങളിൽ ഏറ്റവും വലിയ പ്രവണതയാണ് അഹങ്കാരം (അഹം മതി = ഒരാൾ മതി). ഇന്ന് എല്ലാവരേയും ഉൾക്കൊള്ളുന്ന ഒരു വ്യവസ്ഥിതിയാണ് ആവശ്യം. ജനാധിപത്യത്തിന്റെ പ്രസക്തി അവിടെ വ്യക്തമാണ്. ഇതിന്റെ ഭാഗമായി നാം ഉയർത്തിപ്പിടിച്ച ഒന്നാണ് മതേതരത്വം. ഇത് മതമില്ലായ്മയല്ല. എല്ലാ മതങ്ങൾക്കും തുല്യാവകാശവും സ്ഥാനവും ബഹുമാനവും നൽകുകയാണ്. ഇത് നിയമപരമായി നമ്മുടെ രാഷ്ട്രം നടപ്പിലാക്കുന്നു. അതാണ് ഇന്ത്യയുടെ മതേതരത്വത്തിന്റെ പ്രത്യേകത.

ക്രിസ്തീയ സമൂഹം ഭാരതത്തിൽ ന്യൂനപക്ഷമാണ്. എന്നാൽ ലോകത്തിലങ്ങനെയല്ല. ഭാരതത്തിന്റെ അഖണ്ഡത സൂക്ഷിക്കാൻ ക്രിസ്ത്യാനികൾ എന്തുചെയ്യണമെന്ന് ഓരോ ക്രിസ്ത്യാനിയും സ്വയമേവ ചോദിക്കണം. ഈ ക്രിസ്തീയ സമൂഹത്തിന് നമ്മുടെ രാഷ്ട്രനിർമ്മിതിയിൽ വ്യക്തിപരമായും സമൂഹപരമായും എന്തു സംഭാവന നൽകാൻ കഴിയുമെന്നതും ചിന്തനീയമാണ്.

ജനാധിപത്യം ഇന്നും പ്രസക്തമാണോ?

ജനാധിപത്യം ഇന്ന് വളരെയധികം പോരായ്മകൾ ഉള്ള ഒരു സംവിധാനമായി മാറിക്കഴിഞ്ഞു എന്ന് പലരും പരാതി പറയുന്നതായി കേട്ടിട്ടുണ്ട്. അത് ശരിയല്ല. യഥാർത്ഥത്തിൽ പോരായ്മകൾ ഉള്ളത് ജനാ

Scanned by CamScanner

ധിപത്യമെന്ന സംവിധാനത്തിലല്ല, മറിച്ച് ജനാധിപത്യമെന്ന പേരിൽ ചെയ്യുന്ന കാര്യങ്ങൾക്കാണ്. പലരുടേയും നിക്ഷിപ്ത താല്പര്യങ്ങളാണ് ജനാധിപത്യം എന്ന പേരിൽ പുലർത്തപ്പെടുന്നത്. അച്ചടക്കരാഹിത്യവും അർപ്പണമനോഭാവമില്ലായ്മയും നിസ്സഹകരണവുമൊക്കെ ജനാധിപത്യത്തെ തകർത്തുകൊണ്ടിരിക്കുകയാണ്. യഥാർത്ഥത്തിൽ ജനാധിപത്യം അതിൽത്തന്നെ നല്ല ഒരു സംവിധാനമാണ്. വിട്ടുവീഴ്ചയോടെ പ്രവർത്തിക്കാൻ ജനാധിപത്യത്തിന്റെ വക്താക്കൾക്ക് കടമയുണ്ട്. ഉദാഹരണമായി ഒരുവൻ തന്റെ അഭിപ്രായസ്വാതന്ത്ര്യം അനുഭവിക്കുമ്പോൾ മറ്റുള്ളവരുടെ അവകാശങ്ങളെ ധ്വംസിക്കാൻ പാടില്ല.

ജനാധിപത്യത്തിലും മതത്തിലും ധാരാളം ദുരുപയോഗങ്ങൾ നടക്കുന്നില്ലേ?

മതത്തിന്റെ പേരിൽ ധാരാളം കലാപങ്ങൾ ഉണ്ടായിട്ടുള്ളതായി നാം കേട്ടിട്ടുണ്ട്. യഥാർത്ഥത്തിൽ മതമല്ല ഇതിന്റെ പ്രധാന കാരണം. മറിച്ച്, മതത്തിന്റെ ദുരുപയോഗമാണ്. മതത്തോടുള്ള ഒരുവന്റെ ആത്മാർത്ഥത മറ്റുള്ളവരെ നശിപ്പിക്കാൻ പാടില്ല. മതാനുയായികൾ എന്നതിന്റെ പേരിലുള്ള സംഘടിത ശക്തി മറ്റു മതങ്ങൾക്കെതിരെ ദുരുപയോഗിക്കപ്പെടുമ്പോൾ മതം മതമല്ലാതായി മാറുകയാണ്. ഇവിടെയാണ് നമുക്ക് അബദ്ധം പിണയുന്നത്. ദൈവത്തോടും മറ്റുള്ളവരോടുമുള്ള കടമകൾ പാലിക്കേണ്ടത് നമ്മെപ്പോലെതന്നെ മറ്റുള്ളവരേയും കരുതിക്കൊണ്ടാണ്.

യഥാർത്ഥത്തിൽ ജനാധിപത്യത്തിന്റെ അടിസ്ഥാനസ്വഭാവം അധികാരം ജനങ്ങളിൽ നിക്ഷേപിച്ചിരിക്കുക എന്നതാണ്. സ്വയം ഭരണാവകാശമാണ് ബുദ്ധിയുള്ള മനുഷ്യനു നൽകപ്പെട്ടിരിക്കുന്നത്. ഹൈന്ദവദർശനമനുസരിച്ച് ഇതിനു നൽകപ്പെട്ടിരിക്കുന്ന പേര് ധർമ്മമെന്നാണ്. ദൈവികമായ സ്മൃതി (Smriti)യിലൂടെയും ശ്രുതി (Sruti) യിലൂടെയും നമുക്ക് ധർമ്മം രൂപീകരിക്കാൻ കഴിയണം. സമൂഹനിർമ്മിതിയൊക്കെ ധർമ്മത്തിന്റെ കടപ്പാടാണ്. വേദങ്ങളിലോ, വെളിപാടുകളിലോ എന്തെങ്കിലും മാറ്റംവരുത്താൻ നമുക്കവകാശമില്ല. എന്നാൽ, ഇതുപയോഗിച്ച് സമൂഹനിർമ്മിതി നടത്താൻ ദൈവം നമ്മെയാണ് ഏൽപ്പിച്ചിരിക്കുന്നത്. ഇത് ജീവിത ധർമ്മത്തിൽപ്പെടുന്നതാണ്.

മതജീവിതം എന്നു പറയുമ്പോൾ ദൈവത്തെ കേൾക്കുന്നതും ദൈവത്തിന്റെ പദ്ധതിയനുസരിച്ച് ജീവിക്കുന്നതുമാണ്. ഇതിന്റെ ധർമ്മഭാഗമായിട്ടാണ് രാഷ്ട്രീയജീവിതം രൂപപ്പെടുന്നത്.

Scanned by CamScanner

പ്രാദേശികവാദങ്ങളുടെ പ്രസക്തി?

രാഷ്ട്രത്തെപ്പറ്റി പറയുമ്പോൾ മറക്കാനാവാത്ത ഒരു വിഷയമാണ് പ്രാദേശിക വാദം. ഇതു രണ്ടും തികച്ചും സന്തുലിതാവസ്ഥയിൽ നീങ്ങേണ്ട രണ്ടു യാഥാർത്ഥ്യങ്ങളാണ്. ഇത് എങ്ങനെ സന്തുലിതാവസ്ഥയിൽ കൊണ്ടുവരാം എന്നുള്ളതാണ് പ്രശ്നം. ഇത് രാഷ്ട്രത്തിന്റെ ഏറ്റവും ചെറിയ ഘടകങ്ങളിൽപ്പോലും പ്രതിഫലിക്കുന്നുണ്ട്. സാർവ്വത്രികത എപ്പോഴും സൂക്ഷ്മമായി വ്യക്തമാക്കപ്പെടുന്നത് വ്യക്തികളിലാണ്. സാർവ്വത്രികമായിട്ടുള്ളത് വ്യക്തികളിലാണ് ആവിഷ്ക്കരിക്കപ്പെടുന്നത്. 'ഞാൻ മനുഷ്യനാണ്' എന്നു വ്യക്തമാക്കുന്ന വ്യക്തി ഞാൻ മനുഷ്യസമൂഹത്തിന്റെ ഭാഗമാണെന്ന സത്യമാണ് വ്യക്തമാക്കുന്നത്. അതിനെ നിഷേധിച്ചുകൊണ്ട് അവന് ജീവിക്കാനാവില്ല. അതുപോലെ അവനെ ഒഴിവാക്കിക്കൊണ്ട് സമൂഹത്തിനും. ഇവയുടെ പരസ്പര സഹകരണത്തിലാണ് വിജയം അടങ്ങിയിരിക്കുന്നത്. വ്യക്തികളുടെ താല്പര്യങ്ങൾ സംരക്ഷിക്കാതെ സമൂഹത്തിനോ, സമൂഹത്തിന്റെ യാഥാർത്ഥ്യങ്ങൾ ഉൾക്കൊള്ളാതെ വ്യക്തികൾക്കോ നിലനിൽക്കാനാവില്ല. എന്നാലിന്ന് പലപ്പോഴും വ്യക്തികളുടെ സ്വാർത്ഥതാല്പര്യങ്ങൾക്കു വേണ്ടി സമൂഹം ചൂഷണം ചെയ്യപ്പെടുകയാണ്. അതുപോലെ സമൂഹത്തിന്റെ താളപ്പിഴകളിൽ വ്യക്തികൾ ഞെരുക്കപ്പെടുകയാണ്.

രാഷ്ട്രീയവും മതാത്മകതയും മനുഷ്യജീവിത സമഗ്രതയ്ക്ക് അനിവാര്യമാണോ?

ഇന്നത്തെ ഈ ചുറ്റുപാടിൽ, രാഷ്ട്രീയത്തിൽ മതത്തിന്റെ പങ്ക് എന്താണെന്നു മനസ്സിലാക്കേണ്ടത് വളരെ അത്യാവശ്യമാണ്. മതവും രാഷ്ട്രവും തമ്മിലുള്ള ബന്ധം ഓരോ സ്ഥലത്തിന്റെയും പ്രത്യേകതകൾക്കനുസരിച്ച് വ്യത്യാസപ്പെട്ടിരിക്കുന്നു. മധ്യശതകങ്ങളിൽ യൂറോപ്പിൽ മതവും രാഷ്ട്രീയവും ഏതാണ്ട് ഒന്നു തന്നെയായിരുന്നു. നമുക്ക് ജീവിതം ഒന്നേയുള്ളൂ. മതാത്മകതയും രാഷ്ട്രീയവും അതിന്റെ രണ്ടു മാനങ്ങളാണ്. ഇതു രണ്ടും ഒരു ജീവിതത്തിന്റെ ഭാഗങ്ങളുമാണ്. മതം ആദ്ധ്യാത്മിക മാനവുമായി ബന്ധപ്പെട്ടിരിക്കുന്നു. ആദ്ധ്യാത്മികത എന്നു പറയുന്നത് എന്റെ ഈ ലോകജീവിതത്തെ അതിന്റെ ആത്യന്തിക ലക്ഷ്യം വച്ചു വിലയിരുത്തുന്നതാണ്. ആത്യന്തിക ലക്ഷ്യവുമായുള്ള ബന്ധമറ്റുപോയിക്കഴിഞ്ഞാൽ എന്റെ ഈ ലോകജീവിതത്തിന്റെ മാനങ്ങളെയെല്ലാം അതു ബാധിക്കും.

മതവുമായി ബന്ധപ്പെട്ട നമ്മുടെ വിശ്വാസദർശനം വളരെ പ്രധാനപ്പെട്ടതാണ്. സത്യത്തിൽ നമ്മുടെ വിശ്വാസമാണ് നമ്മുടെ മതാത്മക

Scanned by CamScanner

ജീവിതത്തെ രൂപപ്പെടുത്തുന്നത്. എന്റെ ഇന്നത്തെ ജീവിതത്തെ ധന്യമാക്കാൻ ഈ വിശ്വാസദർശനം ഉപകരിക്കണം. വിശ്വാസവും മതാനുഷ്ഠാനങ്ങളും അഭേദ്യമാണെങ്കിലും, വിശ്വാസം മതാനുഷ്ഠാനത്തിന് ഉപരിസ്ഥമാണ്. വിശ്വാസം ദൈവികദാനമാണ്, മതാനുഷ്ഠാനങ്ങൾ മാനുഷിക യജ്ഞങ്ങളും സമൂഹനിർമ്മിതികളുമാണ്.

നമ്മുടെ വിശ്വാസദർശനം നമ്മുടെ സാമൂഹ്യ ജീവിതത്തിനും രാഷ്ട്രീയ ജീവിതത്തിനും പൂരകമായിത്തീരണം. ഉദാഹരണമായി, മദർ തെരേസ ജീവിതത്തിൽ വിജയിച്ചത് വിശ്വാസദാർഢ്യം കൊണ്ടുമാത്രമാണ്. പരസ്നേഹപ്രവൃത്തികൾക്ക് അവർക്ക് ശക്തി ലഭിച്ചത് വിശ്വാസത്തിൽ നിന്നും പ്രാർത്ഥനയിൽ നിന്നുമാണ്. ഒരുവന്റെ ജീവിതശൈലി മനസ്സിലാക്കുന്നതിന് ആ ആളിനെ സ്വാധീനിക്കുവാനിടയുള്ള ഘടകങ്ങൾ മനസ്സിലാക്കുക വളരെ പ്രധാനമാണ്. ഒരു വ്യക്തിയുടെ ജീവിതം ധന്യമാക്കുന്നതിന് അയാളുടെ ജീവിതവഴിയിലെ തടസ്സങ്ങൾ നീക്കിക്കൊടുക്കുക ആവശ്യമാണ്.

ഇവിടെ നാം മനസ്സിലാക്കേണ്ട മറ്റൊന്ന് അറിവിന്റേയും ഉൾക്കൊള്ളലിന്റേയും തലങ്ങളാണ്. ഒരുപക്ഷേ മതപരമായ കാര്യങ്ങളെപ്പറ്റി ആഴമായ അറിവുള്ള വ്യക്തി ആ കാര്യങ്ങളിൽ താല്പര്യം കാണിക്കാതിരുന്നേക്കാം. ഇവിടത്തെ പ്രശ്നം അറിവല്ല, ഉൾക്കൊള്ളലിന്റെ വശമാണ്. അറിഞ്ഞ കാര്യങ്ങൾ ഉൾക്കൊള്ളുന്നിടത്താണ് അറിവ് പ്രയോജനകരമായിത്തീരുന്നത്. ഇച്ഛയും ബുദ്ധിയും ചേർന്നുള്ള ഒരു പ്രവർത്തനമാണിത്. ബുദ്ധിയാണ് അറിയുന്നത്, ഇച്ഛയാണ് സ്വീകരിക്കുന്നത്.

ഇവിടെ മെച്ചപ്പെട്ട പ്രവർത്തനം കാഴ്ചവയ്ക്കാൻ നാം എല്ലാ തലങ്ങളിലും ശ്രദ്ധ ചെലുത്തണം. മനസ്സിലാകാത്തവർക്ക് മനസ്സിലാക്കിക്കൊടുക്കാനും, മനസ്സിലായവർക്ക് അത് ഉൾക്കൊള്ളാനും കഴിയുന്ന തരത്തിൽ നമ്മുടെ പ്രവർത്തനങ്ങൾ മാറണം. ഇതിനൊക്കെ നമുക്കു വേണ്ട മനോഭാവം സ്വയം നവീകരണത്തിന്റേതും വികസന സംസ്ക്കരണത്തിന്റേതുമാണ്. ❒

Scanned by CamScanner

10

സംസ്കാരം

എന്താണ് സംസ്കാരം?

സംസ്കാരം എന്നത് പൊതുവെ പറഞ്ഞാൽ ഒരു ജനതയുടെ ജീവിത ശൈലിയാണ്. അതുകൊണ്ടുതന്നെ അത് ഒരു ജനതയുടെ പൈതൃകമാണ്. അത് വളരെ വിശാലമായ അർത്ഥത്തിൽ മനസ്സിലാക്കണം. ചിന്തയും മൂല്യവ്യവസ്ഥിതിയും ജീവിത വ്യാപാരങ്ങളുമെല്ലാം ഇതിൽ ഉൾപ്പെടുന്നു. ഒരാളുടെ മതവും വിശ്വാസവും സംസ്കാരത്തിൽ പ്രതിഫലിക്കും. വിശ്വാസം ഒരുവന്റെ ജീവിതശൈലിയെ നന്നായി സ്വാധീനിക്കുന്നതാണല്ലോ. വിശ്വാസവും മതവും സംസ്കാരവും മൂന്നു യാഥാർത്ഥ്യങ്ങളാണ്. വിശ്വാസത്തെ പ്രത്യേകിച്ച് ക്രൈസ്തവ വിശ്വാസത്തെമാത്രം നമുക്ക് ഒരു മതവുമായി ബന്ധപ്പെടുത്തി പറയുവാൻ കഴിയില്ല. വിശ്വാസം എല്ലാ മതങ്ങൾക്കും അതീതമാണ്. മതങ്ങളുടെ അസാന്നിദ്ധ്യത്തിലും സംസ്കാരം നിലനില്ക്കുന്നുണ്ട്. എന്നാൽ ക്രൈസ്തവ വിശ്വാസം എല്ലാറ്റിനും ഉപരിസ്ഥിതമാണ്.

എന്താണ് സംസ്കാരവും, മതവും, വിശ്വാസവും തമ്മിലുള്ള വ്യത്യാസം?

സംസ്കാരവും മതവും വിശ്വാസവും മൂന്നു യാഥാർത്ഥ്യങ്ങളാണെന്ന സംഗതി പൊതുവായി മനസ്സിലാക്കിയിട്ടില്ല. വേണ്ട രീതിയിൽ ബോധവൽക്കരിക്കപ്പെടാത്ത സാമാന്യ ജനത്തിന്റെ മുന്നിൽ ഈ

Scanned by CamScanner

വ്യത്യാസങ്ങൾ വ്യക്തമാക്കേണ്ട സാഹചര്യങ്ങൾ വരും. ഇവിടെ മനസ്സിലാക്കേണ്ടത് വിശ്വാസം നമുക്ക് ദാനമായി ലഭിച്ചിട്ടുള്ളതാണെന്നാണ്. സംസ്കാരം നമ്മൾ ഉരുവാക്കിയ സാമൂഹ്യ സമ്പത്താണ്.

ഒരു സംസ്കാരവും ഒന്നിനേക്കാൾ മെച്ചമാണെന്നോ, മോശമാണെന്നോ ചിന്തിക്കേണ്ട കാര്യമില്ല. എന്നാൽ സാധാരണയായി നാം ഒരു സംസ്കാരത്തിലായാൽ അതിനെ പൂർണ്ണമായി ഉൾക്കൊള്ളുകയാണ് പതിവ്. നിലവിലുണ്ടായിരുന്ന സംസ്കാരത്തെ ഉപേക്ഷിക്കുവാനുള്ള ശ്രമവും സമ്മർദ്ദവും മനുഷ്യചരിത്രത്തിൽ ഉണ്ടായിട്ടുണ്ട്. ഉദാഹരണത്തിന് ഭാരതത്തിൽ വൈദേശിക ആധിപത്യകാലത്ത് നമ്മുടെ സംസ്കാരത്തെ ഹനിക്കുന്ന സമീപനങ്ങൾ ഉണ്ടായിട്ടുണ്ട്. എന്നാൽ ചില നടപടികൾ വൈദേശികമെന്ന് തെറ്റിദ്ധരിക്കപ്പെട്ടിട്ടുണ്ട്. തനതായ ജീവിതപുരോഗതി വിദേശീയമെന്നോ, സ്വദേശീയമെന്നോ വേർതിരിക്കേണ്ട ആവശ്യം ഇല്ല. ഇവ സാധാരണ മനുഷ്യജീവിതത്തിലെ പ്രക്രിയകൾ തന്നെയാണ്.

ഭാരത സംസ്കാരത്തിന്റെ പ്രത്യേകത?

ഭാരത സംസ്കാരത്തിന്റെ ഏറ്റവും പ്രധാനപ്പെട്ട വൈശിഷ്ട്യം അത് ദൈവോൻമുഖമാണെന്നുള്ളതാണ്. സകല വിജ്ഞാനത്തിന്റെയും ഉറവിടം ദൈവഭക്തിയാണെന്ന സങ്കല്പം ഭാരത സംസ്കാരത്തിൽ ഉൾച്ചേർന്നിരിക്കുന്നു. എവിടേയും ദൈവസാന്നിദ്ധ്യം ഉണ്ടെന്നും, ദൈവം സകലത്തിനും അതീതനുമാണെന്നുമുള്ള നിലപാടുകൾ ഈ സംസ്കാരത്തിന്റെ പ്രത്യേകതകളാണ്.

ഇവിടെ ഭാരതീയ സംസ്കാരം എന്നു നാം പറയുമ്പോൾ അത് ഏകപക്ഷീയമാകുവാൻ പാടില്ല. പലപ്പോഴും നാം അതിനെ ബ്രാഹ്മണ സംസ്കാരവുമായി മാത്രം ചേർത്തു മനസ്സിലാക്കാറുണ്ട്. എന്നാൽ നമ്മുടെ നാട്ടിലെ സാംസ്കാരിക വൈവിധ്യം നാം യാഥാർത്ഥ്യമായി അംഗീകരിക്കണം. പലപ്പോഴും ഇതംഗീകരിക്കാതെയുള്ള സമീപനമാണ് നടക്കുന്നത്.

ഇന്ത്യൻ സംസ്കാരമെന്നു പറഞ്ഞാൽ വൈവിധ്യമായ നമ്മുടെ എല്ലാ സംസ്കാരങ്ങളും ഉൾച്ചേരുന്നതാണ്. ഇവയിലെല്ലാമുള്ള പൊതുഘടകങ്ങൾ നാം സ്വാംശീകരിക്കണം. ഇങ്ങനെ നാം സ്വാംശീകരിച്ചത് തലമുറകളിലേയ്ക്ക് സംവേദനം ചെയ്യപ്പെട്ടു കഴിയുമ്പോൾ ഈ സംസ്കാരത്തെ കൂടുതൽ സ്വായത്തമാക്കിയ തലമുറകൾ സൃഷ്ടിക്കപ്പെടും.

I NOTE 6 PRO
AL CAMERA

Scanned by CamScanner

മതം, ധർമ്മം എന്നിവയെ സംസ്കാരവുമായി ബന്ധപ്പെടുത്തി നാം മനസ്സിലാക്കണം. നമ്മുടെ സംസ്കാരത്തിൽ നാം വിവക്ഷിക്കുന്ന ധർമ്മം എന്ന ഉന്നത ആശയ സങ്കേതം മറ്റു ഭാഷകളിൽ ഉപയോഗിക്കുന്ന 'Religion' എന്ന വാക്കിന് സമാനമായ പദം അല്ല. ധർമ്മം എന്നതിന് കൂടുതൽ അർത്ഥ വ്യാപ്തിയുണ്ട്. മതം. ധർമ്മത്തിന്റെ ഒരു ഘടകം മാത്രമാണ്. മതത്തിൽ പരിവർത്തന സാധ്യതയുണ്ട്. ധർമ്മം സനാതനമാണ്. അത് നമ്മുടെ സംസ്കാരത്തെ ഉളവാക്കുന്നതും പരിപുഷ്ടിപ്പെടുത്തുന്നതുമായ അടിസ്ഥാന ഘടകമാണ്.

എന്താണ് സാംസ്കാരികാനുരൂപണം?

സാംസ്കാരികാനുരൂപണങ്ങൾക്കുള്ള പരിശ്രമങ്ങൾ എക്കാലവും നടന്നിട്ടുണ്ട്. പല ഘട്ടങ്ങളിലും സാഹചര്യങ്ങളിലും ഇത്തരം പരിശ്രമങ്ങളെ വേണ്ട രീതിയിൽ നാം മനസ്സിലാക്കിയില്ല. ഭാരതീയ സംസ്കാരത്തെക്കുറിച്ച് ആഴമായ ബോധ്യം മാർ ഈവാനിയോസ് പിതാവിനുണ്ടായിരുന്നു. ഇന്ന് പല സന്ദർഭങ്ങളിലും സാംസ്കാരികാനുരൂപണങ്ങൾ എന്നു പറയുന്നത് ഉപരിപ്ലവമാണ്. ക്രിസ്തീയ വിശ്വാസത്തെ സംബന്ധിച്ചും, സഭയുടെ നിലപാടുകളെക്കുറിച്ചും സംസ്കാരത്തെക്കുറിച്ചും വേണ്ടത്ര അറിവില്ലാത്തതാണ് ഇത്തരം നീക്കങ്ങൾക്കു കാരണം. തത്വങ്ങളിലധിഷ്ഠിതമായ പരിശ്രമങ്ങളല്ല നടക്കുന്നത്. ഭാരതീയ മൂല്യങ്ങളെ ഉൾക്കൊള്ളുകയും ക്രിസ്തീയ വിശ്വാസത്തെ നിലനിർത്തുകയുമാണ് വേണ്ടത്.

മലങ്കരസഭയ്ക്ക് ഭാരതസംസ്കാരത്തോടുള്ള ബന്ധം?

മലങ്കര സഭയ്ക്ക് ഭാരതസംസ്കാരം കാത്തു സൂക്ഷിക്കുവാനുള്ള പ്രത്യേക വിളിയും ആനുകൂല്യവും ലഭിച്ചിട്ടുണ്ട്. കാരണം, മലങ്കര സഭ അതിന്റെ അടിസ്ഥാനങ്ങളാൽതന്നെ ഭാരതീയമാണ്. അടിസ്ഥാനപരമായി മലങ്കരസഭാ സമൂഹം ഒരു സ്വദേശീയ സമൂഹമാണ്. നാം വികസിപ്പിച്ചെടുത്ത മൂല്യസംസ്കാരവും, നമ്മിൽ ഉൾച്ചേർന്നിരിക്കുന്ന പാരമ്പര്യങ്ങളും ഭാരതീയമാണ്. ചരിത്രം വസ്തുനിഷ്ഠമായി പരിശോധിക്കുമ്പോൾ നാം വളർത്തിയെടുത്ത നമ്മുടെ ജീവിതശൈലിയിൽ കൈവയ്ക്കുവാൻ നാം ആരെയും അനുവദിച്ചിട്ടില്ല. എന്നു മാത്രമല്ല, അത്തരം നീക്കങ്ങളെ നാം എതിർക്കുകയാണ് ചെയ്തിട്ടുള്ളത്. ദൈവത്തിന്റെ പ്രത്യേക പരിപാലനയാൽ നമുക്കു ലഭിച്ച ആരാധനക്രമം പൗരസ്ത്യമാണ്. പൗരസ്ത്യ സംസ്കാരത്തിൽ രൂപപ്പെട്ടുവന്നതാണ്

Scanned by CamScanner

ഇത്. ലോകത്തെവിടെയായിരുന്നാലും മലങ്കര സഭാപൈതൃകം നിലനിർത്തുവാൻ നമുക്കു കഴിയുന്നു. എന്നും ഭാരതസംസ്കാരത്തെ കൂടുതലായി ഉൾച്ചേർക്കുവാനുള്ള സാധ്യത നമ്മുടെ മുന്നിലുണ്ട്. പക്ഷേ, പലപ്പോഴും നമ്മുടെ പ്രതികരണങ്ങൾ ആശാവഹമല്ല. സുവിശേഷസത്യങ്ങളോട് ഭാരതീയ സംസ്കാരത്തിലധിഷ്ഠിതമായ ഒരു പ്രതികരണം നല്കുന്നതിൽ നാം ഇനിയും ഏറെ മുന്നോട്ടു പോകേണ്ടിയിരിക്കുന്നു. നാം സ്വീകരിച്ച വിശ്വാസത്തെ ഭാരതീയമൂല്യ വ്യവസ്ഥിതിയിലൂടെ അവതരിപ്പിക്കുവാൻ നമുക്കു കഴിയണം. ❒

REDMI NOTE 6 PRO
MI DUAL CAMERA

Scanned by CamScanner

11

മാധ്യമങ്ങൾ

മാധ്യമങ്ങളുടെ ലക്ഷ്യം?

മാധ്യമങ്ങളുടെ പ്രധാന ലക്ഷ്യം മനുഷ്യ ബന്ധങ്ങൾ സൃഷ്ടിക്കുകയും മെച്ചപ്പെടുത്തുകയും ചെയ്യുക എന്നുള്ളതാണ്. പക്ഷേ എപ്പോഴും ഈ ലക്ഷ്യം നിറവേറ്റുന്നതിൽ മാധ്യമങ്ങൾ വിജയിക്കുന്നു എന്നു പറയാനാവില്ല. ചില ബന്ധങ്ങൾ സൃഷ്ടിക്കുന്നതിനും, മെച്ചപ്പെടുത്തുന്നതിനും മാധ്യമങ്ങൾക്കു കഴിയുന്നു, മറ്റു ചില ബന്ധങ്ങൾ തകർക്കാനും. ആശയവിനിമയം (Communication) എന്നത് ഭക്ഷണം, വസ്ത്രം, പാർപ്പിടം തുടങ്ങിയ അടിസ്ഥാന ആവശ്യങ്ങൾപോലെ വളരെ പ്രധാനമാണ് മനുഷ്യന്. ആശയവിനിമയത്തെക്കുറിച്ച് ചിന്തിക്കുമ്പോൾ അതിനുള്ള വിവിധ മാധ്യമങ്ങളും മാർഗ്ഗങ്ങളും നാം കണക്കിലെടുക്കേണ്ടയായിട്ടുണ്ട്. ആശയ വിനിമയത്തിനുള്ള മാർഗ്ഗങ്ങൾ നമ്മുടെ ഭാഷയും അതിനോട് ബന്ധപ്പെട്ട മറ്റു ഘടകങ്ങളുമാണ്. പത്രം, റേഡിയോ, ടെലിവിഷൻ, സിനിമ, ഇന്റർനെറ്റ് മുതലായവയെല്ലാം ആശയ വിനിമയത്തിനുള്ള ഉപാധികളാണ്. സമ്പർക്കമാധ്യമങ്ങളിൽ ബഹുജന സമ്പർക്കമാധ്യമങ്ങൾക്ക് പ്രത്യേക പ്രാധാന്യമുണ്ട്. ഈ ബഹുജന സമ്പർക്ക മാധ്യമങ്ങൾ മനുഷ്യന്റെ വളർച്ചയെയും ബന്ധങ്ങളെയും എങ്ങനെ കൈകാര്യം ചെയ്യുന്നു എന്നതാണ് നാം വിലയിരുത്തേണ്ടത്.

മനുഷ്യബന്ധങ്ങൾ മെച്ചപ്പെടുത്തുക എന്നതാണ് മാധ്യമങ്ങളുടെ

Scanned by CamScanner

ലക്ഷ്യം. ഈ ലക്ഷ്യത്തിൽ നിന്നും മാറി മനുഷ്യമനസ്സിൽ വിഷം കുത്തിവയ്ക്കുകയാണ് ഇന്ന് പല മാധ്യമങ്ങളും. നമ്മുടെ ആദർശങ്ങളും, മൂല്യദർശനങ്ങളും, ആചാരങ്ങളും, അനുഷ്ഠാനങ്ങളും, ജീവിതശൈലിയും, വിശ്വാസവുമൊക്കെ ഈ മാധ്യമങ്ങളുടെ സ്വാധീന വലയത്തിലാണ്. മാധ്യമങ്ങൾ ഇത്രയധികം സ്വാധീനം ഇന്നു ചെലുത്തുന്നതിന് ശാസ്ത്രസാങ്കേതികവിദ്യയുടെ പുരോഗതി സഹായിച്ചിട്ടുണ്ട്. ഏറ്റവും മികച്ച ആശയവിനിമയോപാധികൾ ഇന്നു ലോകത്തിന്റെ ഏതു മുക്കിലും മൂലയിലും ലഭ്യമാണ്.

മാധ്യമങ്ങളുടെ അതിപ്രസരം നിയന്ത്രിക്കാൻ ഇന്ന് വളരെ പ്രയാസമാണ്. സമ്പർക്കമാധ്യമങ്ങളുടെ സംലഭ്യത അതിന്റെ സ്വാധീനത്തിന് വളരെയേറെ ആക്കം കൂട്ടുന്നു. ഇന്നത്തെ തലമുറ നേരിടുന്ന ഒരു പ്രധാന വെല്ലുവിളിയാണിത്.

മാധ്യമങ്ങൾക്കു സഭയിലുള്ള പ്രസക്തി?

ആശയ വിനിമയോപാധികൾ സഭയെ സംബന്ധിച്ചിടത്തോളം വളരെ പ്രധാനമാണ്. കാരണം സഭയ്ക്ക് ആശയവിനിമയം നടത്തേണ്ടതായിട്ടുണ്ട്. അടിസ്ഥാനപരമായി രക്ഷയുടെ സന്ദേശമാണ് സഭ വിനിമയം ചെയ്യുന്നത്. മേൽപ്പറഞ്ഞ ആശയ വിനിമയോപാധികളെല്ലാം തന്നെ സഭ ഉപയോഗിക്കുന്നത് ഈ സന്ദേശം വിനിമയം ചെയ്യാൻ വേണ്ടിയാണ്. മുമ്പ് പള്ളികളിലും സമ്മേളനങ്ങളിലും പ്രസംഗങ്ങളിലും മാത്രം ഒതുങ്ങി നിന്നിരുന്ന സുവിശേഷ പ്രഘോഷണം ഇന്ന് ബഹുജനസമ്പർക്കമാധ്യമങ്ങളിലൂടെ കൂടുതൽ ശക്തിയാർജ്ജിച്ചിട്ടുണ്ട്.

ഈ രംഗത്തു നേരിടുന്ന പ്രതിസന്ധികൾ ഏവ?

സഭയുടെ ഈ രംഗത്തുള്ള പ്രവർത്തനത്തിന് നിരവധി തിരിച്ചടികളുണ്ട്. യഥാർത്ഥത്തിൽ സഭയ്ക്ക് രക്ഷയുടെ സന്ദേശം പ്രചരിപ്പിക്കുന്നതിനാവശ്യമായ സംവിധാനങ്ങളോ, സൗകര്യമോ ഇന്നത്തെ ബഹുജന സമ്പർക്ക മാധ്യമങ്ങളിൽ ലഭിക്കുന്നില്ലെന്നു മാത്രമല്ല, ഇതിനു നേരെ വിപരീതമായ പരിപാടികളാണ് മാധ്യമങ്ങളിൽ കടന്നുവരുന്നത്. രക്ഷയുടെ സന്ദേശം പ്രഘോഷിക്കാനുള്ള വേദി കണ്ടെത്തുക എന്നത് വളരെ പ്രധാനമാണ്.

പ്രായോഗികമായ നിരവധി കാര്യങ്ങൾ ഈ മേഖലയിൽ നമുക്കു ചെയ്യാൻ സാധിക്കും. തെറ്റായ സന്ദേശം നൽകുന്നവ ഒഴിവാക്കുക, പകരം ശരിയായ സന്ദേശം നൽകുക. നമ്മുടെ സന്ദേശം ആധുനിക ലോകത്തിൽ പ്രസക്തമാക്കുക; കാലഹരണപ്പെട്ടവയൊക്കെ പുനരുദ്ധരിക്കാൻ പരിശ്രമിക്കുക.

Scanned by CamScanner

മാധ്യമങ്ങളിലൂടെ നാം പ്രചരിപ്പിക്കുന്ന കാര്യം പ്രസക്തമാണെങ്കിലേ അത് സ്വീകരിക്കപ്പെടുകയുള്ളൂ. നമ്മുടെ സന്ദേശങ്ങളുടെ ഉള്ളടക്കത്തിന്റെ നിലവാരമനുസരിച്ചായിരിക്കും അത് പ്രോത്സാഹിപ്പിക്കപ്പെടുന്നത്. ഇതൊക്കെ ഉണ്ടായാൽത്തന്നെ ആളുകളുടെ മാനസികാവസ്ഥ സുപ്രധാനമാണ്. അത് അനുസരിച്ചായിരിക്കും ഇത് തെരഞ്ഞെടുക്കപ്പെടുക.

മാധ്യമങ്ങൾ ലക്ഷ്യം മറക്കുന്നുണ്ടോ?

ധാർമ്മികതയുടെ പാലനത്തിലും വ്യാപനത്തിലും മാധ്യമങ്ങൾക്ക് സുപ്രധാനമായ ഒരു പങ്കാണ് വഹിക്കാനുള്ളത്. അധാർമ്മികതയുടെ ശക്തികൾ മാധ്യമങ്ങൾ കീഴടക്കിയിരിക്കുന്നതിന്റെ പ്രധാന കാരണം തന്നെ മാധ്യമങ്ങൾ ധാർമ്മികതയുടെ വക്താക്കളായി മാറും എന്നുള്ള ഭയമാണ്. ഇത് വളരെ കരുതിക്കൂട്ടി നടത്തുന്ന ഒരു പരിപാടിയാണ്. നമ്മുടെ അഭിപ്രായ രൂപീകരണവും മന:സ്സാക്ഷിയുടെ രൂപീകരണവും വിശ്വാസദർശന രൂപീകരണവുമെല്ലാം മാധ്യമങ്ങളാൽ സ്വാധീനിക്കപ്പെടുന്നു. അതുപോലെതന്നെ അന്ധവിശ്വാസങ്ങളുടെ വ്യാപനം, തെറ്റായ ധാരണകൾ തുടങ്ങിയവയൊക്കെ മാധ്യമങ്ങളിലൂടെ നടപ്പിലാക്കപ്പെടുന്നു.

ശാസ്ത്രസാങ്കേതിക വളർച്ച ഇതിന് ഉത്തരവാദിയാണോ?

ശാസ്ത്രത്തിന്റെയും സാങ്കേതിക വിദ്യയുടെയും വളർച്ചയല്ല ഈ ദുസ്ഥിതിയ്ക്ക് കാരണം. ശാസ്ത്രത്തിന്റെ വളർച്ച യഥാർത്ഥത്തിൽ മനുഷ്യന്റെ വളർച്ച തന്നെയാണ്. എന്നാൽ അത് ദുരുപയോഗിക്കുന്നതാണ് പ്രശ്നം. ശാസ്ത്രത്തിന്റെ പുതിയ പുതിയ നേട്ടങ്ങൾ മാനവരാശിയുടെ നന്മയ്ക്കായിട്ടാണ് ഉപയോഗിക്കപ്പെടേണ്ടത്. അതിനുപകരം ഉദ്ദേശ്യലക്ഷ്യങ്ങൾ മാറി വരുന്നതാണ് പ്രശ്നം. നമുക്കു ചുറ്റുമുള്ള മാധ്യമങ്ങളിൽ നിന്നും ശരിയായ മൂല്യങ്ങൾ തെരഞ്ഞെടുക്കാൻ നമുക്കു കഴിയണം. മാനുഷികമായ കഴിവുകൾ എന്നും മനുഷ്യന്റെ വളർച്ചയ്ക്ക് ഉതകും എന്നതാണ് സഭയുടെ നിലപാട്. ആ രീതിയിൽ മനുഷ്യരെ സജ്ജരാക്കാൻ കഴിയണം. അതാണ് വിദ്യാഭ്യാസത്തിലൂടെ ലക്ഷ്യം വയ്ക്കുന്നത്.

എന്താണ് പോംവഴി?

മാധ്യമങ്ങളിലൂടെ നടക്കുന്ന മാരകമായ ഈ വിപത്തിനെതിരെ ആവശ്യമായ പ്രതിരോധം ഇന്ന് സഭയ്ക്ക് സൃഷ്ടിക്കാൻ കഴിയുന്നില്ല. അധാർമ്മിക മൂല്യങ്ങൾ മനസ്സിൽ കുത്തിവയ്ക്കുന്ന ഈ വിപത്തിനെപ്പറ്റി ശരിയായ അവബോധം ഇന്നും ദൈവജനത്തിനില്ല. ഇത്തരം കാര്യങ്ങളിൽ നാം നിസംഗതാ മനോഭാവം പുലർത്തുന്നതിന്റെ ഒരു

Scanned by CamScanner

കാരണം നമ്മുടെ താൽപര്യമില്ലായ്മയും നാം സ്വയമേ സൃഷ്ടിക്കുന്ന തിരക്കു പിടിച്ച ജീവിതശൈലിയുമാണ്. പുതിയ തലമുറയെയെങ്കിലും ഇത്തരമൊരു വിപത്തിൽ നിന്നു രക്ഷിക്കാൻ കുടുംബങ്ങളിൽ മാതാപിതാക്കളും, വിദ്യാലയങ്ങളിൽ അദ്ധ്യാപകരുമൊക്കെയാണ് ശ്രദ്ധിക്കേണ്ടത്. പക്ഷേ എന്തുമാത്രം താല്പര്യത്തോടെ ഇക്കാര്യങ്ങൾ വീടുകളിലും വിദ്യാലയങ്ങളിലും നടക്കുന്നു എന്നത് നാം പരിശോധിക്കേണ്ടതായിട്ടുണ്ട്.

ഈ അധാർമ്മികതയുടെ വിളയാട്ടത്തിനെതിരെ ക്രിസ്തീയ ധാർമ്മികത ശക്തമാകണം. ക്രിസ്തീയ വിശ്വാസ പരിശീലനമാണ് അതിന് ആവശ്യമായിട്ടുള്ളത്. ശാസ്ത്രത്തിന്റെ അസാമാന്യ പുരോഗതിയിൽ വിശ്വാസ പരിശീലനം കൂടുതൽ ആഴമുള്ളതാക്കേണ്ടതാണ്. ശാസ്ത്രത്തെ വിശ്വാസത്തിനനുസൃതമായി വ്യാഖ്യാനിക്കാൻ കഴിയാത്തതിനാലാണ് ശാസ്ത്രവും വിശ്വാസവും തമ്മിൽ വൈരുദ്ധ്യമുണ്ടാകുന്നത്. ശാസ്ത്രം ഒരിക്കലും അതിൽത്തന്നെ പ്രശ്നവിഷയമല്ല. എന്നാൽ പലപ്പോഴും മതവേദികളിൽ വിശ്വാസം വ്യാഖ്യാനിക്കപ്പെടുന്നത് ശാസ്ത്രത്തിനു വിരുദ്ധമായിട്ടാണ്. അതിനു കാരണം വ്യാഖ്യാതാക്കളുടെ അജ്ഞതയായിരിക്കാം. ശാസ്ത്രം എന്നും പ്രതിഭാസങ്ങളുടെ നിജസ്ഥിതിയാണ് വ്യക്തമാക്കിത്തരുന്നത്. എന്നാൽ പ്രതിഭാസങ്ങളുടെ ആത്യന്തിക കാരണങ്ങളും നിയോഗലക്ഷ്യങ്ങളും വ്യക്തമാക്കുന്നതിന് ശാസ്ത്രത്തിന് സ്വയം പര്യാപ്തതയില്ല. മതാത്മക ജ്ഞാനത്തിലൂടെയും വിശ്വാസത്തിലൂടെയും അത് വ്യക്തമാക്കാവുന്നതാണ്. അപ്പോഴാണ് ശാസ്ത്രവും വിശ്വാസവും അനുരഞ്ജതയോടെ നീങ്ങുന്നത്.

ശാസ്ത്രവും വിശ്വാസവും രണ്ടു തരത്തിലുള്ള വിജ്ഞാനമാണ് നമുക്കു നൽകുന്നത്. അവ പരസ്പര പൂരകങ്ങളാണ്, അവയുടെ വേദികൾ വ്യത്യസ്തങ്ങളാണ്. വിജ്ഞാനം ഇന്ദ്രിയപരമായ ഒരു തലത്തിൽ മാത്രം ഒതുങ്ങുന്നതല്ല. അത് അതീന്ദ്രിയവും (Intuitive) `ആണ്. എന്നാൽ ശാസ്ത്രം ഇന്ദ്രിയപരം മാത്രമാണ്. ശാസ്ത്രമാണ് എല്ലാം എന്നു കരുതുന്നവരൊക്കെ മനസ്സിലാക്കേണ്ടതാണ് ഈ വസ്തുത. ഈ വസ്തുതകളൊക്കെ പുതിയ തലമുറയിലേയ്ക്ക് ശരിയായ വിധത്തിൽ പകർന്നു കൊടുക്കാൻ സംവിധാനമില്ല എന്നതാണ് ഇന്നത്തെ നമ്മുടെ പരാധീനത.

❐

12

DHARMA

Her Excellency Justice Fathima Beevi, Governor of Tamil Nadu, Respected members of the Royal Family, Distinguished guests present on this Dais, Organizers of the meeting of this memorial lecture, Respected Ladies and Gentlemen and Friends,

We are all gathered here to commemorate the towering personality of the great Raja Pramuka, the late Maharaja of Travancore, His Highness Sree Chithira Tirunal Balarama Varma. His noble life and dedicated service to his people make his memory living and happy amidst us, especially among those who knew him personally and otherwise. It is widely known and appreciated that Sree Chithira Tirunal Maharaja had been blessed with a tremendous capacity to establish lasting friendship and cordial relationship with everyone he came in contact with. It is this his great quality that commanded love and respect from all. It will be

**Position paper given on the occasion of the Commemoration of His Highness Sree Chithira Tirunal Balarama Varma on 28th November 1997.*

Scanned by CamScanner

presumptuous on my part to try to summarize in this short speech or talk the great vision of life of Sree Chithira Thirunal and all what he did to promote education, culture, social life, economic growth, religiosity, in short, all that is helpful to the uplift of his people. The period of his reign as the Maharaja of Travancore had been conducive to the integral development and growth of the people of his kingdom, precisely because he understood his reign as a God given mission for selfless service to his people. He believed it was his Dharma to his people and Yajna to God. Hence, both his personal life and public service as that of a great and noble King were strongly influenced by his deep understanding and conviction of 'Dharma' as a self offering to the Divine in his 'Manushya Yajna' of human service. This explains his deep spiritual life in terms of his religious practices and yogig life- style, and the great innovations and civilizations be effected in the society in terms of human development and progress.

I am happy to have been invited to take part in the 'Sree Chithira Tirunal Memorial Lectures', which is being held every year to commemorate our deceased Maharaja. Subjecting to a phenomenological analysis, the word 'commemorate' indicates to us four meanings.

1. the first is to 'remember' the person and his life.
2. the second is to remember the events of his life and recollect them as stories, eulogies, poetry, novels etc. in a collective manner in and by the society.
3. the third is to perpetuate this memory through a commemorative celebration, as we do it now, conducting a sevice of memorial lectures every year. This is in view of bringing out a very important dimension which is the fourth meaning of commemoration.
4. i.e., to remember is to remind. We are remembering the past in the present to help us taking some decisions with regard to our future.

Scanned by CamScanner

In fact, we cherish the happy and good memories of our Late Maharaja Sree Chithira Tirunal to learn some lessons from his holy life and noble works, especially his involvement in the governance of our country. Hence this commomoration is to remind our society and the leaders and rulers of our society of the 'Dharma' to be protected and promoted in our civic life. As everywhere the practice of Dharma, 'Dharma Paripalanam' is, and it has been always, a challenge. This is all-the-more acute in our times, and in our country. Leaving alone the general crowds that are plunged in a situation so as not able to identify 'Swadharma', the predicament of a huge majority of those who are aware of 'dharma' and yet in practice ignore it or conveniently forget it, is more alarming. Here, it is that the commemoration of the person and life of Maharaja Sree Chithira Tirunal in his self-sacrificing practice of 'Dharma' becomes a reminder and fore-warning for us.

In this connection, I should like to elaborate a little further on the concepts of 'Dharma' and 'Yajna' which will certainly help us understand and appreciate the life and sevice of the late ascetical king of Travancore.

In the Indian perspective, a king is anointed or installed to protect 'Dharma' and the king is qualified as 'Dharmasya gopta' (Protector of Dharma)- Aitaraya Brahmana (39.3).

what is Dharma? Whatever holds the world and everything in the world in their subsistence in a healthy relationship with each other is dharma. (dhr. to hold, remain, support, make firm etc. are the root meanings) According to Vedas, Dharma is a sacrificial power, and it is through this power that the whole universe and its 'rhythm' of existence, whether it is of matter, vegetation, animal or human life subsist. Only if 'dharma' is established and retained, the maintenance and development of mankind on earth is attained, whether material, economical, human and social. Eventhough

REDMI NOTE 6 PRO
MI DUAL CAMERA

Scanned by CamScanner

Dharma had old Vedas a religious meaning and was related to sacrifices and ritual performances, later on it was connected with moral and secular values, especially in personal and social life. 'Satyam Vada, Dharmam Chara' is the common guideline in our daily life. (Taittiriya - Aranyaka-7.11.1)

In our Religious tradition, we have been given to understand that man's goals are fourfold: the purusharthas: Wealth, Dharma, Kama and Mokhsa. Wealth and kama are to be subordinated to Dharma, and all these should serve to lead us to Mokhsa. But we are all aware that these intermediary goals are misplaced and a sense of direction lost to the extent that wealth and acquisition of wealth, pleasure and pursuit of pleasure, have become the top priority in the life of many. To reverse the order and regain the harmony is possible only when one falls back to the truth " that the ultimate goal of the life on earth is Dharma, and the truth subsists in Dharma" (Ramayana 2.21.42). The conviction that Dharma is the substratum for the life in the universe whether in its micro or macro levels has to be constantly cherished.

Maharaja Sree Chithira Thirunal had a deep conviction and integral vision of 'Dharma'. Deeply rooted in the Indian culture, re-inforced by the religious hertiage and cultural patrimony of his royal family, nurtured by the education he received both inside and outside the country commited to the rigorous practices of his own life-style of a Karmayogi and sanysai, in his private and public life, enriched with the genuine virtues of love and compassion, humility and simplicity, endowed with his great qualities of mind and heart, Sree Chithira Tirunal was rightly acclaimed as the 'Raja Pramuka' of all the kings of native kingdoms.

The 'temple-entry' proclamation made on 12th Nov. 1936, alone is enough to describe the vision he had cherished of man and the society, especially of the poor of the society. He had understood that a segregation and discrimination of

Scanned by CamScanner

man on the basis of caste and religion and the denial of the fundamental rights of any one or any group is against Dharma and therefore 'Adharma'. The impact of the Royal Temple entry proclamation may be differently viewed, but the fact remains that it was unique in its nature in terms of a royal revolutionary declaration made in the history of the reign of Maharajas in India for 20 centuries.

Just before his inthronisation in 1931 as the king of Travancore he declared to the people of the Country: "By the grace of God, I hope to win over the love and respect of all the communities and people of my country. My sole goal and deep interest will be to try to achieve the intergral development of my people".

He kept his word and did his best, to subordinate his power, wealth, pleasure, comforts and conveniences of life to "Dharma", to fulfill his 'Jeevitha Dharma', his 'Swadharma'.

Let me explain dharma in its relationship to Yajna which will highlight the yogic life of the Maharaja. In the vedic writings, Dharma and Yajna are closely related. If the birth of the whole universe is attributed to the self-sacrifice of the first purusha (Rg. 10.90) the world and the human race are maintained by the continued sacrifices of mankind. Later, in the Upanishads it was indicated that self-sacrifice or 'Atmarpana' along with the virtues and attitudinal dispositions congenial with it, out weighs all sorts of material sacrifices. Hence, Ascetical life, generosity, righteousness, non-viloence, honesty etc. are to be considered as the real and true sacrifice (Chand.3.17.4). But self-offering to God is to serve the mankind self-less. As the hub of the Dharma Chakra indicates the divine which is firmly placed in the centre, its hands are widely opened to all directions to embrace everyone and everything to keep them close to the centre.

Scanned by CamScanner

Dharma instructs that all should perform 5 Yajnas. Deva Yajna, Bhuta Yajna, Pithru Yajana, Brahma Yajna, and Manushya Yajna. Self -offering (Atmarpana) for the service of mankind is the Manushya Yajna, the direct goal of which is the prosperity of our fellow-beings. To protect and promote Dharma and to achieve integral development with peace and harmony, all these yagas, sacrifices, are to be offered daily.

As the king is commissioned to protect Dharma in his country, Sree Chithira Tirunal led his life offering all these Yajnas. No wonder that he was found an ascentic, magnanimous, honest, gentle, compassionate, in short, an incarnation of all virtues and values embodied in our religious heritage and cultural patrimony to the admiration and pride of all of us. We can only bow our heads before the revered memory of this great and sanitly King, who after fulfilling his duties towards his fellow-beings, surrendered himself to 'Sree Padmanabha' as his devotee and disciple to remain the rest of his life as 'Sree Padmanabha Dasan'. Indeed, he was great and a Mahtma in the words of Mahatma Gandhi. Thank you. ❐

Scanned by CamScanner

13

INCULTURATION

1. Introduction

In the evangelizing mission of the Church, she has in the recent past addressed herself to a few issues that are presented prominently by the churches in the Missions. "What is most noticeable about the world in which the Church carries out her mission of evangelization today is the diversity of cultural situations which have developed from the perspectives of different Religions".[1]

Consequently, the evangelizing Mission of the Church today assumes many dimensions everywhere especially in the context of Asia. Prominent among these dimensions are Inculturation, Inter-religious Dialogue and Ecumenism. It would be interesting to note that 84 Interventions out of 191 in the Asian Synod held in Rome last year were dealing with themes of Inculturation and Inter-religious dialogue. (Mission Today, Jan-Sept 1998, p.3).

**Position paper given on the occasion of the Missiological Congress in Parana (Argentina) on 29, 30 September, 1999.*

REDMI NOTE 6 PRO

Scanned by CamScanner

The two issues, Inculturation and Inter-religious dialogue, are intimately connected, since most of the cultural situations are shaped by the perspectives of religion which is especially true in the case of old cultures built on world religions, as it is stated in the Church document cited earlier.

Hence in the evangelization task of the Church in which the Gospel of Jesus Christ meets with various cultures, an encounter with the world religions is inevitable. This task is best taken up by the Inter-religious dialogue that has its own implications for the evangelizing mission of the Church, which will be discussed separately later in this exposition.

2. Inculturation

The Gospel of Jesus is addressed to a people in a particular culture in which they live and the Christian message is in continuous dialogue with this culture. Culture is the distinctive way of being human. "Culture... is the whole of human activity, human intelligence and emotions, the human quest for meaning, human customs and ethics. Culture is so natural to man that human nature can only be revealed through culture".[2] Vat. II affirms that "it is one of the properties of the human person that he can achieve true and full humanity only by means of culture".[3] Moreover, the modern age has witnessed an unprecedented cultural explosion. Hence for any evangelizing mission to be fruitful, it is imperative that there occur a healthy dialogue between the Gospel of Christ and the given culture of the people to whom the Gospel is preached. Hence the importance of inculturation. The theme of inculturation assumes added importance in the multi-ethnic, multi-religious and multi-cultural context of Asia. If the evangelizing mission of the Church in Asia is to be fruitful, she has to take the diverse cultural context of Asia seriously.

Scanned by CamScanner

3. The Meaning of Inculturation

The Holy Father, in his encyclical Redemptoris Missio, defines the process of inculturation as follows: "Inculturation is the process by which the Christian faith becomes incarnate in the local cultures by assuming, purifying and ennobling elements of the philosophy, art and spirituality of a people in so far as they are compatible with the value of Gospel".[4] The process of inculturation is the bringing together of faith and culture into an integrated synthesis. The Holy Father affirms in Fides et Ratio; "From the time the Gospel was first preached, the Church has known the process of encounter and engagement with cultures".[5] He continues, "Today, as the Gospel gradually comes into contact with cultural worlds which once lay beyond Christian influence, there are new tasks of inculturation".[6]

4. The double movement of the Process of Inculturation

As it is clear from the definition given in Redemptoris Missio, the process of inculturation has a double movement. On the one hand, it addresses itself to all those elements in a culture that are akin to the value of the Gospel, elements which could be considered as the 'Seeds of the Word'. In this way it affirms and confirms all that is good in a given culture. The building up of the Kingdom of God cannot avoid 'borrowing the elements of human culture or cultures'.[7] The Church has to foster and take to herself, insofar as they are good, the abilities, the resources and customs of people.[8]

On the other hand, the process of inculturation also involves a process of purification. "For the Church, evangelizing means bringing the Good News into all the strata of humanity, and through its influence transforming humanity from within and making it new...".[9] This is basically a ques-

REDMI NOTE 6 PRO
MI DUAL CAMERA

Scanned by CamScanner

tion of affecting through the power of the Gospel, the whole cultural network of the people, "their criteria of judgment, determining values, points of interest, lines of thought, sources of inspiration and models of life, which are in contrast with the Word of God and the plan of salvation".[10]

This is the task of evangelizing the cultures. In his exhortation to the people of America, the Holy Father asserts that the process of evangelization requires a lucid, serious and ordered effort for the evangelization of culture.[11] An incultured faith would try to purify the culture by removing all the elements of sin from it, if any; all the elements that would degrade and enslave the people.

As a result of this double movement 'the intimate transformation of authentic cultural values' is effected through their integration in the Christian Faith and at the same time, Christian Faith is inserted in the various human cultures for a positive enrichment.[12]

5. In the Asian Context

These two movements of the process of inculturation are particularly significant in the context of Asia, which is a continent of ancient and diverse cultures. The urgency of initiating the process of inculturation in Asia is reflected in the following observation of the Pontifical Council for culture. The countries of the immense continent of Asia have ancient cultures, which are profoundly influenced by non-Christian religions and traditions of wisdom...... Asia as a whole may well still appear unaffected by the message of Christ, but is that not chiefly because Christianity is still perceived there as a foreign religion introduced by Westerners, which has not been sufficiently adapted, thought through and lived in the cultures of Asia? This shows how broad a pastoral approach to culture in this continent must be".[13]

Scanned by CamScanner

6. Absorbing the riches of the Asian Cultures

These Asian cultures and religions contain very rich and profound spiritual wealth which can be brought into a healthy symbiosis with the Christian faith and this would surely be an expression of the Christian faith. The Christian faith could enrich the treasures of the Asian spirituality by its own merit. For example, the yoga techniques can be enhanced by the prayer life of Christians. So also the Christian faith may be deepened by many elements of this spirituality and mysticism, such as holiness, self-denial, chastity, love for peace, prayer and contemplation, bliss in God and compassion, etc., which are very much alive in these cultures. Pope John Paul II recalls this: "In India particularly, it is the duty of Christians now to draw from this rich heritage the elements compatible with their faith, in order to enrich Christian thought".[14]

7. Evangelizing the Asian Cultures

The evangelizing mission of the Church is better understood when culture is not understood in an absolutist way. As the Holy Father in his encyclical, Veritatis Splendor says, man should not become a prisoner of any of his cultures, but should assert his personal dignity by living in accordance with the profound truth of his being.[15] This in our context means that the Church should display the courage to purify a culture with which it is in dialogue, if that culture is endowed with elements which are dehumanizing and which agitate against the basic transcendental dimension of the human life. Faith has the power "to get to the core of every culture and to purify it, to make it fruitful, to enrich it and to make it blossom like boundless love of Christ".[16]

Considering the Asian cultures this is very significant, because in many of these cultures there are elements, which are opposed to the values of the Kingdom. From the context of India, a land of ancient cultures, religions and civiliza-

MI NOTE 6 PRO
DUAL CAMERA

Scanned by CamScanner

tions, a striking example could be cited. While a very basic thirst for God and God-experience is recognized as fundamental to the Indian culture, the inhuman practice of discriminating people on the basis of caste is almost as old as this culture and is an integral part of this culture. Christian faith could heal the Indian society of this desease with healing touch of the powerful message of the universal love of Jesus Christ.

An authentic living of the Christian faith in all its depth reveals the dignity of the human person and the sublime nature of man's vocation.[17] These values of Christian faith should penetrate and permeate the Indian culture. The Gospel's encounter with the different cultures and philosophies of the world can be highly creative, creative of a new culture based on the values of the Kingdom. Therefore, as a foundational dimension of the evangelization, we have to "inject the life-blood of the Gospel into cultures to renew from within and transform in the light of the Revelation the visions of men and society that shapes cultures, the concepts of men and women, of the family and of education, of school and of university, of freedom and of truth, of labour and of leisure, of the economy and of society, of the sciences and of the arts.[18]

In this encounter, the cultures are enabled to open themselves to the newness of the Gospel's truth and to find in it the ground for further growth.[19] This is ultimately the inevitable result of accepting the person and message of Jesus Christ.

8. Conclusion

The evangelization of cultures and the inculturation of faith are in fact not two different things. Inculturation of faith belongs to the core of the evangelization of the culture. The papal encyclical, Pasores Dabo Vobis, brings this idea

Scanned by CamScanner

very forcefully. "In the face of all the different and at times contrasting cultures present in the various parts of the world, inculturation seeks to obey Christ's command to preach the Gospel to all nations even unto the ends of the earth. Such obedience signifies .... The fact that the Gospel penetrates the very life of cultures, becomes incarnate in them, overcoming those cultural elements that are incompatible with the faith and Christian living and raising their values to the mystery of salvation which comes from Christ.[20]

But in order tò carry on the process of inculturation, the Church in Aisa needs to study and come to know the Asian cultures that are deeply shaped by the ancient religions of Asia. Such an indepth knowledge would enable her to discern the 'Seeds of the Word' in these cultures and Religions that are not isolated from the working of the Spirit in the economy of God's salvific will and work and challenges her to 'christianize' those elements which needs to be healed with the touch of the Good News of Jesus Christ. This is an unavoidable dimension of the mission of evangelization for the Church in Asia.

---

1. *Towards a Pastoral Approach to Culture*, Document published by the Pontifical Council for Culture on 29 May, 1999, no.19.

2. *Ibid.*

3. *Gaudium et Spes*, no. 53.

4. John Paul II, *Redemptoris Missio*, no. 52.

5. John Paul II, *Fides et Ratio*, no. 70.

6. *Ibid.*, no. 72.

7. *Towards a Pastoral Approach to Culture*, no. 4.

8. *Lumen Gentium*, no. 13.

9. Towards a Pastoral Approach to Culture, no. 4.

10. *Ibid.*

11. *Ecclesia in America*, no. 70.

NOTE 6 PRO

Scanned by CamScanner

[12] John Paul II, *Redemptoris Missio*, no. 52.

[13] *Towards a Pastoral Approach to Culture*, no. 20. *Anyhow it may be said that the ancient Oriental Churches in South India have carried out admirable attempts at inculturating the Christian faith.*

[14] John Paul II, *Fides et Ratio*, no. 72.

[15] John Paul II, *Redemptoris Missio*, no. 53.

[16] *Towards a Pastoral Approach to Culture*, no. 4.

[17] John Paul II, *Redemtor Hominis*, no. 10.

[18] *Towards a Pastoral Approach to Culture*, no. 25.

[19] John Paul II, *Fides et Ratio*, no. 71.

[20] John Paul II, *Pastores dabo vobis*, no. 55. ❐

MI NOTE 6 PRO
AI CAMERA

Scanned by CamScanner

14

INTER-RELIGIOUS DIALOGUE

1. Introduction

The evangelizing mission of the Church has a global perspective. The Good News of Jesus Christ is to be addressed to all the children of God. But there are millenium-old religions in the world, which propose their own ways of salvation. The presence of these religions in some continents, especially in Asia is very powerful. The particular context of Asia makes the obligation of the Church to initiate inter-religious dialogue all the more urgent. This is the context of a multi-ethnic, multi-religious and multi-cultural situation. Over 97% of those with whom Christians in India live are followers of other religions. In Asia as a whole the percentage of the non-Christians is much higher. Asia is uniquely the cradle of almost all the great religions of the world such as Hinduism, Buddhism, Judaism, Christianity Islam, etc. These religions have presented themselves as means of

*Position paper given on the occasion of the Missiological Congress in Parana (Argentina) on 29, 30 September, 1999.

REDMI NOTE 6 PRO
MI DUAL CAMERA

Scanned by CamScanner

salvation. This situation constitutes a positive challenge to the Church in Asia.[1] The Church's mission in Asia can be fulfilled only if she develops genuine regard and respect for the Asian religions and cultures and engage in dialogue with them. The Church in her evangelizing mission has to take this fact into serious consideration. This situation entails that the Church enters into serious and constructive dialogues with these religions. Therefore one of the important dimensions of the evangelizing mission of the Church today is inter-religious dialogue.

2. Progressive steps in the attitude of the Church

Pre-Vatican period: It is common knowledge that in the period before Vat. II especially in the mediaeval ages, the Church had entertained rather a negative approach to the other Religions branding them as false and full of superstitions and errors. Following the old dictum 'outside the Church no salvation' and supported by the teaching of many Popes, the missionaries tried to maintain the superiority of the Christian religion as they had moulded and possessed it. The Apostolic Bull 'unam sanctam' of Pope Boniface VIII (1302) and the declaration of the Council of Florence (1442) on non-Christians, Heretics and schismatics are only glaring examples of this attitude. Most of the local Churches patronized by the Missionaries from the Christendom were brought to the same understanding. The 6th Council of Goa and the Council of Diamper in Malabar 1599) had forbidden Christians to read the Hindu Scriptures except for disproving and refuting them. The great missionaries like Ricci, Robert De Nobili, John D'Britto etc. had hardly escaped ecclesiastical censures for having indulged in the promotion of Inculturation and of adopting the Hindu religious and cultural practices.

Turning point in Vat. II: It was in Vat. II that the initiation

Scanned by CamScanner

of a transition from this official position of the Church was effected by the publication of the Council Document 'Nostra Aetate' (1964). Introducing the Document the late Cardinal Bea prophesied that this would be marked as a turning point in the relationship of the Church with world religions. He pointed out that the thrust of the Document is to give consideration to what human beings have in common and to promote fellowship among them.

The Council encouraged 'to enter into dialogue and collaboration with members of other Religions', "to acknowledge, preserve and encourage the spiritual and moral truths found among non-Christians, also in their social and cultural life" (NA. 2)

Dialogue Promoted: Empowered by the spirit of Vat II, steps were taken to promote Inter-religious Dialogue. Pope Paul VI in 1964 established a special secretariat for Non-Christians for promoting dialogue with them. In his Encyclical 'Ecclesiam Seram' and in the Apostolic letter 'Evangelii Nuntiandi' he acknowledged the need for this dialogue to discover the 'Seeds of the Word'. Similarly the world Religions were considered as 'human efforts to search for God' (EN. 53) and some sort of a 'preparation for Gospel'.

Pope John Paul II has further enhanced this attitude both in words and deeds. During his visit to India in 1986, he proclaimed his respect for the Spiritual traditions of India and he acknowledged 'the signs of Christ's presence and of the working of the Spirit in other Religion' (RM 56). While affirming the absolute character of Christian revelation he concedes that the Church should have respect for the values present in other Religions (RM 56).

In the recent past, the pontifical council for Inter-religious dialogue has promulgated several documents explaining and

NOTE 6 PRO
L CAMERA
Scanned by CamScanner

clarifying the positive attitude of the Church in view of encouraging healthy inter-religious dialogues.[2]

3. What is inter-religious dialogue?

Inter-religious dialogue is a respectful and sincere encounter of religions. Primarily it aims at establishing positive and constructive relations with individuals and communities of other religions. Such genuine encounters lead to mutual understanding and enrichment of the Faith life, religious traditions and principles and values of social life both of the individuals and of the communities. The parties engaged in dialogue want to know each other, to learn from one another, and to enrich each other through mutual sharing. In short, dialogue implies sincere listening, learning, receiving, giving and sharing.

It is pointed out that Inter-religious dialogue should get oriented to an encounter of the Gospel with people themselves in their life situations, with their genius and uniquenes as a community.[3]

Similarly, dialogue promotes a 'passage' through one's own horizons to deal with the questions and problems raised by the very presence of the other on one's own horizon or from within another's horizon itself. The very openness to dealing with the other, changes the boundaries and character of one's own horizon... changes the nature of the horizon from which one proceeds ..." [4]

4. The immediate context of dialogue

The immediate background for the renewed emphasis on inter-religious dialogue contains three elements. First of all there is in many parts of the world, especially in Asia, the phenomenon of growing intolerance between religions. In most of the world religions, fundamentalist tendencies are on the rise. This poses a major threat to world peace and to

Scanned by CamScanner

the future of humanity as well.

Secondly, the world today, thanks to the massive advancement in the field of mass communication and information technology, has become a global village. In such a world, no problem can be seen in isolation and no solution can be sought in isolation. Each religion has a global role to fulfil, and this can be done only in collaboration with other religions.

Thirdly, there is the modern phenomenon of globalization and the spread of a consumerist culture. This has resulted in the erosion of many of the traditionally held human and spiritual values and as a result a vacuum has been created in human hearts and societies. This challenge can be better faced if the various religions of the world work in unity. This also entails the need of inter-religious dialogue.

5. The dimensions of dialogue

Inter-religious dialogue should have essentially two basic orientations. On the one hand, dialogue is essentially a sharing of the faith, principles and values of each partner, be it an individual or community. Consequently, the Church through inter-religious dialogue aims at bearing witness in word and deed to the fullness of revelation in Jesus Christ. Dialogue should necessarily reflect the Christian's commitment to Christ and his desire to communicate the saving message of Jesus Christ. The Church in Asia engaged in dialogue has much to offer to the followers of other religious traditions which include the revelation of the Triune God, his salvific will in Jesus Christ, the salvific meaning and value of his passion, death and resurrection, the values of reconciliation and peace, obedience to God's will, the sacredness and dignity of each person, love and service of neighbour, the Church's social doctrine, integral human promotion in its many forms, the value of suffering and service, which are central to the mystery of Jesus Christ, and above

Scanned by CamScanner

all the person of Jesus Christ.

On the other hand, Christians should not only share their faith, but they must listen and learn from others: Christians must acknowledge the action of the Holy Spirit in other religions and listen to what the Spirit is teaching them through those religions. As Pope John Paul II says, the Spirit is at work in the hearts of individuals and societies as well as in their cultures and religions. The Spirit of God touches, purifies and saves not only individuals, but through them, also cultures and religions.[5] Thus a close acquaintance with these religions and dialogue with them would enable Christians to recognize the 'seed of the Word' in these religions and to appreciate and appropriate them, if needed.

Many of the Asian religions have much valuable things to offer to the Christians. The encounter with Hindu contemplation, renunciation of one's will and the spirit of non-violence, Buddhist compassion and detachment, Confucian filial piety, Taoist simplicity, the respect for nature in Traditional Religion and the centrality of God's will in Islam can all enrich Christian understanding of the Christ of the Gospels.[6] Moreover, true dialogue with these religions will help the Church in Asia to discover several religious and spiritual values, which these religions share in common with the Christians. As a result of dialogue, the Christians will feel challenged by the way of life of deeply committed people of other faiths.

6. The Forms of Dialogue

In the Asian context, dialogue is carried out on different levels. The Church with the Gospel of Jesus Christ has to enter into a dialogue with the cultures of Asia, with the religions of Asia with the people of Asia, especially with the poor. Consequently, dialogue can assume various forms in Asia. It has to be a dialogue in all dimensions of the life and

Scanned by CamScanner

activity of the Church. As a result, we could speak of a dialogue of life, a dialogue of action, a dialogue of religious experience, theology, spirituality, etc...[7]

The dialogue of life is possible when Christians strive to live in an open and neighbourly spirit with the people of other religions. They share their joys and sorrows, their human problems and preoccupations.[8] In the Asian context, this dialogue has special importance. This is a grass-root approach to living the Gospel in the pluralist society. Authentic evangelization would lead to a deeper dialogue and even greater service of the people.

In the dialogue of action, the Christians and others collaborate for the integral development and liberation of people. Such dialogue aims at building harmonious societies on the principle of unity in diversity, supporting those who suffer injustice and discrimination, initiating common action for the defence of human rights, world peace, ecology and a common stand on ethical questions.

In the dialogue of religious experience, persons, rooted in their own religious traditions, share their spiritual riches with the followers of other religions. In such a dialogue, as we said above, first of all the Christians bear witness to the vitality of the Christian faith and tradition and integrate into their own faith in Christ the treasures of Asian spirituality. This dialogue can be carried out in the form of sharing experiences of prayer, worship, contemplation, ascetical observances, and the ways and methods of searching for the Absolute.

In the dialogue of theological exchange, partners seek to deepen their understanding of their respective religious heritages and to appreciate each other's spiritual values.

7. Obstacles to Dialogue

Some of the obstacles that could impede a fruitful pro-

Scanned by CamScanner

cess of inter-religious dialogue are the following. They could be grouped under two headings.

i) Factors that are rooted in the human conditions:

a) Insufficient grounding in one's own faith.

b) Insufficient knowledge and understanding of the belief and practices of other religions, leading to a lack of appreciation for their significance and even at times to misrepresentation.

c) Cultural differences arising from different levels of instruction, or from the use of different languages.

d) Socio-political factors or some burdens of the past.

e) Wrong understanding of the meaning of terms such as conversion, baptism, dialogue, etc..

f) Self-sufficiency, lack of openness leading to defensive or aggressive attitudes.

g) A lack of conviction with regard to the value of inter-religious dialogue, which some may see as a task reserved to specialists, and others as a sign of weakness or even a betrayal of the faith.

h) Suspicion about the other's motives in dialogue.

i) A polemical spirit when expressing religious convictions.

j) Intolerance, which is often aggravated by association with political, economic, racial and ethnic factors, a lack of reciprocity in dialogue which can lead to frustration.

k) Certain features of the present religious climate, such as growing materialism, religious indifference, and the multiplication of religious sects which creates confusion and raises new problems.

Scanned by CamScanner

ii) Factors adversely affecting the Christian community

a) The weight of history makes dialogue more difficult, as certain methods of evangelization in the past have sometimes aroused fear and suspicion on the part of the followers of other religions.

b) The members of other religions may fear that the Church's evangelizing mission will result in the destruction of their religion and culture.

c) A different conception of human rights or a lack of respect for them in practice can result in a lack of religious freedom.

d) Persecution can render the Church's dialogue especially difficult or well-nigh impossible.

e) The identification of a particular religion with the national culture, or with a political system, creates a climate of intolerance.

f) In pluralistic contexts, indifferentism, relativism, or of religious syncretism create obstacles to a serious inter-religious dialogue.

8. Conclusion

By way of conclusion it may be said that Inter-religious dialogue calls for certain basic dispositions on the part of those who engage in dialogue. On the one hand, one has to be sufficiently rooted in his/her faith and be committed to that faith which demands sufficient knowledge of one's Faith life coupled with prudence and courage. On the other hand, one has to have respect for other religious traditions and be open to the work of the Spirit, which is present in those religions. This calls for sincerity, discernment and patience. So also formation to dialogue is very important. If the Church in Asia has to carry out her God-given mission of evangelization effectively, it has to take inter-religious dialogue seriously.

REDMI NOTE 6 PRO
MI DUAL CAMERA

Scanned by CamScanner

[1] Pope John Paul II, *Redemptoris Missio*, no. 56.

[2] *Dialogue and Proclamation*, 1991., *Towards a Pastoral Approach to Culture*, 29th May 1999.

[3] A. Karokaran, *Dialogue and Inter-Culturation in Mission Today Vol.* I.p.38.

[4] Francis Fernandez, Quoted in Ajmad - Ali *Towards New Horizons in Inter-religious Dialogue, in Mission Today,* Vol I.p.92.

[5] Encyclical letter, *Dominum et Vivificantem,* 1986, no. 53.

[6] *Ibid.*, pp. 30, 31.

[7] John Paul II, *Redemptoris Missio,* Document of the Pontifical Council for Inter-religious Dialogue, 1984, nos. 28-35.

[8] *Dialogue and Proclamation,* no. 42. ❐

Scanned by CamScanner

15

ECUMENISM

1. Introduction

The Church is a dynamic reality. The life of the Church grows through history. It is a progressing in perfection. The apostolic tradition of the Church is handed over to each Church community and they struggle to grow into the fullness of Church-life in and through history. Such different traditions are constitutive of the different Churches. But in the course of history, all these different ecclesial traditions have suffered wounds - wounds of division and separation. None of these traditions was capable of preserving the wholeness. Thus we have today the present situation of a divided Church deprived of universal communion.

2. The need of Ecumenical Dialogue

That Christianity remains divided today is a painful fact, and even a most scandalous one, contradictory and detrimental to the very message it is called to proclaim. As the second Vatican Council says, the discord among the Christian communions "openly contradicts the will of Christ, pro-

---

**Position paper given on the occasion of the Missiological Congress in Parana (Argentina) on 29, 30 September, 1999.*

REDMI NOTE 6 PRO
MI DUAL CAMERA

Scanned by CamScanner

vides a stumbling block to the world, and inflicts damage on the most holy cause of proclaiming the good news to every creature" (UR 1). The Church of Christ is one and God wills that it should remain one. The real mission and task of the Church is to render Christ present in our world, to bear witness to Him, by being the sacrament of Christ, and the sacrament of unity, as an effective symbol of unity, in and for the world. But presently, the Church presents itself rather as a sign of division, as it is broken up into a number of denominational groups. It is the keen awareness of this situation that has given rise to the ecumenical movement of today, in view of regaining the unity of the Church and the ecumenical movement reflects the quest of the fullness of ecclesial life.

3. What is Ecumenism?

The fundamental aim of ecumenism is to regain the unity of the Church by healing the wounds, which these Churches suffered in the course of history. In other words, ecumenism reflects the basic quest and search for regaining the lost wholeness of the apostolic tradition. Finding themselves in a state of alienation and division, the churches are getting more and more aware of the need for coming together, to understand each other, to share with each other the riches they possess as Christian communities.

4. The Method

The second Vatican Council speaks about the how of this process of 'drawing Christians together and reconciling them, healing their damaged traditions and bringing the Mystical Body of Christ to its perfect fulfilment'. This is to be realised 'by means of dialogue, co-operation, integration, and individual and institutional action, ... '(UR 4) Thus this healing process may be carried out through different means, viz., sincere dialogue, collaboration, mutual encounter, co-operation and integration, mutual learning and enrichment, tolerant co-existence, etc.. The ecumenical action can be practised on various levels and in various ways. Dialogue on the

Scanned by CamScanner

theological level, promotion of historical studies, co-operation in educational fields, and socio-economic schemes, cherishing ecclesiastical communion in liturgical and spiritual life, joint efforts in dialogue with non-Christians, etc.. are all demanding immediate attention and action.

5. The Hurdles

A closer study of the present situation of division among churches reveals that apart from the doctrinal differences, prejudices and misunderstandings play a great role in keeping the communities away from one another preventing them from closer contact and mutual acceptance. This is a major hurdle in carrying out the ecumenical mission. A solution to this problem is the development of a genuinely ecumenical mind from the part of every church, viz., the attitudes of repentance, humility, openness to the truth, readiness to subject oneself to the will of God and His design. In history, a major hindrance to the growth of all churches to fullness of the Mystical Body of Christ had been a mentality of superiority displayed by some Churches. Anyhow, the second Vatican Council was a healthy corrective on this.

Another problem is that unfortunately, the ecumenical movement is often more misunderstood than understood. There are many who are apprehensive of it or opposed to it. Some understand ecumenism only in terms of conversion. It is to be emphasised that ecumenism cannot be a movement of spiritual coercion or pressure as it has to be at the service of authentic faith. It is not a method of unification and absorption of local Churches on the basis of might and power. But it requires that all Christians are prepared for an interior renewal and conversion of heart without which there can be no ecumenism worthy of the name (Decree on Ecumenism,7).

At the same time, ecumenism should not be mistaken for a complacent co-existence of different Christian Churches in their state of division and disunity or in their present positions that contradict each other. It is not a risky method of dilution and compromise of one's faith. Today prejudices and

Scanned by CamScanner

apprehensions are so prevalent that the goal of ecumenism is vaguely grasped and the real ecumenical problems seldom discovered and discussed.

6. Conclusion

Thus ecumenism has a very profound goal, namely, the attainment of total communion of all the apostolic churches, in which communion alone the Mystical Body of Christ is fully present. It may be mentioned here about the importance of the Church unity attempts carried out by the Malankara Catholic Church, which may be characterized as the best ecumenical movement of the 20th Century. Ever since the unfortunate division occurred in the Malankara Church of India in 1653, there had been genuine attempts at regaining Catholic Communion. For about 300 years these attempts were carried out. It was under the leadership of Archbishop Mar Ivanios in 1930, that these attempts reached fruition. With this the Malankara Church regained full Catholic Communion with its ecclesial individuality enriching all the churches in the Catholic Communion presided over by the Roman Pontiff, the successor of Peter the Head of the Apostles and the Vicar of Christ. It was an important event in the proper direction towards attaining the fullness of the ecclesial communion between the Apostolic See of Rome and the apostolic Malankara Church.

It may be stated here that ecumenism primarily envisages ecclesial communities and spiritual traditions. Change of ecclesial allegiance of individuals or groups arising from genuine convictions does not stand in the way of ecumenism. Such change aims at answering the immediate and individual needs of souls in concrete situations, the reality or the urgency of which cannot be ignored under the pressure of the efforts for unity made at a different level viz. at the level of the churches. In fact, promotion of Christian unity takes place on both levels, but the two aspects are clearly distinct, and not opposed. Vat. II places both of them in the same movement worked out and guided by the Holy Spirit. (UR, 4). ❒

REDMI NOTE 6 PRO

Scanned by CamScanner

16

RENEWED AND SENT FORTH TO LOVE AND SERVE

I am very happy to be present here to participate in the celebration of our Eucharistic Liturgy this morning in connection with the graduation ceremony of this institute. In this celebration we invoke God's Blessings on all of us, especially on this Institute and on all the participants in the various courses that are offered here. Let us pray particularly for all those who are getting their Diplomas after having successfully completed their course of studies and training. We are all very happy that Rev. Fr. Lawrence Pinto, with his team of collaborators conduct this training and formation course so successfully that hundreds of our priests and Sisters have derived benefits, in terms of their personal vocation. I should like to pace on record our sincere thanks

**Keynote address given on the occasion of the Graduation Ceremony of National Vocation Service Centre, Pune, on 27th March 2001.*

Scanned by CamScanner

and deep appreciation for the great work Fr. Pinto has been doing for the Church in India. God bless him and his apostolate.

The particular theme 'Renewed and sent forth to love and serve' that is proposed for our meditation and prayer in this liturgical celebration is indeed significant and it assumes special relevance in the context of the mission entrusted to the award winners. The Diploma that is presented to each of them is in fact the official testimonial that they are given a special task in the mission of the Church and that they are specially equipped for carrying out the same. I feel sure that the knowledge they have acquired, and the skills they have cultivated and the rich experience they have shared during the training they have undertaken in this institute all stand for their credit.

To facilitate and deepen our reflections on the theme 'Renewed and sent forth to love and serve', let me highlight a few points. The theme includes our own personal renewal and our mission. It may look that they are different, but in fact they are one in terms of the process we are in. It is good to we remember that our personal renewal itself has to be located in the wider background of the renewal of the Church, which has to be correctly understood. First of all we should note that the process of renewal that is required in the Church is not to be reduced to a mere renovation crying for reinstating the traditional religious practices that are legitimately or incidently disappeared from the scenario of the modern life-style of the people of God. Nor can it be understood as a process of reorganisation, often enough to suit our convenience or to ensure a more effective administration. Again

REDMI NOTE 6 PRO
MI DUAL CAMERA

Scanned by CamScanner

renewal of the Church cannot be identified with the occasional outburst of religious experiences, even if felt as genuine. The most substantial and lasting process of renewal of the Church is its growing consciousness of its mission of love and service and its sensitivity towards its responsibility in carrying out this mission, entrusted to it by God Himself through His Son Jesus Christ. This becomes possible and real only when the Church is open and docile to the Holy Spirit of God and His guidance as designed by the redemptive work of God. In this perspective, the process of our own personal renewal is in and for the renewal of the Church in terms of its mission. The inference is clear: We are renewed to be sent forth to love and serve and this in terms of our ecclesial life and mission. This is all the more imperative at the threshold of the third millenium when the Church is assuming more responsibilities in various fields of its life and service.

To understand still further that our mission of love and service is our vocation and this is a divine call too, I bring to your attention the words of St. Paul written to the Corinthians and read to us in the liturgy of the word. St. Paul invites us to consider the nature and goal of our vocation we have received from God in His own divine design for us. His explanations can be summed up in the following points:

(1) Our vocation is a divine call originating from God Himself and it is rooted in His love: in other words, it is a 'Motu Proprio' divine choice.

(2) It is not based on our qualities and merits, nor is it given in proportion to our own abilities.

(3) Hence the fulfillment of our vocation and our perseverance in it with Christ itself is due to God's power.

REDMI NOTE 6 PRO
MI DUAL CAMERA
Scanned by CamScanner

In this connection, I may submit to your reflection and meditation a point that is often forgotten in understanding our vocation, that is to say, the inbuilt relationship of our vocation to our existence. In other words, the factual identity of the fulfillment of our God given vocation and the success of our personal existence. As we have noted earlier our vocation is part of the eternal divine design, which is God's own choice though our cooperation is graciously located into it to bring it into a reality. It is also true that we may discover our vocation in our own history and this itself through different experience at various stages of our life.

Hence we may understand that vocation, Priestly, Religious or Lay, is not additional or super imposed on our existential reality, as though it is a second thought of God. In truth, we are called into being for a purpose in the divine design of God.

This is clearly seen in the vocation of Jeremiah "Before I formed you in the womb I knew you, and before you were born I consecrated you; I appointed you a prophet to the nations" (Jer 1:5).

Similarly in the case of St. Paul he himself explains it so. "But when God, who had set me apart before I was born and called me through his grace, was pleased to reveal his Son to me, so that I might proclaim him among the Gentiles, ..." (Gal. 1:15).

The Christian vocation in general too is described in this way by St. Paul. "Just as he chose us in Christ before the foundation of the world to be holy and blameless before him in love. He destined us for adoption as his children through Jesus Christ, according to the good pleasure of his will...." (Eph. 1: 4-5).

REDMI NOTE 6 PRO
MI DUAL CAMERA

Scanned by CamScanner

Thus the response to and the acceptance of the divine call to share in the eternal life of the Most Holy Trinity (Christian existence) and to share in the mission of love and service of Jesus Christ (Ministerial priesthood) has an inseparable reality imbedded in our personality and existence, which we describe in our catechism as the indelible character created in us by the sacraments of Baptism, Confirmation and Priesthood. While it is God's Grace and free gift as part of the mystery of God salvific plan, hidden for ages in Him and gradually revealed in the history of redemption through Jesus Christ and His Holy Spirit, the reality of our vocation and its bearing on our existence is undeniable. Hence responding to our vocation and shaping our personality and existence become for us one process. In other words, success of our life in terms of our personality development and its mature expression, is the successful and fruitful fulfillment of our vocation. Under the pressure of modern secularity where divine vocation is divorced from human existence many may forget this basic perception. Even priests and Religious may be tempted to seek their personality fulfillment unwittingly sidetracking or disparaging their specific divine vocation.

While we are to get convinced of these basic truth of our vocation, we can not forget that in the fulfillment of our vocation our whole human nature is involved. The basic realities of our body and soul should be conducive to the fulfillment of our vocation. This harmony and integration should be experienced in our life. It is in this spirit and against this background that the various courses from different disciplines are offered in this institute, to assist you in the growth of your personality and to help you to discover your vocation

REDMI NOTE 6 PRO
MI DUAL CAMERA

Scanned by CamScanner

to offer yourself in the Mission of love service to all.

I feel sure that all the participants in this course have got an opportunity to delve deep into the mystery of their own vocation which make them more capable of giving assistance and guidance to others. Let me congratulate you and offer you my best wishes in the apostolates you are due to undertake in your own ways and walks of life. ❑

REDMI NOTE 6 PRO
MI DUAL CAMERA

Scanned by CamScanner

17

CHALLENGES OF RELIGIOUS AND ECCLESIAL LIFE

I am delighted to be present here at the inaugural session of the Meeting of our CRI. Aware of the significance of this assembly of our consecrated men and women, I am addressing you with a unique sense of responsibility both as the Archbishop of Trivandrum and as the President of the CBCI.

Embarking on the theme of our conference under the caption 'challenges we face at present in our Religious and ecclesial life', I do fully agree with you that this is a topic that really deserves our serious attention and reflection in terms of our efforts to prepare and equip ourselves for our God-given vocation and mission in the Church. Let me congratulate and appreciate your wisdom and concern.

As you are all aware of it, I can not and I am not supposed to - in a short inaugural message give a full discourse on the subject, but I shall indicate a few points that may be further reflected upon during the sessions for discussions.

**Inaugural Message given on the occasion of the CRI General Meeting of Women, Ernakulam on 3rd Janauvary 2002.*

REDMI NOTE 6 PRO
MI DUAL CAMERA

Scanned by CamScanner

For the sake of brevity and clarity, I may classify the modern challenges in two groups as challenges arising from inside the Church and challenges from outside of it. A lot of questions and problems have to be identified in both sections to find out answers and solutions. Speaking of the challenges from inside, apart from the division of the Church in to hundreds of denominations, and the disunity it entails making the proclamation of the Gospel practically ineffective, I would like to invite your attention to one of the most serious challenges - which in my perception, is basic and is the root of all others. It is the erosion of our Faith, found and experienced in our faith-life, irrespective of the laity, clergy and Religious, of all denominations.

The channels of the erosion of our Faith are both perceptible and imperceptible, and they may be appearing in the areas of our understanding and practices of our Christian life. Certainly I am aware of the genuineness and the intensity of our Faith-life among the Laity, Clergy and Religious as a whole. But here I am only trying to indicate how our Faith-life is threatened and endangered by a process generated and rooted in a materialistic and atheistic world.

The symptoms of this process may be thus described. As a result of secularism, a contempt of the sacred is getting widespread which persuades one to look down upon and abandon the traditional religiosity and devotional practices. In a crazy pursuit of worldly pleasures and modern life-style, the age old ascetical life and healthy disciplinary measures are despised. Spiritual values are substituted with pragmatical considerations to the effect that short-term gains outweigh the lasting spiritual benefits. Lack of understanding of the divine dimension of the nature of the Church has brought about an allergy to Church authority and caused alienation and isolation from the instituted Church and the Church

REDMI NOTE 6 PRO
MI DUAL CAMERA

Scanned by CamScanner

community. For many of our Faithful liturgical life means only ritual practices devoid of any spiritual experience that can transform one's actual life. There are attempts of deviating from the traditional understanding of the divine nature and personality of Jesus Christ ending up in an undermining of the uniqueness of His redemptive mission.

We can also observe an increasing disregard of the Church as the sacrament of salvation. The Catholic dogmas and doctrines that are based on scriptural sources and apostolic traditions are so liberally interpreted that deviations from them are unnoticed and falsely justified.

We may rest consoled that this malady has not so far deeply and widely affected the general mass of our lay-faithful. But these tendencies are slowly and gradually creeping in to the secularly educated and elite group of our Faithful and unfortunately into the ranks of our clergy and Religious. In fact some of these symptoms of the erosion of our faith-life are much more pronounced among some groups of our clergy and Religious and getting notably embedded in their life-style. This paves way to the blurring of a vivid and truthful witnessing of our Christian faith-life, which, in turn, weakens our apostolic life and work.

We know that Religious life in the Church is envisaged as a deep experience and bold expression of our spiritual life, for that matter, of our ecclesial communion. In our Christian perception, our spirituality is Christian and our Christian life is ecclesial. Hence our faith-life, especially in the specific form of the consecrated life of the Religious men and women, has to be ecclesial involving the concrete expression of the life and mission of the Church. It seems that the Religious are drifting away from the concept and practice of this fundamental truth, on many pretexts.

We would be labouring the obvious if we try to explain

REDMI NOTE 6 PRO
MI DUAL CAMERA

Scanned by CamScanner

that the universal Church lives in the local Churches. It is through the movements, institutions and fields of service that the Church is getting into contact with the mankind, either as a society or individual. The role of the Relgious in making the Church present in the world is significant, and this too in a qualitative way.

In this context, it is worthwhile to study the extent of the insertion of Religious in the life and mission of the local Church especially at the parish level, a question that has been raised every now and then whenever the Religious Superiors and Hierarchical Heads are meeting together. This is all the more relevant against the background of the importance of the parish as the contact point of Church life. For the average, Faithful the Church lives at the parish level and it is one's parish that shapes his or her faith-life in its ecclesial dimension. For one is born, getting nourished, growing and living as a Christian in the parish. One's likes or dislikes towards the Church is moulded by the contact with the parish.

Hence a revitalization of our parishes, in terms of a revival of their life of spiritual communion is imperative to make our Faithful strong enough to withstand the challenges they face in their Faith-life. A deeper and wider insertion of the Religious in the life of the local Church, especially at the level of the parish and other small communities, will certainly render the effort more successful and fruitful to the good of the Church as a whole.

Now coming to the challenges from outside the Church confronting us in living our faith-life and fulfilling our God-given mission we must say that they are gaining momentum in our society in an increasing manner.

We are all aware of the multi-cultural and multi-religious character of India along with the existence of various ide-

REDMI NOTE 6 PRO
MI DUAL CAMERA

Scanned by CamScanner

ologies. While the secular ideologies create and promote anti-religious and irreligious attitudes all over, communalism and religious fundamentalism defeat the very role of Religions. These have their own repercussions on the life and work of the Church in India. Communalistic and inter-religious tensions too appear in the ordinary life of the people. Of late extreme nationalism has begotten movements and organizations that have cherished exclusivism and hatred. While the other religious communities are revolving on themselves, the Christian community is automatically segregated and isolated to the detrimental result that it is seen as communal, in spite of the fact that it is open to all. The situation is precarious against the background of the minority character of Christianity.

The need of distinguishing the reality of community from the overtones of communalism and the adherence to one's religion from the fury of religious fundamentalism is the need of the hour. Similarly confusing the legitimate defence of patriotism with the extremist claims of false nationalism is to be taken note of and condemned. This is all the more necessary in India in the context of the spread of a falsified nationalism and that too on the basis of race and caste. It is against this background that we have to study the claims of 'Hindutwa' as proposed by certain racial fundamentalists. The movements of Islamic fundamentalist groups too are a matter of concern for us, in terms of our religious harmony and peace in India.

The Catholic Church, for that matter, the Religious have a special and significant role to bring about this social and religious harmony and lasting peace.

The Religious, as consecrated men and women in the Church, in virtue of their consecration to the Kingdom of God should be the living witness of Jesus Christ the Risen

REDMI NOTE 6 PRO
MI DUAL CAMERA

Scanned by CamScanner

Lord, who remains the foundation of the 'new Heaven and Earth' and the source of eternal life given to us by God the Father in His Holy Spirit. It is this task of rendering present this new life in Christ in this world that the Religious in the Church are called for, and this alone will be the answer to the manifold questions rising before us and the solution for the problems confronting us.

To bear witness to the Risen Lord is to live in Him, with Him and for Him and this by being amidst the people, with the people and for the people. Our witnessing is for all the people, the poor and the rich, the literate and the illiterate, the believer and the unbeliever. This, in modern parlance, is Dialogue - dialogue of understanding and dialogue of life, getting closer to the religious experience, convictions and faith of others, even if different from our own. This is possible and feasible only if we are firmly rooted in our own religious experience and that too of our Faith-life, ever protected and fondly cherished by our ascetical and spiritual life practiced in our ecclesial life and communion, which 'ex professo' is guaranteed in our Religious communities.

Today we are called upon to reflect upon this truth of our vocation and to take decisions that might help us to fulfill it in the power of the Holy Spirit. While I wish all success and Blessings of God on the Conference, I am happy to declare it solemnly inaugurated. ❐

REDMI NOTE 6 PRO

Scanned by CamScanner

18

THE CHURCH IN DIALOGUE

Embarking on the theme of our Assembly under the caption 'The Church in dialogue', I am sure you all will agree that this is a topic that really deserves our serious attention and reflection in terms of our efforts to prepare and equip ourselves for realizing our God-given vocation and mission in the Church. As the theme is 'ex professo' developed in the position papers of the Conference, I am not elaborating on it. Similarly as our Secretary General, His Grace Oswald Gracias, will give us a substantial report on the activities of CBCI in terms of our service to the Church in India, I shall only indicate a few points in this regard that may be further reflected upon during the sessions for discussions.

The most fundamental documents on which we can rely for an in-depth treatment of the theme 'Church in Dialogue'

**Presidential address given on the occasion of the CBCI meeting, Jalandhar on 1-8, March 2002.*

REDMI NOTE 6 PRO
MI DUAL CAMERA

Scanned by CamScanner

are the Documents of Lumen Gentium, Gaudium et Spes and Ad Gentes of Vatican II council, as they treat the nature and mission of the Church in terms of her existence in the world (E.N. 17). The subsequent Papal documents expand and elaborate on them. The Asian theologians, in FABC documents, describe the mission of the Church in concrete as her triple dialogue with Religions, culture and the poor. As these topics are elaborately discussed in various forums, I wish to point out that the real meaning and goal of evangelization, for which the Church is constituted and continued in the world should be clearly spelt out, lest we be misled to false directions in our preoccupations with various problems that we confront. 'Ecclesia in Asia' affirms: "The Second Vatican Council taught clearly that the entire Church is missionary, and that the work of evangelization is the duty of the whole People of God. Since the whole People of God is sent forth to preach the Gospel, evangelization is never an individual and isolated act, it is always an ecclesial task which has to be carried out in communion with the whole community of faith" (E.N. 42). Hence a note on the real meaning and goal of Evangelization as propounded by the church is deemed necessary especially against the background of the confusion created by interpretations given in this regards.

Evangelization

Excluding all ambiguities, the Church announces the meaning and the aim of evangelization.

"The Church appreciates that evangelization means the carrying forth of the good news to every sector of the human race so that by its strength it may enter into the hearts of men and renew the human race. 'Behold, I make all things new'." "It is the aim of evangelization, therefore, to effect this interior transformation. In a word, the Church may be truly said

Scanned by CamScanner

to evangelize when, solely in virtue of that news which she proclaims, she seeks to convert both the individual consciences of men and their collective conscience, all the activities in which they are engaged and, finally, their lives and the whole environment which surrounds them" (E.N.18).

"She seeks by virtue of the gospel to affect and, as it were, recast the criteria of judgment, the standard of values, the incentives and life standard of the human race which are inconsistent with the word of God and the plan of salvation" (E.N. 19). Hence the dialogue of the Church with Religions and cultures has to be specially emphasized.

Many are tempted to reduce Christianity to a set f abstract principles or values against which the Holy Father Pope John Paul II admonishes us: "As has already been said, Christ not only proclaimed the Kingdom, but in him the Kingdom itself became present and was fulfilled. This happened not only through his words and his deeds:" The Holy Father quotes Lumen Gentium No.5: "Above all, … the Kingdom is made manifest in the very person of Christ, Son of god and Son of Man, who came 'to serve and to give his life s a ransom for many' (Mk. 19:45)". He continues: "The Kingdom of god is not a concept, a doctrine, or a programme subject to free interpretation, but is before all else a person with the face and name of Jesus of Nazareth, the image of the invisible God" (R.M. 18).

Thus the Holy Father warns us of the danger of detaching the Kingdom of God either from Christ or from the Church (R.M. 18). Only through this firm rooted faith in Jesus Christ the process of evangelization starts, and that is why the goal of evangelization is said to be an interior conversion.

It is against this background of a better understanding of

EDMI NOTE 6 PRO
DUAL CAMERA

Scanned by CamScanner

'evangelization' in its wider meaning of a rich and dynamic reality (E.N. 17) that we can discuss the task of the Church getting into Dialogue with Religions and Cultures.

A note on the relationship of the Church with cultures is also specially given in Evangelii Nuntiandi:

"The Gospel and, therefore evangelization cannot be put in the same category with any culture. They are above all cultures. The gospel and evangelization are not specially related to any culture but they are not necessarily incompatible with them. On the contrary, they can penetrate any culture while being subservient to none" (E.N. 20).

While it is true that the Church should engage itself in its dialogue with Religions and Cultures we should not undermine the power of the Gospel to transform them. "they must be regenerated through contact with the Gospel. But this contact cannot be effected unless the good news is proclaimed" (E.N. 20). "To proclaim Christ and his Kingdom with all due respect for others is not merely the right of the evangelizer: it is his duty" (E.N. 80).

"But we have to remember that the Church lives and fulfils her mission in the actual circumstances of time and place. A critical awareness of the diverse and complex realities of Asia is essential if the People of God on the continent are to respond to God's will for them in the new evangelization. The Synod Fathers insisted that the Church's mission of love and service in Asia is conditioned by two factors: on the one hand, her self understanding as a community of disciples of Jesus Christ gathered around her Pastors, and on the other hand, the social, political, religious, cultural and economic realities of Asia" (E.A. 5).

Hence in carrying out the task of evangelization we shall

Scanned by CamScanner

have to be also aware of the challenges we, as a Church, face.

Challenges

For the sake of brevity and clarity, I may classify the modern challenges I two groups as challenges arising from inside the Church and challenge from outside of it. A lot of questions and problems have to be identified in both sections to find out answers and solutions.

Challenges from within

Speaking of the challenges from inside the Church, apart from the division of the Church in to hundreds of denominations, and the disunity it entails making the proclamation of the Gospel considerably ineffective, I would like to invite your attention to one of the most serious challenges - which in my perception, is basic and is the root of all others. It is the erosion of our Faith, found and experienced in our faith-life, irrespective of the laity, clergy and Religious, of all denominations.

The channels of the erosion of our Faith are both perceptible and imperceptible, and they may be appearing in the areas of our understanding and practices of our Christian life. Certainly I am aware of the genuineness and the intensity of our Faith-life among the Laity, clergy and Religious as a whole. But here I am only trying to indicate how our Faith-life is threatened and endangered by a process generated and rooted in a fast-expanding materialistic and atheistic world.

The symptoms of this process may be thus described. As a result of secularism, a contempt of the sacred is getting widespread which persuades one to look down upon and abandon the traditional religiosity and devotional practices.

Scanned by CamScanner

In a crazy pursuit of worldly pleasures and modern life-style, the age-old ascetical life and healthy disciplinary measures are despised. Spiritual values are substituted with pragmatical considerations to the effect that short-term gins outweigh the lasting spiritual benefits. Lack of understanding of the divine dimension of the nature of the Church has brought about an allergy to Church authority and caused alienation and isolation from the instituted Church and the Church community. For many of our Faithful, liturgical life means only ritual practices devoid of any spiritual experience that can transform one's actual life. There are attempts of deviating from the traditional understanding of the divine nature and personality of Jesus Christ ending up in an undermining of the uniqueness of His redemptive mission.

We can also observe an increasing disregard of the Church as the sacrament of salvation. The Catholic dogmas and doctrines that are based on scriptural sources and apostolic traditions are so liberally interpreted that deviations from them are unnoticed and falsely justified.

We may rest consoled that this malady has not so far deeply and widely affected the general mass of or lay-faithful. But these tendencies are slowly and gradually creeping in to the secularly educated and elite group of our Faithful and unfortunately into the ranks of our clergy and Religious. In fact some of these symptoms of the erosion of our faith-life are much more pronounced among some groups of our clergy and Religious and getting notably embedded in their life-style. This paves way to the blurring of a vivid and truthful witnessing of our Christian faith-life, which, in turn, weakens our apostolic life and work.

Faith-life Ecclesial

We know that our life in the Church is envisaged as a

Scanned by CamScanner

deep experience and bold expression of our spiritual life, for that matter, of our ecclesial communion. In our Christian perception, our spirituality is Christian and our Christian life is ecclesial. Hence our faith-life has to be ecclesial involving the concrete expression of the life and mission of the Church.

We would be labouring on the obvious if we try to explain that the universal Church lives in the local Churches (Cf. E. N. 62, 63). It is through the movements, institutions and fields of service that the Church is getting into contact with the mankind, either as a society or individual. The special role of the Clergy, Religious and Laity in making the Church present in the world is fundamental and this too in a qualitative way.

Thus our focus on the revitalization of the life of the local Church, especially at the level of the parish and other small communities, will certainly make our pastoral ministry more successful and fruitful for the good of the Church as a whole.

Challenges from Outside

Now, coming to the challenges from outside the Church confronting us in living our faith-life and fulfilling our God-given mission, we must say that they are gaining momentum in our society in an increasing manner.

We are all aware of the multi-cultural and multi-religious character of India along with the existence of various ideologies. While the secular ideologies create and promote anti-religious and irreligious attitudes all over, communalism and religious fundamentalism defeat the very role of Religious. Poverty and illiteracy, exploitation of women and children, political and economic corruption, terrorism and sexism etc. with their wide ramifications and posing immense challenges.

Scanned by CamScanner

These have their own repercussions on the life and work of the Church in India. Communalistic and inter-religious tensions too appear in the ordinary life of the people. Of late extreme nationalism has begotten movements and organizations that have cherished exclusivism and hatred. While the other religious communities are revolving on themselves, the Christian community is automatically segregated and isolated to the detrimental result that it is seen as communal, in spite of the fact that it is open to all. The situation is precarious against the background of the minority character of Christianity.

The need for distinguishing the reality of community from the overtones of communalism and the adherence to one's religion from the fury of religious fundamentalism is the need of the hour. Similarly confusing the legitimate defence of patriotism with the extremist claims of false nationalism is to be taken note of and condemned. This is al the more necessary in India in the context of the spread of a falsified nationalism and that too on the basis of race and caste. It is against this background that we have to study the claims of 'Hindutva' as proposed by certain racial fundamentalists. The movement of Islamic fundamentalist groups too are a matter of concern for us, in terms of religious harmony and peace in India.

The Catholic Church, for that matter, the CBCI has a special and significant role to bring about this social and religious harmony and lasting peace in terms of the mission of the Church.

A Communitarian Response

The Bishops of India, hence the CBCI, can effectively fulfill their mission only with the collaboration of all the

Scanned by CamScanner

sections of the entire Church. The priests, Religious and laity shall join hands as one family of the people of god. The dynamics of a participatory Church would strengthen the Church from within and would empower herself to face the external challenges. The Church in its service to the Kingdom of God should be the living witness f Jesus Christ the Risen Lord, who remains the foundation of the 'new Heaven and Earth' and the source of eternal life given to us by god the Father in His Holy Spirit. It is this task of rendering present this new life in Christ in this world that the Church is called for, and this alone will be basically the answer to the manifold questions rising before us and the permanent solution for the problems confronting us.

To bear witness to the Risen Lord is to live in Him, with Him and for Him and this by being amidst the people, with the people and for the people. Our witnessing is for all the people, the poor and the rich, the literate and the illiterate, the believer and the unbeliever. This, in modern parlance, is Dialogue - dialogue of understanding and dialogue of life, getting closer to the religious experience, convictions and faith of others, even if different from our own. This is possible and feasible only if we are firmly rooted in our own religious experience and that too of our Faith-life, ever protected and fondly cherished by our ascetical and spiritual life practiced in our ecclesial life and communion, which 'ex professo' is guaranteed in our ecclesial communities.

Conclusion

The Church in India, for that matter the whole Church, is called upon to fulfill her God-given task of evangelization, which she can carry out through her intensive, faith-life and multifaceted service to mankind, helping al our Brethren to grow more and more into the image of God, in which they

DMI NOTE 6 PRO
Scanned by CamScanner

are created and into the fullness of which everyone is destined. In a multi-cultural and multi-religious context of India, the Church can do this work of evangelization more effectively only through a fruitful dialogue with individuals and groups of men and women of all faiths, beliefs, ideologies and persuasions, remaining firmly rooted in her own identity of being the continuation of the mystery of Jesus Christ in his redemptive mission.

Today we are called upon to reflect upon this truth of our vocation and to take decisions that might help us to fulfill it an lead the Church in India according to the will of God the Father in the footsteps of our 'Divine Master Jesus Christ as the Pastors of our people anointed by the Spirit of God. I wish all success and Blessings of God on our meeting and its deliberations and decisions. ❑

REDMI NOTE 6 PRO
MI DUAL CAMERA

Scanned by CamScanner

19

SCIENTIFIC DISCOVERIES AND CHANGES IN SOCIO-RELIGIOUS WORLD VIEW

I am delighted to have been invited to take part in this Seminar in which a good number of Theologians, Philosophers and Scientists are present. I do appreciate your efforts and interest in promoting dialogue between science and Religion, which though looks like academic, is deeply life-related. My sincere congratulations to all those who have taken pains to organize this assembly of scholars to discuss how religion and science could be brought in a fruitful dialogue. The need of Religion and Science coming in Dialogue is imperative. First of all it will help to remove misunderstanding and apprehensions and secondly it will promote human life and its growth in terms of its quality and excellence.

I don't have to mention to you that this is not a 'position paper', but a short inaugural address. And yet I should like to bring in a few points that must engage our attention in

*Inaugural Message given in the seminar on 'Scientific Discoveries and Changes in Socio-Religious World View', Dharmaram College on 20th July 2002.

EDMI NOTE 6 PRO

Scanned by CamScanner

dealing with the matter of dialogue between Religion and Science.

We all know that Religion and science are two significant factors that have tremendous impact on our life in the world, if not on the very course of the universe. Science is involved in unfolding the secrets of creation to promote human life and its progress, while religion explains its meaning and relevance in terms of its origin and destiny. Albert Einstein says: "Religion without science is blind and science without religion is lame" (cf: New Catholic Encyclopedia, Vol. 2. page 225). Hence Religion and Science are not to be considered contradictory but complementary, even though history, both past and present, carries testimonies to the contrary.

I should hasten to make a note on the attitude of the Church towards the tremendous and marvelous progress science makes in improving the quality of human life and existence on earth. The Church acknowledges the magnificent contributions of science in promoting and transforming life on earth especially that of mankind. The recent documents starting from the 'Gaudium et spes' of Vat. II up to those of Pope John Paul II uphold the dignity of the human sciences working through the most effective modern devices and technologies (G.S). In his encyclical 'Fides et Ratio' Pope John Paul II explains this elaborately. The most significant sign of the Church's appreciation and concern in this regard is the establishment of the Pontifical Science Academy in Vatican.

We shall take our discussion a little further to find out the areas of collaboration between Religion and Science by delving deeper into the nature of science and Religion identifying their roles in unfolding the mysteries of nature and enriching our human life.

Understanding the Role of Science

It is a bit embarrassing to note that today the concept

Scanned by CamScanner

of 'science' is understood in a very restricted sense, applying it only to the empirical or positive sciences, as against the old philosophical understanding, especially the Greek thinking, that science is an ordered and systematic knowledge of things through their proper causes. In this broader sense, human sciences like sociology, psychology, philosophy, theology etc too are sciences. Hence we would do well to distinguish empirical sciences from other sciences, each of which may have its own basic assumptions, presuppositions and methodologies. All of them may deal with the same reality as an object common to all, but from a different aspect of it or even with a different purpose and goal, which in philosophy we call 'the formal object' of a particular science. As empirical science is a systematized knowledge derived from observation, investigation, theoretical elaboration and experimentation of physical realities controlled by factual evidence, the formal object of the empirical science is the observable and measurable aspects of the animate and inanimate realities. The process of observations and investigations undertaken by the empirical sciences are not only by our mere natural and basic human powers but also by the most modern technological devices and biophysical and biochemical methods. This note on the distinction of the formal object of each science will help us to check if anyone transgresses its limits and frontiers, while giving us the understanding that any one science does not and cannot give us the whole truth of every reality in all its dimensions. This is all the more true in reference to the humans and their life.

The findings and conclusions of empirical sciences, even that has been arrived at through meticulous analysis and right experimentation even with the most modern technological devises do not give us the fuller truth of the reality in all its dimensions. It may be challenged, if not contradicted, as it is partial. In fact, it is related to the nature of the very meth-

REDMI NOTE 6 PRO
MI DUAL CAMERA
Scanned by CamScanner

odology empirical sciences adopt and use. Scientific investigation works on a 'thesis', technically called a 'hypothesis' - a thesis on which the study is based. This naturally remains an assumption until it is proved beyond any doubt or question. But to presume that it is unchallengeable and no further progressive research is warranted, defeats the very purpose and progress of scientific knowledge. What is at best is that it is a workable base or formula for further enquiry and investigation.

This is confirmed by the history of the great achievements and progress made by the empirical sciences in the past and in the present. Galilean theory of the position of planets, Copernican findings on the solar system, Mendel's proposal of heredity transmission, Darvin's argument of evolution, Newton's theory of gravity, Einstein's explanation of relativity etc. are only a few instances of the past in the development and progress of different branches of sciences, not to speak of the researches and discoveries of the modern times. These landmarks in the history of the progress of empirical and natural sciences clearly indicate that these sciences have not yet spoken their final word on anything.

The discoveries in human genetics and the efforts in human genetic engineering are the most striking examples in the modern times. They touch the humans directly, not only their life but even their constitutional nature and existence. When in 1957 Francis Crick proposed the central dogma of molecular genetics characterizing the theoretical linkage between DNA in the nucleus, the RNA in the cytoplasm and the synthesis of protein in the formula 'DNA makes RNA makes protein' the initial assumption that the protein was the crucial component involved in the genetic inheritance has taken a new direction in the course of research. (cf. Philip R. Solan, New Human genetic and Religious vision, in 'Contemporary Science and Religion' ed. by Job Kozhamthadon, page 114. sq.)

Scanned by CamScanner

Genetic causation on the assumption of 'structural genes' is challenged by casual determination by genetic make up. At any rate, the scientists are getting more and more aware of the enormous complexities that lead to a concept of gene as a multi level entity that can be discriminated into at least 'structural'. 'developmental', 'transmissional' and 'populational' senses that do not correspond to one another in a univocal way' (cf. ibid p. 131). Determinism based on rigid causality seems to yield to casuality calling for an 'emergentism' (cf. ibid p. 133). The development of molecular biology with its vision of life that final pieces for human existence have been identified and even consciousness can be explained by biophysical principles advocate a naturalistic view of the world and man without any spiritual value, not having to have recourse to any vital principles souls, entelechies or other causal agencies, paving the ground to deny the ontological distinction between the living and the non-living (cf. ibid P. 132). The discussions on eugenics, both negative and positive, are also attracting the attention of scientists in the filed of genetic engineering. But I am not a scientist to elaborate on this subject. My submission is that the empirical sciences are not the sole source of our knowledge of realities and human beings. With all its amazing discoveries through micro techniques and the most advanced technology, bio-chemical and bio-physical progressive methods they do not and cannot give us the complete and fullest truth of beings be it the macro-universe or micro-universe, animate or inanimate beings in terms of their relevance and existential reality. They may give us the innermost secrets of the physical constitution of the universe and even of the humans. But the totality of man's reality and the wholeness of his existence are not confined to his physical composition or constitution. The significance of man and that of his destiny have to be ascertained also by other sources of knowledge that deal with the human existential reality in its fullness.

REDMI NOTE 6 PRO
MI DUAL CAMERA

Scanned by CamScanner

The Role of Religion:

Religion brings to the humans another valid source of knowledge. Without undermining the scientific knowledge provided by the empirical sciences and the other human sciences and the great benefits brought out by them for mankind, we have to acknowledge the impact of Religion in shaping our human life and promoting it to its destiny. At the outset I should make it clear that the concept of Religion is very complex. In a very popular and wider sense it is our relationship with God and consequently our relationship with our fellow-beings and the world. In fact, in a very true sense, it is God who establishes His relationship with mankind, which it gradually and progressively discovers. Hence it is commonly accepted that man can by himself come to the knowledge of God through the realities that surround him, especially when his perceptions of them go beyond them demanding for a deeper and fuller meaning and justification for their existence as they are related to each other and to man. This knowledge he acquires of the Super Power - the Absolute - that transcends the realities he has encountered and the experience generated in him form some sort of an inner basic awareness which we may call 'Religious sense'. This Religious sense finds existential expression and may be progressively explicitated. Such particular existential expressions when get organized in the communities or particular groups of people a religious tradition is formed. This would slowly and gradually assume the role of explaining the phenomena of human existence and that of the world around man in which the human life is led. This process can generate a stable inner sense in themselves and impart genuine and valid knowledge to understand themselves and the world. This religious knowledge based on the relationship with the Absolute entertained and expressed in their practice and symbols may be enhanced in several ways such as

REDMI NOTE 6 PRO
Scanned by CamScanner

myths, epics, writings of the sages, sacred symbols, religious practices and modes of worship etc. so as to encompass the whole life and its progressive formation. Thus the scope of religion and religious knowledge is much wider and even deeper than the knowledge given by the empirical natural sciences, in terms of their significance and influence on human life.

Hence it is to be mentioned that the increase of the development of an intensive relationship with the Absolute and the developing scientific knowledge of realities, animate or inanimate and the analytical understanding of the nature and universe need not or should not come into a conflict. In other words the study of the nature and its component realities starting from the molecular base and extending to the expansive space of the universe should not stand in the way of entertaining man's relationship with the Absolute whom he discovered in his religious sense which is intensely true and factual in his life-experience.

In this connection I must deal with another source of knowledge that has tremendous impact in shaping the life of the humans guiding it to its destiny, namely the faith of the believer in God. For the sake of brevity, let us confine our discussion on 'Christian Faith', leaving out the topic of 'Religious belief' in general as found in the followers of Religions.

Christian Faith, at least in the Catholic perspective, is a response to the self-revealing God who reveals Himself and communicates with man revealing his identity, in terms of his origin and destiny. Hence Christian faith includes both the content of the divine communication and the process of communication in which God and man meet, God speaking and man responding. In this act of Faith, man expresses his relationship with God in a deeper and more intensive way,

REDMI NOTE 6 PRO
MI DUAL CAMERA

Scanned by CamScanner

not disregarding nor undermining his genuine religious sense nor the expression of it in his religious practices. Hence we would do well to distinguish faith from Religion even though faith is inevitably expressed and practiced in Religious life. That is why the Catholic Church holds that the Christian faith transcends all cultures and Religions and is not to be identified with any of them. This distinction is often forgotten in our discussions to the effect that the 'uniqueness' of Faith as a positive interaction between God and man is sidetracked and worse still this unparallel source of our knowledge may be neglected only to be left alone with our own speculations and conclusions of partial search for truth. The inference is clear. For a Christian believer, his Christian faith is an unquestionable source of knowledge for him to understand himself and his world. As it is rooted in God's self-communication, it is absolutely taken for guaranteed and confirmed truth. For the Christian faithful, his faith has an added qualitative function of being normative and corrective to his knowledge acquired through natural resources, with or without developed scientific methods and technological devises.

In short, my humble submission is that, for a Christian believer, knowledge acquired through Christian faith is not an unimportant or avoidable factor in the shaping and promotion of human life or in understanding the world. But we should insist that the genuineness, authenticity and the truth of Christian faith has to be zealously and meticulously safeguarded as against the danger of reductionism which consists in reducing faith into Religion and Religion into religious practices and religious practices into superstitions, the last of which is ridiculous to the scientific mind and unbearable to the intelligent seeker of truth.

Conclusion

After having discussed the role of science and Religion we may now understand better how they can collaborate as

REDMI NOTE 6 PRO
MI DUAL CAMERA

Scanned by CamScanner

agents to promote our human life better, instead of keeping apart in mutually distrustful and excluvistic attitudes. While human sciences especially empirical sciences, unfold the secrets of the nature, not excluding the humans and their life, in a way that is astounding and amazing, We are forced in our religious perception to come closer and understand better the source and author of the nature as its Lord and Sustainer.

The scientific discovery of the physical core or Biological functions of life, even that of the life of humans should not challenge the ontological core of the human existence.

In fact, it is neither the progress of empirical science nor its modern technology that should create problems for mankind. It is the failure of understanding or the purposeful neglect of acknowledging the inherent limitations of empirical sciences that creates the present confusions. That is to say, we should be aware of the fact that so far as the empirical sciences are concerned, they are dealing only with the observable phenomena and the causal relationship between them. Much less they cannot presume to give a value judgment on the reality, in terms of its significance and destiny. The value of the very activity of doing science cannot be established by empirical science from within, from its own principles. In other words, doing science is a human act, and as such it derives its dignity from the very nature of the human.

While science gives us more and more data, progressively and with scientific evidence, on the reality of the world and man, Religious life and Faith commitment should be conducive to improve the quality of human existence and man's life on earth by understanding more and more the mysteries of God, man and the world.

In the Christian faith perspective, there exists a divinely ordained natural law that governs the nature and more espe-

Scanned by CamScanner

cially the humans and their human act. Similarly man's dominion over the created world, as designed by God, is also affirmed. While it is believed that God created the whole universe and everything that is visible and invisible, the dominion that He has given to man over the created world is certainly understood to imply the exercise of man's God-given powers in and over the created world. But his dominion is exercised by ' a human act', which becomes as such only when he acts in accordance with his own nature given and designed by God. This is human morality in which a human value system is built up. Hence it cannot be independent of God or His design. All the human acts, including doing science, derive their dignity and value from this. Hence human operations including rational interventions in the natural order of things taken as human act, shall have its Religious base and theological value only from the will and design of God. The reason is simple. God alone is the creator and Lord of all and the whole creation belongs to him.

And yet He has placed man as the Master of the created world and subjected everything under his domain. The psalmist has explained this relationship of God, man and the created world in his prayer: "Yet thou hast made him little less than God, and dost crown him with glory and honour. Thou hast given him dominion over the works of thy hands; thou hast put all things under his feet, all sheep and oxen, and also the beasts of the field, the birds of the air, and the fish of the sea, whatever passes along the paths of the sea. O LORD, Our Lord, how majestic is thy name in all the earth!" (Ps. 8: 5-9).

REDMI NOTE 6 PRO
Scanned by CamScanner

20

RELIGION FOR PROMOTING PEACE AND HARMONY

Introduction

It is my pleasure to participate in this Interfaith Conference, which has proposed a significant theme under the caption 'Religions Embracing for Peace and Harmony'. I am all the more delighted to learn that this conference is organized in the context of the celebration of the Golden Jubilee of Matha Amrithanandamayi, acclaimed personification of universal Motherhood, based on the great virtues of love, compassion, patience and forgiveness as Mathaji would explain it.

As you all know, my presence here bears with it a representative character, placing on me the obligation of presenting the Christian perspective in the discussion of the theme. I am aware that representatives of some other world reli-

Intervention in the Interfaith Conference - Religions Embracing for Peace and Harmony - Ernakulam on 24-26, September 2003.

REDMI NOTE 6 PRO
MI DUAL CAMERA

Scanned by CamScanner

gions are also present here to enrich us with their contributions. I am asked to explain how Religion would in the Christian perspective promote peace and harmony in the human society. Negatively said it, why Religion is not a hindrance to achieve a peaceful and harmonious life in the human society.

The Theme

The theme 'Religion for promoting peace and harmony' assumes a special significance against the background of the actual situation of rivalry, conflict and even hatred that seem to have crept into the structural religious life of the followers of Religions. Could it be the Religion as such at fault? Or some other factors that are alien or even contrary to the very reality and purpose of religions. It is accepted by all that all Religions promote love and care for each other and that no Religion worthy of its name encourages hatred and iniquity. Hence it is worthwhile to delve deep into the problem and strike at the root cause of the evil that has a variety of progenies.

I may confine myself to the Christian perspective. At the outset, I should like to clarify that Christianity is not a mere religion - Religion taken in its primordial meaning as a quest for the Absolute and the consequent building up of a relationship with the supreme being in terms of worship through ritual practices. In the Christian perspective, Religion includes also another constituent element called faith. Here faith may be understood as the content of faith, matters to be believed and lived, which are the words and deeds of God, ie what God has spoken and what God has done for mankind and the world. Faith can also be understood as a human act, in terms of a response to the self-revealing God.

REDMI NOTE 6 PRO
MI DUAL CAMERA

Scanned by CamScanner

Christianity, therefore, includes the whole natural process of man's quest for God and the resultant realities he has discovered and practically experienced on his way to God. But these realities and experiences remain subject to an enrichment and transformation from the time of his encounter with the self-revealing God. At this stage religion is understood and practiced in accordance with the intervention and guidance of the self revealing God. Thus Christianity is acknowledged as a Religion in this comprehensive meaning. In Christianity it is believed that God has revealed Himself in Jesus Christ and that He is the 'Word of God' eternally subsisting with God and has become man in time (Jn. 1:1,12). In the person of Jesus Christ the human nature has been united to Him so that He is true God and true man. It is believed in Christianity that Jesus Christ remains the central focus of humanity and the norm for Christian religious practice.

It is only against this comprehensive understanding of Christian Religion that we can assess its impact and bearing in bringing about peace and harmony in our human life, individual and social.

The essence of Christianity is love of God and love of neighbour (cf. Mk. 12:29-31, Rom. 12-15). By way of clarification, I may add that the love of God means here not merely our act of loving God, but God's act of loving us i.e. God is not merely the object of love but the author of love. In fact, Christianity involves itself in acknowledging God's love for mankind and his world - right from its creation to its eternal fulfillment. Man's love for God is seen mainly as a response to God's love. Similarly, the love of neighbour is sharing in God's love for all and sharing it with each other. I may has-

MI NOTE 6 PRO
Scanned by CamScanner

ten to point out Mathaji's plea for awakening the universal motherhood in which qualities of love, compassion, patience and forgiveness are abundantly involved.

In this perspective, a genuine and authentic practice of Christianity will certainly be a sure means of achieving peace and harmony in our society. This is clearer still when we understand the real nature and meaning of peace.

Peace is not merely the absence of war or conflicts. As one of the Christian saints, St. Augustine (354-430) puts it, 'it is the tranquility of order', an order established by God and maintained by Him. "Peace on earth which all men of every era have most eagerly yearned for, can be firmly established and sustained only if the order laid down by God be dutifully observed'.(Pacem in Terris (1963) p.1, encyclical letter of Pope John XXIII).

To maintain that order of tranquility there are four essential conditions to be maintained in the society. They are truth, justice, love and freedom (Pacem in Terris). These are the strong pillars on which peace is built up and sustained. Peace is at stake and thus harmony is lost when all or any of these pillars are thwarted or weakened. Close attention to each of these four essential conditions of peace is required to evaluate the possibility of sustaining peace in our society. That would reveal our approximity to the goal of world peace vis-à-vis our struggle for attaining it.

If religions have a role in the attainment of peace and harmony in the human society, in the world, it is done through the strengthening of these essential conditions as the bed rock of peace. This in turn is a matter of human mind and heart in terms of inner transformation, which in fact is the

Scanned by CamScanner

realm of religion. The source of good or evil is the heart of man on the individual or collective level (Mk.7:16; Rom. 2, 29; 12:2). It is interesting to note Mathaji's answer in the interview with Ruder Finn Group: what is the way to global peace? they asked. "That is very simple". She answered, "First, change should take place within. Then the world will change automatically; peace will prevail" (cf. The Awakening of Universal Motherhood, pp.10,11).

It is, therefore, firmly affirmed that a genuine and authentic practice of Religion, for that matter, of Christian religion by the followers of Christianity, is a matter of extreme importance in the attainment of peace and harmony in the world. Now that all Religions are getting together to achieve this end, their spiritual energy has to be pooled together avoiding even the semblance of division and dissipation, leave alone rivalry and conflict.

It is to be noted here that this dialogue of Religions and their universal openness to each other does not involve or demand the undermining or contempt of religious principles or doctrines of each one. Adherence to one's own convictions and the right to maintain them and to share them with others is a basic feature of true dialogue. On the other hand, intolerance of other's stand and aggressive attempt of imposition of one's convictions on others condemning their positions, are nothing but detestable fundamentalism that destroy religious harmony and social tranquility in the human society.

I hope this inter-faith conference will promote the true values of Religion and help the Religions to remain instrumental in bringing about world-wide peace and harmony

Scanned by CamScanner

among the people of the world. While I thank the organizers of this international interfaith conference for having given me an opportunity to share my religious and faith convictions with you, I wish and pray that God Almighty guide us all to our eternal destiny as designed in and by His providential love. ❐

REDMI NOTE 6 PRO
MI DUAL CAMERA

Scanned by CamScanner

21

MISSION OF THE CHURCH

Introduction

I am given to understand that this meeting is envisaged and arranged as an ecumenical consultation for lay-leaders of various Christian denominations under the auspices of AICU and AICC. Since this is held in Trivandrum, the organizers thought it well that we both Catholic Bishops should be invited to take part in it. We are only happy to associate with our laity organizations in their sincere efforts to promote faith life and ecclesial communion. In fact, both of us have some official relationship with these endeavours, taking into account the partnership of the Catholic Church. As you know I am holding the office of the President of the Catholic Bishops' Conference of India and His Excellency Bishop Soosa Pakiam is the Chairman of the Laity Commis-

**Inaugural Address given in the AICC, AICU meet, Thiruvananthapuram on 9th October 2003.*

REDMI NOTE 6 PRO
MI DUAL CAMERA
Scanned by CamScanner

sion of the CBCI. We take this consultation of our Lay Leaders as an opportunity to discuss the role of the Church in its service to our brethren in the wider society.

The Need for Christian Unity

We have rightly chosen for discussion a theme centred around the mission of the Church in terms of our service to our nation. Before getting into a serious discussion on the mission of the Church in the world, for that matter in our Nation, the need of strengthening the Church as an effective tool in the hands of the Almighty, in terms of fulfilling its God given task is a matter of immediate concern. We all realize that the world is too strong for a divided Christianity. Unity of Christians is therefore a religious imperative both for our existence and mission. This is all the more relevant against our microscopic minority status in India. Taking for granted the strength of our Christian Faith the weakness of our organizational structures are too conspicuous to be hidden in public.

We thank God for awakening in our Christian communities the obligation of seeking Christian unity. This has taken concrete shape in the ecumenical movement, which exert its impact everywhere amidst the followers of Christianity. While it is necessary to strengthen this movement with all forms of ecumenical activities and Church unity programmes, our efforts for collaboration and cooperation on the levels of individuals and communities on the basis of our Faith in Jesus Christ and its consequent results have to be promoted and cherished with sincerity and effectiveness.

Faith in Jesus Christ is the foundational reality of every Christian. And this faith in Jesus Christ is relational, i.e. it impels us to belong to one another. Hence Christian faith has to be practiced in our love towards one another. This is

Scanned by CamScanner

the basis of our involvement in the society. In reference to our ecumenical collaborations, I should like to propose that we should start thinking of coming together and living together on the basis of our profession of faith in Jesus Christ accepting the obligations, both individual and communitarian, to fulfill them in our life.

Our Indian Identity

It is against this background of our Faith life that we understand and interpret our earthly life, and this in the context of our ecclesial life.

We all know that the Christian community in India is a microscopic minority, though it enjoys a venerable antiquity and strong rootedness in the soil of India. Christianity in India is as old as Christianity itself, as it was preached and made present in India by St. Thomas one of the venerable apostles of Jesus Christ himself. It has sprouted amidst our forefathers assuming the cultural and religious heritage of our forefathers. This is a point that has to be strongly and clearly spelled out, especially in the context of the accusations and allegations leveled against the Indian Church by some of the extremists and fanatical religious groups in India. Let it be known to everyone that we do not make any compromise in terms of our Indian identity and our concern and interest in maintaining and promoting our national and cultural patrimony. History proves our unwavering faithfulness and devotedness to our country in defending its integrity and sovereignty. We state it emphatically at this juncture to affirm that our Christian faith is not a hindrance or hurdle for maintaining our allegiance to our country preserving peace and harmony in our society. On the other hand our faith life is a strong means to protect harmony and unity in our societal life.

EDMI NOTE 6 PRO
I DUAL CAMERA

Scanned by CamScanner

While we insist on our Christian identity, care has to be taken to understand our minority status in India, and its inclusion in the fabric of our Nation in its correct perspective. If India is built up on a pluralistic foundation, maintenance and protection of all minorities of all sorts is an inevitable national social concern, which was reflected in the formulation of the Constitution of India. Any attempt to thwart this constitutional feature would only destroy the very nature of the Republic. Referring it to the reality of the minority communities in India, their obligation and duty bound efforts to build up India loom large and distinctively significant. Hence Christianity as an authentically Indian minority, while enjoying the right to be protected in its existence and growth, has its own obligation and duty to build up India in its march towards development and progress.

The theme 'Our Christian existence and service for promoting peace and harmony' assumes a special significance against the background of the actual situation of rivalry, conflict and even hatred that seem to have crept into the structural religious life of the followers of Religions. Could it be the Religion as such at fault? Or some other factors that are alien or even contrary to the very reality and purpose of religions. It is accepted by all that all Religions promote love and care for each other and that no Religion worthy of its name encourages hatred and iniquity. Hence it is worthwhile to delve deep into the problem and strike at the root cause of the evil that has a variety of progenies.

Perspective of Christian Faith:

We may elaborate a little more on this point dwelling on our Christian perspective. At the outset, I should like to clarify that Christianity is not a mere religion - Religion taken

Scanned by CamScanner

in its primordial meaning as a quest for the Absolute and the consequent building up of a relationship with the supreme being in terms of worship through ritual practices. In the Christian perspective, Religion includes also another constituent element called faith. Here faith may be understood as the content of faith, matters to be believed and lived, which are the words and deeds of God, ie what God has spoken and what God has done for mankind and the world. Faith can also be understood as a human act, in terms of a response to the self-revealing God.

Christianity, therefore, includes the whole natural process of man's quest for God and the resultant realities he has discovered and practically experienced on his way to God. But these realities and experiences remain subject to an enrichment and transformation from the time of his encounter with the self-revealing God. At this stage religion is understood and practiced in accordance with the intervention and guidance of the self revealing God. Thus Christianity is acknowledged as a Religion in this comprehensive meaning. In Christianity it is believed that God has revealed Himself in Jesus Christ and that He is the 'Word of God' eternally subsisting with God and has become man in time (Jn. 1:1,12). In the person of Jesus Christ the human nature has been united to Him so that He is true God and true man. It is believed in Christianity that Jesus Christ remains the central focus of humanity and the norm for Christian religious practice.

It is only against this comprehensive understanding of Christian Religion that we can assess its impact and bearing in bringing about peace and harmony in our human life, individual and social.

The essence of Christianity is love of God and love of

Scanned by CamScanner

neighbour (cf. Mk. 12:29-31, Rom. 12-15). By way of clarification, I may add that the love of God means here not merely our act of loving God, but God's act of loving us i.e. God is not merely the object of love but the author of love. In fact, Christianity involves itself in acknowledging God's love for mankind and his world - right from its creation to its eternal fulfillment. Man's love for God is seen mainly as a response to God's love. Similarly, the love of neighbour is sharing in God's love for all and sharing it with each other.

Peace and Harmony

Entering into the field of loving service to our brethren and our Nation and in our pursuit after peace and harmony in the society, we would do well if we join hands with our brethren who respect the values of life in common. That would be a common forum for all to start with, without getting involved in doctrinal differences and inherited prejudices. The quest for peace and harmony in life is a matter of concern for all and all are eager to secure it in their life, personal or communitarian.

All agree that peace is not merely the absence of war or conflicts. As one of the Christian saints, St. Augustine (354-430) puts it, 'it is the tranquility of order', an order established by God and maintained by Him. "Peace on earth which all men of every era have most eagerly yearned for, can be firmly established and sustained only if the order laid down by God be dutifully observed' (Pacem in Terris (1963) p.1, encyclical letter of Pope John XXIII). Our Christian faith impels us to maintain and respect this divine order designed by God for mankind.

To maintain that order of tranquility there are four essen-

REDMI NOTE 6 PRO
MI DUAL CAMERA
Scanned by CamScanner

tial conditions to be maintained in the society. They are truth, justice, love and freedom (Pacem in Terris). These are the strong pillars on which peace is built up and sustained. Peace is at stake and thus harmony is lost when all or any of these pillars are thwarted or weakened. Close attention to each of these four essential conditions of peace is required to evaluate the possibility of sustaining peace in our society. That would reveal our approximity to the goal of world peace vis-à-vis our struggle for attaining it.

If religions and for that matter Christianity have a role in the attainment of peace and harmony in the human society, in the world, it is done through the strengthening of these essential conditions as the bed rock of peace. This in turn is a matter of human mind and heart in terms of inner transformation, which in fact is the realm of religion our relationship with God. The source of good or evil is the heart of man on the individual or collective level. (Mk.7:16, Rom. 2: 29; 12:2).

Conclusion

It is, therefore, firmly affirmed that a genuine and authentic practice of Religion, for that matter, of Christian religion by the followers of Christianity, is a matter of extreme importance in the attainment of peace and harmony in the world. Now that all Religions are getting together to achieve this end, their spiritual energy has to be pooled together avoiding even the semblance of division and dissipation, leave alone rivalry and conflict. It is to be noted here that this is attained through dialogue of Religions and their universal openness to each other. Arguments for victory and contentions for convictions do not serve. Dialogue does not in-

I NOTE 6 PRO
AI CAMERA
Scanned by CamScanner

volve or demand the undermining or contempt of religious convictions or doctrines of any Religion. Adherence to one's own convictions and the right to maintain them and to share them with others is a basic feature of true dialogue. On the other hand, intolerance of other's stand and aggressive attempt of imposition of one's convictions on others condemning their positions, are nothing but detestable fundamentalism that destroy religious harmony and social tranquility in the human society. ❒

Scanned by CamScanner

22

CHURCH AND SOCIAL COMMUNICATION

Introduction

In the awakening of the Church by the sprit of the Vat. II Council, the Church has become more conscious of her God-given mission to bring about the salvation of the world through the preaching of the Gospel of the Kingdom of God making its presence and its values as a felt experience in our world. The Church is therefore founded in the world to continue the redemptive mission of Jesus Christ by proclaiming the Gospel of the Kingdom of God (G.S. n.3) causing a transformation of everything in the light of the Gospel of the Kingdom of God. In other words, the very existence of the Church has relevance only if it is a an evangelizing Church, through the proclamation of the Gospel of the Kingdom of God. But this is a process in time assuming its pace of the movements in the world, in terms of human response.

**Presidential Address given on the occasion of the General Assembly of CBCI, Thrissur on 7th January 2004.*

Scanned by CamScanner

Hence the Church is and has been always taking seriously the task of evangelisation and thereby getting more profoundly involved in the realities of life, be it on the individual or communitarian level. Thus the Church is related to everything in the world in terms of its redemption. Nothing worth its value is excluded from the ambit of its care and protection (G.S.1). That is to say, the Church is restoring, developing and enriching the whole created world by the power of the Gospel of Jesus Christ, which in our modern theological parlance we call evangelisation.

The Theme

Our General Body Meeting has taken up for its discussion the theme 'Church and Social Communication'. It goes without saying that the social communications of the Church can be treated only in the light of its task of proclamation and evangelization. The need and the urgency of looking into the means and media of evangelisation become now the focus of our attention, especially in the context of the extraordinary changes in the world of communication media through the tremendous scientific and technological progress achieved in the modern world.

Before getting into a serious discussion on the topic, which we will do during the sessions planned for the General Assembly, in my presidential address I am confining myself to dwell on the relationship of the message of salvation proclaimed and the means that are adopted by the Church to proclaim it. In addition to it I am proposing for our deliberation some important issues that deserve our attention especially in reference to our social life and communications. I leave it to our Secretary General His Excellency Bishop Percival Fernandez to give you the general report of the CBCI for the immediate past.

Proclamation and Communication

We are labouring the obvious if we try to establish that the Church has a message to communicate to the world. This

REDMI NOTE 6 PRO
MI DUAL CAMERA

Scanned by CamScanner

message in substance is the message of salvation brought by Jesus Christ and in his own mystery. It is in this mystery of Christ that the salvation of the world is enshrined. It is through the birth, life, passion, death and resurrection of Jesus Christ and the gift of the Holy Spirit that the redemption of the world and mankind was enacted and restored. In fact, in and through Jesus Christ a new heaven and earth has been created and a new world order has been established. Mankind has been invited to share this new divine life and thereby the glory of the destiny God has designed for it for all eternity. It is in the light of this truth communicated to the world through the words and deeds of Jesus Christ, through his entire life on earth, that mankind has to lead their life on earth. This contention and conviction as we see it clearly, is a matter of Christian faith. This is what the Church proclaims and communicates. Nothing less would be the Gospel message and nothing more is needed to formulate the content of the proclamation of the Church.

The Communicating Process

We have pointed out that the Church has a definite message to the world and this in terms of its salvation designed by the plan of God. We have also indicated that the content of this proclamation is our Christian faith which cannot yield to any compromise or undermining. We do well, if we can maintain this relationship of the content and the communication process we adopt, which is at times forgotten.

It is a truism to say that the Church has been engaged in the proclamation of the Gospel for about 2000 years and with a certain amount of success as testified by the vast expansion of the Church among all the peoples of the world. Down through the centuries the Church has made use of its own communication media, in terms of preaching, catechesis, doctrinal formulations, codification of laws, literature, art

REDMI NOTE 6 PRO
MI DUAL CAMERA

Scanned by CamScanner

forms, monuments and other means. Now that tremendous changes have been introduced in the world of Communication media and Mass media through the vast scientific and technological progress available in the developed countries and civilized societies, the Church too should look into the modern ways and means to fulfill its task of proclamation and evangelisation more effectively to gain the maximum result available to the good of the people. The second Vat. Council's document calls "the press the cinema, radio, television and others of a like nature' the means of social communication". (I.m.n.1)

In this context it is important to keep the need of focusing on the content of the communication and the centrality of the Gospel message itself - the true Evangelion - as against the pre-occupation with the process of evangelisation and the effectiveness of the means of communication.

Assessing the effectiveness of the means of communications adopted in the proclamation of the Gospel as the message of salvation we may note well that the result and effectiveness of the communication process vastly depends also on the disposition and interest of the respondents. In other words, the proclamation of the Gospel of redemption through Jesus Christ and the efforts of evangelisation which the Church undertakes produce different results both in terms of response and success. Hence to asses the success of our communication and that of the use of media the content and the nature of our message are having a direct bearing on the subject. This is all the more to be noted in the context of the growing influence of materialism, consumerism, irreligiosity, atheism etc. that are creeping in to our midst taking roots in our society. Thus an exaggerated concentration on the technology and scientific devises of media can only give us a partial view on the matter, though we cannot undermine the importance and influence of the modern media and its wide use in all the fields of our life.

Scanned by CamScanner

Means of Communication

In the Decree of the Vat. Council II on the Social Communications of the Church (Inter Mirifica, 4th Dec. 1963) the means of communication are extensively dealt with (n.1).

Right at the outset it is clearly stated that the Church being founded in the world 'it is the Church's birth right to use and own any of these media which are necessary or useful for the formation of Christians and pastoral activity' (Int. Mir. N. 3). The Church 'believes that its task involves complaying the means of social communication to announce the good news of salvation and to teach men how to use them properly'. (I.M.n.3; communio et progressio. 29th Jan. 1971. n.1)

While we understand the great role of media and their power to reach and influence not only individuals but also the very masses and even the whole of human society, we are sadly aware that very often they are handled by people who do not respect the principles of the moral order and that of the divine design God has for mankind.

The danger is all the more aggravated as they tend to occupy the whole scenario leaving very little room for the Church to exert its influence on the individuals and the society.

In this context it should be mentioned that the media is not often serving its purpose to contribute to the authentic, integral development of persons and to foster the well-being of society by catering to the unity and advancement of human beings. On the other hand they adversely affect its growth as the children of God in his family according to his divine plan (Comm. et. Progressio. N. 9). Hence the Church has to be alert how to counteract these negative influences that tend to grow in the society at large (comm... et. progression. 4,5).

Scanned by CamScanner

Avoiding a Confusion

Referring back to the obligation of the Church to preach the Gospel and the use of the means of social communication we may distinguish three factors viz. the content to be communicated, our understanding of it and the communication process keeping them distinct, though intimately connected.

1. The Faith Content: It is clear that we are to proclaim a message, a message of salvation as enshrined in the Kingdom of God, eternally planned for us by God, and manifested in the mystery of Jesus Christ, in his birth, life, passion, death, resurrection and gift of the Holy Spirit. Though this is corresponding to the deep desires and ardent expectations of mankind, it is a pure gratuitous gift of God springing from the infinite love of God and shaped in the fullness of time with its own historical formulations. This is not a matter of human speculations, nor the codification of human wisdom whatever be its duration and ingenuity. It is purely a matter of Christian faith both in terms of its content and of the response of man to God who calls man to share His divine life. In other words, this is the acknowledgement and acceptance of a self communicating God on His own choice and merit not to speak of His own authority. To put it briefly, this is a matter of Christian faith.

2. The Understanding of Our Faith: The realities that we have discovered in our encounter with the self-revealing God though are valid by themselves become relevant for us only when we understand them in relation to our life, both temporal and eternal. In fact, God spoke to us against the background that we are capable of understanding and accepting what he spoke to us and revealed to us. Hence it is our duty and task to understand them and to get ourselves eagerly engaged in delving deep into the full meaning of the mysteries of our faith life. This we try to do by means of our

Scanned by CamScanner

catechesis, prayer, contemplation and experiential celebrations of faith-life, personally and in our ecclesial communities. This does not imply that the truth and validity of the mysteries of faith are depending on the understanding of them by the believers, though their understanding of them enhances their faith life considerably.

3. The Process of Communicating our Faith to Others: The richness of life we enjoy and the good we receive through the saving act of God through His son Jesus Christ and His Holy Spirit are gifts given to us to share with our brethren. The task to be fulfilled in our Christian life is precisely this, and it is for this we are called upon as individuals and the Church of Christ. But we are confonted with a few questions in this regard. How to communicate this message of salvation? How to communicate an experience? How to communicate the reality of the person of Jesus Christ? This is what we are trying to do, with all possible legitimate means as allowed and accepted by civilized people and the civilized society that respect human freedom and religious conscience.

We may hasten to indicate that these three points are often confused. A difficulty of understanding our Faith may prompt us to deny the truth of it; similarly our failure to communicate or share our Faith to others may tempt us to undermine or compromise our Faith.

We can not elaborate in this paper further on this point, suggesting appropriate forms and means of communication. But we should like to argue that no amount of difficulty and problematics should deter us from our obligation of communicating the message of salvation to our brethren. While we insist that the communication process should take into account the capacity and the mental disposition and the cultural and religious background of the other who responds to

Scanned by CamScanner

it be it on the level of the individual or community, we are implicitly suggesting the need of keeping the principle true dialogue in the process. Similarly we should remember that neither the failure in our communication process nor the reluctance and rejection on the part of the respondent would invalidate the relevance or truth of the Gospel message. But it still remains object of our enquiry and the treasure of our search in the mystery of Jesus Christ made known and given to us for our life.

Some of the Immediate Concern

The CBCI as the responsible hierarchical body of the Church in India cannot afford to ignore some of the immediate concern the Church experiences in its actual life-situations, which are to be confronted and handled expediently, especially in its social communications.

1. The Need of Christian Unity : We all realize the need of strengthening the Church as an effective tool in the Hands of the Almighty to carry out its God-given task of evangelization. We know that the world is too strong for a divided Christianity. Unity of Christians is therefore a religious imperative both for our existence and mission. This is all the more relevant against our microscopic minority status in India. Taking for granted the strength of our Christian Faith the weakness of our organizational structures are too conspicuous to be hidden in public.

We thank God for awakening in our Christian communities the obligation of seeking Christian unity. This has taken concrete shape in the ecumenical movement, which exerts its impact everywhere amidst the followers of Christianity. While it is necessary to strengthen this movement with all forms of ecumenical activities and Church unity programmes, our efforts for collaboration and cooperation on the levels of individuals and communities on the basis of our Faith in

Scanned by CamScanner

Jesus Christ and its consequent results have to be promoted and cherished with sincerity and effectiveness.

Faith in Jesus Christ is the foundational reality of every Christian. And this faith in Jesus Christ is relational, i.e. it impels us to belong to one another. Hence Christian faith has to be practiced in our love towards one another. This is the basis of our involvement in the society. In reference to our ecumenical collaborations, I should like to propose that we should start thinking of coming together and living together on the basis of our profession of faith in Jesus Christ accepting the obligations, both individual and communitarian, to fulfill them in our life.

2. *Our Indian Identity* : We all know that the Christian community in India is a microscopic minority, though it enjoys a venerable antiquity and strong rootedness in the soil of India. Christianity in India is as old as Christianity itself, as it was preached and made present in India by St. Thomas one of the venerable apostles of Jesus Christ himself. It has sprouted amidst our forefathers assuming the cultural and religious heritage of our forefathers. This is a point that has to be strongly and clearly spelled out, especially in the context of the accusations and allegations leveled against the Indian Church by some of the extremists and fanatical religious groups in India. Let it be known to everyone that we do not make any compromise in our Indian identity and our concern and interest in maintaining and promoting our national and cultural patrimony. History proves our unwavering faithfulness and devotedness to our country in defending its integrity and sovereignty. We state it emphatically at this juncture to affirm that our Christian faith is not a hindrance or hurdle for maintaining our allegiance to our country preserving peace and harmony in our society. On the other hand our faith life is a strong means to protect har-

Scanned by CamScanner

mony and unity in our societal life.

While we insist on our Christian identity, care has to be taken to understand our minority status in India, and its inclusion in the fabric of our Nation in its correct perspective. If India is built up on a pluralistic foundation, maintenance and protection of all minorities of all sorts is an inevitable national social concern, which was reflected in the formulation of the Constitution of India. Any attempt to thwart this constitutional feature would only destroy the very nature of the Republic. Referring it to the reality of the minority communities in India, their obligation and duty bound efforts to build up India loom large and distinctively significant. Hence the Christian community as an authentically Indian minority, while enjoying the right to be protected in its existence and growth, has its own obligation and duty to build up India in its march towards development and progress.

3. Perspective of Christian Faith : Our earthly life and all its activities are to be regulated in the light of Christian Faith, which is not to be reduced to a merely religious or cultural heritage. We would do well if we clarify that Christianity is not a mere religion - Religion taken in its primordial meaning as a quest for the Absolute and the consequent building up of a relationship with the supreme being in terms of worship through ritual practices. In the Christian perspective, Religion includes also another constituent element called faith. Here faith may be understood in its different dimensions. Firstly as the content of faith, matters to be believed and lived, which are the words and deeds of God, ie what God has spoken and what God has done for mankind and the world. Faith can also be understood as a human act, in terms of a response to the self-revealing God.

Christianity, therefore, includes the whole natural process of man's quest for God and the resultant realities he has dis-

Scanned by CamScanner

covered and practically experienced on his way to God. But these realities and experiences remain subject to an enrichment and transformation from the time of his encounter with the self-revealing God. At this stage religion is understood and practiced in accordance with the intervention and guidance of the self revealing God. Thus Christianity is acknowledged as a Religion in this comprehensive meaning. In Christianity it is believed that God has revealed Himself in Jesus Christ and that He is the 'Word of God' eternally subsisting with God and has become man in time (Jn. 1:1,12). In the person of Jesus Christ the human nature has been united to Him so that He is true God and true man. Hence according to Christian faith Jesus Christ remains the central focus of humanity and the norm for Christian religious practice. The essence of Christianity is love of God and love of neighbour. This Christian perspective should guide our earthly life to bring it to its eternal destiny

4. Dialogue : It is, therefore, firmly affirmed that a genuine and authentic practice of Christian faith by the followers of Christianity, is a matter of extreme importance in the matter of the proclamation and evangelisation by the Church. Now that all followers of Religions are getting together to achieve peace and concord in the world, their spiritual energy has to be pooled together avoiding even the semblance of division and dissipation, leave alone rivalry and conflict. It is to be noted here that this is attained through dialogue of Religions and their universal openness to each other. Arguments for victory and contentions for convincing do not serve. Dialogue does not involve or demand the undermining or contempt of religious convictions or doctrinal tenets of the partner. Adherence to one's own convictions and the right to maintain them and to share them with others is a basic feature of true dialogue. On the other hand, intolerance of other's

Scanned by CamScanner

stand and aggressive attempt of imposition of one's own convictions on others condemning their positions, are nothing but detestable fundamentalism that destroy religious harmony and social tranquility in the human society. Hence in a multi religious and pluralistic cultural context of India, we have to promote a true process of Dialogue both in our conceptual frame and dialogue of life.

Conclusion

Focusing on the God-given task of proclaiming the Gospel of the Kingdom of God preached by Jesus Christ, the Church has to engage itself in social communications at every time and by all means available to it. The Church being a communicating Church it has to take upon itself this fundamental task and has to be most effective always, especially in the modern world, adopting and making use of all the legitimate and appropriate means available in the human society in proportion to its progress and advancement towards its eternal destiny, as designed by God in His loving and merciful providence. ❐

Scanned by CamScanner

23

വാത്സല്യത്തിന്റെ വലിയപിതാവ്

മെത്രാഭിഷേക രജതജൂബിലിയുടെ നിറവിൽ അങ്ങയുടെ ജീവിതത്തിലേക്ക് തിരിഞ്ഞുനോക്കുമ്പോൾ ഏറ്റവും പ്രാധാന്യമർഹിക്കുന്ന സംഗതി അങ്ങയുടെ ദൈവവിളിയാണല്ലോ. ദൈവവിളിയെപ്പറ്റി അങ്ങയുടെ വീക്ഷണമെന്താണ്?

ദൈവവിളിയെപ്പറ്റി പറയുമ്പോൾ ആദ്യമേ തന്നെ നാം മനസ്സിലാക്കേണ്ടത് ദൈവവിളി നാം നിശ്ചയിക്കുന്ന ഒന്നല്ല എന്നതാണ്. ഇതാണ് ഇതിന്റെ ഏറ്റവും പ്രാധാന്യമർഹിക്കുന്ന വശം. ദൈവവിളി എന്നതുകൊണ്ട് നാം മനസ്സിലാക്കേണ്ടത് ദൈവത്തിന് നമ്മെപ്പറ്റിയുള്ള നിയോഗം എന്നതാണ്. അതെങ്ങനെയാണ് നാം തിരിച്ചറിയേണ്ടതെന്ന് മനസ്സിലാക്കേണ്ടതാണ്. നാം ആ ദൈവവിളി കേട്ടതെങ്ങനെയാണെന്നുള്ളത് സാഹചര്യങ്ങൾ നമുക്ക് വെളിവാക്കിത്തരുന്നു. ഈ ദൈവവിളിയുടെ സ്വീകരണം വിശദീകരിക്കുന്നിടത്താണ് നമ്മുടെ ജീവിത പശ്ചാത്തലവും ജീവിത നന്മകളുമൊക്കെ സഹായകരമാകുന്നത്. അതുകൊണ്ട് കുടുംബപശ്ചാത്തലത്തിന് ദൈവവിളി പിൻചെല്ലുന്നത് വലിയ ഒരു പങ്കുണ്ട്. അതുകൊണ്ട് കുഞ്ഞുങ്ങൾ ദൈവവിളി ശ്രവിക്കുന്നതിനുള്ള സാഹചര്യം കുടുംബങ്ങളിൽ ഉണ്ടാകണം.

എന്നെ സംബന്ധിച്ചിടത്തോളം കുടുംബപശ്ചാത്തലം നിശ്ചയ

---

*മെത്രാഭിഷേകരജതജൂബിലിയോടനുബന്ധിച്ച് 'ക്രൈസ്തവ കാഹളം' മാസിക പ്രസിദ്ധീകരിച്ച പ്രത്യേക അഭിമുഖം.

Scanned by CamScanner

മായും എന്റെ ദൈവവിളിയെ സഹായിച്ച ഒരു സുപ്രധാന ഘടകമാണ്. എന്റെ അപ്പച്ചൻ ഞാനറിയുന്ന സമയം മുതൽ സഭാ പ്രവർത്തനങ്ങളുമായി ബന്ധപ്പെട്ടാണ് ജീവിച്ചിരുന്നതും പ്രവർത്തിച്ചിരുന്നതുമൊക്കെ. അതുമാത്രമല്ല, മാർ ഈവാനിയോസ് തിരുമേനിയുടെ ആഗ്രഹപ്രകാരം താൻ സ്വീകരിച്ചിരുന്ന അധ്യാപനവൃത്തിപോലും ഉപേക്ഷിച്ചാണ് അദ്ദേഹം സഭാപ്രവർത്തനത്തിനായി ഇറങ്ങിത്തിരിച്ചത്. 1932-ലാണ് അപ്പച്ചൻ മാർ ഈവാനിയോസ് തിരുമേനിയോടൊപ്പം കത്തോലിക്കാ സഭയിൽ ചേരുന്നത്. 1935-ലാണ് ഞാൻ ജനിക്കുന്നത്. അന്നുമുതൽ സഭയ്ക്ക് സമർപ്പിതമായ ഒരു ജീവിതം എന്റെ അപ്പച്ചൻ നയിക്കുന്നത് അന്ന് ചെറുപ്പമായിരുന്ന ഞാൻ കാണുന്നുണ്ടായിരുന്നു.

ദൈവവിളിയുമായി ബന്ധപ്പെട്ട് എന്റെ ബാല്യകാലത്തുള്ള മറ്റൊരു സംഭവം എന്റെ മൂത്തസഹോദരങ്ങളായ ജോർജ്ജ് അച്ചന്റെയും മത്തായി അച്ചന്റെയും ദൈവവിളിയാണ്. അതും ഒരു വിധത്തിൽ വളരെ പ്രത്യേകതയാർന്നതാണ്. പതിനൊന്നു മക്കളിൽ രണ്ടാമത്തെയാളാണ് ജോർജ്ജ് അച്ചൻ. ജോർജ്ജ് അച്ചനുമുമ്പുള്ള ഒരു പെൺകുട്ടി 4 വയസ്സുള്ളപ്പോൾത്തന്നെ മരിച്ചുപോയതിനാൽ ജോർജ്ജ് അച്ചനെത്തന്നെയാണ് ഒന്നാമത്തെയാളായി ഞങ്ങൾ കണക്കാക്കിയിരുന്നത്. അച്ചൻ പഠിച്ചത് പന്തളം എൻ.എസ്.എസിലും മെഴുവേലി എസ്.എൻ.ഡി.പി. സ്കൂളിലുമായാണ്. പഠനത്തിനുശേഷം അച്ചനെ എന്തെങ്കിലും ജോലിക്ക് വിടാനുള്ള പുറപ്പാടിലായിരുന്നു അപ്പച്ചനും മറ്റും. എന്നാൽ അച്ചൻ ദൃഢമായിത്തന്നെ സെമിനാരിയിൽ ചേരാനുള്ള ആഗ്രഹം പ്രകടിപ്പിക്കുകയും അതനുസരിച്ച് പ്രവർത്തിക്കുകയും ചെയ്തു. ഈ സമയത്തൊക്കെ ഞങ്ങൾ തീരെച്ചെറിയകുട്ടികളാണ്. ജോർജ്ജ് അച്ചനെപോലെത്തന്നെ പിന്നീട് മത്തായി അച്ചനും സെമിനാരിയിൽചേർന്നു. പിന്നീട് എന്റെ മൂന്നാമത്തെസഹോദരൻ ഏബ്രഹാം ട്രിച്ചി കോളേജിൽ പഠിക്കുമ്പോൾ സെമിനാരിയിൽ ചേരണമെന്നാഗ്രഹിച്ചെങ്കിലും അപ്പച്ചന്റെ പ്രത്യേകമായ ഉപദേശപ്രകാരം ആ തീരുമാനത്തിൽനിന്നും പിൻമാറുകയാണുണ്ടായത്. പിന്നീട് ദൈവവിളിയുമായി ബന്ധപ്പെട്ട് സ്മരണകളിൽ നിറഞ്ഞുനിൽക്കുന്നത് എന്റെ സഹോദരിമാരുടെ ദൈവവിളിയാണ്. നങ്ങ്യാർകുളത്തും ചെങ്ങന്നൂരും സ്കൂളിൽ കുട്ടികൾ കുറവായിരുന്നതുകാരണം മാർ ഈവാനിയോസ് തിരുമേനിയുടെ നിർദ്ദേശപ്രകാരം സഹോദരിമാരെ ആ സ്കൂളുകളിൽ അപ്പച്ചൻ ചേർക്കുകയുണ്ടായി. ഈ സാഹചര്യം അവരെയും മഠങ്ങളിൽ ചേരുന്നതിന് സ്വാധീനിച്ചു.

മൂത്ത സഹോദരങ്ങളെല്ലാം ഓരോ സ്ഥലങ്ങളിലായിരുന്നതിനാൽ ആ സമയത്ത് വീട്ടിൽ ഞാനായിരുന്നു മൂത്തയാൾ. അപ്പച്ചന്റെ അസാന്നിദ്ധ്യത്തിൽ പലകാര്യങ്ങളും ഉത്തരവാദിത്വത്തോടെ ചെയ്യാൻ എന്നെയാണ് ഏൽപ്പിച്ചിരുന്നത്. അതിനിടയിലുള്ള സമയങ്ങളിലെ എന്റെ

ചിന്തകളിലൊക്കെ ഒരുമിഷനറിയായിത്തീരണമെന്നുള്ള ആഗ്രഹം എന്നെ മഥിച്ചിരുന്നു.

ആ സമയത്താണ് മാർ ഈവാനിയോസ് തിരുമേനി ഹാശാ ആഴ്ച നടത്താനായി ഉള്ളന്നൂർ പള്ളിയിൽ വരുന്നത്. അന്ന് തിരുമേനിക്ക് ഭക്ഷണവും മറ്റു കാര്യങ്ങളുമൊക്കെ ക്രമീകരിച്ചിരുന്നത് വീട്ടിൽനിന്നാണ്. ആ സമയത്തൊക്കെ വന്ദ്യപിതാവുമായി അടുത്തിടപഴകാനുള്ള അവസരം എനിക്കും എന്റെ സഹോദരങ്ങൾക്കും ലഭിക്കുകയുണ്ടായി. ഒരു ദിവസം വൈകുന്നേരം പിതാവ് എന്റെ കൈയ്യുംപിടിച്ച് പള്ളി മുറ്റത്ത് നടക്കാനിറങ്ങി. ആ സമയത്ത് എന്റെ ആഗ്രഹം ഞാൻ പിതാവിനോടു പറഞ്ഞു. "പിതാവേ എനിക്ക് സെമിനാരിയിൽ ചേരണം". "നീ ഏതുക്ലാസ്സിലാ പഠിക്കുന്നത്?" പിതാവ് ചോദിച്ചു. ഞാനന്ന് തേർഡ് ഫോമിലായിരുന്നു. പത്താം ക്ലാസ്സ് പൂർത്തിയാക്കിയതിനുശേഷം അതിനെപ്പറ്റി ചിന്തിക്കാമെന്നു പറഞ്ഞ് തിരുമേനി ആ വിഷയം അവസാനിപ്പിച്ചു. അതുപോലെതന്നെ ആശ്രമത്തിലെ അച്ചൻമാരുമായുള്ള ബന്ധങ്ങളും എന്റെ ദൈവവിളി പുലർത്തുന്നതിന് എന്നെ വളരെയധികം സഹായിച്ചിട്ടുണ്ട്.

ഞാൻ പത്താം ക്ലാസ്സ് പാസ്സായപ്പോൾ അപ്പച്ചൻ എന്നെയും കൂട്ടി തിരുവനന്തപുരത്ത് വന്നു. യൂണിവേഴ്സിറ്റി കോളേജിൽ അഡ്മിഷൻ കിട്ടുമോ എന്നറിയാൻ വേണ്ടിയാണ് ഞങ്ങൾ തിരുവനന്തപുരത്ത് വന്നത്. ആ ദിവസങ്ങളിൽ അപ്പച്ചൻ ഈവാനിയോസ് തിരുമേനിയുമായി വൈകുന്നേരങ്ങളിൽ ഒരു സ്വൈരസംഭാഷണം നടത്തുന്ന പതിവുണ്ടായിരുന്നു. പ്രവർത്തന പരിപാടികളും മറ്റും അവർ ആസൂത്രണം ചെയ്തിരുന്നത് അവിടെ വച്ചായിരുന്നു. ഒരിക്കൽ അത്താഴമൊക്കെ കഴിഞ്ഞുള്ള ഈ സ്വൈര സംഭാഷണത്തിന് അപ്പച്ചനോടൊപ്പം ഞാനും ചെന്നു. ദൂരെമാറിനിന്നിരുന്ന എന്നെ പിതാവ് അടുത്തേക്ക് വിളിച്ച് വിശേഷങ്ങൾ തിരക്കി. യൂണിവേഴ്സിറ്റികോളേജിൽ അഡ്മിഷനുവേണ്ടി വന്നതാണെന്നറിഞ്ഞ് തിരുമേനി എന്നോടുചോദിച്ചു "കോളേജിൽ ചേർന്നുകഴിഞ്ഞ് നീ എന്തുചെയ്യാനാണുദ്ദേശിക്കുന്നത്?" "പിതാവേ എനിക്ക് സെമിനാരിയിൽ ചേരണം" ഞാൻ മറുപടി നൽകി. "സെമിനാരിയിലെ പഠനം ഏഴുകൊല്ലമാണ് യൂണിവേഴ്സിറ്റിയിലെ പഠനം 4 കൊല്ലവും. അതുകൊണ്ട് നീ വലിയ പഠനം ആദ്യം തീർക്ക്, ചെറുത് പിന്നെ തീർക്കാം". സെമിനാരിയിൽ ചേർന്നുപഠിക്കാൻ എനിക്കു മനസ്സിലാകുന്ന ഭാഷയിൽ പിതാവ് എന്നോടാവശ്യപ്പെടുകയായിരുന്നു. പിതാവിന്റെ സ്വതസിദ്ധമായ ശൈലിയായിരുന്നു അത്. എന്റെ രണ്ടു ജേഷ്ഠൻമാർ സെമിനാരിയിൽ ഉള്ളതിനാൽ ആശ്രമത്തിൽ പോയി ചേരാൻ തിരുമേനി എന്നോടു നിർദ്ദേശിച്ചു. അപ്പോൾ രാത്രി വളരെ വൈകിയിട്ടുകൂടി സെക്രട്ടറിയായ ജോൺ മാത്യു അച്ചനെ വിളിച്ചുവരുത്തി എനിക്ക് ആശ്രമത്തിൽ ചേരാനുള്ള എഴുത്ത് തയ്യാ

Scanned by CamScanner

റാക്കാൻ നിർദ്ദേശിച്ചു. എഴുത്തിൽ ഉൾക്കൊള്ളിക്കേണ്ട കാര്യങ്ങൾ തിരുമേനിതന്നെ പറഞ്ഞു കൊടുത്തു. അന്ന് ജോഷ്വാ അച്ചനാണ് സുപ്പീരിയർ. ചെങ്ങന്നൂരാണ് ജനറലേറ്റ്. എന്റെ ജേഷ്ഠനായ ജോർജ്ജച്ചന്റെ പട്ടം കൊട അടുത്തായിരുന്നതിനാൽ എഴുത്തിൽ തിരുമേനി ഇപ്രകാരം എഴുതിച്ചേർത്തിരുന്നു "അവന്റെ ജേഷ്ഠൻ ജോർജ്ജിന്റെ പട്ടം കൊടയ്ക്ക് അവനെ വണ്ടിക്കൂലി കൊടുത്ത് വിടണം." പിറ്റേന്നുതന്നെ ഞാൻ ചെങ്ങന്നൂരിന് പുറപ്പെട്ടു. ഏതാണ്ട് നാലു മണിയോടുകൂടി ചെങ്ങന്നൂരിലെത്തിയപ്പോൾ ജോഷ്വാ അച്ചൻ തിരുവല്ലായ്ക്ക് പോയതായറിഞ്ഞു. ഞാനവിടെ നിന്നും വണ്ടികയറി സന്ധ്യയോടുകൂടി തിരുവല്ലാ ആശ്രമത്തിൽ ചെന്നു. ആശ്രമങ്ങളിൽ സൂത്താറാ കഴിഞ്ഞാൽ ദൃഢമൗനമാണ്; ആരേയും സ്വീകരിക്കുകയുമില്ല, സംസാരിക്കുകയുമില്ല. ജോഷ്വാ അച്ചനെ കണ്ടപ്പോൾ നാളെ കാണാം എന്ന് ആംഗ്യത്തിലൂടെ അച്ചൻ പറഞ്ഞു. അതനുസരിച്ച് ഞാനവിടെ താമസിച്ചു. പിറ്റേന്നു പ്രഭാതത്തിൽ അച്ചനെക്കണ്ടു. തിരുമേനി തന്നുവിട്ട എഴുത്തുകൊടുത്തു. അദ്ദേഹം അതു വായിച്ചു. വായിച്ചിട്ടെന്നോടൊരു ചോദ്യം "വീട്ടിൽ പറഞ്ഞിട്ടൊക്കെയാണോ വന്നത്?" "അതെ" എന്ന് ഞാൻ മറുപടിയും നൽകി. അന്ന് അവിടെ വേറെ വിദ്യാർത്ഥികളില്ലാത്തതിനാൽ കറ്റാനത്ത് സ്കൂളിൽ പഠിക്കുന്ന അപ്പ്സ്തോലിക് സ്റ്റുഡൻസിനൊടൊപ്പം താമസിക്കാൻ അച്ചൻ എന്നെ അയച്ചു. ജോർജ്ജ് അച്ചന്റെ പട്ടം കൊടയ്ക്കുശേഷം ഞാൻ കറ്റാനത്തേയ്ക്ക്പോയി. അന്ന് അവിടെ സ്കൂളിൽ പഠിച്ചുകൊണ്ടിരുന്നത് ഇപ്പോൾ വൈദികരായിരിക്കുന്ന ഇഗ്നേഷ്യസ്, അംബ്രോസ്, സ്റ്റനിസ്ലാവോസ് തുടങ്ങിയവരൊക്കെയായിരുന്നു. പത്താംക്ലാസ്സ് പാസ്സായി എന്നോടൊത്തുണ്ടായിരുന്നത് സിൽവസ്റ്റർ, സാലസ്, അത്തനാസിയൂസ്, അഗസ്റ്റിൻ തുടങ്ങിയവരായിരുന്നു. അഗസ്റ്റിൻ, മേജർ സെമിനാരിയിൽ പോകാൻ തയ്യാറായിവന്ന് തലേദിവസം തീരുമാനം മാറ്റി ആശ്രമത്തിൽ ചേരാൻ തീരുമാനിച്ച ആളാണ്. അങ്ങനെ ഞങ്ങൾ അഞ്ചുപേരായപ്പോൾ ജോഷ്വാ അച്ചൻ ഞങ്ങളെ തിരുവനന്തപുരത്തേക്കയച്ചു. തിരുവനന്തപുരത്ത് ബഥനിയാശ്രമത്തിലാണ് ഞങ്ങളുടെ പരിശീലനത്തിന്റെ ആദ്യ പാഠങ്ങൾ ഞങ്ങൾ കുറിക്കുന്നത്.

സ്കൂൾ വിദ്യാഭ്യാസകാലത്തെപ്പറ്റി പിതാവിന്റെ സ്മരണകളെന്തൊക്കെയാണ്?

ഞാൻ പഠിച്ചത് മെഴുവേലി എസ്.എൻ.ഡി.പി ഇംഗ്ളീഷ് മീഡിയം ഹൈസ്കൂളിലാണ്. അവരുടെ ഏറ്റവും നല്ല സ്കൂളായിരുന്നു അത്. ക്രിസ്ത്യൻ കുട്ടികളുൾപ്പെടെ വിവിധ ജാതിമതസ്ഥരായ കുട്ടികൾ അവിടെ പഠിച്ചിരുന്നു. അന്നുണ്ടായിരുന്ന അധ്യാപകരെപ്പറ്റിയൊക്കെ എനിക്ക് വളരെ നല്ല ഓർമ്മകളാണുള്ളത്. അതാതു ക്ലാസുകളിൽ എനിക്ക് നല്ല മാർക്കുകളാണ് കിട്ടിക്കൊണ്ടിരുന്നത്. പഠനത്തിൽ

Scanned by CamScanner

മുൻനിരയിലായിരുന്നതിനാൽ അധ്യാപകർക്കൊക്കെ എന്നോട് ഒരു പ്രത്യേക വാൽസല്യമായിരുന്നു. അന്ന് പതിനഞ്ചുവയസ്സ് പൂർത്തിയാകാത്തവർക്ക് പത്താംക്ലാസ് പരീക്ഷയെഴുതാൻ സാധിക്കുമായിരുന്നില്ല. പതിനഞ്ചു വയസ്സു തികയാത്തതിനാൽ ഡോക്ടറുടെ സർട്ടിഫിക്കറ്റോടുകൂടിയാണ് ഞാൻ പത്താം ക്ലാസ് പരീക്ഷയെഴുതിയത്. എന്നെപ്പോലെ കുറെ കുട്ടികൾ അവിടെയുണ്ടായിരുന്നു. കൊച്ചുകുട്ടികളായാണ് ഞങ്ങളെ എല്ലാവരും കരുതിയിരുന്നത്. അതിന്റെ ഒരു പ്രത്യേക പരിഗണനയും ഞങ്ങൾക്ക് കിട്ടിയിട്ടുണ്ട്.

അതുമാത്രമല്ല, എന്റെ പിതാവ് അവിടെയുള്ളവർക്കൊക്കെ സുപരിചിതനായിരുന്നു. എന്റെ സഹോദരങ്ങൾ മിക്കവരും പഠിച്ചതും ആ സ്കൂളിൽത്തന്നെയായിരുന്നു. അവരുടെയൊക്കെ ഒരു സുഹൃദ്വലയം സ്കൂളിലുണ്ടായിരുന്നു. അതിന്റെ പ്രയോജനം എനിക്കും കിട്ടിയിട്ടുണ്ട്. ഈ രീതിയിലൊക്കെ പ്രത്യേകമായൊരു പരിഗണന സ്കൂളിൽ എനിക്ക് ലഭിച്ചിരുന്നു. അക്കാലത്ത് പഠിക്കുക, മുന്നോട്ട് പോവുക എന്നതുമാത്രമായിരുന്നു എന്റെ ചിന്ത. എന്തുകൊണ്ടും തികച്ചും അനുകൂലമായ ഒരു സാഹചര്യമായിരുന്നു സ്കൂളിൽ എനിക്ക് ലഭിച്ചത്.

പള്ളിക്കാര്യങ്ങളിൽ കത്തോലിക്കാ കുട്ടികൾ വളരെ സജീവമായിരുന്നു. കടമുള്ള ദിവസങ്ങളിൽ വി. കുർബാനയ്ക്ക് ശേഷമാണ് ഞങ്ങൾ സ്കൂളിൽ പോയിരുന്നത്. ഇതറിയാമായിരുന്ന ഹിന്ദുമത വിശ്വാസികളായ അധ്യാപകരൊന്നും തന്നെ താമസിച്ചതിന്റെ പേരിൽ ഞങ്ങളെ ശിക്ഷിച്ചിട്ടില്ല. അവർ അത് അംഗീകരിക്കുകയാണ് ചെയ്തത്.

ക്ലാസ് മുറികൾ രസകരമായ പല സംഭവങ്ങൾക്കും വേദിയായിട്ടുണ്ട്. കത്തോലിക്കരായ ഞങ്ങൾ ഇതര ക്രിസ്തീയ വിഭാഗങ്ങളിൽപ്പെട്ട കുട്ടികളുമായി വിശ്വാസ സംബന്ധമായ ചെറിയ ചെറിയ തർക്കങ്ങളിൽ ഏർപ്പെടാറുണ്ടായിരുന്നു. കുട്ടികളായ ഞങ്ങളെ സംബന്ധിച്ചിടത്തോളം അതൊരു വലിയ കാര്യം തന്നെയായിരുന്നു. പത്രോസിന്റെ പരമാധികാരമൊക്കെ ഞങ്ങൾ ചർച്ച ചെയ്തിട്ടുണ്ട്.

കുട്ടിയായിരുന്ന സമയത്ത് അപ്പച്ചനാണോ അമ്മച്ചിയാണോ പിതാവിനെ കൂടുതൽ സ്വാധീനിച്ചിട്ടുള്ളത്?

എന്നെ സംബന്ധിച്ചിടത്തോളം അപ്പച്ചന്റേയും അമ്മച്ചിയുടെയും തലങ്ങൾ വ്യത്യസ്തമാണ്. അപ്പച്ചൻ പലപ്പോഴും പള്ളിക്കാര്യങ്ങൾക്കായി തിരുവനന്തപുരത്തായിരിക്കും. പള്ളിക്കാര്യങ്ങൾക്ക് പോകുന്ന വഴിക്ക് വല്ലപ്പോഴുമായിരുന്നു അപ്പച്ചൻ വീട്ടിൽ വരുന്നത്. കാര്യങ്ങളൊക്കെ ക്രമീകരിച്ചിരുന്നത് അപ്പച്ചനായിരുന്നെങ്കിലും അനുദിന കാര്യങ്ങൾ ശ്രദ്ധിച്ചിരുന്നത് അമ്മച്ചിയായിരുന്നു. ഞങ്ങളുടെ കാര്യങ്ങളും കൃഷിക്കാര്യങ്ങളുമൊക്കെ നോക്കിനടത്തിയിരുന്നത് അമ്മച്ചി

OTE 6 PRO

Scanned by CamScanner

യായിരുന്നു. അതുകൊണ്ടുതന്നെ കൂടുതലിടപെടാൻ കഴിഞ്ഞിട്ടുള്ളതും അമ്മച്ചിയോടായിരുന്നു. അപ്പച്ചനോട് ഉണ്ടായിരുന്നത് ആദരവോടുകൂടിയ ബന്ധമായിരുന്നു. എന്നാൽ അമ്മച്ചിയോട് അടുപ്പവും സ്നേഹവും കലർന്ന ഒരു ഭാവമായിരുന്നു ഉണ്ടായിരുന്നത്. അമ്മച്ചിയുടെ ജീവിത ദർശനങ്ങളിൽ നിന്നായിരുന്നു പല ജീവിത മൂല്യങ്ങളും ഞങ്ങൾ സ്വായത്തമാക്കിയിരുന്നത്. വലിയ വിദ്യാഭ്യാസമൊന്നുമില്ലാത്ത ഒരു സാധാരണ സ്ത്രീയായിരുന്നെങ്കിലും അമ്മച്ചി ഒരു വലിയ വീട്ടമ്മയായിരുന്നു. വീട്ടിൽ വരുന്ന എല്ലാവർക്കും അമ്മ എന്നൊരു ചിന്തയും ബന്ധവും അമ്മച്ചിയെപ്പറ്റി ഉണ്ടായിരുന്നു. വീട്ടിൽവരുന്ന എല്ലാവർക്കും ഒന്നിച്ചായിരുന്നു ആഹാരം വിളമ്പിയിരുന്നത്. അമ്മച്ചിയിൽ നിന്നും ഞങ്ങൾ പഠിച്ച ഒരു വലിയ ഗുണമാണ് സമത്വം. അമ്മച്ചിയുടെ മക്കളെന്നോ മറ്റുള്ളവരുടെ മക്കളെന്നോ ഉള്ള വിവേചനം അമ്മച്ചി ഒരിക്കലും കാട്ടിയിട്ടില്ല. പൊതുവെ പ്രായോഗിക ജീവിതത്തിൽ അമ്മച്ചിയാണ് എന്നെ കൂടുതൽ സ്വാധീനിച്ചിട്ടുള്ളത്. ഞാൻ ഇപ്പോൾ മനഃശാസ്ത്രം പഠിച്ചിട്ട് തിരിഞ്ഞു നോക്കുമ്പോൾ ഇത്രയും ആഴമായ മനഃശാസ്ത്രം പ്രയോഗിക്കുന്ന അമ്മമാരുടെ പ്രായോഗിക ബുദ്ധി എത്ര വലുതാണെന്നു മനസ്സിലാകുന്നു. അമ്മച്ചിയുടെ തിരുത്തൽശൈലിയും പുതിയ പാഠങ്ങൾ പഠിപ്പിക്കുന്ന രീതികളും ഒക്കെ എന്നെ വളരെ ആകർഷിച്ചിട്ടുണ്ട്.

സ്വന്തഭവനത്തിൽ നിന്ന് ഭൂരിഭാഗം പേരും ദൈവവിളി സ്വീകരിച്ച്പോയപ്പോൾ അപ്പച്ചന്റേയും അമ്മച്ചിയുടെയും പ്രതികരണം എന്തായിരുന്നു?

ഇക്കാര്യത്തിൽ അപ്പച്ചനും അമ്മച്ചിയും വളരെ ഉദാരമതികൾ ആയിരുന്നു. തീരുമാനമെടുക്കാൻ ഞങ്ങൾക്ക് പരിപൂർണമായ സ്വാതന്ത്ര്യം ഉണ്ടായിരുന്നു. ദൈവഹിതം എന്തായാലും അതു നടക്കട്ടെ എന്നായിരുന്നു അപ്പച്ചന്റെ അഭിപ്രായം. എന്റെ മൂന്നാമത്തെ സഹോദരനെ സെമിനാരിയിൽ ചേരാനുള്ള ആഗ്രഹത്തിൽനിന്ന് പിന്തിരിപ്പിക്കാൻ അപ്പച്ചൻ അല്പം പരിശ്രമിക്കുകയുണ്ടായി. എന്റെ കാര്യത്തിൽ അപ്പച്ചനും അമ്മച്ചിയും യാതൊരെതിരും പറഞ്ഞില്ല. സിസ്റ്റേഴ്സിന്റെ കാര്യത്തിൽ ഫെലീഷ്യയെ അൽപ്പം പിന്തിരിപ്പിക്കാൻ അമ്മച്ചി ശ്രമിച്ചിരുന്നു. കാരണം മൂത്ത സഹോദരിമാർ മൂന്നുപേരും അപ്പോഴേക്കും മഠത്തിൽ ചേർന്നു കഴിഞ്ഞിരുന്നു. അതിനാൽ ഫെലീഷ്യയെ അൽപ്പം താമസിപ്പിച്ചു. പ്രീഡിഗ്രി പഠിക്കാൻ വേണ്ടി മാർ ഈവാനിയോസ് കോളേജിൽ ചേർത്തു. അവിടെ നിന്നാണ് ഫെലീഷ്യ മഠത്തിൽ ചേരുന്നത്.

ആശ്രമ ജീവിതത്തിൽ പിതാവിന് ഏതെങ്കിലും തരത്തിലുള്ള ബുദ്ധിമുട്ടുകൾ നേരിടേണ്ടിവന്നിട്ടുണ്ടോ?

ആശ്രമജീവിതമെന്നല്ല, ജീവിതത്തിലൊരിക്കലും യാതൊരുവിധ

ബുദ്ധിമുട്ടുകളും എനിക്കുണ്ടായിട്ടില്ല. ഒരു പ്രതിസന്ധി എനിക്ക് ഉണ്ടായിട്ടില്ല. പക്ഷെ എന്റെ വ്യക്തിപരമായ അഭിപ്രായം മനുഷ്യജീവിതത്തിൽ പ്രതിസന്ധികൾക്ക് സ്ഥാനം ഉണ്ടെന്നാണ്. ആശ്രമത്തിൽ യാതൊരു മോഹങ്ങളും എനിക്കില്ലായിരുന്നു. അവിടെ ജീവിക്കണമെന്നല്ലാതെ മറ്റുകാര്യങ്ങളെപ്പറ്റി എനിക്ക് ചിന്തയില്ലായിരുന്നു. അതുകൊണ്ടുതന്നെ എനിക്ക് യാതൊരു ബുദ്ധിമുട്ടുകളും ഇല്ലായിരുന്നു. മറ്റൊന്ന്, ആശ്രമത്തിലായിരുന്ന സമയത്ത് ഞാൻ ഒരിക്കലും എന്റെ ദൈവവിളിയെപ്പറ്റി സംശയിച്ചിരുന്നില്ല. അതുകൊണ്ടുതന്നെ ആ രീതിയിലുള്ള ഒരു ഭയം ആരോടും എനിക്കില്ലായിരുന്നു.

അങ്ങയുടെ ഈ ചിന്ത വെളിവാക്കുന്നത് ഒരു അസാധാരണ പക്വതയാണ്. എങ്ങനെയാണ് ഇത്തരത്തിലൊരു മനോഭാവം അങ്ങ് വളർത്തിയെടുത്തത്?

ഇത് പ്രധാനമായും നമ്മുടെ ചിത്തവൃത്തിയെയാണ് ആശ്രയിച്ചിരിക്കുന്നത്. ജീവിതലക്ഷ്യം വിട്ട് മറ്റൊന്നും നേടാനല്ല ഇവിടെ വന്നിരിക്കുന്നതെന്ന ചിന്ത എന്നിൽ ശക്തമായിരുന്നു. ദൈവമാണ് നമ്മുടെ മുഴുവൻ ജീവിതത്തെയും നിയന്ത്രിക്കുന്നതെന്ന ആശയം എന്നിൽ പ്രബലമായിരുന്നു.

ആരോ ഒരിക്കൽ എന്നോടു ചോദിച്ചിട്ടുണ്ട്, ജീവിതത്തിൽ ഏതു സംഭവമാണ് കൂടുതൽ ശ്രദ്ധിക്കപ്പെട്ടത് എന്ന്. എന്നെ സംബന്ധിച്ചിടത്തോളം അങ്ങനെയൊന്നില്ല. ചെറുതോ വലുതോ ആയ ഏതു സംഭവവും എനിക്കൊരുപോലെയാണ് അനുഭവപ്പെട്ടിരുന്നത്. അതിന്റെ അടിസ്ഥാനം എനിക്ക് തോന്നുന്നു ദൈവമാണ് നമ്മുടെ ചരിത്രനിയന്താവ് എന്ന ചിന്ത എന്റെ മനസ്സിൽ രൂഢമൂലമായിരുന്നതിനാലാകണം. നമ്മുടെ ഭാഗധേയം നിശ്ചയിച്ചിരിക്കുന്നത്. ദൈവം തീരുമാനിച്ചിരിക്കുന്ന ലക്ഷ്യത്തിലേക്ക് നമ്മെ നയിച്ചുകൊണ്ടിരിക്കുന്നു. അതിൽ ഏതാണ് വലുത് ഏതാണ് ചെറുത് എന്നല്ല, ഓരോ സംഭവങ്ങളും ഓരോ പടി പോലെയാണ്. എവിടെവെച്ചും എന്തും സംഭവിക്കാം. അതുകൊണ്ടുതന്നെ ഇതിൽ ഒരു അസാധാരണത്വവും കാണേണ്ടതില്ല.

ഒരു സംഭവത്തെയും പ്രത്യേകം വേർതിരിച്ച് കാണാനൊക്കില്ല. ഓരോ സംഭവവും എനിക്ക് വളരെ പ്രധാനമാണ്. ഓരോ പടിയും എനിക്ക് പ്രധാനമാണ്, പ്രസക്തമാണ്, സാധാരണമാണ്, പൊതുധാരയിൽപെട്ടതാണ്. ഇതാണ് എന്റെ ഒരു ചിത്തവൃത്തിയും സമീപനവും.

പിതാവിന്റെ പരിശീലന കാലത്ത് അതായത് ദൈവശാസ്ത്ര പഠനം പൂർത്തിയാക്കുന്നതുവരെയുള്ള കാലയളവിൽ അങ്ങയിൽ വ്യക്തമായ സ്വാധീനം ചെലുത്തിയ വ്യക്തികളാരെങ്കിലുമുണ്ടോ?

എല്ലാവരും തന്നെ എന്നെ ശക്തിപ്പെടുത്തിയെന്നാണ് എനിക്കു

REDMI NOTE 6 PRO
MI DUAL CAMERA

Scanned by CamScanner

തോന്നുന്നത്. ഒരാൾ പ്രത്യേകിച്ച് സ്വാധീനം ചെലുത്തി എന്ന് പറയാൻ പറ്റില്ല. പക്ഷെ ഓരോരുത്തരുടെയും സ്വാധീനം വ്യത്യസ്തമാണ്. ഉദാഹരണമായി പൂനയിൽ എന്റെ ആദ്ധ്യാത്മികപിതാവ് ആയിരുന്ന ഒരു ഫാദർ സൊൻറ്റാഗ് ഉണ്ടായിരുന്നു. വളരെ പ്രസിദ്ധനായ ഒരു ജസ്യൂട്ട് വൈദികൻ. അദ്ദേഹത്തെ ആദ്ധ്യാത്മികപിതാവ് ആയി കിട്ടുകയെന്നതുതന്നെ വളരെ ബുദ്ധിമുട്ടായിരുന്നു. ഞങ്ങളൊരിക്കൽ അദ്ദേഹത്തെ കാണാൻ കോളേജിൽ ചെന്നപ്പോൾ ഒരു പാവപ്പെട്ട മനുഷ്യൻ, സന്ന്യാസസഹോദരനാണെന്നു തോന്നും, ഒരു കുത്ത് എഴുത്തുമായി ഇങ്ങനെ നടക്കുകയാണ്. അഡ്രസ്സ് നോക്കി കത്തുകൾ ഓരോ ലെറ്റർ ബോക്സിലും ഇടുകയാണ്. ഞങ്ങൾ വിചാരിച്ചു ഇതേതോ ബ്രദറാണ്, ഈ ജോലി കൊടുത്തതാണ് എന്ന്. കുറെ സമയം കഴിഞ്ഞ് ഞങ്ങൾ ഫാദർ സൊൻറ്റാഗിന്റെ മുറിയുടെ മുന്നിൽ ക്യൂ നിൽക്കുകയാണ്. അപ്പോഴാണ് മനസ്സിലായത് ഈ എഴുത്തുമായി നടന്ന ആൾതന്നെയാണ് ഫാദർ സൊൻറ്റാഗെന്ന്. ഇത് വാസ്തവത്തിൽ വലിയ ഒരു പ്രചോദനം ആയിരുന്നു. അദ്ദേഹത്തിന്റെ ആകൃത്യനിഷ്ഠ, സമർപ്പണം, വിനയം ഇതൊക്കെ എന്നെ വളരെയധികം സ്വാധീനിക്കുകയുണ്ടായി. അതുപോലെ പൂനെ സെമിനാരിയിലെ അദ്ധ്യാപകർ. എന്നെ പഠനത്തിന് സഹായിച്ച ഫാ. സ്മിത്ത്. അദ്ദേഹം വളരെ മിടുക്കനായ ഒരു അധ്യാപകനായിരുന്നു. ഇവരുടെയൊക്കെ രീതികളും വഴികളും ഒക്കെ എന്നെ സ്വാധീനിച്ചിട്ടുണ്ട്. അതുപോലെ മറ്റുപല വൈദികരും എന്നെ ആഴത്തിൽ സ്വാധീനിച്ചിട്ടുണ്ട്.

ഇവരുടെയൊക്കെ രീതികൾ ഞങ്ങളറിയാതെതന്നെ ഞങ്ങളെ സ്വാധീനിച്ചിട്ടുണ്ട്.

അതുപോലെ ധാരാളം പാവപ്പെട്ട മനുഷ്യർ നമ്മളറിയാതെതന്നെ ഒരുപാട് പാഠങ്ങൾ നമ്മെ പഠിപ്പിച്ചിട്ടുണ്ട്. ഇതൊക്കെ ജീവിതത്തിന്റെ ഒരു ഭാഗമാണ്.

പൂനാ സെമിനാരിയിൽ വച്ച് പല രൂപതകളിൽ നിന്നും പല സന്ന്യാസസമൂഹങ്ങളിൽ നിന്നും ഉള്ള ആളുകളുമായി ഇടപഴകാൻ പിതാവിനവസരം ലഭിച്ചിട്ടുണ്ടല്ലോ. അത് താൻ തെരഞ്ഞെടുത്ത സന്ന്യാസവഴിയെക്കുറിച്ച് പിതാവിനെന്തെങ്കിലും സംശയവുമുണ്ടാക്കിയിട്ടുണ്ടോ?

ഞങ്ങൾ പൂനായിൽ ഒൻപതുപേരാണ് ഉണ്ടായിരുന്നത്. ഞങ്ങൾ ഒന്നിച്ച് ഒരു ക്വാർട്ടേഴ്സിലായിരുന്നു താമസിച്ചിരുന്നത്, പൂനാസെമിനാരിയിലായിരുന്നില്ല. ക്ലാസിനുമാത്രമേ സെമിനാരിയിൽ പോയിരുന്നുള്ളൂ. അതുകൊണ്ടുതന്നെ ആ വ്യക്തിത്വം കാത്തു സൂക്ഷിക്കാനും കഴിഞ്ഞിരുന്നു. അതുപോലെ മലങ്കര ആരാധനക്രമവും മറ്റും നമ്മുടെ രക്തത്തിലലിഞ്ഞു ചേർന്നിരിക്കുന്നതിനാൽ മറ്റൊന്നിനെപ്പറ്റിയും നമുക്ക് ചിന്തിക്കാനായില്ല.

MI NOTE 6 PRO
UAL CAMERA

Scanned by CamScanner

ദീർഘമായ ഒരു പഠന കാലയളവിനുശേഷം വൈദികനായപ്പോൾ എന്തായിരുന്നു അങ്ങയുടെ അനുഭവം?

എല്ലാറ്റിന്റെയും ഒരു സ്വാഭാവിക പരിസമാപ്തി ആയാണ് എനിക്ക് തോന്നിയത്. ആശ്രമ ജീവിതത്തിൽ 7 വർഷത്തിലൊരിക്കൽ മാത്രമേ വീട്ടിൽ പോകാൻ അനുവാദം കിട്ടിയിരുന്നുള്ളൂ. പട്ടംകൊടയ്ക്ക് വീട്ടിൽ ഒരു കാർഡയച്ചു. ഒക്ടോബറിൽ പട്ടം കൊട കഴിഞ്ഞ് മൂന്നു മാസം കഴിഞ്ഞാണ് നാട്ടിൽ പുത്തൻ കുർബ്ബാന ചൊല്ലിയത്.

വൈദികനായ ശേഷമുള്ള അങ്ങയുടെ മിഷൻ അനുഭവങ്ങളെക്കുറിച്ച്?

വൈദികനായി പൂനായിൽ നിന്നുമടങ്ങി വന്നയുടൻ കിഴക്കേത്തെരുവിൽ ഹാശാ ശുശ്രൂഷ നടത്താനായിരുന്നു ആദ്യ നിയോഗം. അവിടെനിന്നും നടന്ന് വടകോട് പോയി അവിടെയും ശുശ്രൂഷ നടത്തി. നെടുമങ്ങാട് മിഷനിൽ ആശ്രമവൈദികരോടൊപ്പമായിരുന്നു അടുത്ത ശുശ്രൂഷകൾ. മുണ്ടേല, വെള്ളൂർക്കോണം, കരിപ്പൂർ, ആര്യനാട്, തുടങ്ങിയ സ്ഥലങ്ങളിലൊക്കെ ജോലി ചെയ്തിട്ടുണ്ട്. നെടുമങ്ങാടുനിന്ന് നടന്നാണ് ഈ സ്ഥലങ്ങളിലൊക്കെ പോയിരുന്നത്. അതിനുശേഷം അരുവിയോട് പള്ളിയുടെ ചാർജ്ജ് എനിക്കുതന്നു. അതിനുശേഷം 6 മാസം കഴിഞ്ഞാണ് ഞാൻ റോമിനു പോകുന്നത്.

റോമിലെ പിതാവിന്റെ പഠനകാലം എങ്ങനെയായിരുന്നു?

കാനൻലോ പഠിക്കുന്നതിന് വേണ്ടിയാണ് എന്നെ ഇവിടെ നിന്നും റോമിനു വിട്ടത്. ഞാനും ഞായല്ലൂരച്ചനും കൂടിയാണ് പോയത്. ഇവിടെ നിന്നും ബോംബെവരെ ട്രെയിനിനാണ് ഞങ്ങൾ പോയത്. അതിനു ശേഷം നേപ്പിൾസിലേയ്ക്ക് 15 ദിവസത്തെ കപ്പൽയാത്ര. കപ്പൽയാത്ര വളരെ രസകരമായിരുന്നു. ആദ്യത്തെ അഞ്ചുദിവസം യാതൊന്നും കഴിക്കാനാവാതെ 'കടൽചുരുക്കി'ന്റെ സുഖമില്ലാത്ത അവസ്ഥയിലായിരുന്നു ഞങ്ങൾ. നേപ്പിൾസിൽനിന്ന് വീണ്ടും ട്രെയിനിൽ റോമിലേക്ക്. പഠനമൊക്കെ നന്നായി നടത്തിക്കൊണ്ടിരിക്കുന്ന സമയത്താണ് രണ്ടാം വത്തിക്കാൻ കൗൺസിൽ നടക്കുന്നത്. 1961 മുതൽ 1965 വരെ നടന്ന ഈ കൗൺസിലിൽ ഞങ്ങൾ പരിപൂർണ്ണമായി ഉൾപ്പെട്ടിരുന്നു. 1965 ഡിസംബർ 8-ാം തീയതി കൗൺസിൽ തീർന്നു. ഞാൻ 13-ാം തീയതി തിരിച്ചുപോന്നു. ആ സമയത്ത് കൗൺസിൽ വിവാദങ്ങളെക്കുറിച്ച് ഞങ്ങൾ സംസാരിക്കാറുണ്ടായിരുന്നു. പക്ഷെ കൂടുതലൊന്നും അന്ന് ചെയ്യാനില്ല. കാരണം ഇതൊരു ചർച്ചയാണല്ലോ. പ്രമാണരേഖകളൊ ക്കെ വരുന്നത് പിന്നീടാണല്ലോ. എന്നാൽ, സഭയിൽ വലിയൊരു മാററത്തിന്റെ അലകളടിക്കുന്നത് അന്നേ തിരിച്ചറിഞ്ഞിരുന്നു ഞങ്ങൾ.

REDMI NOTE 6 PRO
MI DUAL CAMERA

Scanned by CamScanner

റോമിൽ നിന്നും തിരിച്ചെത്തിയ അങ്ങയെ കാത്തിരുന്നത് വടവാതൂർ സെന്റ് തോമസ് അപ്പസ്തോലിക് സെമിനാരിയിലെ അധ്യാപകനാകാനുള്ള നിയോഗമായിരുന്നല്ലോ.അതിനെപ്പററി...?

വടവാതൂർ സെമിനാരിയിൽ ഞാൻ പഠിപ്പിച്ചത് കാനൻ ലോയല്ല, തിയോളജിയാണ്. കാരണം കാനൻലോ പഠിപ്പിക്കാൻ അവിടെ മററ് അധ്യാപകരുണ്ടായിരുന്നു. ഫിലോസഫി പഠിപ്പിക്കാനാണ് എന്നോട്ട് പറഞ്ഞത്. പക്ഷെ തിയോളജിയാണ് ഞാൻ തെരഞ്ഞെടുത്തത്. തിയോളജിയിലെ മൂന്നു വിഷയങ്ങൾ ഞാൻ പഠിപ്പിച്ചു. യൂക്കറിസ്ററും, ക്രിസ്റേറാളജിയുമൊക്കെയായിരുന്നു മുഖ്യവിഷയങ്ങൾ. ഞാനാണ് അച്ചടിച്ച പഠനക്കുറിപ്പുകൾ നൽകി പഠിപ്പിക്കുന്ന രീതി അവിടെ ശക്തമാക്കിയത്. അന്നുവരെ അത്തരമൊരു രീതി നിലവിലില്ലായിരുന്നു. മൂന്നു വർഷത്തോളം ഞാൻ അവിടെ ഈ വിഷയങ്ങൾ പഠിപ്പിച്ചു. നാലാം വർഷം എന്നോടു പറഞ്ഞു മോറൽസ് പഠിപ്പിക്കുവാൻ. അതിനു വേണ്ടിയുള്ള ഒരു തയ്യാറെടുപ്പായാണ് രണ്ടു വർഷം ഞാൻ അമേരിക്കയിൽ സൈക്കോളജി പഠിച്ചത്. അതിനുശേഷം തിരികെവന്ന് വടവാതൂരും ആലുവയിലും പഠിപ്പിച്ചു. ആലുവായിലും ക്രിസ്റേറാളജിയും യൂക്കരിസ്ററും തന്നെയാണ് പഠിപ്പിച്ചത്. ഈ സമയത്താണ് ഞാൻ ബഥനി സന്യാസ സമൂഹത്തിൻെറ സുപ്പീരിയർ ജനറലാകുന്നത്.

പ്രസിദ്ധമായ ആലുവ പൊന്തിഫിക്കൽ സെമിനാരിയിലും വടവാതൂർ അപ്പസ്തോലിക് സെമിനാരിയിലും അധ്യാപകനാകാൻ ഭാഗ്യം സിദ്ധിച്ചയാളാണല്ലോ അങ്ങ്. ഗുരുശിഷ്യ ബന്ധങ്ങളെക്കുറിച്ച് എന്തൊക്കെയാണ് അങ്ങയുടെ അനുഭവങ്ങൾ?

ഞാനൊരു രൂപതയിലും പെട്ട ആളല്ലാതിരുന്നതിനാൽ എല്ലാവർക്കും സ്വീകാര്യനായിരുന്നു. അതുകൊണ്ടുതന്നെ കുട്ടികൾക്ക് എന്നോട് വളരെ സ്വാതന്ത്ര്യവുമുണ്ടായിരുന്നു. പ്രത്യേകിച്ചും ലിററർജി സംബന്ധിച്ച തർക്കങ്ങൾ നിലനിന്നിരുന്ന സമയത്ത് രണ്ടുകൂട്ടർക്കും എൻെറയടുത്ത് ഒരു പ്രത്യേക താൽപര്യമുണ്ടായിരുന്നു. പലരുമായും വളരെ അടുത്തിടപഴകാനും അന്നും പിന്നീടും അവരുടെ മുന്നോട്ടുള്ള ജീവിതത്തിൽ സഹായിക്കാനും കഴിഞ്ഞിട്ടുണ്ട്. തിയോളജിയാണ് ഞാൻ പഠിപ്പിച്ചിരുന്നതെങ്കിലും ഫിലോസഫിയിൽ നിന്നു പോലും വിദ്യാർത്ഥികൾ എന്റെയടുത്ത് വരുമായിരുന്നു. ഞാൻ ഒരു ഗ്രൂപ്പിലുംപെട്ടവനായിരുന്നില്ല എന്നതിനാൽതന്നെ അതിൻേറതായ ഒരു അംഗീകാരവും ബഹുമാനവും നൽകാൻ എന്റെ സഹപ്രവർത്തകർ ശ്രദ്ധിച്ചിരുന്നു. എന്റെ ക്ലാസ്സുകളും അവർക്ക് പൊതുവേ ഇഷ്ടമായിരുന്നു.

Scanned by CamScanner

അങ്ങ് ബഥനി സന്ന്യസ സമൂഹത്തിന്റെ സുപ്പീരിയർ ജനറലായി വന്ന കാലഘട്ടം ബഥനി സന്ന്യാസ സമൂഹത്തെ സംബന്ധിച്ചിടത്തോളം വളരെ പ്രധാനപ്പെട്ട ഒരു കാലഘട്ടമായി കണക്കാക്കപ്പെടുന്നുണ്ട്. ഇതിനെപ്പററി അങ്ങയുടെ അഭിപ്രായമെന്താണ്?

ഒരുപാടുകാര്യങ്ങൾ സംഘടിപ്പിക്കാൻ സാധിച്ചു. എല്ലാകാര്യങ്ങളും നിജപ്പെടുത്തി പ്രവർത്തിക്കാനും സാധിച്ചു. മൗണ്ട്ബഥനി, ഗിരിദീപം തുടങ്ങിയ സ്കൂളുകളെല്ലാം അന്ന് ആരംഭിച്ചവയാണ്. അംഗങ്ങളുടെ കഴിവുകൾ മനസ്സിലാക്കി അവരുടെ വളർച്ച പ്രോത്സാഹിപ്പിച്ചു. എല്ലാവരേയും എവിടെയെങ്കിലും നിയോഗിക്കുന്നതിനും സാധിച്ചു. ഇതിനോട് പൊതുവേ നല്ല പ്രതികരണമായിരുന്നു. അവർക്കറിയാമായിരുന്നു എല്ലാം അവരുടെ നന്മയ്ക്കാണെന്ന്. നേതൃത്വം പൊതുവേ അവർ അംഗീകരിച്ചിരുന്നു. അതുപോലെതന്നെ സഭയുടെ തനിമ കാത്തുസൂക്ഷിക്കുന്നതിനുള്ള പ്രവർത്തനങ്ങൾ വളരെയധികം തിരുമേനിമാരുമായി സഹകരിച്ചു ചെയ്യാൻ കഴിഞ്ഞിട്ടുണ്ട്. അതുപോലെ അക്കാലത്ത് വിവിധ സമൂഹങ്ങളുടെ നിയമാവലി രൂപീകരിക്കുന്നതിൽ ഞാൻ സഹായിച്ചിട്ടുണ്ട്. ബഥനി ആശ്രമം, ബഥനി സിസ്റ്റേഴ്സ്, ആരാധനാ മഠം, തിരുഹൃദയസമൂഹം തുടങ്ങിയ സന്ന്യസ്ത സമൂഹങ്ങളൊക്കെ എന്റെ സഹായം തേടിയിട്ടുണ്ട്. സുപ്പീരിയർ ജനറലായിരിക്കുന്ന സമയത്താണ് ബിഷപ്പായി അഭിഷിക്തനാകുന്നത്.

ബത്തേരി രൂപതയെ ഒന്നുമില്ലായ്കയിൽ നിന്ന് ഇന്നു കാണുന്ന പുരോഗതിയിലേക്ക് കൈപിടിച്ചുയർത്തിയതിൽ അങ്ങേയ്ക്ക് നിർണ്ണായകമായ ഒരു സ്ഥാനമുണ്ട്. മെത്രാനായി അഭിഷിക്തനായ ഉടൻ യാതൊരു മുൻപരിചയവുമില്ലാത്ത ഈ സ്ഥലത്തേക്ക് കടന്നു ചെന്ന് ഈ വിജയം അങ്ങ് കൈവരിച്ചതെങ്ങനെയാണ്?

ബത്തേരി രൂപതയെ സംബന്ധിച്ചിടത്തോളം ഒരുപാടു കാര്യങ്ങൾ നടത്താൻ കഴിഞ്ഞു എന്നുള്ളത് ശരിയാണ്. പ്രത്യേകമായ പ്രതീക്ഷകളെക്കാളുപരിയായി ഓരോ കാര്യവും ചിട്ടയോടുകൂടിയും ശാസ്ത്രീയമായും ചെയ്യണമെന്ന് എനിക്ക് നിർബന്ധമുണ്ടായിരുന്നു. അതിന് എന്നെ സഹായിച്ച നിരവധി ഘടകങ്ങൾ ഉണ്ട്. ചെറിയ സമൂഹമായിരുന്നിട്ടും യോഗ്യതയുള്ളവർ കുറവായിരുന്നിട്ടും അവരെക്കൊണ്ടു തന്നെ കാര്യങ്ങൾ ചെയ്യിക്കുന്നതിനാണ് ഞാൻ ശ്രദ്ധിച്ചത്. അതായിരുന്നു അവിടുത്തെ ഏറ്റവും വലിയ വിജയം. യാതൊരു പരിശീലനവും മുൻ പരിചയവും ഇല്ലാത്തവരായിരുന്നു അവിടെ ഓഫീസ് കാര്യങ്ങൾ കൈകാര്യം ചെയ്തിരുന്നത്. അവരെ ഞാൻ തന്നെ പരിശീലനം നൽകി ഓരോ ഡിപ്പാർട്ട്മെന്റുകളേൽപ്പിച്ച് വളരെ ഭംഗിയായി കാര്യങ്ങൾ ചെയ്യാൻ കഴിവുള്ളവരാക്കിത്തീർത്തു. അതുപോലെ തന്നെ ഞാൻ നടപ്പിലാക്കിയ സംവിധാനങ്ങൾ വളരെ ലളിതമായിരുന്നു. ആശയങ്ങൾ

Scanned by CamScanner

അംഗീകരിക്കാതിരിക്കാൻ വയ്യാതായി. അജപാലനധർമ്മം, വികസനപ്രക്രിയകൾ ഇതൊക്കെ വളരെ പ്രധാനപ്പെട്ട വിഷയങ്ങളാണ്; മറ്റു രൂപതകൾക്ക് ലഭിക്കാത്ത അനുഗുണ സാഹചര്യങ്ങളും ഉണ്ടായിരുന്നു. വികസനത്തിന് ഉതകാത്ത അജപാലനം അപ്രസക്തമാണെന്നുള്ള എന്റെ ആശയം ഞാൻ ശക്തമായി അവതരിപ്പിച്ചിരുന്നു. ആളുകളുടെ വികസനത്തിൽ ഉൾച്ചേരാതെ ഒരു യഥാർത്ഥ പുരോഹിതനായിരിക്കാൻ സാധിക്കില്ല. ചുരുക്കിപ്പറഞ്ഞാൽ ആശയങ്ങളും പ്രായോഗികതയും വളരെ പ്രധാനപ്പെട്ടതാണ്.

ബത്തേരിയിൽ അങ്ങ് ആവിഷ്കരിച്ച പുതിയ രീതികളൊക്കെ എങ്ങനെയാണ് സ്വീകരിക്കപ്പെട്ടത്?

ബത്തേരി അരമനയ്ക്ക് ധർമ്മപീഠമെന്നും സെമിനാരിക്ക് ഗുരുകുലമെന്നുമൊക്കെ നാമകരണം ചെയ്തത്, നമ്മുടെ തനിമയും പ്രവർത്തനങ്ങളുമൊക്കെ നമ്മുടെ സംസ്കാരത്തിലധിഷ്ഠിതമാണ് എന്നുള്ള ബോധത്തോടുകൂടിയാണ്. നമ്മുടെ ദേശീയ സംസ്കാരമാണ് ഇതൊക്കെ പ്രതിഫലിപ്പിക്കുന്നത്. ഈയൊരു സംസ്കാരത്തിൽ നിന്നും വിഭിന്നമായിട്ട് നമുക്ക് മുന്നേറുവാൻ സാധ്യമല്ല. ഇതിൽ നിന്നും ഒരു പടികൂടി ഉയർന്നതാണ് നമ്മുടെ മതസംസ്കാരം. സംസ്കാരവും മതവും കണക്കിലെടുത്ത് പോകുമ്പോൾ ഇതാണ് ഏറ്റവും അഭികാമ്യമായ വഴി. നമ്മുടെ സെമിനാരികളിലെല്ലാം ഗുരുകുല സമ്പ്രദായമാണ് നിലനിൽക്കുന്നത്. അപ്പോൾ ഗുരുകുലം എന്നതിനേക്കാൾ നല്ല പേര് സെമിനാരിക്കില്ല. ബിഷപ്പ്സ് ഹൗസ് എന്നു പറയുമ്പോൾ അത് ധർമ്മപീഠമാണ്. ധർമ്മവ്യാപനമാണ് അവിടെ നടക്കേണ്ടത്. ധർമ്മ സംരക്ഷണത്തിനും വ്യാപനത്തിനും വേണ്ടിയാണ് സഭ. ഈ മാറ്റങ്ങളെയൊക്കെ ആളുകൾ വളരെ താൽപ്പര്യത്തോടെയാണ് സ്വീകരിച്ചത്.

ബത്തേരിയിലെ പ്രവർത്തനങ്ങൾക്ക് ഏതെങ്കിലും തരത്തിലുള്ള ബുദ്ധിമുട്ടുകൾ?

ബുദ്ധിമുട്ടുകൾ അങ്ങനെ പ്രത്യേകമായിട്ടൊന്നും ഉണ്ടായിട്ടില്ല; അങ്ങനെതോന്നിയിട്ടില്ല, അതിനു കാരണവുമുണ്ട്. ഉദാഹരണമായി, കഴിവുള്ള ആളുകളുടെ അഭാവത്തിൽ ആവശ്യമായ പരിശീലനം നൽകി അവരെ കഴിവുറ്റവരാക്കിത്തീർക്കുക എന്നതാണ് ആവശ്യം. അത്രയും സമയം നമുക്ക് കാത്തിരുന്നേ പറ്റൂ. അതുപോലെ സാമ്പത്തിക ബുദ്ധിമുട്ടുകളുടെ നടുവിൽ അവ തരണം ചെയ്യാനുള്ള വഴി കണ്ടുപിടിക്കുക എന്നതാണ് ആവശ്യം. നിഷ്ക്രിയരാക്കിയിരിക്കാതെ ക്രിയാത്മകമായി പ്രവർത്തിക്കുകയാണ് ഇവിടെയെല്ലാം അനുവർത്തിക്കേണ്ട നയം.

Scanned by CamScanner

പിതാവിന്റെ ഈ പ്രവർത്തനങ്ങളിലെല്ലാം കൃത്യമായ ഒരു ആസൂത്രണം കാണാൻ കഴിഞ്ഞിട്ടുണ്ട്. എങ്ങനെയാണിത് സാധിച്ചത്?

അതിന്റെ കാരണം മുഖ്യമായും ഒരേ ഒരു ലക്ഷ്യം ആണ് നമുക്കുണ്ടായിരുന്നത് എന്നതാണ്. നമ്മുടെ ജീവിത ദർശനം വളരെ അടിസ്ഥാനപരമാണ്. അവിടെ നിന്നാണ് ഇതെല്ലാം പുറപ്പെടുന്നത്. അവിടെയൊരു പതർച്ചയുടെ സാഹചര്യം അനുകൂലമല്ല.

ചെറിയൊരു ജനസമൂഹത്തിന്റെ അധ്യക്ഷനായാണ് അങ്ങ് ബത്തേരിയിലേക്ക് പോയത്. എന്നാൽ അവിടെയുള്ള ജനസമൂഹത്തിന്റെ മുഴുവൻ മനം കവരാൻ അങ്ങേയ്ക്ക് സാധിച്ചിട്ടുണ്ട്. ഇതിന് അങ്ങയെ സഹായിച്ചതെന്താണ്?

അതിന്റെ ശരിയായ കാരണം നമ്മൾ അവർക്ക് വേണ്ടിയായിരുന്നു എന്നതാണ്. അവിടെയുള്ള മുഴുവൻ ജനസമൂഹത്തിനും വേണ്ടിയായിരുന്നു നമ്മുടെ ജീവിതവും പ്രവർത്തനങ്ങളുമെല്ലാം. പ്രത്യേകിച്ച് അവരെ ഉൾക്കൊണ്ടുകൊണ്ടുള്ള ഒരു പ്രവർത്തനപരിപാടിയാണ് നാം ആവിഷ്കരിച്ചത്. ഉദാഹരണമായി ശ്രേയസ്സ് സ്ഥാപിച്ച് സകല സാമൂഹ്യ പ്രവർത്തനങ്ങളും അതിനോട് ഏകീകൃതമാക്കി. ഒരേ ദർശനത്തോടെ എല്ലാസാമൂഹ്യപ്രവർത്തനങ്ങളും അതിൽ കേന്ദ്രീകരിച്ചു. ഈ ഏകീകൃത സ്വഭാവമില്ലായ്മയാണ് പല ഏജൻസികളുടെയും പ്രശ്നം. ഇവർ ചിലതൊക്കെ ചെയ്യുന്നുണ്ടെന്നല്ലാതെ ഒന്നും നേടുന്നില്ല. ഒരു പൊതു പദ്ധതിയുടെ കീഴിൽ ഒന്നായി ഇവരുടെ പ്രവർത്തനങ്ങൾ വരുന്നുമില്ല. ഈ ശ്രേയസ്സിലൂടെ അവർക്ക് ലഭിച്ച ഏറ്റവും വലിയ നേട്ടമെന്ന് പറയുന്നത് അവരുടെ വികസനം തന്നെയാണ്. നമ്മുടെ പദ്ധതികളുടെയെല്ലാം യഥാർത്ഥ തുടക്കമെന്നു പറയുന്നത് ജനങ്ങൾ തന്നെയാണ്. നമ്മുടെ ശ്രദ്ധ എല്ലാ ജനങ്ങളിലുമായാണ് കേന്ദ്രീകൃതമായിരിക്കുന്നത്. തുടക്കവും ഒടുക്കവും ജനങ്ങൾ തന്നെയാണ്. മറ്റൊന്നും അതിൽ ഇടകലരാൻ പാടില്ല. അതൊക്കെയാണ് നമ്മുടെ പ്രവർത്തനങ്ങളെ വിജയിപ്പിക്കുന്നത്.

ഓരോ വ്യക്തിയിലേക്കുമാണ് നമ്മൾ ശ്രദ്ധ ചെലുത്തേണ്ടത്. അത് എല്ലാ ജനവിഭാഗങ്ങളേയും ഉൾക്കൊണ്ടായിരുന്നു. ക്രിസ്ത്യാനിയെന്നോ, മുസ്ളീമെന്നോ, ഹിന്ദുവെന്നോ ഉള്ള വേർതിരിവില്ല. നമ്മൾ ഒരിക്കലും നമുക്കുവേണ്ടി മാത്രമല്ല നിലകൊണ്ടിട്ടുള്ളത്. നമ്മുടെ പള്ളികൾ പോലും അവർക്ക് സേവനത്തിനുവേണ്ടിയായിരുന്നു. പള്ളികളൊക്കെ അവർക്ക് സേവനത്തിന്റെ കേന്ദ്രങ്ങളായിരുന്നു. നമ്മളങ്ങനെയാക്കിത്തീർത്തതാണ്.

ഈ അവസരത്തിലൊക്കെ പിതാവ് ഏതിലാണ് കൂടുതൽ ശ്രദ്ധിച്ചത് - കൂടുതൽപേരെ കത്തോലിക്കരാക്കുന്നതിലോ അതോ ശരിയായ മനുഷ്യരാക്കുന്നതിലോ?

ആളുകളെ കത്തോലിക്കരാക്കി മാറ്റുക എന്നു പറയുന്നതും മനു

REDMI NOTE 6 PRO
MI DUAL CAMERA

Scanned by CamScanner

ഷ്യരാക്കി മാറ്റുക എന്നു പറയുന്നതും ഒന്നുതന്നെയാണ്. മനുഷ്യത്വത്തിന്റെ പൂർണ്ണവളർച്ച ദൈവോന്മുഖതയുടെ പൂർണ്ണതയും ഉൾക്കൊള്ളുന്നതാണ്. കത്തോലിക്കർ എന്ന് നാം ഒരു പേരിട്ട് വിളിക്കുന്നുവെന്നേയുള്ളൂ. അത് എവിടെതുടങ്ങുന്നുഎന്നതുകൊണ്ട് അതിന്റെ രീതികൾ മാറുന്നില്ല. ഉദാഹരണമായി ഒരു കുഞ്ഞിന്റെ വിദ്യാഭ്യാസത്തിൽ നിരവധി പടികളുണ്ട്. ആദ്യം അവനെ നിലത്തെഴുത്ത് പഠിപ്പിക്കാം. പിന്നീട് ഒന്നാം ക്ലാസ്, രണ്ടാം ക്ലാസ്, മൂന്നാം ക്ലാസ് എന്നിങ്ങനെ വിവിധ പടികളുണ്ട്. അവൻ എഞ്ചിനീയറിംഗിന് പഠിക്കുമ്പോഴും വിദ്യാഭ്യാസത്തിന്റെ മറ്റൊരു തലത്തിലാണ്. അപ്പോൾ അവനെ നിലത്തെഴുത്ത് പഠിപ്പിക്കുകയായിരുന്നോ എഞ്ചിനീയറാക്കുകയായിരുന്നോ ലക്ഷ്യം എന്നു ചോദിച്ചാൽ അതൊരു തെറ്റായ ചോദ്യമാണ്. അതുപോലെ, ദൈവത്തിന്റെ ഛായയിൽ മനുഷ്യനെ വളർത്തുന്നതിന്റെ വേറൊരു ഭാഷ്യമാണ് നമ്മൾ പറയുന്ന കത്തോലിക്കർ എന്നത്. പക്ഷെ അത് നമ്മൾ പറയുമ്പോൾ അതിന് പരിധികൾ ഉള്ളതിനാലാണ് എതിർപ്പുകൾ ഉണ്ടാകുന്നത്. നാമൊരാളെ ക്രിസ്ത്യാനിയാക്കുന്നു എന്നു പറയുമ്പോൾ ഒരു നിശ്ചിത ചട്ടക്കൂട്ടിൽ അവനെ ഒതുക്കാൻ ശ്രമിക്കുന്നു എന്നാണ് പലരും തെറ്റിദ്ധരിക്കുന്നത്. അതല്ല യഥാർത്ഥത്തിൽ നാമുദ്ദേശിക്കുന്നത്. മറിച്ച് അവനെ വളരാൻ സഹായിക്കുകയാണ്. വളരണമെങ്കിൽ ഈ സാഹചര്യത്തിലൂടെ കടന്നുപോകാതെ പറ്റില്ല. ബൗദ്ധികമായി ഇതു മനസ്സിലാക്കാൻ സാധിക്കുമെങ്കിൽ പോലും പ്രായോഗികമായി അത് അംഗീകരിക്കപ്പെടുന്നില്ല. വളരുന്ന ഒരുവൻ അവനറിയാതെ തന്നെ അടിസ്ഥാനപരമായി ക്രിസ്ത്യാനിയാവുകയാണ്. ഈയൊരു അർത്ഥവ്യാപ്തി ഒരു തരത്തിലും നാം പരിമിതപ്പെടുത്താൻ പാടില്ല. നിലത്തെഴുത്ത് പഠിക്കുക എന്നു പറയുന്നത് മുന്നോട്ടുള്ള വിദ്യാഭ്യാസത്തിന് അത്യാവശ്യമായ ഒരു ഘട്ടമാണ്. അത് അതിൽത്തന്നെ അവസാനിക്കുന്നില്ല. ഒരാൾ കത്തോലിക്കനാകുന്നു അല്ലെങ്കിൽ ക്രിസ്ത്യാനിയാകുന്നു എന്നു പറയുമ്പോൾ അത് അതിൽതന്നെ അവസാനിക്കുകയാണെങ്കിൽ അത് പ്രശ്നങ്ങൾ ക്ഷണിച്ചുവരുത്തും.

മറ്റു മതക്കാർക്ക് ഭൂരിപക്ഷമുള്ള ഒരു സ്ഥലമായിരുന്നു ബത്തേരി. പിതാവിന്റെ ഈ വീക്ഷണത്തോട് അവർ പ്രതികരിച്ചതെങ്ങനെയാണ്?

അവരൊക്കെ ഈ വീക്ഷണങ്ങളെ വളരെ താൽപ്പര്യത്തോടും സ്നേഹത്തോടുമാണ് സ്വാഗതം ചെയ്തത്. അവരെ കബളിപ്പിക്കാനെന്ന സംശയത്തോടെ അവർ ഒരിക്കലും ഇതിനെ നോക്കിക്കണ്ടിരുന്നില്ല. അവർക്കറിയാമായിരുന്നു അതെല്ലാം അന്തിമമായി അവരുടെ നൻമയ്ക്ക് വേണ്ടിയാണെന്ന്. അവരുടെ വികസനത്തിനു വേണ്ടിയാണ് നമ്മളവിടെ ചെല്ലുന്നതെന്നു അവർക്ക് വളരെ ബോധ്യമുണ്ടായിരുന്നു.

REDMI NOTE 6 PRO
MI DUAL CAMERA

Scanned by CamScanner

അതുകൊണ്ട് അവരാരും തന്നെ നമ്മളെ എതിർത്തില്ല. നമ്മുടെ സാമൂഹ്യസേവന പ്രവർത്തനങ്ങളൊക്കെ ക്രിസ്ത്യാനി എന്നതിന്റെ തെറ്റിദ്ധരിക്കപ്പെടുന്ന പരിമിതമായ അർത്ഥ തലങ്ങളിൽ നിന്നും മുന്നോട്ടുപോകുവാൻ നമ്മെ സഹായിക്കുന്നവയാണ്. നമ്മുടെ പ്രവർത്തനങ്ങളൊക്കെ നമ്മിൽതന്നെ ഒതുങ്ങിപ്പോവുന്നിടത്താണ് പ്രശ്നങ്ങൾ ഉടലെടുക്കുന്നത്.

മറ്റുമതനേതാക്കൻമാരുമായി അങ്ങേക്കുള്ള ബന്ധം വളരെ ശക്തമായിരുന്നല്ലോ. അതിന് അങ്ങയെ സഹായിച്ച കാഴ്ചപ്പാടുകളെന്തൊക്കെയാണ്?

ഇന്ത്യൻ സംസ്കാരത്തിനോടനുരൂപപ്പെടുന്നതിന്റെ നിരവധി പ്രശ്നങ്ങൾ പലരും എന്നോട് ചർച്ച ചെയ്തിട്ടുണ്ട്. അതൊക്കെ ദൂരീകരിക്കാൻ നമുക്ക് സാധാരണ ചിന്തയിൽ ആരംഭിക്കേണ്ടിവരും. അതിന് സംസ്കാരം, മതം, വിശ്വാസം ഇവ മൂന്നും വേർതിരിച്ച് നാം മനസ്സിലാക്കണം. ഇത് മൂന്നും മൂന്നു കാര്യങ്ങളാണ്. കൂടുതൽ വ്യക്തമാക്കിയാൽ, ഹിന്ദു സംസ്കാരം ഹിന്ദു മതവുമായി ബന്ധപ്പെട്ടു കിടക്കുന്നു. പക്ഷെ എല്ലാ സംസ്കാരങ്ങൾക്കും ഏതെങ്കിലും മതവുമായി ബന്ധമുണ്ടാകണമെന്നില്ല. അതുകൊണ്ട് സംസ്കാരം മതത്തിൽ നിന്നും വ്യത്യസ്തമാണ്. പക്ഷെ നമ്മുടെ സംസ്കാരം മതവുമായി ബന്ധപ്പെട്ടതാണ്. ക്രിസ്തീയ വിശ്വാസം ഇതു രണ്ടിൽ നിന്നും വ്യത്യസ്തമാണ്. കത്തോലിക്കാസഭയുടെ വിശ്വാസം ഒരു സംസ്കാരത്തിനും അധീനമല്ല; എല്ലാ സംസ്കാരങ്ങൾക്കും അതീതമാണ്. വിശ്വാസത്തിന് എതിരല്ലാത്ത എല്ലാ മതവും സംസ്കാരവും ഉൾക്കൊള്ളുന്നതിനും സംസ്കരിക്കുന്നതിനും കഴിവുറ്റതാണ് വിശ്വാസം.

നമ്മുടെ ക്രിസ്തീയ വിശ്വാസം വളരെ പ്രധാനമാണ്. നമ്മുടെ വിശ്വാസത്തിനെതിരല്ലാത്ത ഏതു മതത്തിലും ക്രിസ്തീയ വിശ്വാസം പ്രാവർത്തികമാക്കാൻ കഴിയും. ഉദാഹരണമായി ഒരു കൽവിളക്കിൽ തിരികത്തിക്കാം. ഇത് ഒരു മതപരമായ ചടങ്ങാണ്. പക്ഷെ എന്റെ വിശ്വാസത്തിനെതിരായിരിക്കരുത് അത്. എനിക്ക് കല്ലിനെ ആരാധിക്കാൻ കഴിയില്ല. അത് എന്റെ വിശ്വാസത്തിനെതിരാണ്. വത്തിക്കാൻ കൗൺസിൽ പ്രത്യേകം പറയുന്നതാണ് ഇത്. വിശ്വാസം എല്ലാ മതങ്ങൾക്കും അതീതമാണ്. വിശ്വാസത്തിന് എതിരല്ലാത്ത ഏതു മതാനുഷ്ഠാനവും നമ്മുടെ വിശ്വാസാചരണത്തിൽ ഉൾച്ചേർക്കാൻ കഴിയും. ഗ്രീക്കുകാരും, റോമാക്കാരും, ഈജിപ്തുകാരുമൊക്കെ ചെയ്തതാണിത്. മതപരമായ ഏതടയാളവും നമ്മുടെ വിശ്വാസം പ്രകടിപ്പിക്കുന്നതിനുള്ള ഉപാധിയാക്കാവുന്നതാണ്.

REDMI NOTE 6 PRO
MI DUAL CAMERA

Scanned by CamScanner

അങ്ങയുടെ ഈ ദർശനങ്ങളൊക്കെ ബത്തേരിയിൽ ഫലപ്രദമായി പ്രാവർത്തികമാക്കാൻ കഴിഞ്ഞതായി അങ്ങു കരുതുന്നുണ്ടോ?

ബത്തേരി ഇപ്പോഴും വികസന പാതയിലാണ്. അവിടുത്തെ ആളുകൾ ഇതൊക്കെ ശരിയാംവിധം ഉൾക്കൊള്ളാൻ പ്രാപ്തി നേടിയിട്ടില്ല. പിന്നെ അവിടെ ചെയ്യാൻ കഴിയുന്നത് പ്രാവർത്തികമേഖലയിലെ മാറ്റങ്ങളാണ്. താത്വികമായ ഒരു സമീപനം അവിടെ ഉടനടി പ്രയോജനപ്പെടില്ല.

അവിടുത്തെ ആദിവാസികൾക്ക് അവരുടേതായ ഒരു സംസ്കാരമുണ്ട്. വളരെ പാവപ്പെട്ട ആളുകളാണവർ. അവരെ നാം സ്വീകരിക്കുന്നു എന്നു പറഞ്ഞതുകൊണ്ടുകാര്യമില്ല. അവരെ നേരിൽ കാണാനും, പ്രശ്നങ്ങൾ പഠിക്കാനുമൊക്കെ ഞാൻ നന്നായി പരിശ്രമിച്ചിട്ടുണ്ട്. അതിന്റെയടിസ്ഥാനത്തിൽ കുറെയൊക്കെ പ്രവർത്തിക്കാനും കഴിഞ്ഞു.

അങ്ങയുടെ ജീവിതത്തിൽ വൈരുദ്ധ്യാത്മകതയുടെ ഒരു നിഴൽ കാണാൻ കഴിയുന്നുണ്ട്. പഠിച്ചതല്ല പഠിപ്പിച്ചത്, ബിഷപ്പായിട്ടു പോകുന്നത് അതുവരെ യാതൊരു ബന്ധവുമില്ലാതിരുന്ന ഒരു സ്ഥലത്തേക്ക്... അങ്ങനെ പലതും. ഇതിനെപ്പറ്റി അങ്ങയുടെ അഭിപ്രായമെന്താണ്?

ഈ വൈരുദ്ധ്യാത്മകതകൾക്കിടയിൽ ഇവയെ കോർത്തിണക്കുന്ന ഒരു നൂലു കിടപ്പുണ്ട്. ഞാൻ പഠിച്ചത് കാനൻ ലോ ആണെങ്കിലും പഠിപ്പിച്ചത് തിയോളജി ആണ്. ഇവിടെ നാം മനസ്സിലാക്കേണ്ട ഒരു കാര്യമുണ്ട്. നാം പഠിക്കുന്നതും പഠിപ്പിക്കുന്നതും വിഷയങ്ങളാണെന്നാണ് പൊതുവെ തെറ്റിദ്ധരിക്കപ്പെടുന്നത്. ഞാൻ തിയോളജി പഠിപ്പിച്ചാലും കാനൻ ലോ പഠിപ്പിച്ചാലും ഞാൻ പഠിപ്പിക്കുന്നത് യഥാർത്ഥത്തിൽ ഇതൊന്നുമല്ല. ഇത് വെറുമൊരു വേദി മാത്രമാണെന്നേയുള്ളൂ. ക്രിസ്റ്റോളജിയാണെങ്കിലും കാനൻ ലോയാണെങ്കിലും നമ്മൾ പഠിപ്പിക്കുന്നതും, പഠിക്കുന്നതും ഒരു വിശ്വാസമാണ്. വിശ്വാസത്തിന്റെ ഒരു മാനമാണ് ഈ വിഷയങ്ങളൊക്കെ. പഠിക്കുന്ന വിഷയങ്ങളൊക്കെ നാമിങ്ങനെയാണ് മനസ്സിലാക്കേണ്ടത്.

അതുപോലെതന്നെയാണ് എന്റെ സന്ന്യാസജീവിതം. ഞാനൊരു സന്ന്യാസിയായി ജീവിക്കണമെന്നു പറയുന്നതും ആളുകളോടൊത്തുകൂടി അവരുടെ കാര്യങ്ങൾ നോക്കി ജീവിക്കുന്നതും വ്യത്യസ്തമായ കാര്യങ്ങളല്ല; ഒന്നുതന്നെയാണ്. അപ്പസ്തോലിക പ്രവർത്തനമെന്നു പറയുന്നത് ദൈവരാജ്യ ശുശ്രൂഷയാണ്. ഒരു മെത്രാനായിരുന്നുകൊണ്ട് ഞാനതിനപ്പുറമൊന്നും ചെയ്തിട്ടില്ല; ചെയ്യാൻ സാധിക്കുകയുമില്ല; ചെയ്യണമെന്നാഗ്രഹവുമില്ല.

ഇവിടെയൊക്കെ വഴികൾ വ്യത്യസ്തമാണെന്നേയുള്ളൂ, ലക്ഷ്യം

Scanned by CamScanner

ഒന്നു തന്നെയാണ്. ബത്തേരിയിൽ നിന്നും ഇവിടെവന്ന സമയത്ത് പത്രക്കാർ പലരും ചോദിച്ചു, ഈ നഗരത്തിൽ അങ്ങെന്തുചെയ്യും? ഞാൻ ചോദിച്ചു അവിടെയും ഇവിടെയും മനുഷ്യരല്ലേ. പിന്നെ നിങ്ങൾക്ക് കുറച്ച് അക്ഷരം കൂടുതൽ അറിയാമെന്നാണ് നിങ്ങളുടെ വിചാരം. ഭാഷ മാറുമെങ്കിലും പറയാനുള്ളത് മാറില്ല. പക്ഷെ ഇവിടെ ഞാൻ കൂടുതൽ നിങ്ങളിൽ നിന്ന് പ്രതീക്ഷിക്കും. കാരണം കൂടുതൽ നൽകാൻ കഴിവുള്ളവരാണ് ഇവിടെയുള്ളവർ.

വ്യത്യസ്ത സാഹചര്യങ്ങളനുസരിച്ച് അങ്ങയുടെ ദർശനങ്ങളിൽ നിന്ന് എപ്പോഴെങ്കിലും വ്യതിചലിക്കേണ്ടിവന്നിട്ടുണ്ടോ?

ആദർശങ്ങളിൽ നിന്ന് ഒരിക്കലും മാറേണ്ടി വന്നിട്ടില്ല. മാറാൻ പാടില്ല. അതേസമയം ഇത് നടപ്പിലാക്കാനും, ഇത് പറഞ്ഞു മനസ്സിലാക്കാനും, ഇതിലേക്കാളുകളെ ഉൾപ്പെടുത്താനും രീതികൾ വ്യത്യസ്തമാണ്. സമീപനങ്ങൾ വ്യത്യസ്തമാണ്. ഉദാഹരണമായി കോപിഷ്ഠനായിരിക്കുന്ന ഒരാളിനോട് പെരുമാറുന്നതുപോലെയല്ല നിഷ്ക്രിയനായിരിക്കുന്ന ഒരാളിനോട് പെരുമാറുന്നത്. നമ്മുടെ വൈദിക പ്രേഷിതരെല്ലാം അറിഞ്ഞിരിക്കേണ്ടതാണിത്. പലപ്പോഴും ഇടവകകൾ മാറുമ്പോൾ വൈദികർക്ക് പ്രശ്നങ്ങൾ ഉണ്ടാകാൻ കാരണം ഇതാണ്. അവരുടെ സന്ദേശത്തെക്കുറിച്ച് അവർ ബോധവാൻമാരല്ല. ആളും തരവും അനുസരിച്ച് നമ്മുടെ രീതികളിൽ മാറ്റം വരണം പക്ഷെ നമ്മുടെ സന്ദേശം- നമുക്ക് പകരാനുള്ള സന്ദേശം- അതിന് യാതൊരു മാറ്റവുമില്ല.

ഏതു പ്രവർത്തനങ്ങളെയായാലും പുറത്തുള്ളവർ വ്യത്യസ്തമായ മാനദണ്ഡങ്ങൾ ഉപയോഗിച്ചായിരിക്കും വിലയിരുത്തുക. അത്തരം വിലയിരുത്തലുകളെ അങ്ങ് കാര്യമായെടുക്കാറുണ്ടോ?

പലപ്പോഴും പലരും ശരിക്ക് കാര്യങ്ങൾ മനസ്സിലാക്കാതെയാണ് വിലയിരുത്തുന്നത്. അതു പലപ്പോഴും ശരിയാകണമെന്നില്ല.

പിതാവ് ബത്തേരിയിലായിരുന്നപ്പോൾ അങ്ങയുടെ ഇഷ്ടമനുസരിച്ച് കാര്യങ്ങൾ ക്രമീകരിച്ചിരുന്നു. എന്നാൽ തിരുവനന്തപുരത്ത് വന്നപ്പോൾ പ്രത്യേകമായ ഒരു ഘടന (structure) നിലവിൽ ഇവിടെ ഉണ്ടായിരുന്നു. ഇതിനോട് എന്തെങ്കിലും കൂട്ടിച്ചേർക്കാൻ അങ്ങേയ്ക്ക് സാധിക്കുമെന്നു കരുതിയിരുന്നോ? ഇതിൽ അങ്ങ് എത്രമാത്രം വിജയം നേടി? അങ്ങ് എങ്ങനെയാണ് ഇതിനെ നോക്കിക്കാണുന്നത്?

ഇവിടുത്തെ ഘടന നിലനിൽക്കുക എന്നുള്ളതല്ല പ്രധാനം. മറിച്ച് ഉള്ളതിനെ കരുപ്പിടിപ്പിക്കുക, ഇല്ലാത്തിടത്ത് ഉണ്ടാക്കുക. നമ്മുടെ പ്രവർത്തനങ്ങൾ സമന്വയിക്കണം. അതിനൊരു രൂപരേഖ ഉണ്ടാക്കണം. എങ്കിൽ മാത്രമേ ലക്ഷ്യപ്രാപ്തി ഉണ്ടാവുകയുള്ളൂ.

Scanned by CamScanner

ഏതൊരു ഭരണ സമ്പ്രദായത്തിനും ഒരു പൊതുഅളവുകോൽ ആവശ്യമാണ്. അതില്ലാതെ നമുക്ക് കാര്യങ്ങൾ മനസ്സിലാക്കാൻ കഴിയില്ല. ഇവിടെ ഞാൻ വന്നപ്പോൾ എനിക്കനുഭവപ്പെട്ട ഒന്നാണ്, ശരിയായ നിയമങ്ങളുടെ ശരിയായ പ്രയോഗത്തിന്റെ അഭാവം. ഈവാനിയോസ് തിരുമേനി 1933 ലും ഗ്രിഗോറിയോസ് തിരുമേനി 1973 ലുമൊക്കെ ഉണ്ടാക്കിയ നിയമങ്ങൾ എനിക്കറിയാം. എന്നാൽ ഇന്ന് അതിന്റെ അനുവർത്തനത്തിൽ സംശയങ്ങൾ വന്നതിനാലാണ് 1996 ൽ നമ്മൾ പൊതുവായ ഒരു ഭരണ നിബന്ധനയുണ്ടാക്കിയത്. അതുപയോഗിച്ച് നമ്മൾ കാര്യങ്ങൾ അളക്കാൻ തുടങ്ങി. ഇത് ഭരണ സമ്പ്രദായം കാര്യക്ഷമമാക്കി. ബുദ്ധിയും സ്വാതന്ത്ര്യവുമുള്ള മനുഷ്യരെ നമ്മൾ ക്രമേണ ഈ സമ്പ്രദായത്തിൽ ഉൾക്കൊള്ളിക്കുകയാണ്. അവർ ക്രമേണ ഈ കാഴ്ചപ്പാടിന്റെ മൂല്യം മനസ്സിലാക്കണം. ആദ്യം ഒരുപക്ഷെ അവർ പ്രതികൂലമായി പ്രതികരിച്ചേക്കാം. യാഥാർത്ഥ്യങ്ങൾ നാം മനസ്സിലാക്കണം. ഒരുപക്ഷേ തകരാറ് സംവിധാനത്തിനായിരിക്കും. ചിലപ്പോൾ അൽപ്പം കൂടി നന്നാക്കാനുള്ള മേഖലകൾ കാണും. അങ്ങനെ പലതും. അതൊക്കെ കൂടുതൽ ചിന്തിക്കേണ്ട കാര്യങ്ങളാണ്.

അങ്ങ് മലങ്കര സഭയുടെപരമാദ്ധ്യക്ഷനായി വന്നതിനുശേഷം നടപ്പിലാക്കിയ സംരംഭങ്ങൾ ഉദ്ദേശിച്ച ഫലം തന്നതായി അങ്ങ് കരുതുന്നുണ്ടോ?

അത്തരത്തിലൊരു വിലയിരുത്തലിന് സമയമായിട്ടില്ല. ഇത് വളരെ നീണ്ട കാലയളവ് ആവശ്യമുള്ള ഒരു സംഗതിയാണ്. പതുക്കെ പതുക്കെ നമ്മളുദ്ദേശിച്ച ഒരുദർശനത്തിലേക്ക് കാര്യങ്ങൾ നീങ്ങുന്നുണ്ടോ എന്ന് അറിയാം. ആ ദർശനത്തിലുണ്ടാകുന്ന പ്രതിരോധം, ക്രമേണ അത് കൊണ്ടുവരേണ്ടതിന്റെ ആവശ്യകത തുടങ്ങിയവയൊക്കെ അറിയാം. ഐകരൂപ്യമുള്ള ഒരു ദർശനമാണ് ആവശ്യം. ആരെങ്കിലുമൊക്കെ എതിർക്കുന്നു എന്നു കരുതി ഒരു ദർശനം തള്ളിക്കളയേണ്ട കാര്യമില്ല. ക്രമേണ അത് കൊണ്ടുവരാൻ ശ്രമിക്കുക. അവിടെയാണതിന്റെ വിജയം. അനുഭവസാക്ഷ്യത്തിലൂടെയാണ് ഒരു സംവിധാനത്തിന്റെ പോരായ്മകളും വികലതകളും നാം മനസ്സിലാക്കുന്നത്. അപ്പോഴാണ് മെച്ചപ്പെടുത്തലിന്റെ ആവശ്യകത ഉയർന്നുവരുന്നത്.

പക്ഷെ യാഥാർത്ഥ്യങ്ങളെ നേരിട്ട്, പ്രവർത്തിച്ചുപോകാനുള്ള ധൈര്യം നടപ്പിലാക്കുന്ന പദ്ധതിയുടെ പിന്നിലുണ്ടാകണം.

പിതാവിനെ സംബന്ധിച്ചിടത്തോളം വളരെ സംയമനത്തോടെയാണ് അങ്ങ് ചിന്തിക്കുന്നതും തീരുമാനങ്ങളെടുക്കുന്നതും. അതിനു വിപരീതമായി പ്രവർത്തിക്കേണ്ടി വരുമ്പോൾ ഏതെങ്കിലും തരത്തിലുള്ള അസ്വാസ്ഥ്യം, സമ്മർദ്ദം അങ്ങ് അനുഭവിക്കാറുണ്ടോ?

ആ രീതിയിലുള്ള സമ്മർദ്ദം എന്നിൽ അത്ര പ്രകടമല്ല. പെട്ടെന്ന്

OTE 6 PRO

Scanned by CamScanner

തീരുമാനങ്ങളെടുക്കേണ്ട സന്ദർഭങ്ങളിൽ ആ രീതിയിൽത്തന്നെ പെരുമാറേണ്ടതായിട്ടുണ്ട്. ഇത്തരം സമ്മർദ്ദങ്ങളൊന്നും തന്നെ എന്റെ അടിസ്ഥാനചിത്തവൃത്തിയെ ബാധിക്കാൻ നിവൃത്തിയുള്ളിടത്തോളം സമ്മതിച്ചിട്ടില്ല. ഉദാഹരണമായി, മാർ ഈവാനിയോസ് കോളേജിൽ പ്രശ്നങ്ങളുണ്ടായപ്പോഴൊക്കെ ഒരു തണുത്ത സമീപനം അതിരൂപത സ്വീകരിക്കുന്നതായി പലരും പറഞ്ഞിരുന്നു. ഈ പ്രശ്നത്തിനോട് അത്തരത്തിലൊരു സമീപനം ഞാൻ കാണിച്ചതിന്റെ പിന്നിൽ ഇതാണ് - അതിരൂപതയെന്നു പറയുന്നത് മാർ ഈവാനിയോസ് കോളെജ് മാത്രമല്ല. മാർ ഈവാനിയോസ് കോളേജിന്റെ ഉയർച്ചയും താഴ്ചയും അതിരൂപതയ്ക്ക് പ്രസക്തമാണെങ്കിലും അതുമാത്രം വച്ചുകൊണ്ട് അതിരൂപതയുടെ ഉയർച്ച താഴ്ചകൾ തീരുമാനിക്കാനാവില്ല. ഒരു സമഗ്രദർശനമാണ് ആവശ്യം. ഇത്തരമൊരു കാഴ്ചപാടുള്ളതുകൊണ്ട് ഞാൻ പലപ്പോഴും വളരെ ചിന്തിച്ചു മാത്രമേ തീരുമാനങ്ങൾ എടുക്കുവാൻ ഒരുമ്പെടുകയുള്ളൂ.

ഉദാഹരണമായി നമ്മുടെ ഒരു കുരിശടിയോ പള്ളിയോ തകർത്തെന്നിരിക്കട്ടെ. വൈകാരിക പക്വതയാണ് നമുക്കിവിടെ ആവശ്യം. എന്താണ് സംഭവിച്ചതെന്ന് കൃത്യമായറിയണം. വൈകാരികമായി അപക്വമതികളായ ആളുകളെ കാര്യങ്ങൾ പറഞ്ഞ് ബോധ്യപ്പെടുത്തണം.

തിരുവനന്തപുരം അതിരൂപതയിൽ ചെറിയ ചെറിയ കാര്യങ്ങളിൽ പോലും (ഉദാ: അഡ്മിഷൻ) പിതാവ് നേരിട്ട് തീരുമാനമെടുക്കേണ്ടിവരുന്ന ഒരവസ്ഥയുള്ളത് പിതാവിൽ നിന്നും മലങ്കര സഭയ്ക്ക് ലഭിക്കേണ്ട പല അത്യാവശ്യസേവനങ്ങളെയും തടസ്സപ്പെടുത്തിയതായി പിതാവ് കരുതുന്നുണ്ടോ?

അത് തികച്ചും ശരിയായൊരു കാര്യമാണ്. സമയവും സാവകാശവും കവർന്നെടുക്കാറുണ്ട് ഇത്തരം അത്യാവശ്യമില്ലാത്ത കാര്യങ്ങൾ. അവധാനത ആവശ്യമുള്ള പലകാര്യങ്ങളിലും തീരുമാനമെടുക്കുന്നതിന് തടസ്സമായി ഇത്തരം ചെറിയ ചെറിയ കാര്യങ്ങൾ പലതും നിന്നിട്ടുണ്ട്. അപ്രധാനമായ കാര്യങ്ങൾ കൊണ്ട് പ്രധാനപ്പെട്ടവ പലതും നഷ്ടപ്പെട്ടുപോകുന്ന ഒരവസ്ഥ. ഇത് യഥാർത്ഥത്തിൽ ഒരു നഷ്ടം തന്നെയാണ്. അറിഞ്ഞും അറിയാതെയും ചില കാര്യങ്ങളിൽ നമ്മുടെ ശ്രദ്ധ തിരിയുമ്പോൾ കുറെക്കൂടി പ്രയോജനപ്രദമായിരുന്ന ചിലത് അവഗണിക്കപ്പെട്ടുപോകും.

എന്റെ ശ്രദ്ധ ആവശ്യമില്ലാത്ത സ്ഥലങ്ങളിൽ പതിയുന്നതുമൂലം ശ്രദ്ധിക്കേണ്ട മേഖലകൾ അവഗണിക്കപ്പെട്ടുപോകുന്നു എന്നതാണ് ഇവിടെ പരാമർശിച്ചത്. ഇതുമൂലം ഉണ്ടാകുന്ന നഷ്ടം ചിലപ്പോൾ

Scanned by CamScanner

പരമമായ നഷ്ടമായിരിക്കാം ഉദാഹരണമായി നമുക്കുവേണ്ടപ്പെട്ട ഒരാൾ സകല പ്രതീക്ഷയോടും കൂടി ഒരഡ്മിഷൻ നമ്മോടു ചോദിച്ചു. നമ്മളത്ര ശ്രദ്ധിച്ചില്ല. എന്നേക്കുമായി ആ ബന്ധം നഷ്ടപ്പെടുകയാണവിടെ. ആർച്ച് ബിഷപ്പ് ശ്രദ്ധിച്ചിരുന്നെങ്കിൽ അത് നടന്നേനെ. താഴെയുള്ളവർ അതു ചെയ്യുമെന്ന് നമുക്ക് തീർച്ചയില്ല. അപ്പോൾ അതെങ്ങനെ ഉറപ്പുവരുത്തും. ആ ബന്ധം നമ്മൾ നഷ്ടപ്പെടുത്തിയാൽ വേറെ ഒത്തിരിക്കാര്യങ്ങൾ നമുക്ക് നഷ്ടപ്പെടുത്തേണ്ടതായി വരും. ഇങ്ങനെ പലതാകുമ്പോൾ ഒരുപാടു നഷ്ടം ഉണ്ടാകും. അതുകൊണ്ട് നിസ്സാരമെന്ന് തോന്നുന്ന പല കാര്യങ്ങളിലും വ്യക്തിപരമായി ഇടപെടേണ്ടിവരുന്നു. അത് നമ്മുടെ പൊതു ആവശ്യമാണ്.

മലങ്കര കത്തോലിക്കാ സഭയുടെ ഏറെക്കാലത്തെ സ്വപ്നങ്ങളായിരുന്നു പുതിയ രൂപതകളും മെത്രാൻമാരും. ഈയൊരു സ്വപ്നം ഏറെക്കുറെ സഫലീകരിക്കാൻ അങ്ങയുടെ നേതൃത്വത്തിനു കഴിഞ്ഞിട്ടുണ്ട്. മലങ്കര സഭയുടെ വളർച്ചയെപ്പറ്റി വ്യക്തമായൊരു പദ്ധതി അങ്ങേയ്ക്കുണ്ടോ?

തീർച്ചയായും ഒരു പ്ലാനനുസരിച്ചാണ് കാര്യങ്ങൾ ചെയ്യുന്നത്. പ്ലാനനുസരിച്ചാണ് ആവശ്യങ്ങൾ കൂടി വരുന്നത്. കൂടുതൽ രൂപതകളും മെത്രാൻമാരും പ്ലാനിൽ വരുന്ന ആവശ്യങ്ങളാണ്. പ്ലാനിന്റെ ഊർജ്ജസ്വലതയും സമഗ്രതയും ആശ്രയിച്ചിരിക്കും നമ്മുടെ ആവശ്യങ്ങളുടെ വലിപ്പം. അതുകൊണ്ട് പദ്ധതികൾ അനുസരിച്ചുള്ള ആവശ്യങ്ങളും നാം തിരിച്ചറിയണം. ഉദാഹരണമായി നമ്മുടെ വടക്കൻ പ്രദേശങ്ങളിലേക്കോ വടക്കേ ഇന്ത്യയിലേക്കോ മിഷനറിമാരെ അയക്കണമെന്നുണ്ടെങ്കിൽ സെമിനാരിയിൽത്തന്നെ അത്തരം ആവശ്യത്തിനുവേണ്ടി ഒരു ഓറിയന്റേഷൻ നൽകണം. ആദ്യമേ തന്നെ ഈ ഓറിയന്റേഷൻ നൽകിയാൽ നമുക്ക് ആവശ്യത്തിന് വൈദികരുണ്ടാകും;അതിനനുസരിച്ച് സെമിനാരിയിലെ പരിശീലനം മാറും, ഒരു പ്രത്യേക ദർശനം കിട്ടുകയും ചെയ്യും. ഇതൊക്കെ നമ്മുടെ ആവശ്യങ്ങളാണ്. ഇതിനെപ്പറ്റിയൊക്കെ ചിന്തിക്കുമ്പോൾ നമുക്ക് നമ്മുടെ ബുദ്ധിയുടെയും മനസ്സിന്റെയും ഈ ചെറിയ ചക്രവാളത്തിലിരുന്ന് വികസിക്കാൻ പ്രയാസം നേരിട്ടേക്കാം.

നമ്മുടെ സഭയുടെ പദ്ധതികൾ മൊത്തത്തിൽ എല്ലാവരും അറിയേണ്ടതാണ്. അപ്പോൾ അത് എല്ലാവരേയും ഉൾക്കൊള്ളും. അല്ലെങ്കിൽ വരുന്ന പ്രശ്നം പലതും പലർക്കും മനസ്സിലാകാതെ വരും.

അങ്ങ് യഥാർത്ഥത്തിൽ ലക്ഷ്യമാക്കുന്നത് പദ്ധതിയനുസരിച്ചുള്ള ആവശ്യങ്ങളാണോ അതോ ആവശ്യങ്ങൾക്കനുസരിച്ചുള്ള പദ്ധതിയാണോ?

ഇതു രണ്ടും ഒന്നിച്ച് മുന്നോട്ടു നീങ്ങുന്നവയാണ്. നിലനിൽക്കുന്ന

Scanned by CamScanner

ആവശ്യങ്ങൾക്കനുസരിച്ച് പദ്ധതികളുണ്ടാക്കുന്നതും അതനുസരിച്ച് ആവശ്യങ്ങൾ വർദ്ധിപ്പിക്കുന്നതും ഒരു വിഷയം തന്നെയാണ്. ഉദാഹരണമായി നമുക്ക് ഇപ്പോഴുള്ള അനേകം മിഷൻ കേന്ദ്രങ്ങളിൽ വൈദികരെ അയക്കണമെന്നുള്ളത് ഇപ്പോഴത്തെ ഒരാവശ്യമാണ് എന്നാൽ ഇതുപോലെ നൂറുകണക്കിന് മിഷൻ കേന്ദ്രങ്ങൾ വരുമ്പോൾ എന്തു ചെയ്യും എന്നുള്ളത് ഒരു പദ്ധതിയുടെ ഭാഗമാണ്. ഇങ്ങനെ പദ്ധതികൾ വിഭാവനം ചെയ്യുമ്പോൾ സഭയുടെ ദർശനങ്ങൾ പൊതുവെ അറിയാൻ ശ്രമിച്ചില്ലെങ്കിൽ നാം വളരെ സങ്കുചിതമായി ചിന്തിക്കാൻ നോക്കും.

മലങ്കര മേജർ സെമിനാരിയുടെ സ്ഥാപനത്തിനു പിന്നിൽ നമുക്കുണ്ടായിരുന്ന ലക്ഷ്യങ്ങൾ നിറവേറ്റാൻ സാധിച്ചതായി അങ്ങ് കരുതുന്നുണ്ടോ?

മലങ്കര സെമിനാരി സ്ഥാപിച്ചതിന്റെ അടിസ്ഥാന ലക്ഷ്യമെന്നു പറയുന്നത് നമ്മുടെ സഭയ്ക്കാവശ്യമായ പുരോഹിതരെ വാർത്തെടുക്കുക എന്നതാണ്. ഈ ലക്ഷ്യത്തിനു മാറ്റമില്ല. എങ്ങനെയെന്നുള്ള ചോദ്യമാണ് പ്രധാനം. ശരിയായ രീതിയിലുള്ള ഒരു വിലയിരുത്തലിന് സമയമായിട്ടില്ല കാരണം പ്ലാനനുസരിച്ച് ഇതുവരെയും സെമിനാരി മുഴുവനായും രൂപീകൃതമായിട്ടില്ല എന്നതാണ്. നമ്മുടെ സഭയ്ക്ക് യോജിച്ച, നമ്മുടെ സഭയെപ്പറ്റി അവഗാഹമുള്ള പുരോഹിതരെ വാർത്തെടുക്കാൻ നമുക്ക് നമ്മുടെതന്നെ ഒരു സെമിനാരി ആവശ്യമാണ്. ഇതിന്റെ വിലയിരുത്തലുകളെല്ലാം അനുഭവങ്ങളിലൂടെയാണ് ഉരുത്തിരിയുന്നത്. അത്തരത്തിലൊരു വിലയിരുത്തലിന് ഇനിയും സമയമായിട്ടില്ല; എങ്കിലും ഈ വിഷയത്തിലേക്ക് നമ്മുടെ സത്വരശ്രദ്ധ തിരിയേണ്ടതാണ്.

മുൻഗാമി എന്ന നിലയിൽ ഈവാനിയോസ് തിരുമേനി അങ്ങയെ എങ്ങനെ സ്വാധീനിച്ചു?

അദ്ദേഹത്തിന്റെ ശ്രേഷ്ഠത, ദർശനങ്ങൾ, ശൈലി ഒക്കെ എന്നെ സ്വാധീനിച്ചിട്ടുണ്ട്. കുഞ്ഞായിരുന്നപ്പോൾത്തന്നെ നമ്മുടെ തിരുമേനി എന്ന നിലയിലാണ് മാർ ഈവാനിയോസ് പിതാവിനെ നോക്കിക്കണ്ടിരുന്നത്. ഓരോ പ്രാവശ്യവും തിരുമേനിയെ കാണുമ്പോൾ ആ വ്യക്തിത്വം കൂടുതൽ ആഴത്തിൽ മനസ്സിലും ജീവിതത്തിലും പതിയാൻ തുടങ്ങി. 1953 ൽ തിരുമേനി മരിക്കുമ്പോൾ ഞങ്ങൾ വൈദിക വിദ്യാർത്ഥികളായിരുന്നു. തിരുമേനിയുടെ ഓരോ ദർശനവും നാം വിശകലനം ചെയ്യുമ്പോഴാണ് അതിൽ നമുക്കെന്ത് ചെയ്യാൻ സാധിക്കുമായിരുന്നു, എന്തുചെയ്യാൻ ഇനിയും സാധിക്കും എന്നൊക്കെ അറിയാൻ കഴിയുന്നത്. അസാധാരണമായ ഒരു വ്യക്തിത്വമായിരുന്നു അദ്ദേഹത്തിന്റേത്. അദ്ദേഹം തിരുമേനിയായിരുന്ന സമയത്തുതന്നെ കാനൻലോയൊക്കെ പഠിച്ച ഒരു വൈദികനായി എനിക്ക് വരാൻ കഴി

REDMI NOTE 6 PRO
MI DUAL CAMERA
Scanned by CamScanner

ഞ്ഞിരുന്നെങ്കിൽ അത് അദ്ദേഹത്തിന് വളരെ സഹായകം ആയേനെ എന്ന് ഞാൻ പലപ്പോഴും ചിന്തിച്ചിട്ടുണ്ട്. അത്തരത്തിലൊരു പിന്തുണയും അത്തരത്തിലുള്ള ആളുകളേയും തിരുമേനി പ്രതീക്ഷിച്ചിരുന്നു; അത് അദ്ദേഹത്തിനാവശ്യമായിരുന്നു. പക്ഷെ അന്ന് അദ്ദേഹത്തിന് ശക്തമായ ഒരു അൽമായ ഗണത്തിന്റെ പിന്തുണയുണ്ടായിരുന്നു. വസ്തു സംബന്ധമായ കാര്യങ്ങളൊക്കെ അവരാണ് നടത്തിയത്. പിന്നെ വിദ്യാഭ്യാസ രംഗത്ത് പിതാവിന് സ്വാധീനമുള്ള പലരുമുണ്ടായിരുന്നു. പക്ഷെ സഭാകാര്യങ്ങളിൽ പിതാവിനോടൊപ്പം നിന്നു പ്രവർത്തിക്കാൻ അധികം പുരോഹിതരുണ്ടായിരുന്നില്ല എന്നത് ഒരു സത്യമാണ്. അന്ന് നമ്മുടെ സഭയ്ക്കാകമാനം ഉണ്ടായ വികസനം മുഴുവൻ പിതാവിൽ നിന്നും പിതാവിനോട് സഹകരിച്ച വ്യക്തികളിൽ നിന്നും ഉണ്ടായതാണ്.

മാർ ഈവാനിയോസ് തിരുമേനിയുടെ പ്രതിഭ താരതമ്യപ്പെടുത്താവുന്ന ഒന്നല്ല. ഭാഷയിലും പ്രകടനത്തിലും തിരുമേനിയെപ്പോലൊരു പ്രതിഭ വേറെയില്ല. സാഹിത്യപരമായ മേഖലയിൽ അത് പരിപൂർണ്ണമായി പ്രയോജനപ്പെടുത്താൻ നമുക്കു കഴിഞ്ഞില്ല. തിരുമേനിയെപ്പോലൊരു മിഷനറി വേറെയില്ല. പക്ഷെ അതും നമുക്ക് പരിപൂർണ്ണമായി മനസ്സിലാക്കാൻ അവസരം കിട്ടിയിട്ടില്ല. മാർ ഈവാനിയോസ് കോളേജ് തിരുമേനി സ്ഥാപിച്ചു. എന്നാൽ വിദ്യാഭ്യാസത്തെക്കുറിച്ചുള്ള തിരുമേനിയുടെ ചിന്തകളും ദർശനങ്ങളും സ്വായത്തമാക്കാൻ നമുക്ക് കഴിഞ്ഞില്ല. അദ്ദേഹത്തെപ്പോലെ ആധ്യാത്മികതയിൽ ഉൾക്കാഴ്ചകൾ പകരാൻ സാധിക്കുന്നൊരു വ്യക്തിത്വം വേറെയില്ല. പക്ഷെ പരിപൂർണ്ണമായി ആ ഫലങ്ങൾ നേടിയെടുക്കാൻ നമുക്കായില്ല. കാരണം അപ്രാധാനമായ കാര്യങ്ങൾക്കുവേണ്ടി പ്രധാനപ്പെട്ട പലതും നാം നഷ്ടപ്പെടുത്തിക്കളഞ്ഞു.

ഗ്രിഗോറിയോസ് തിരുമേനിയുടെ ജീവിതത്തെയും പ്രവർത്തനങ്ങളെയും അങ്ങ് എങ്ങനെയാണ് വിലയിരുത്തുന്നത്?

മാർ ഈവാനിയോസ് തിരുമേനിക്കുശേഷം മലങ്കര സഭയെ ദീർഘകാലം നയിച്ചത് മാർഗ്രിഗോറിയോസ് തിരുമേനിയാണ്. മാർ ഈവാനിയോസ് തിരുമേനിയുടെ കാലത്ത് ഒരു സഭയായും സമൂഹമായും നമ്മുടെ വളർച്ച സ്തുത്യർഹമായിരുന്നു. എന്നാൽ നമ്മുടെ സഭയുടെ ഈ ഉയർച്ച പൊതു മധ്യത്തിൽ അവതരിപ്പിച്ചത് ഗ്രിഗോറിയോസ് തിരുമേനിയാണ്. അതായിരുന്നു പിതാവിന്റെ ഏറ്റവും വലിയ ദൗത്യം. വിദ്യാഭ്യാസ രംഗത്തെ പ്രവർത്തനങ്ങളിൽ എന്നതിനേക്കാളുപരി അദ്ദേഹത്തിന്റെ ആശയങ്ങളും ദർശനങ്ങളും കൂടുതൽ പ്ര

കടമായത് ആളുകളുടെ വികസന പാതയിലാണ്. പക്ഷെ പിതാവിന്റെ ദർശനങ്ങളിലൂടെ സമൂഹത്തിൽ ഇടപെടാൻ ലഭിച്ച അവസരങ്ങൾ ശരിയായി വിനിയോഗിക്കാൻ നമ്മുടെ ആളുകൾക്ക് സാധിച്ചില്ല എന്നത് സത്യമാണ്. സഭയെ സമൂഹത്തോടു ബന്ധപ്പെടുത്തുന്നതിന് മാർ ഗ്രിഗോറിയോസ് തിരുമേനിക്ക് കഴിഞ്ഞു.

എന്നാൽ സഭാപരമായി എത്രമാത്രം പ്രവർത്തനങ്ങൾ നടന്നു എന്നത് വ്യക്തമല്ല. ഓരോ സഭയും പ്രാധാന്യമർഹിക്കുന്നതാണെന്ന രണ്ടാം വത്തിക്കാൻ സൂനഹദോസിന്റെ പഠനമാണ് വ്യക്തിഗതസഭകളെ ഇന്നു കാണുന്ന രീതിയിൽ ഉയർത്തിക്കൊണ്ടുവന്നത്. അതിനുമുമ്പ് അതിന്റെപേരിൽ ഒരുപാട് ബുദ്ധിമുട്ടുകൾ ഉണ്ടായിട്ടുണ്ട്.

പിതാവിന്റെ ജീവിതത്തിൽ അതിയായ ദുഃഖമോ സന്തോഷമോ ഉണ്ടാക്കിയ എന്തെങ്കിലും സംഭവങ്ങൾ ഉണ്ടായിട്ടുണ്ടോ?

എന്നെ സംബന്ധിച്ചിടത്തോളം അങ്ങനെയില്ല. ഏതുകാര്യത്തിനും ദുഃഖവും സന്തോഷവും ഉണ്ടാകാം. എന്നാൽ ഒരു കാര്യം എന്നെ പാടേ ഒതുക്കിക്കളഞ്ഞതായി ഞാനോർക്കുന്നില്ല. സന്തോഷത്തിന്റെ കാര്യവും ഇതുതന്നെ. ഇതിന്റെ അടിസ്ഥാന കാരണമിതാണ്. ദൈവ ഇഷ്ടമാണ് നടക്കുന്നതെന്ന ഒരു ആഴമായ ബോധ്യം എനിക്കുണ്ട്.

അതിയായ വികാര പ്രകടനങ്ങളൊന്നും കൂടാതെ ഏറ്റവും സംയമനത്തോടെ മറ്റുള്ളവരുമായി ഇടപെടാനുള്ള അങ്ങയുടെ കഴിവ് അങ്ങ് സ്വായത്തമാക്കിയതെങ്ങനെയാണ്? ഇതിന് കുടുംബപശ്ചാത്തലവുമായി എന്തെങ്കിലും ബന്ധമുണ്ടോ?

എന്റെ അപ്പച്ചന് ഇത്തരത്തിൽ സംയമനം പാലിക്കാൻ വലിയ കഴിവുണ്ടായിരുന്നു. അതുപോലെ അമ്മച്ചിയുടെ ആളുകളോടുള്ള ഇടപെടൽ. അപ്പച്ചന്റെ ബൗദ്ധികമായ കഴിവിന്റെ ഊഷ്മളത പ്രായോഗിക ഭാവത്തിൽ വരുന്നത് അമ്മച്ചിയിലാണ്. ഓരാ കാര്യത്തിലും അപ്പച്ചന്റെ ബുദ്ധിപരമായ നീക്കങ്ങളും വിഷയം ഭംഗിയായി കൈകാര്യം ചെയ്യാനുള്ള നിപുണതയും എന്നെ വളരെ സ്വാധീനിച്ചിട്ടുണ്ട്. ഉദാഹരണമായി അപ്പച്ചൻ മാർ ഈവാനിയോസ് തിരുമേനിയോടൊപ്പം കത്തോലിക്കാ സഭയിൽ ചേർന്ന സമയത്ത് രൂക്ഷമായ വിമർശനമാണ് അപ്പച്ചനെതിരെ ഉയർന്നത്. വധഭീഷണിവരെ ഉണ്ടായി. എന്നാൽ ഈ സന്ദർഭങ്ങളെയെല്ലാം അപ്പച്ചൻ വളരെയധികം മനസാന്നിദ്ധ്യത്തോടെയാണ് നേരിട്ടത്. നമുക്ക് പലപ്പോഴും മനസാന്നിദ്ധ്യം നഷ്ടപ്പെടാൻ കാരണം നമുക്ക് നമ്മെ നേരിടുന്നയാളിനെക്കുറിച്ചോ സാഹചര്യങ്ങളെക്കുറിച്ചോ ഉള്ള അറിവില്ലായ്മയാണ്. ഭയമില്ലായ്മയാണ് നമുക്ക് ഏറ്റവും വലിയ സുരക്ഷിതത്വബോധം നൽകുന്നത്. ഇതാണ് സംയമനത്തിന്റെ അടിസ്ഥാനം.

REDMI NOTE 6 PRO

Scanned by CamScanner

അനുദിന ധ്യാനവും പ്രാർത്ഥനകളുമൊക്കെ പിതാവിന്റെ അനുദിന പ്രവർത്തനങ്ങളെ എങ്ങനെ സ്വാധീനിക്കുന്നു?

പ്രാർത്ഥനകളും ധ്യാനവുമൊക്കെ എന്റെ പ്രവർത്തനങ്ങളെ ആഴത്തിൽ സ്വാധീനിക്കുന്നുണ്ട്. ചെയ്യാനുള്ള കാര്യങ്ങൾ പ്രാർത്ഥനകൾക്ക് വിഷയമാകാറുണ്ട്. മുന്നോട്ട് പോകാനുള്ള ശക്തിയും ധൈര്യവുമൊക്കെ ലഭിക്കുന്നതിവിടെ നിന്നാണ്. കടന്നുപോകാനുള്ള വഴികൾ തെളിച്ചുതരുന്നതിൽ ഈ പ്രാർത്ഥനയ്ക്കും ധ്യാനത്തിനുമൊക്കെ നിസ്തുലമായ ഒരു പങ്കാണുള്ളത്. എന്റെ ഒരു കാര്യം നേടിയെടുക്കാൻ വേണ്ടി ഞാൻ പ്രാർത്ഥിക്കാറില്ല. എന്റെ ചിന്തയിതാണ്-നമ്മളെക്കാൾ നന്നായി നമ്മുടെ ആവശ്യങ്ങളറിയുന്നവനാണ് ദൈവം. ഈ ചിന്താസരണിയുടെ ശരിതെറ്റുകൾ പരിശോധനയ്ക്ക് വിധേയമാക്കേണ്ടതാണ്. എന്റെ വ്യക്തിപരമായ പ്രാർത്ഥനകളുടെ ഉള്ളടക്കം സ്തുതിപ്പുകളും കൃതജ്ഞതാർപ്പണങ്ങളുമാണ്. ഇത്തരം യാചനാ പ്രാർത്ഥനകളെപ്പറ്റി ചിന്തിക്കുമ്പോൾ എന്റെ മനസ്സിൽ വരുന്നത് ചോദിക്കാതിരുന്നാൽ ദൈവം തരില്ലേ എന്ന ചിന്തയാണ്. ആവശ്യമുണ്ടെങ്കിൽ എനിക്ക് അവിടുന്നു തരുമെന്നു തന്നെയാണ് എന്റെ ചിന്ത. പക്ഷെ ഇതിന്റെ ദൈവശാസ്ത്രപരമായ മറ്റൊരു വശം നമുക്ക് ആവശ്യമായവ നാം ചോദിക്കണമെന്നും ചോദിക്കാതിരുന്നാൽ നമുക്കു കിട്ടുകയില്ല എന്നതുമാണ്. നമുക്ക് നൻമയായിട്ടുള്ളതെല്ലാം ദൈവം നൽകുമെന്നുതന്നെയാണ് എന്റെ വ്യക്തിപരമായ വിശ്വാസം. പക്ഷെ രക്ഷയുടെ കാര്യത്തിൽ ഇത് നേരെ തിരിച്ചാണ്. നമ്മുടെ രക്ഷ നാം നേടണമെന്നുള്ളത് നമ്മുടെ ചുമതലയാണ്. ❐

REDMI NOTE 6 PRO
MI DUAL CAMERA

Scanned by CamScanner

24

ക്രൈസ്തവരുടെ ദേശീയത ചോദ്യം ചെയ്യപ്പെടാനാകാത്തത്

തോമാശ്ലീഹ നേരിട്ടെത്തി സുവിശേഷം അറിയിച്ചെങ്കിലും ഇവിടെ ക്രൈസ്തവർ തീർത്തും ന്യൂനപക്ഷമായി തുടരുന്നതിന്റെ കാരണങ്ങൾ വിശകലനം ചെയ്യാമോ?

അതിന് പല കാരണങ്ങളുണ്ടാവും. ഏറ്റവും പ്രധാനമായ ഒന്ന് ചൂണ്ടിക്കാണിക്കാം. പങ്കുവയ്ക്കപ്പെടുന്ന സുവിശേഷത്തോടുള്ള കേൾവിക്കാരുടെ പ്രതികരണമാണ് യഥാർത്ഥത്തിൽ വിശ്വാസം. ഇതു കേൾവിക്കാരുടെ ഹൃദയതലത്തിൽ ഉണ്ടാകേണ്ട മാറ്റമാണ്. നാം എത്ര മാത്രം പ്രസംഗിച്ചാലും കേൾക്കുന്നവർ അത് ഉൾക്കൊള്ളുന്നില്ലെങ്കിൽ വിശ്വാസികളുടെ എണ്ണം വളരില്ല. തോമാശ്ലീഹാ പ്രസംഗിച്ചെങ്കിലും കേട്ടവരെല്ലാം വിശ്വസിച്ചില്ല അഥവാ വളരെ കുറച്ചുപേർ മാത്രമേ വിശ്വാസത്തിലേക്കു കടന്നു വന്നുള്ളൂ എന്നു കരുതുന്നതിൽ തെറ്റില്ല.

പിൽക്കാലങ്ങളിൽ സുവിശേഷ പ്രഘോഷണം ഏറ്റെടുത്തവരുടെ പാളിച്ചയെ ഇതു സൂചിപ്പിക്കുന്നില്ലേ?

പാളിച്ചകൾ സംഭവിച്ചിട്ടുണ്ടാകാം. തോമാശ്ലീഹായിൽ നിന്ന് സുവിശേഷം കേട്ട് വിശ്വാസികളായവർ ഇതു മറ്റുള്ളവരോടു പ്രസംഗിക്കുന്നതിൽ വീഴ്ച വരുത്തിയിട്ടുണ്ടോ, എല്ലാവരോടും പ്രസംഗിച്ചോ, സ്വീകരിക്കത്തക്ക രീതിയിലാണോ അവർ പ്രസംഗിച്ചത്, അതുകൊണ്ട്

*സൺഡേ ശാലോം വാരിക പ്രസിദ്ധീകരിച്ച അഭിമുഖം.

Scanned by CamScanner

എന്തു ഫലമാണുണ്ടായത് തുടങ്ങി നിരവധി കാരണങ്ങൾ പരിശോധിച്ചെങ്കിൽ മാത്രമേ കഴിഞ്ഞ കാലങ്ങളിൽ സുവിശേഷ പ്രഘോഷണങ്ങളിൽ പാളിച്ച ഉണ്ടായോ എന്നു പറയാൻ കഴിയുകയുള്ളൂ. ഭാരതീയ പശ്ചാത്തലത്തിൽ ആത്മീയത തികച്ചും വ്യക്തിപരമായ ഒന്നാണ് അന്നും ഇന്നും. അതിനാൽ മറ്റു രാജ്യങ്ങളിലോ മറ്റു സ്ഥലങ്ങളിലോ മറ്റു മതങ്ങളിലോ നടന്നതുപോലെ ഒരു ശക്തി പ്രകടനമെന്ന നിലയിൽ ഇവിടെ സുവിശേഷം പ്രസംഗിക്കപ്പെടുകയോ തൽഫലമായി ഒരു കൂട്ടമതപരിവർത്തനം ഉണ്ടാവുകയോ ചെയ്തിട്ടില്ല. അതേ സമയം പാശ്ചാത്യലോകത്ത് ക്രിസ്തീയ വിശ്വാസം അതിശക്തമായ രീതിയിൽ അവതരിപ്പിക്കുകയോ അടിച്ചേൽപ്പിക്കുകയോ ചെയ്തിരുന്നു. തോമാശ്ലീഹായുടെ പിൻഗാമികൾ ഈ ശൈലി സ്വീകരിച്ചിരിക്കാൻ സാധ്യതയില്ല; തോമാശ്ലീഹയുമായി ബന്ധപ്പെട്ട ചില ഐതിഹ്യങ്ങൾ പറയുന്നത് അദ്ദേഹം അന്നത്തെ ഉന്നത കുലജാതരായ ബ്രാഹ്മണരോടും സമൂഹത്തിലെ മേലേക്കിടയിലുള്ളവരോടുമാണ് സുവിശേഷം പങ്കുവച്ചത് എന്നാണ്. അന്നത്തെ സാമൂഹ്യവ്യവസ്ഥിതിയുടെ പശ്ചാത്തലത്തിൽ അവർ അത് മറ്റു സമൂഹങ്ങളുമായി പ്രത്യേകിച്ച് താഴേക്കിടയിലുള്ളവരുമായി പങ്കുവയ്ക്കാനുള്ള സാധ്യത തുലോം കുറവായിരുന്നിരിക്കണം. ചെറിയ സമൂഹങ്ങളായിരുന്നു അന്നു നിലവിലുണ്ടായിരുന്നത്. ഇത്തരം ക്രൈസ്തവ സമൂഹങ്ങൾ പലതും നാട്ടുരാജാക്കന്മാരുടെ സംരക്ഷണയിലായിരുന്നു. ഇപ്രകാരം സംരക്ഷിക്കപ്പെടുന്ന ഒരു സമൂഹത്തിന് മറ്റു സമൂഹങ്ങളെ സ്വാധീനിക്കാനുള്ള ശക്തി പ്രായേണ കുറവായിരിക്കും. ഭാരതത്തിൽ സുവിശേഷം മറ്റു രാജ്യങ്ങളിലേതുപോലെ സ്വീകരിക്കപ്പെടാതിരിക്കാനും, പ്രചരിക്കാതിരിക്കാനുമുള്ള കാരണങ്ങളായി ചരിത്രകാരന്മാരും സഭാപണ്ഡിതന്മാരും ചൂണ്ടിക്കാണിക്കുന്ന ചില വസ്തുതകൾ ഇവയൊക്കെയാണ്.

കേരളത്തെ അപേക്ഷിച്ച് ഭാരതത്തിന്റെ ഇതര ഭാഗങ്ങളിലുള്ള ക്രൈസ്തവ ജീവിതശൈലിയുടേയും ആദ്ധ്യാത്മികതയുടേയും പ്രധാന വ്യത്യാസം എന്താണെന്ന് വ്യക്തമാക്കാമോ?

വ്യത്യാസങ്ങൾ തീർച്ചയായും ഉണ്ട്. കേരള ക്രൈസ്തവർ, അവരിപ്പോൾ ഏതു വിഭാഗത്തിലാണെങ്കിലും മാർത്തോമാശ്ലീഹായുടെ പാരമ്പര്യം പേറുന്നവരാണ്. അതേസമയം ഉത്തരേന്ത്യയിൽ ക്രിസ്തീയ വിശ്വാസം പ്രചരിക്കുന്നത് പാശ്ചാത്യരുടെ വരവോടെയാണ്. ഫ്രഞ്ച്, ഡച്ച്, പോർച്ചുഗീസ്, സ്പെയിൻ, ഇംഗ്ലണ്ട് തുടങ്ങിയ രാജ്യങ്ങളിൽ നിന്നുവന്ന പാശ്ചാത്യരുടെ ലക്ഷ്യം കച്ചവടവും ഒപ്പം മിഷനറി

Scanned by CamScanner

പ്രവർത്തനവുമായിരുന്നു. ഉത്തരേന്ത്യയിലെ ക്രൈസ്തവ സമൂഹങ്ങളെല്ലാംതന്നെ മിഷനറിമാരുടെ പ്രവർത്തനത്തെ തുടർന്നുണ്ടായതാകയാൽ, നമുക്കുള്ള പാരമ്പര്യമോ അടിസ്ഥാനമോ അവകാശപ്പെടാനില്ല. അതിനാൽ അവരുടെ ജീവിതശൈലി പാശ്ചാത്യമാണ്. സഭാപരമായി പറഞ്ഞാൽ, പൗരസ്ത്യവും പാശ്ചാത്യവുമായ ക്രിസ്തീയ ശൈലിയാണ് കേരളത്തിലും ഉത്തരേന്ത്യയിലും നിലനിൽക്കുന്നത്.

അതായത് ഭാരതീയ പൈതൃകത്തിൽ ജീവിക്കുമ്പോഴും ഉത്തരേന്ത്യൻ ക്രൈസ്തവരുടെ വിശ്വാസ ജീവിത ശൈലി പാശ്ചാത്യമായിത്തന്നെ തുടരുന്ന ഒരു വൈജാത്യം നമുക്ക് കാണാൻ കഴിയും. നമ്മെ എതിർക്കുന്നവർക്ക് അതിനുള്ള പ്രേരണ ഈ ശൈലി മൂലം ഉണ്ടായതാണെന്നാണോ?

അതെ. ഇതു തെറ്റിദ്ധാരണയല്ല. തികച്ചും വൈദേശികമായ രീതിയിൽ തന്നെയാണ് ഉത്തരേന്ത്യൻ സഭയുടെ ഘടനയും ആരാധനാരീതികളുമൊക്കെ. മേൽപ്പറഞ്ഞ പൗരസ്ത്യ പാരമ്പര്യത്തെക്കുറിച്ചറിയാത്തവർക്ക് ഈ സഭ വിദേശ സഭയാണെന്നേ തോന്നുകയുള്ളൂ. ഭാരതത്തിലെ സഭ തന്നെ വ്യത്യസ്ത സംസ്കാരങ്ങളിൽ രൂപപ്പെട്ടതാണ്. വിമർശകരെ ഇതു ബോധ്യപ്പെടുത്തേണ്ടത് അത്യാവശ്യമാണ്. വാസ്തവത്തിൽ ഭാരതമണ്ണിൽ ആവിർഭവിച്ച ക്രിസ്തീയ സമൂഹം ഭാരതമൊട്ടുക്കും വ്യാപിക്കാത്തതാണ് നമ്മെക്കുറിച്ചുള്ള തെറ്റിദ്ധാരണയുടെ പ്രധാന കാരണം. ഇതു പറയുമ്പോൾ സുറിയാനിക്കാർ മറ്റു മേഖലകളിൽ അധികാരം പിടിച്ചെടുക്കാൻ ശ്രമിക്കുകയാണെന്ന തെറ്റിദ്ധാരണ ഉണ്ടാകുന്നതും ശരിയല്ല.

ഈ പറഞ്ഞതിന്റെ അടിസ്ഥാനത്തിൽ സാംസ്കാരിക അനുരൂപണങ്ങളെക്കുറിച്ചുള്ള അങ്ങയുടെ അഭിപ്രായം?

സാംസ്കാരിക അനുരൂപണത്തെക്കുറിച്ച് പറയേണ്ടിവരുന്നു എന്നതുതന്നെ നമ്മുടെ വീഴ്ചയാണ്. കാരണം, നാം ഈ സംസ്കാരത്തിൽത്തന്നെ ആയിരുന്നു വളരേണ്ടിയിരുന്നത്. നമ്മുടെ ചിന്തകളും നമ്മുടെ ക്രിസ്തീയ കാഴ്ചപ്പാടുകളും ഈ പൈതൃകത്തിൽ അടിയുറച്ചതാകണമായിരുന്നു. ഇത്രയും കാലം അങ്ങനെ അല്ലായിരുന്നു എന്നതിന്റെ തിരിച്ചറിവാണല്ലോ ഇപ്പോൾ അതു വേണമെന്നു പറയുന്നതിന്റെ പിന്നിൽ. ഭാരതീയരെന്ന നിലയ്ക്ക് ഭാരതീയ സംസ്കാരം നമ്മുടെ വിശ്വാസത്തിന് അന്യമാകാൻ പാടില്ല. ചിലരെങ്കിലും ഇതു മനസ്സിലാക്കിയിരുന്നില്ല. വിശ്വാസം ഒരു സംസ്കാരത്തോടും താദാത്മ്യപ്പെട്ടതല്ല. വിശ്വാസം അതിലുപരിയാണ്. ഏതു മതത്തിലും

Scanned by CamScanner

വിശ്വാസം ആചരിക്കാം. പക്ഷേ വിശ്വാസത്തോട് പൊരുത്തപ്പെട്ടതാകണം ആ സംസ്കാരവും മതവും. അതായത്, നമുക്കു നൽകപ്പെട്ട ക്രിസ്തീയ വിശ്വാസത്തോട് പൊരുത്തപ്പെട്ടുകൊണ്ടു മാത്രമേ നമ്മുടെ സാംസ്കാരിക അനുഷ്ഠാനം പാടുള്ളൂ. വിശ്വാസം മാറ്റാൻ കഴിയില്ല. അതേ സമയം ഞാൻ സ്വീകരിച്ച വിശ്വാസത്തോട് യോജിക്കാത്തതോ കൂറുപുലർത്താത്തതോ ആയ ജീവിതരീതിയോ, ആചരണങ്ങളോ ഉണ്ടെങ്കിൽ അവയെ വിശ്വാസത്തിനനുസൃതമായി മാറ്റാൻ തയ്യാറാകണം. അതായത്, വിശ്വാസത്തിനനുസരിച്ച് സ്വന്ത സംസ്കാരത്തെ സംസ്കരിക്കാൻ കഴിയണം.

അങ്ങനെയെങ്കിൽ സാംസ്കാരിക അനുരൂപണത്തിന്റെ പേരിൽ നാം ഇപ്പോൾ ചെയ്യുന്ന പലതും വിഗ്രഹാരാധനയല്ലേ?

വ്യക്തിപരമായി ദൈവത്തെ കണ്ടെത്തിയ വിശ്വാസിക്ക് ഒരു ബിംബത്തെ ദൈവമായിക്കണ്ട് ആരാധിക്കാൻ കഴിയില്ല. അങ്ങനെയുണ്ടെങ്കിൽ അതു മാറ്റിയേ പറ്റൂ. നാം ഒരു പ്രതീകമെടുത്ത് ദൈവത്തെ അവിടെ ആവിഷ്കരിച്ചത് ദൈവാരാധനയാണോ അതോ നമുക്കു ദൈവത്തെ മനസ്സിലാക്കാൻ ഒരു രൂപം കൊടുക്കുകയാണോ ചെയ്തത് എന്നത് പരിശോധിക്കണം. അത് ബിംബാരാധനയാണെങ്കിൽ ഉപേക്ഷിച്ചേ പറ്റൂ. കാരണം, ഞാൻ യഥാർത്ഥ ദൈവത്തെ നേരിട്ട് അനുഭവിച്ചതാണ്. പല പണ്ഡിതന്മാരുടെയും ഒരു വലിയ കണ്ടെത്തലും ആഹ്വാനവും നാം എല്ലാവർക്കുമൊപ്പം ദൈവത്തെ അന്വേഷിക്കണമെന്നതാണ്. നാം ദൈവത്തെ കണ്ടുമുട്ടുകയും ദൈവം നമ്മെ കണ്ടുമുട്ടുകയും ചെയ്തില്ലായിരുന്നെങ്കിൽ അത് അംഗീകരിക്കാമായിരുന്നു. പക്ഷേ, ദൈവം ഇങ്ങോട്ട് വന്ന് നമ്മെ കണ്ടുകഴിഞ്ഞു എന്നതാണല്ലോ യാഥാർത്ഥ്യം. അതുകൊണ്ടുതന്നെ ദൈവത്തെ അറിയാത്ത ഒരു വ്യക്തി ചെയ്യുന്നതുപോലെ ഞാൻ ചെയ്താൽ അത് വിഗ്രഹാരാധനയാകും. സാംസ്കാരിക അനുരൂപണത്തിന്റെ പേരിൽ ചില അനുഷ്ഠാനങ്ങളോ രീതികളോ ദൈവാനുഭവത്തിന് ആവശ്യമാണെന്ന ധാരണയോടെ പിന്തുടർന്നാൽ അത് വിഗ്രഹാരാധനയുടെ തലത്തിലെത്താം. യഥാർത്ഥത്തിൽ സംസ്കാരങ്ങൾക്കും പാരമ്പര്യങ്ങൾക്കും ഉപരിയായി വിശ്വാസത്തെ പ്രതിഷ്ഠിക്കാൻ കഴിയാത്തതുകൊണ്ടാണിങ്ങനെ സംഭവിക്കുന്നത്. ഇത് വിശ്വാസികൾക്കിടയിലെ, പ്രത്യേകിച്ച്, ഈ പൈതൃകത്തിൽ ജനിച്ചു വളർന്നവരെ സംബന്ധിച്ച പ്രശ്നമാണെന്ന് എനിക്കു തോന്നുന്നില്ല. മറിച്ച് വൈദികരുടെയും കന്യാസ്ത്രീകളുടെയുമൊക്കെ പ്രശ്നമാണ്. കാരണം, അവരിൽ പലരും പൈതൃ

Scanned by CamScanner

കമാക്കിയത് ഈ സംസ്കാരത്തെയല്ല. അവർ മറ്റു ചിലതൊക്കെ പഠിക്കുകയും, അതാണ് യഥാർത്ഥ സംസ്കാരവും പൈതൃകവുമെന്നു കരുതുകയും, അതിനെ പരിപോഷിപ്പിക്കുകയും ചെയ്തതിനാൽ സ്വന്തം പൈതൃകം കണ്ടുപിടിക്കേണ്ട ആവശ്യം അവർക്കുണ്ടായി. എവിടെ ഈ മാറ്റം വന്നുവോ അവിടെയാണ് അനുരൂപണം വേണ്ടത്. അതിനുപകരം അനുരൂപണത്തിന്റെ പേരിൽ ഒരു അടിച്ചേൽപ്പിക്കലിനുള്ള ശ്രമം വിപരീത ഫലമാണ് ഉണ്ടാക്കുക.

വൈദികരിലും കന്യാസ്ത്രീകളിലുമാണ് ഈ സംസ്കാരത്തിന് അനുസൃതമായി മാറ്റം പ്രധാനമായും ഉണ്ടാകേണ്ടത് എന്ന് പറഞ്ഞതിന്റെ പശ്ചാത്തലത്തിൽ, നമ്മുടെ പരിശീലന രീതികളിൽ എന്തു മാറ്റമാണ് വരേണ്ടത്?

പരിശീലന രംഗങ്ങളിൽ സമൂലമായ മാറ്റം ആവശ്യമാണ്. കാരണം, ഇന്നുള്ള സന്യാസ സമൂഹങ്ങളും സെമിനാരികളുമൊക്കെ പാശ്ചാത്യ പശ്ചാത്തലത്തിൽ രൂപം കൊണ്ടിട്ടുള്ളതും, പാശ്ചാത്യ രീതി സ്വയം സംസ്കാരമായി സ്വീകരിച്ചിട്ടുള്ളവരുമാണ്. കൂടാതെ ഭാരതത്തിൽ രൂപംകൊണ്ട സഭാസമൂഹങ്ങൾ പോലും ഈ പാശ്ചാത്തീകരണത്തിന് സ്വയം വിധേയമായിട്ടുണ്ട്. ഈ രീതിയിൽ നിന്നു മാറി നമ്മുടെ സംസ്കാരത്തോട് അനുരൂപപ്പെടുന്ന രീതിയിൽ ഇവയിലൊക്കെ മാറ്റം ആവശ്യമാണ്. അതിനുദാഹരണമാണ് ഈവാനിയോസ് തിരുമേനി രൂപം നൽകിയ ബഥനി സമൂഹം. ഭാരതീയ ചിന്തകളും അനുഷ്ഠാനങ്ങളും സ്വീകരിച്ചുകൊണ്ടുതന്നെ ക്രിസ്തീയ വിശ്വാസവും ജീവിതശൈലിയും എങ്ങനെ രൂപപ്പെടുത്താമെന്ന് ബഥനി നമുക്ക് കാണിച്ചുതരുന്നുണ്ട്.

യാദൃശ്ചികമായെങ്കിലും മാർ ഈവാനിയോസിന്റെ കാര്യം ഇവിടെ പരാമർശിക്കപ്പെട്ടല്ലോ. കത്തോലിക്കാ സഭയുമായി പുനരൈക്യപ്പെട്ടതിനുശേഷം മലങ്കര സഭയിലുണ്ടായ വളർച്ച എത്രത്തോളമാണെന്ന് വിവരിക്കാമോ?

വളർച്ച, വിവരണാതീതമാണത്. ഏറ്റവും വലിയ നേട്ടമായി ഞാൻ കാണുന്നത് കത്തോലിക്കാ തിരുസഭയുമായി ബന്ധപ്പെട്ടതുവഴി മലങ്കര സഭ ആഗോള സഭയുടെ ഭാഗവും മറ്റു സഹോദരീ സഭകളുമായി ബന്ധം പുലർത്തുന്ന ഒന്നുമായി മാറി എന്നതാണ്. അതിന്റെ ഫലമായി എല്ലാ രംഗങ്ങളിലും വളർച്ചയുണ്ടായി. ചുരുക്കത്തിൽ, മാർപ്പാപ്പയുമായി ഐക്യത്തിലാവുക വഴി മാർപ്പാപ്പ ഏതൊക്കെ സഭകളുടെ തലവനാണോ ആ സഭകളെല്ലാമായി മലങ്കരസഭയ്ക്ക് ബന്ധമായി.

Scanned by CamScanner

സഹോദരീ സഭയെന്ന പദവിയുമായി. ഇതനുസരിച്ച് വിശ്വാസജീവിതം വളർന്നു. ജനങ്ങൾ കൂടുതൽ ഉൽബുദ്ധരായി. ചില ആചാരാനുഷ്ഠാനങ്ങളിൽ മാത്രം ഒതുങ്ങിക്കൂടാതെ സഭയുടെ യഥാർത്ഥ ദൗത്യം മനസ്സിലാക്കാനും അതിനനുസരിച്ച് പ്രവർത്തിക്കാനും അതിലൂടെ സംലഭ്യമാകുന്ന നേട്ടങ്ങളിൽ പങ്കുകാരാകാനും പറ്റി. അതാണ് മലങ്കര കത്തോലിക്കാ സഭയ്ക്കുണ്ടായ ഏറ്റവും വലിയ നേട്ടം. ഈ കൂട്ടായ്മയിൽ പങ്കുപറ്റാത്തതുകൊണ്ടുണ്ടാകുന്ന ദുരന്തമാണ് യാക്കോബായ, ഓർത്തഡോക്സ്, തൊഴിയൂർ മുതലായ വിഭാഗങ്ങളിലുണ്ടായിട്ടുള്ള തകർച്ച.

മാർത്തോമാശ്ലീഹായുടെ ജൂബിലിയാഘോഷിക്കുമ്പോൾ, അദ്ദേഹത്തിന്റെ പാരമ്പര്യം പേറുന്ന സഭാവിഭാഗങ്ങൾ തെരുവിൽ ഏറ്റുമുട്ടുന്നത് എതിർ സാക്ഷ്യമല്ലേ?

അതിലെന്താണു സംശയം. ഏതൊരു സഭയുടേയും യഥാർത്ഥ ദൗത്യവും ദർശനവും നഷ്ടപ്പെടുകയോ നഷ്ടപ്പെടുത്തുകയോ ചെയ്താൽ ഇതൊക്കെ സംഭവിക്കാം. സ്ഥാനമാനങ്ങളുടെ പ്രശ്നങ്ങളും, ഭൗതിക സമ്പത്തിന്റെ പ്രശ്നങ്ങളുമൊക്കെ അതിൽ നിന്നുടലെടുക്കുന്നവയാണ്. വിശ്വാസം പാലിക്കുന്നതിലുള്ള ദൃഢതയില്ലായ്മയാണ് പ്രശ്നത്തിന്റെ യഥാർത്ഥ കാരണം. അതായത്, മാർത്തോമ്മാശ്ലീഹാ വഴി പകർന്നു കിട്ടിയ വിശ്വാസം വേദപുസ്തകാധിഷ്ഠിതമായി പുലർത്തുന്നതിനുപകരം മറ്റു പലകാര്യങ്ങൾക്കും പ്രാധാന്യം നൽകിയതിന്റെ ദുരന്തമാണിത്. ഇതു മനസ്സിലാക്കി പ്രവർത്തിച്ചതാണ് മാർ ഈവാനിയോസ് പിതാവിന്റെ സഭാവീക്ഷണം. അതിനോട് ഈ സഭാവിഭാഗങ്ങൾകൂടി യോജിച്ചിരുന്നുവെങ്കിൽ ഇന്ന് അവയുടെ ഭാവി തന്നെ മറ്റൊന്നായേനെ.

ക്രൈസ്തവർ ദേശദ്രോഹികളും വിദേശികളുമൊക്കെയാണെന്ന ദുരാരോപണം നിലനിൽക്കെ ഭാരതത്തിന്റെ പുരോഗതിക്കായി ഭാരത ക്രൈസ്തവർ ചെയ്ത സേവനങ്ങളെ സി.ബി.സി.ഐ. അദ്ധ്യക്ഷൻ എന്ന നിലയിൽ വിശദീകരിക്കാമോ?

ഭാരത ക്രൈസ്തവർ ഈ രാജ്യത്തെ മറ്റു ജനങ്ങളെപ്പോലെതന്നെ ഭാരതാംബയുടെ ഗർഭഗൃഹത്തിൽ ബീജാവാപം ചെയ്തവരും, ഈ സംസ്കാരത്തിന്റെ ധന്യതയെ പുൽകിയ, ഭാരതമെന്നു കേട്ടാൽ അഭിമാനപൂരിതമാകുന്ന ഹൃദയത്തോടെ ഇവിടെ പിറന്നു വീണവരുമാണ്. ഭാരതീയ ക്രൈസ്തവരിൽ വൈദേശികത്വത്തിന്റെ അസ്പൃശ്യത ആരോപിക്കുന്നവർ അജ്ഞതയുടെ സ്വയം സൃഷ്ടിച്ച തുരുത്തുകളിൽ

കഴിയുന്നവരാണെന്നു പറയേണ്ടി വരും. അടിവരയിട്ടുറപ്പിക്കപ്പെട്ട ഭാരതീയ പാരമ്പര്യത്തിന്റെ അടിസ്ഥാനത്തിൽ ഇതര മതസ്ഥർ അനുഭവിക്കുന്ന എല്ലാവിധ അവകാശങ്ങൾക്കും ക്രൈസ്തവർ അർഹരാണ്. സ്വതന്ത്ര ഭാരതം കെട്ടിപ്പടുക്കുന്നതിൽ മറ്റേതൊരു മതവിഭാഗത്തിനുമൊപ്പമോ അതിലേറെയോ അദ്ധ്വാനിക്കുകയും സംഭാവന നൽകുകയും ചെയ്തവരാണ് ഭാരത ക്രൈസ്തവർ. ഇത് ഇന്നും തുടരുകയാണ്. എന്തിന്റെ പേരിലാണെങ്കിലും ഈ രാജ്യത്തെ ക്രൈസ്തവ വിശ്വാസികളെ ഒന്നിൽ നിന്നും മാറ്റി നിർത്താൻ ഭരണഘടനാപരമായ യാതൊരു അവകാശവും ആർക്കും ഇല്ലെന്നിരിക്കെ മറിച്ചുള്ള പ്രചാരണവും പ്രവർത്തനവും മനുഷ്യാവകാശലംഘനവും ഭരണഘടനാ വിരുദ്ധവുമാണ്. ഈ സത്യം അംഗീകരിക്കാൻ തയ്യാറായാൽ, ക്രൈസ്തവർ ആരാണെന്ന് വേണ്ടവിധം മനസ്സിലാക്കിയാൽ അവരെ എതിർക്കേണ്ട കാര്യമില്ലെന്നു മനസ്സിലാകും.

ഭാരതത്തെ മറന്നുകൊണ്ടുള്ള വളർച്ച ക്രൈസ്തവ സഭയ്ക്ക് ഇവിടെ ഉണ്ടായിട്ടില്ല. നമ്മുടെ രാജ്യത്തിന്റേതു കൂടിയായ സാമൂഹ്യ, വിദ്യാഭ്യാസ, ആതുര സേവനരംഗങ്ങളിൽ ക്രൈസ്തവർ ചെയ്ത അത്രയും സേവനങ്ങൾ മറ്റാരാണ് ഇവിടെ ചെയ്തിട്ടുള്ളത്? സ്വാതന്ത്ര്യ സമരത്തിലും നമ്മുടെ പങ്ക് സുവ്യക്തമാണ്. മഹാത്മാ ഗാന്ധിയുടെ വലംകയ്യായി പ്രവർത്തിച്ച വ്യക്തി സുറിയാനി ക്രൈസ്തവനായിരുന്നു. ഇതൊക്കെ ചരിത്രം പരിശോധിച്ചാൽ അറിയാൻ കഴിയും. ഇതിനേക്കാളൊക്കെ പ്രധാനമായി ഭാരത സംസ്കാരത്തിന് ക്രിസ്തീയത നൽകിയ സംഭാവനകളാണ് എടുത്തു പറയേണ്ടത്. ഇവിടെയുണ്ടായിരുന്ന സംസ്കാരത്തിന്റെ നവീകരണ പ്രക്രിയയിൽ ക്രിസ്തീയ മൂല്യങ്ങൾ അവഗണിക്കപ്പെടാനാവാത്ത സ്വാധീനം ചെലുത്തിയിട്ടുണ്ട് എന്നത് പലരും മറന്നുപോയിരിക്കുന്നു. ഇവിടത്തെ ജീവിതരീതിപോലും ക്രൈസ്തവവിശ്വാസ മൂല്യങ്ങളിൽ അധിഷ്ഠിതമായതാണ്. ആരുമറിയാതെ തന്നെ ഈ രാജ്യത്ത് സ്ഥാപിക്കപ്പെട്ട ഒന്നാണിത്. സമത്വം, സാഹോദര്യം, നീതി എന്നീ മൂല്യങ്ങളൊക്കെ ക്രിസ്തീയതയിൽ നിന്നുണ്ടായതാണ്. ക്രൈസ്തവർ ഉൾപ്പെടെയുള്ള ഒരു ഭൂരിപക്ഷത്തിന് ആ വസ്തുതകൾ അജ്ഞാതമായതാണ് ക്രൈസ്തവർക്കെതിരെ എതിർപ്പുയരുവാനുള്ള കാരണം. ഈ പശ്ചാത്തലത്തിലാണ് ഹൈന്ദവ സംഘടനകളുമായി സി.ബി.സി.ഐ. ചർച്ചയ്ക്ക് മുതിർന്നത്.

തമിഴ്നാട് സർക്കാർ നടപ്പിലാക്കിയ മതപരിവർത്തന നിരോധന നിയമത്തോടുള്ള സി.ബി.സി.ഐ.യുടെ പ്രതികരണമെന്താണ്?

ഇപ്രകാരം ഒരു നിയമം കൊണ്ടുവരാൻ യാതൊരു അവകാശവും അവർക്കില്ല. ഇത് ഭരണഘടന നൽകുന്ന മൗലിക അവകാശത്തിന് എതിരുമാണ്. നിർബന്ധിത മതപരിവർത്തനത്തെ എതിർക്കുന്ന നിയമം എന്നാണ് അവർ പറയുന്നത്. നിർബന്ധിത മതപരിവർത്തനം എന്ന ഒന്ന് ഉണ്ടോ? അഥവാ ഉണ്ടെങ്കിൽ അതുപാടില്ല എന്നതാണ് കത്തോലിക്കാ സഭയുടെ നിലപാട്. ഭീഷണിപ്പെടുത്തിയോ, പണം നൽകിയോ പാർട്ടികളുടേതുപോലെ വിശ്വാസസംഹിത അടിച്ചേൽപ്പിക്കുക അസാധ്യമാണ്. പക്ഷേ, ഇങ്ങനെ ഒരു നിയമം ഉണ്ടായാൽ അതിനെ വിവേചനപരമായി വളച്ചൊടിക്കാം എന്നതുകൊണ്ടുതന്നെ നമ്മൾ അതിനെ എതിർക്കുന്നു. ❐

REDMI NOTE 6 PRO
MI DUAL CAMERA

Scanned by CamScanner

25

ന്യൂനപക്ഷാവകാശം സംരക്ഷണാവകാശമാണ്

ഇന്ത്യൻ ഭരണഘടന മാത്രമാണ് മത-ഭാഷാ ന്യൂനപക്ഷങ്ങൾക്ക് പ്രത്യേക അവകാശം ഭരണഘടനയിൽ വ്യവസ്ഥ ചെയ്തിട്ടുള്ളത്. ഇത് എന്തുകൊണ്ടാണെന്നാണ് അങ്ങയുടെ വിലയിരുത്തൽ?

ഭാരതത്തിന്റെ ഭരണഘടനയിൽ ന്യൂനപക്ഷങ്ങൾക്ക് പ്രത്യേക അവകാശം ആവശ്യമുണ്ട് എന്ന നിലയിലല്ല നമ്മുടെ പരാമർശം. ന്യൂനപക്ഷത്തെ സംരക്ഷിക്കുവാനുള്ള ഒരു ധർമ്മം രാജ്യത്തിനുണ്ട്; എല്ലാ പൗരനും തുല്യ അവകാശമാണ് നമ്മുടെ രാജ്യത്തുള്ളത്. എന്നാൽ മതഭൂരിപക്ഷവും ഭാഷാ ഭൂരിപക്ഷവും വർഗ്ഗ ഭൂരിപക്ഷവും ഉള്ള സാഹചര്യങ്ങളിൽ ചെറിയ കൂട്ടങ്ങൾക്ക് ഭാവികാലങ്ങളിൽ നാശമുണ്ടാകാൻ സാദ്ധ്യതയുണ്ടെന്ന് മുൻകൂട്ടി കണ്ടിട്ടാണ് ഭരണഘടനാപിതാക്കന്മാർ പറഞ്ഞത് വെറും ഔദാര്യത്തെ, സൗമനസ്യത്തെ മാത്രം ആശ്രയിച്ച് ന്യൂനപക്ഷങ്ങൾക്ക് നിലനിൽപ്പുണ്ടാകില്ല, അത് നിയമപ്രകാരമുള്ളതാക്കപ്പെടണം എന്ന്. അന്ന് ഉണ്ടായിരുന്ന സൗമനസ്യത്തിലും സഹിഷ്ണുതയിലും ഇന്നു മാററം വന്നുകൊണ്ടിരിക്കുകയല്ലേ? സ്വാഭാവികമാണത്. കാലം മാറുമ്പോൾ വ്യത്യസ്ത താൽപര്യങ്ങൾ ഉള്ള ഗ്രൂപ്പുകളും സംഘടനകളും അവരുടെ ഭിന്നാഭിപ്രായങ്ങളും ഉടലെടുക്കും. ഇതു മുൻകൂട്ടി കാണുകയായിരുന്നു ഭരണഘടനയുണ്ടാ

*കേരള ശബ്ദം വാരിക പ്രസിദ്ധീകരിച്ച അഭിമുഖം.

ക്കിയവർ. മനുഷ്യർ എല്ലാവരും എന്നും ഒരുപോലെ പരസ്പരസഹിഷ്ണുതയിലും സാഹോദര്യത്തിലും ജീവിക്കുമെന്ന് ഉറപ്പുണ്ടെങ്കിൽ അങ്ങനെ ഒരു രാജ്യത്ത് ഒരു നിയമവും എഴുതി വയ്ക്കേണ്ട കാര്യമില്ല. അത് ഉറപ്പില്ലാത്തിടത്തോളം കാലം നിയമങ്ങൾ അനിവാര്യമാണ്. നമ്മുടെ ഭരണഘടനയിൽ പറയുന്ന ന്യൂനപക്ഷാവകാശത്തെ ഞാൻ മനസ്സിലാക്കുന്നത് ഒരു കൂട്ടർക്കുള്ള അവകാശമായിട്ടല്ല. അവർക്കുള്ള സംരക്ഷണമായിട്ടാണ്. ഇന്നത്തെ സാഹചര്യത്തിൽ ഈ സംരക്ഷണം വളരെ പ്രസക്തമാണ്. അതുകൊണ്ട് മൈനോറിററി റൈററ് എന്നു പറയുന്നതിനേക്കാൾ മൈനോറിററി പ്രൊട്ടക്ഷൻ എന്നു പറയുന്നതാണ് നല്ലത്.

മെജോറിററിക്ക് ഇല്ലാത്ത അവകാശം മൈനോറിററിക്ക് എന്തിന് എന്ന ചോദ്യം പ്രസക്തമല്ലേ?

മെജോറിററിക്കില്ലാത്ത ഒരവകാശവും മൈനോറിററിക്കു വേണം എന്നവകാശപ്പെടുന്നില്ലല്ലോ. എല്ലാവർക്കും തുല്യമായി അവകാശമുണ്ടായിരിക്കണം. എന്നാൽ നിയമത്തിൽ നാം തുല്യതയെപ്പററി പറയുമ്പോൾ അത് പ്രായോഗികമായി വരുന്നുണ്ടോ എന്നുകൂടി ചിന്തിക്കണം. തൊഴിലെടുക്കാനുള്ള തുല്യതയെപ്പററി നമ്മുടെ നിയമത്തിൽ പറയുന്നുണ്ട്. എന്നാൽ ഉയർന്ന ധനശേഷിയും സാമ്പത്തിക ഭദ്രതയുമുള്ള ഒരു തൊഴിൽ ദാതാവിനും പാവപ്പെട്ട ഒരു തൊഴിലാളിക്കും തൊഴിലെടുക്കാനുള്ള അവകാശം തുല്യമായിട്ടാണോ ലഭിക്കുന്നത്. ഈ വ്യത്യാസം കാണാതെ എല്ലാവരും തുല്യരാണ് എന്നുപറയുന്നത് ഒരു ഉട്ടോപ്യൻ ആശയമാണ്. ന്യൂനപക്ഷങ്ങൾക്കും ഭൂരിപക്ഷങ്ങൾക്കും തുല്യ അവകാശം ഉണ്ട് എന്നുപറയുന്നതും ഇതുപോലെയാണ്.

ഭരണഘടനയുടെ 30-ാം അനുച്ഛേദപ്രകാരമുള്ള, വിദ്യാഭ്യാസ സ്ഥാപനം ആരംഭിക്കാനും ഭരണം നടത്താനുമുള്ള ന്യൂനപക്ഷങ്ങളുടെ അവകാശം ദുരുപയോഗപ്പെടുത്തുകയാണ് എന്ന് പരക്കെ ആക്ഷേപം ഉണ്ട്?

ന്യൂനപക്ഷ സ്ഥാപനങ്ങളിൽ മുഴുവൻ അഴിമതിയാണെന്ന് പറയുവാൻ പററുമോ? ഈ സ്ഥാപനങ്ങൾ ഇല്ലായിരുന്നെങ്കിൽ ഇപ്പോൾ ഈ സ്ഥാപനങ്ങൾക്കെതിരെ പ്രതികരിക്കുന്ന പല ഉന്നതർക്കും പഠിച്ച് ഐ. എ. എസ്സും ഒക്കെ നേടാൻ പററുമായിരുന്നോ? എവിടെയെങ്കിലും അഴിമതി നടക്കുന്നുണ്ട് എങ്കിൽ അത് ചൂണ്ടിക്കാട്ടണം. അതു പറയാതെ ഒരു സംവിധാനം മുഴുവൻ തെററാണെന്നു പറയുന്നത് ഒട്ടും ശരിയല്ല. ക്രിസ്ത്യാനികൾ അല്ലെങ്കിൽ മുസ്ലീങ്ങൾ നടത്തുന്ന മുഴുവൻ സ്ഥാപനങ്ങളും കച്ചവടത്തിനാണെന്നു പറയുന്നത് വളരെ നിരു

Scanned by CamScanner

ത്തരവാദപരമായ പ്രസ്താവനയാണ്. 50 കൊല്ലം മുമ്പ് ഈ ന്യൂനപക്ഷ സമുദായം നടത്തിയ സ്ഥാപനങ്ങളിൽ കൂടി പഠിച്ചുപോയ ആളുകളാണ് ഇപ്പോൾ നിയന്ത്രിക്കണം എന്നു പറയുന്നത്.

ക്രിസ്ത്യൻ സ്ഥാപനങ്ങൾ പണ്ട് സംരക്ഷിച്ചിരുന്ന മൂല്യങ്ങൾ ഇപ്പോൾ കാത്തുസൂക്ഷിക്കുന്നുണ്ട് എന്നു പറയുവാൻ കഴിയുമോ?

സമൂഹത്തിലെ ഏതെങ്കിലും രംഗത്ത് പണ്ട് ഉണ്ടായിരുന്ന മൂല്യങ്ങൾക്ക്, സംശുദ്ധി ഇന്നുണ്ടോ? അപ്പോൾ അതാണ് കാര്യമെങ്കിൽ അങ്ങനെ പറയണം. അല്ലാതെ ക്രിസ്ത്യാനി വിദ്യാഭ്യാസക്കച്ചവടം നടത്തുകയാണ് എന്നുപറയരുത്. നിങ്ങൾ ഈ പറയുന്ന ആരോപണങ്ങളെല്ലാം പൊതുപ്രസ്താവനകളാണ്.

കത്തോലിക്കാ രൂപതകളുടെ കീഴിലുള്ള വിദ്യാഭ്യാസ സ്ഥാപനങ്ങളിലും ഇന്ന് അദ്ധ്യാപകനിയമനങ്ങളിലും വിദ്യാർത്ഥിപ്രവേശനത്തിനും സംഭാവന സ്വീകരിക്കുന്നുണ്ടല്ലോ?

അത് എന്തുകൊണ്ടാണ് എന്ന് നിങ്ങൾ പഠിക്കാൻ ശ്രമിച്ചിട്ടുണ്ടോ? അന്യായമായി പണം വാങ്ങുന്നതിനെയോ, അദ്ധ്യാപക ജോലി വിൽക്കുന്നതിനെയോ, പഠനാവകാശം പണത്തിന്റെ പേരിൽ വിൽക്കുന്നതിനെയോ ഞാൻ ന്യായീകരിക്കുകയല്ല. കത്തോലിക്കാ സ്ഥാപനങ്ങളിൽ അദ്ധ്യാപകരിൽ നിന്നോ രക്ഷകർത്താക്കളിൽ നിന്നോ വാങ്ങുന്ന പണത്തിന് ഒരു നിശ്ചിതരൂപം ഉണ്ട്. ഇത് ആരും സ്വന്തം വീട്ടിൽ കൊണ്ടു പോകുന്നില്ല, ദുർവ്യയം ചെയ്യുന്നില്ല. ലേലം വിളിച്ച് കാശുവാങ്ങി ബെഞ്ചോ ഡെസ്ക്കോ വാങ്ങാതെ, ചോക്കുപോലും വാങ്ങാത്ത സ്വകാര്യസ്ഥാപനങ്ങൾ ഉണ്ടാകാം. പക്ഷേ ക്രൈസ്തവസഭയുടെ സ്ഥാപനങ്ങൾ ഒന്നും എന്റെ അറിവിൽ അങ്ങനെ ചെയ്യുന്നില്ല. ചെറിയ തോതിലാണെങ്കിലും കാശു വാങ്ങുന്നതിനെ ന്യായീകരിക്കാനല്ല ഞാനിതു പറയുന്നത്. സർക്കാർ എന്തുകൊണ്ടാണ് പുതിയ കോഴ്സുകൾക്ക് പേയ്മെന്റ് സീററുകൾ അനുവദിക്കുന്നത്? സ്വാശ്രയ കോളേജുകൾ എന്തുകൊണ്ടാണ് ആരംഭിക്കേണ്ടിവന്നത്?

മുൻ കത്തോലിക്കാ സ്ഥാപനങ്ങൾ കാശുവാങ്ങിയിരുന്നില്ലെന്ന് എല്ലാവരും സമ്മതിക്കുന്നല്ലോ. ഇപ്പോൾ കാശു വാങ്ങുന്നെങ്കിൽ പുതിയ സംവിധാനത്തിന് കാരണം എന്ത്? പണ്ട് ഉള്ളവർ പള്ളിക്കൂടം കെട്ടി അക്ഷരം പഠിപ്പിച്ച പോലെയാണോ ഇന്നുള്ള വിദ്യാഭ്യാസം? അത്തരത്തിലുള്ള ഒരു വിദ്യാഭ്യാസമാണോ ഇന്നു നമ്മുടെ രക്ഷിതാക്കൾ ആവശ്യപ്പെടുന്നത്? മതത്തിന്റെ വേദങ്ങൾ പഠിപ്പിക്കാനും മൂല്യങ്ങൾ പഠിപ്പിക്കാനുമാണെങ്കിൽ ഇന്നുള്ള സംവിധാനമോ, ചെലവോ ആവശ്യമല്ല. രക്ഷകർത്താക്കൾക്ക് ഇന്ന് അവരുടെ കുട്ടികൾ പഠി

ക്കുന്ന സ്കൂളിൽ കംപ്യൂട്ടർ വേണം, ആധുനിക ലബോറട്ടറി വേണം, ലൈബ്രറി വേണം, ഫാൻ വേണം, എ.സി. വേണം. ഇതിനാണ് രക്ഷകർത്താക്കൾ പണം നൽകുന്നത്. അല്ലാതെ ഈ പണം അവർ രാജ്യത്തിനു വേണ്ടിയോ സ്ഥാപനത്തിനുവേണ്ടിയോ കൊടുക്കുന്നതല്ല. അവരുടെ കുട്ടികൾക്കു വേണ്ടി കൊടുക്കുന്നതാണ്. വിദ്യാഭ്യാസത്തെക്കുറിച്ചുള്ള കാഴ്ചപ്പാടുതന്നെ മാറിയില്ലേ? അതിനനുസൃതമായി സ്ഥാപനത്തിലുണ്ടാകേണ്ട അടിസ്ഥാന സൗകര്യങ്ങൾക്കു മാററം വന്നില്ലേ? ആധുനിക വിദ്യാഭ്യാസത്തിന്റെ ചെലവ് ഉയർന്നത് പരിഗണിക്കാതെ സ്കൂൾ അധികൃതർ കൂടുതൽ പണം വാങ്ങിച്ചു എന്നാക്ഷേപിക്കുന്നതിലർത്ഥമുണ്ടോ? ഉന്നതരായ ആളുകൾക്കെല്ലാം അവരുടെ മക്കളെ മന്ത്രിയാക്കണം, ഐ. എ. എസ്. കാരനാക്കണം. അതിനനുസൃതമായ വിദ്യാഭ്യാസമാണ് അവർ പ്രതീക്ഷിക്കുന്നത്.

ചെലവേറിയ വിദ്യാഭ്യാസം നൽകുന്ന സ്ഥാപനങ്ങൾ മാത്രമല്ല സഭ നടത്തുന്നത്. നിർധനരായ കുട്ടികൾ പഠിക്കുന്ന സ്ഥാപനങ്ങളും സഭ നടത്തുന്നുണ്ട്. ഞങ്ങൾ പരമാവധി ചെയ്യുന്ന ധനവിനിയോഗം സമ്പന്നർ പഠിക്കുന്ന സ്ഥാപനങ്ങളിലെ വരുമാനത്തിന്റെ ഒരു ചെറിയ വിഹിതമെടുത്ത് ബഞ്ചില്ലാത്ത, മൂത്രപ്പുരയില്ലാത്ത, കുടിവെള്ളമില്ലാത്ത സ്കൂളിൽ ആ ചെറിയ സൗകര്യങ്ങൾ എങ്കിലും ഉണ്ടാക്കാൻ ശ്രമിക്കും. ഇതാണോ അഴിമതി? ഇതു തന്നെയാണ് ഹോസ്പിററൽ നടത്തിപ്പിന്റെ കാര്യവും. ചെലവേറിയ വിദ്യാഭ്യാസം ആവശ്യമില്ലെങ്കിൽ അത് രക്ഷകർത്താക്കളെ പറഞ്ഞ് ബോധവൽക്കരിക്കുകയാണ് വേണ്ടത്.

ഇംഗ്ലീഷ് സ്കൂൾ വേണ്ടെന്ന പലരും പറയുന്നുണ്ട്. പക്ഷേ, കുട്ടികൾക്ക് വിദ്യാഭ്യാസം നൽകാൻ എയ്ഡഡ് സ്കൂൾ തുടങ്ങാൻ സർക്കാർ അനുവദിക്കാതിരുന്ന സാഹചര്യത്തിലാണ് പലയിടത്തും ഇംഗ്ലീഷ് സ്കൂൾ തുടങ്ങേണ്ടിവന്നത്. ഇംഗ്ലീഷ് സ്കൂൾ തുടങ്ങുന്നത് കാശുണ്ടാക്കാനാണെന്ന ധാരണ ഒട്ടും ശരിയല്ല. റിസൾട്ട് വരുമ്പോൾ ഇംഗ്ലീഷ് സ്കൂളിലെ വിദ്യാർത്ഥികളുടെ മാർക്കിന്റെ അടുത്തെങ്ങും സർക്കാർ സ്കൂളിലെ കുട്ടികൾ എത്തുന്നില്ല എന്നത് വസ്തുതയല്ലേ?

എയ്ഡഡ് സ്കൂൾ നടത്തുന്നതിന് 99 ശതമാനം പണം സർക്കാരിന്റെ വാങ്ങിയിട്ട് നിയമനത്തിനും മററും മാനേജ്മെന്റ് പൂർണ്ണ സ്വാതന്ത്ര്യം ആവശ്യപ്പെടുന്നത് ശരിയാണോ?

പെട്ടെന്ന് കേൾക്കുമ്പോൾ ഈ ചോദ്യം ശരിയല്ലേ എന്നുതോന്നും. എയ്ഡഡ് സ്കൂൾ, റെക്കഗ്നൈസ്ഡ് സ്കൂൾ, പ്രൈവററ് സ്കൂൾ ഈ മൂന്ന് സിസ്റ്റത്തിലാണ് നമ്മുടെ സ്കൂളുകൾ നടക്കുന്നത്. ബഹു

ഭൂരിപക്ഷം സ്കൂളുകളും റെക്കഗ്നൈസ്ഡ് അതായത് അൺ എയിഡഡ് സ്കൂളുകളാണ്. ഇങ്ങനെ സഭ നടത്തുന്ന സ്ഥാപനങ്ങളിൽ പഠിക്കുന്നത് എല്ലാ സമുദായത്തിലും ജാതിയിലും വിഭാഗത്തിലും പെട്ട കുട്ടികളാണ്. ഈ സ്ഥാപനങ്ങളിൽ ഒരു സർട്ടിഫിക്കററ് സർക്കാർ കൊടുക്കുന്നുണ്ടെന്നല്ലാതെ അഞ്ച് പൈസാ സർക്കാരിന് മുടക്കുണ്ടോ? ഇതിന്റെ ഗുണഭോക്താക്കൾ ക്രിസ്ത്യൻ കുട്ടികൾ മാത്രമാണോ? ഇതിനു കെട്ടിടം വേണ്ടേ? അദ്ധ്യാപകർ വേണ്ടേ? ശമ്പളം കൊടുക്കണ്ടേ? വിദ്യാഭ്യാസം നൽകാൻ സർക്കാരിനല്ലേ പ്രാഥമിക ചുമതല? റെക്കഗ്നൈസ്ഡ് സ്കൂളുകളിൽ പഠിക്കുന്ന ബഹുഭൂരിപക്ഷം വരുന്ന കുട്ടികൾക്ക് പഠന സൗകര്യം ഒരുക്കേണ്ടുന്ന ചുമതല ഏററെടുക്കാൻ സർക്കാരിന് കഴിയുമോ?

സഭ നടത്തുന്ന എയ്ഡഡ് സ്കൂളുകളിൽ ഇവിടുത്തെ എല്ലാ വിഭാഗം കുട്ടികളും വിദ്യാഭ്യാസം നടത്തുന്നില്ലേ? സർക്കാരിന്റെ പണം എന്നു പറയുന്നത് ഈ രക്ഷകർത്താക്കൾ കൂടി നികുതി കൊടുക്കുന്ന പണമാണ്. ഗവൺമെന്റെന്നു പറയുന്നത് സമൂഹത്തിലെ എല്ലാവരുടെയും കൂടിയാണ്. തലപ്പത്തിരിക്കുന്ന മൂന്ന് ആഫീസർ മാത്രമല്ല സർക്കാർ.

സമൂഹത്തോടും ജനങ്ങളോടുമുള്ള കടമയും ഉത്തരവാദിത്തവും നിർവ്വഹിക്കുന്നവരെ മാറിനിന്ന് ചെളിവാരിയെറിയാൻ എളുപ്പമാണ്. ഞാൻ വെല്ലുവിളിക്കാം. ഈ നാട്ടിലെ കുട്ടികൾക്ക് വിദ്യാഭ്യാസം കൊടുക്കാൻ ഈ വിമർശകർക്ക് കഴിയുമോ? ഇന്ന് വിദ്യാഭ്യാസ സ്ഥാപങ്ങൾ ആരംഭിക്കാൻ കെട്ടിടങ്ങൾ അടക്കമുള്ള സംവിധാനങ്ങൾക്ക് കോടിക്കണക്കിന് രൂപ വേണം. ഒരു കാലത്ത് മിഷനറീസ് പുറത്തുനിന്ന് പിരിച്ചുകൊണ്ടുവന്ന് സ്കൂളുകൾക്ക് മുടക്കി. ഇന്നാ മാർഗ്ഗമില്ല. സർക്കാർ ഇന്ന് സ്കൂളുകൾ കെട്ടുമ്പോൾ പഞ്ചായത്തിലുള്ളവർ നാട്ടുകാരെ വിളിച്ചുകൂട്ടി നാട്ടിൽ പണപ്പിരിവ് നടത്തുന്നല്ലേ? ഒരു പുതിയ വിദ്യാഭ്യാസസ്ഥാപനം ആരംഭിക്കുമ്പോൾ അതിന്റെ ഏററവും വലിയ ഗുണഭോക്താക്കൾ അവിടെ ജോലി ലഭിക്കുന്ന അദ്ധ്യാപകരും പഠിക്കുന്ന വിദ്യാർത്ഥികളുമാണ്. കൂടുതൽ ഗുണം പററുന്നവരോട് സ്ഥാപനം പടുത്തുയർത്താൻ മററുള്ളവരേക്കാൾ കൂടുതൽ സംഭാവന ചെയ്യണം എന്നു പറഞ്ഞാൽ അത് കോഴയാണെന്ന് ആക്ഷേപിക്കുകയാണ് ചിലർ. ഗുണഭോക്താക്കൾ നൽകുന്ന സംഭാവന ഒന്നിച്ചുകൂട്ടി സ്ഥാപനം ഉണ്ടാക്കുന്ന കോ- ഓഡിനേററർമാരുടെ ജോലി മാത്രമാണ് മാനേജ്മെന്റ് ചെയ്യുന്നത്. സർക്കാർ നടത്തുന്ന കോഴ്സിൽ 50% സീററിന് പേയ്മെന്റ് വാങ്ങിയാൽ അത് കോഴയല്ല. സർക്കാർ ആഫീസുകളിൽ പണം മിസ്യൂസ് ചെയ്യുന്നില്ലേ? ഗവൺമെന്റ് പണം

REDMI NOTE 6 PRO
DUAL CAMERA
Scanned by CamScanner

ഉണ്ടാക്കാൻ കച്ചവടം നടത്തുകയാണ് എന്ന് എന്തേ ആരും പറയാത്തത്?

ഇൻഫാം കർഷകന്റെ പേരിലുള്ള ഒരു മതസംഘടനയല്ലേ?

അങ്ങനെ പറഞ്ഞുപരത്തുന്നത് ഇതിനെ നശിപ്പിക്കാനാണ്. ഇൻഫാം മെത്രാന്മാരുടെ സംഘടനയല്ല. നമ്മുടെ നാട്ടിൽ നിലവിലുള്ള ചൂഷണ വ്യവസ്ഥ സൃഷ്ടിച്ചവരും അതിന്റെ പ്രയോജനമനുഭവിച്ചവരും സകല ദുഷ്ടശക്തികളും ഒന്നിച്ച് കൈകോർത്ത് ഇന്ന് ഇൻഫാമിനെതിരെ തിരിഞ്ഞിരിക്കുകയാണ്.

ഇൻഫാമിന്റെ നിയന്ത്രണം കത്തോലിക്കാ മെത്രാന്മാരുടെ കൈകളിലല്ലേ?

അല്ല. അതിന്റെയാവശ്യമില്ല. ഇത് സ്ഥാപിത താല്പര്യക്കാർ പറഞ്ഞു പരത്തുന്നതാണ്. പക്ഷെ, സത്യവും നീതിയും നടക്കണം എന്ന് ആദ്ധ്യാത്മിക ഗുരുക്കന്മാർ പറയും. കോൺഗ്രസ് ഗവൺമെന്റോ, കമ്മ്യൂണിസ്റ്റ് ഗവൺമെന്റോ ജനങ്ങളെ നോക്കിക്കൊള്ളും എന്ന ധാരണ തെററാണെന്ന് ചരിത്രം പഠിപ്പിച്ചതിന്റെ അടിസ്ഥാനത്തിൽ പറഞ്ഞുകൊടുക്കാൻ ആദ്ധ്യാത്മിക ഗുരുക്കന്മാർക്ക് കടമയുണ്ട്. നമ്മുടെ അനുഭവത്തിൽ ഈ കക്ഷി രാഷ്ട്രീയക്കാർക്ക് ഇവിടുത്തെ കർഷകനെ സംരക്ഷിക്കാനായില്ല. കാർഷികമേഖലയെ ഗ്രസിച്ചിരിക്കുന്ന അപകടം മനസ്സിലാക്കുന്നതിനും കർഷകരേയും ബന്ധപ്പെട്ടവരെയും ഇതു സംബന്ധിച്ച് ബോധവൽക്കരിക്കുന്നതിനും പരിഹാരം തേടുന്നതിനുമുള്ള ശ്രമങ്ങളാണ് ഇൻഫാം നടത്തുന്നത്. കക്ഷി രാഷ്ട്രീയം സജീവമായി നിൽക്കുന്ന ഈ രാജ്യത്ത് പണം നൽകി കാര്യം സാധിക്കാൻ കഴിവില്ലാത്ത കർഷക ജനത സംഘടിത ശക്തിയായി മാറി ഭരണത്തെ സ്വാധീനിക്കുന്ന സമ്മർദ്ദ ഘടകമായാൽ മാത്രമേ കർഷകന് രക്ഷപ്പെടാനാവുകയുള്ളൂ.

ഒരു സമുദായം മതാടിസ്ഥാനത്തിൽ കർഷകരെ സംഘടിപ്പിക്കുമ്പോൾ ഇതരമതസ്ഥരും ആ വഴിക്കു നീങ്ങില്ലേ?

ഇൻഫാം മതാടിസ്ഥാനത്തിൽ സംഘടിപ്പിച്ച സംഘടനയാണെന്ന ആരോപണം ആവർത്തിക്കരുത്. ഇത് പാവപ്പെട്ട കർഷകർ പൊറുതി മുട്ടിയപ്പോൾ ഉണ്ടാക്കിയ സംഘടനയാണ്.

മതമേലദ്ധ്യക്ഷന്മാർ ഇങ്ങനെ ഭൗതിക കാര്യങ്ങളിലേക്ക് ഇടപെടുന്നത് ശരിയാണോ?

നമ്മുടെ നാട്ടിൽ നമ്മൾ പിന്തുടരുന്ന ഒരു സംവിധാനം ഉണ്ട്. ഇവിടെ മതവും മതേതരത്വവും പരസ്പരം ബന്ധപ്പെട്ടു കിടക്കുന്നു. യൂറോപ്യൻ മതനിരപേക്ഷ രാഷ്ട്ര സങ്കൽപ്പത്തിൽ മതം ആദ്ധ്യാത്മിക

മണ്ഡലത്തിൽ മാത്രം ഒതുങ്ങിനിൽക്കുന്നത് അവിടുത്തെ ഫിലോസഫി അതായതുകൊണ്ടാണ്. ഭാരതത്തിന്റെ സംസ്കാരവും പൈതൃകവും അതല്ല. നമ്മുടെ സകലപുരാണങ്ങളും എടുക്കുക. ഉപനിഷത്ത്, വേദം, മഹാഭാരതം, ശാകുന്തളം തുടങ്ങി നമ്മുടെ സകല പുരാണകൃതികളിലും ആത്മീയതയുടെ സത്ത അടങ്ങിയിരിക്കുന്നു. ആത്മീയതയും ഭൗതികതയും വേറിട്ടതാണെന്നത് ഭാരതീയ സങ്കൽപ്പമേയല്ല. നമ്മുടെ ജീവിതം തന്നെ ആത്മീയതയുമായി ബന്ധപ്പെട്ടുകിടക്കുന്നു. പള്ളിയിൽ പോയി കുർബാന ചൊല്ലുന്നതോ അമ്പലത്തിൽ പോയി പൂജ അർപ്പിക്കുന്നതോ അല്ല ഞാൻ പറയുന്ന ആത്മീയത. ഈ ലോകത്തു നടക്കുന്നത് സകലതും എനിക്ക് ആത്മീയമാണ്. ഭാരത സംസ്കാരം ദൈവികമായ ഒരു ആത്മീയതയിലധിഷ്ഠിതമാണ്. നമ്മുടെ കാഴ്ചപ്പാട് അതാണ്. അതുകൊണ്ടുതന്നെ ഇവിടെ ആത്മീയതയും ഭൗതികതയും വേറിട്ടു കാണാനാവില്ല.

രാഷ്ട്രീയത്തിലിടപെടുന്നതിനെ ന്യായീകരിക്കുകയാണോ?

മനുഷ്യന്റെ സമൂഹജീവിതമാണ് പൊളിററിക്സ് എന്നു പറയുന്നത്. നിങ്ങൾ പറയുന്നത് പാർട്ടി പൊളിററിക്സിനെക്കുറിച്ചാണ്. ഒരു പൗരനെന്ന നിലയിൽ ഏതൊരാൾക്കും രാഷ്ട്രീയമെന്ന പൗരധർമ്മത്തിൽ ഇടപെടാൻ അവകാശമുണ്ട്. മതാചാര്യന്മാർ പൂജാവിധികൾ മാത്രം ചെയ്ത് കഴിയാനാണ് ചിലർ പറയുന്നത്. അത് അവരുടെ കൺസപ്ററാണ്. എന്റെ പ്രതിബദ്ധത സമൂഹത്തോടാണ്. ആയിരക്കണക്കിന് കുടുംബങ്ങൾ മദ്യപാനം മൂലം നശിക്കുമ്പോൾ അതുകണ്ട് പ്രതികരിക്കാതെ മതാചാര്യനെന്ന സ്ഥാനത്ത് ഇരിക്കണമെന്നാണോ പറയുന്നത്?

ജീവിതവുമായി ബന്ധമില്ലാത്ത മതത്തിന് ഇന്ന് പ്രസക്തിയില്ല. മതത്തിന് ഭൗതിക ജീവിതത്തിൽ നിന്ന് വേറിട്ട ഒരു നിലനിൽപ്പില്ല. സമൂഹമാററത്തിനനുസരിച്ചാണ് മനുഷ്യൻ രൂപപ്പെട്ടുവരുന്നത്. മതാചാര്യന്മാർ പൂജാകർമ്മങ്ങൾ മാത്രം ചെയ്താൽമതിയെന്ന സങ്കൽപ്പം കാലഹരണപ്പെട്ടുകഴിഞ്ഞു. ബിസിനസ്സിൽ മൊറാലിററി വേണം, സയൻസിൽ മാനുഷിക മൂല്യങ്ങൾ പരിഗണിക്കപ്പെടണം, പൊളിററിക്സിൽ മൂല്യങ്ങൾ നിലനിർത്തണം എന്നുപറയുന്നത് ആത്മീയതയുമായി ബന്ധപ്പെട്ടതാണ്.

മദ്യനയത്തിന്റെ കാര്യത്തിൽ സഭ സർക്കാരിനെ ഭീഷണിപ്പെടുത്തുന്നു എന്നാണല്ലോ പരാതി?

മദ്യം എങ്ങനെ കൊടുക്കണം എന്നതല്ല എന്റെ പ്രശ്നം. കള്ളു

കൊടുത്ത് മനുഷ്യനെ നശിപ്പിക്കരുത് എന്നാണ് ആത്മീയ ഗുരു എന്ന നിലയിൽ ഞാൻ പറയുന്നത്. സർക്കാർ ഇത്തരം കാര്യങ്ങളിൽ സമൂഹത്തെ ഗുണകരമായി സംരക്ഷിക്കുന്നുവെങ്കിൽ ഞങ്ങളെപ്പോലെയുള്ളവർ അഭിപ്രായം പറയേണ്ടിവരില്ല. ഇടപെടുകയുമില്ല. മദ്യം കൊണ്ട് കുടുംബം നശിക്കുന്നു. മനുഷ്യർ നശിക്കുന്നു എന്ന സത്യം ബാധകമാവാത്ത ഏതു സമുദായമാണ് ഉള്ളത്? ഏതു മതമാണുള്ളത്? ❏

26

മതപരിവർത്തനം തടയണമോ? മതം മാറുന്നവർ പറയട്ടെ

വിശ്വഹിന്ദു പരിഷത്തും ബജ്റംഗ്ദളും മാത്രമായി ചർച്ച ചെയ്താൽപ്പോരാ, കൂടുതൽ ഹിന്ദുസംഘടനകളുമായും ശങ്കരാചാര്യന്മാരുമായും ചർച്ച വേണമെന്നു താങ്കൾ നിലപാടെടുക്കാനുള്ള സാഹചര്യം വിശദീകരിക്കാമോ?

രാജ്യത്തിന്റെ പല ഭാഗങ്ങളിലായി ക്രിസ്ത്യാനികൾക്കെതിരെ നടക്കുന്ന അക്രമങ്ങൾ ഒറ്റപ്പെട്ടതാണെന്നു ഞാൻ കരുതുന്നില്ല. പക്ഷേ, ഇതൊരു രോഗമല്ല, രോഗലക്ഷണം മാത്രമാണ്. ജനങ്ങളിൽ ക്രിസ്തീയ വിദ്വേഷം വളർത്തുക എന്ന ഗൂഢലക്ഷ്യം ഈ അക്രമങ്ങൾക്കു പിന്നിലുണ്ടെന്നു ഞാൻ സംശയിക്കുന്നു. അതുകൊണ്ട്, ശരിയായ ധാരണ രണ്ടുപക്ഷത്തുമുള്ളവർക്ക് ഉണ്ടാവണമെന്നു ഞങ്ങൾ ആഗ്രഹിക്കുന്നു. അതിനാൽ ഹിന്ദുസംഘടനകളും ക്രിസ്ത്യൻ സംഘടനകളും സംവാദത്തിൽ ഏർപ്പെടട്ടെ. ഇതു വാഗ്വാദമല്ല, സംവാദമാണ്.

ക്രിസ്ത്യൻ സംഘടനകൾ പരിഷത്തും ബജ്റംഗ്ദളുമായി ചർച്ച നടത്തിയാൽ മതിയെന്നാണ് പി. പരമേശ്വരൻ നിർദ്ദേശിച്ചത്...?

അവരുമായി ആദ്യം ചർച്ചചെയ്യുന്നതിനു വിരോധമില്ല. പക്ഷേ, ബൃഹത്തായ ഒരു ചർച്ചാപരമ്പരയുടെ ഭാഗം മാത്രമായിരിക്കും അത്.

**കലാകൗമുദി വാരിക പ്രസിദ്ധീകരിച്ച അഭിമുഖം.*

Scanned by CamScanner

ഇന്ത്യയിലെ ഹിന്ദുക്കളുടെ ഏകപ്രതിനിധിയാണ് വിശ്വഹിന്ദു പരിഷത്ത് എന്നു ഞങ്ങൾ കരുതുന്നില്ല.

ആക്രമണങ്ങളുടെ യഥാർത്ഥ പ്രേരണയായി പ്രവർത്തിക്കുന്നത് ആരാണ്?

അതാണു ഞങ്ങൾക്കും അറിയേണ്ടത്. വിശ്വഹിന്ദുപരിഷത്ത് ഉൾപ്പെട്ടിട്ടില്ലെന്നാണ് പി. പരമേശ്വരൻ പറഞ്ഞത്. അപ്പോൾപ്പിന്നെ അവരോടു തിടുക്കത്തിൽ ചർച്ച ചെയ്യുന്നതെന്തിനാണ്? ഞങ്ങൾ മുസ്ലീങ്ങളോടു തത്ക്കാലം ചർച്ചചെയ്യാൻ ഉദ്ദേശിക്കുന്നില്ല. കാരണം, അവർ അക്രമങ്ങളിൽ ഉൾപ്പെട്ടിട്ടില്ല. അതുപോലെ പരിഷത്ത് ഉൾപ്പെട്ടിട്ടില്ലെങ്കിൽ പിന്നെ അവരോടു ചർച്ചവേണമെന്നു ശഠിക്കുന്നത് എന്തിനാണ്?

വിവിധ ഹിന്ദുസംഘടനകൾ ചർച്ചയിൽ പങ്കെടുക്കണമെന്ന് ആവശ്യപ്പെടുന്നതിനർത്ഥം ഹിന്ദുസമൂഹം മൊത്തത്തിൽ ഈ അക്രമങ്ങൾക്കു പിന്നിലുണ്ട് എന്നാണോ?

ഹിന്ദുസമൂഹം മൊത്തത്തിൽ ഞങ്ങൾക്കെതിരാണെന്നു കരുതുന്നില്ല. അതല്ലതാനും. പ്രത്യേക ലക്ഷ്യങ്ങളുള്ള ചില സംഘടനകൾ മാത്രമാണ് ഇപ്പോഴത്തെ പ്രശ്നങ്ങൾ ഉണ്ടാക്കുന്നത്. പലരും രാഷ്ട്രീയ മുതലെടുപ്പിനുവേണ്ടിയും വോട്ടിനുവേണ്ടിയും മന:പൂർവ്വം ഭിന്നിപ്പും പ്രശ്നങ്ങളും ഉണ്ടാക്കുകയാണ്. അതുകൊണ്ടാണ് ഞങ്ങൾ പറയുന്നത്, സമുദായസ്പർദ്ധ ഇവിടെയില്ല എന്ന്. ഞങ്ങൾ അങ്ങനെതന്നെയാണു കരുതുന്നത്.

സ്പർദ്ധ ഇല്ലെന്നു കരുതാനുള്ള ന്യായീകരണം?

ഒരു ശങ്കരാചാര്യർ എന്നോടു തെളിച്ചു പറഞ്ഞിട്ടുണ്ട്, ക്രിസ്ത്യാനികളോട് ഒരു വിരോധവുമില്ല എന്ന്. ക്രിസ്ത്യാനികളെ ഉപദ്രവിക്കുന്ന സംഘടനകളെ അവർ നിശിതമായി എതിർക്കുകയും ചെയ്യുന്നുണ്ട്.

ഏതു ശങ്കരാചാര്യരാണത്?

പ്രത്യേകിച്ച് ശൃംഗേരി മഠത്തിലെ ശങ്കരാചാര്യർ.

അതുകൊണ്ടാണോ ചർച്ചകൾക്കു ശങ്കരാചാര്യർ വേണ്ട എന്നു പരമേശ്വരൻ നിലപാടെടുത്തത്?

അത് എനിക്കറിയാൻ പാടില്ല. പക്ഷേ, ശങ്കരാചാര്യന്മാർക്കിടയിൽ അഭിപ്രായൈക്യം ഇല്ലെന്നു പരമേശ്വരൻ പറയുന്നുണ്ട്. അതുകൊണ്ടാവാം അവരെ ചർച്ചയിൽ പങ്കെടുപ്പിക്കുന്നതിനോട് അദ്ദേഹം യോജിക്കാത്തത്. ഞങ്ങൾ അതിന്റെ ഉള്ളറകളിലേയ്ക്കൊന്നും പ്രവേശിക്കുന്നില്ല.

Scanned by CamScanner

മറ്റു സമുദായങ്ങൾക്കിടയിൽ മിഷനറിമാർ പ്രവർത്തിക്കുന്നതും പണം ചെലവാക്കുന്നതുമാണല്ലോ വിവാദ വിഷയം?

അതിപ്പോൾ തെളിവുവച്ചുതന്നെ പറയാം, എത്രപേർ ഞങ്ങളുടെ സ്വാധീനത്തിൽപ്പെട്ടു മതംമാറി ഞങ്ങളുടെ വലയിലായി എന്ന്. എന്റെ ഓർമ്മ ശരിയാണെങ്കിൽ, സ്വാതന്ത്ര്യം കിട്ടിയ കാലത്ത് ഇന്ത്യാക്കാരുടെ 2.6 ശതമാനമായിരുന്നു ക്രിസ്ത്യാനികൾ. അത് 71-ൽ 2.4 ആയി കുറഞ്ഞു. ഇപ്പോൾ 2.2 ശതമാനമാണ്. ഞങ്ങളുടെ എതിർപ്രചരണക്കാർ പറയുന്നതു ശരിയാണെങ്കിൽ ഈ കണക്ക് കൂടുകയായിരുന്നല്ലോ വേണ്ടത്.

നിർബന്ധിത മതപരിവർത്തനമാണ് കാതലായ പ്രശ്നം?

വാൾത്തലയ്ക്കു മുന്നിൽ നിർത്തി നടത്തിയ മതപരിവർത്തന ചരിത്രം ഒരു ചരിത്രത്തിലും കാര്യമായി പറയുന്നില്ല. ബ്രിട്ടീഷുകാർ ഭരിച്ച കാലത്തു വേണമെങ്കിൽ നിർബന്ധിത മതപരിവർത്തനം ആവാമായിരുന്നു. പക്ഷേ, അന്നുപോലും സംഭവിച്ചിട്ടില്ല. അവരുടെ ഒരു സഭയാണ് ആംഗ്ലിക്കൻ ചർച്ച്. ഇന്നും ഏറ്റവും ചെറിയ ഒരു ഗ്രൂപ്പു മാത്രമാണത്. ഇതൊക്കെ ചരിത്രമാണ്.

പിന്നെ എന്തു മതപരിവർത്തനമാണു നടക്കുന്നത്?

മനുഷ്യന്റെ വികസനത്തിന്റെ ഭാഗമായി എല്ലായിടത്തും വ്യതിയാനങ്ങൾ വരും. ഒരു ആന്തരികമാറ്റം വരും. മനോഭാവങ്ങൾ മാറും. ഒരു വ്യക്തിയോ ജനതയോ വികസിക്കുമ്പോൾ അവരുടെ ആഭിമുഖ്യങ്ങളിൽ വ്യത്യാസം വരും. അപ്പോൾ പ്രവർത്തന ശൈലിയിൽ വ്യത്യാസം വരും. അവരുടെ ബോധമണ്ഡലത്തിൽ പല മൂല്യങ്ങൾക്കും വ്യത്യാസം വരും. അവരുടെ നടപടികളിൽ വ്യത്യാസം വരും. വേണ്ടിവന്നാൽ മതചര്യകളിൽ മാറ്റം വരുത്തും. ഇതൊക്കെ ഗഹനമായ പ്രശ്നങ്ങളാണ്. അതുകൊണ്ട് മതംമാറ്റം എന്നതുകൊണ്ട് ചിലർ എന്താണുദ്ദേശിക്കുന്നതെന്ന് തീർത്തുപറയാൻ പറ്റില്ല. ഉദാഹരണത്തിന്, ആദിവാസികളുടെ കാര്യം. കാട്ടിലും ഗുഹയിലും ഇരുട്ടിലും ജീവിക്കുന്ന ഒരു സമൂഹം പലതരത്തിലുള്ള ഇടപെടൽ വഴി വലിയ മാറ്റത്തിലാണ് ഇന്നു ജീവിക്കുന്നത്. അതു വികസനത്തിന്റെ ഭാഗമാണെന്നേ ഞാൻ കരുതുന്നുള്ളൂ. പട്ടികജാതിക്കാർ ഒരു പാടുപേർ അംബേദ്കറിന്റെകൂടെ ബുദ്ധമതത്തിലേക്കു പോയത് എന്തുകൊണ്ടാണ്? അദ്ദേഹം പറഞ്ഞു, ഉയർച്ചയ്ക്ക് ഇതേ മാർഗ്ഗമുള്ളൂ. ജാതിജടിലമായ ഹിന്ദുമതത്തിൽ നിന്നാൽ രക്ഷയില്ല. കണ്ടോ, അതൊരു മാറ്റമല്ലേ? ഇതുപോലാണു കാര്യങ്ങൾ. എന്തുകൊണ്ടാണു തങ്ങൾ പീഡിപ്പിക്കപ്പെടുന്നതെന്നു പീഡിതർ ചോദിക്കുമ്പോൾ അത്

Scanned by CamScanner

അവരുടെതന്നെ മാറ്റത്തിന്റെ ഭാഗമാവുന്നു. ഇത്തരം വിഷയങ്ങൾ ചർച്ചചെയ്യണമെന്നാണ് ഞങ്ങൾക്കു പറയാനുള്ളത്.

മതപരിവർത്തനത്തിലേർപ്പെടുന്ന സംഘടനകൾക്കുള്ള വിദേശ ധന സഹായത്തെപ്പറ്റിയാണ് മറ്റൊരു ആരോപണം ഉള്ളത്?

കൃത്യമായി പരിശോധിക്കേണ്ട കാര്യമാണിത്. ക്രിസ്ത്യാനികൾക്കു കിട്ടുന്ന വിദേശ സഹായമാണോ വലുത്? അതോ മറ്റു ചില സംഘടനകൾക്കു കിട്ടുന്നതാണോ വലുത്? ശ്രീരാമകൃഷ്ണാശ്രമങ്ങൾക്കും ഇസ്ക്കോണിനും കിട്ടുന്ന പണം എത്രയാണ്? ഗവൺമെന്റിനു കിട്ടുന്ന പണവും ഇതിൽത്തന്നെ വരും. ഫോറിൻ എയ്ഡിനോടുള്ള എതിർപ്പാണെങ്കിൽ ഇപ്പറഞ്ഞ എതിർപ്പ് എല്ലായിടത്തും കാണണം.

വിദേശ സഹായം എന്തിനുവേണ്ടിയാണ് ചെലവഴിക്കുന്നത്?

ഉദാഹരണത്തിന് ഒറീസയിൽ ചുഴലിക്കാറ്റിൽ ഗ്രാമങ്ങളെല്ലാം നശിച്ച് ശവങ്ങൾ പരക്കെ നിരന്നു കിടന്നപ്പോൾ അത് അടക്കാൻ ആരുണ്ടായിരുന്നു? അവിടെ കാരിത്താസ് ഇന്ത്യ എന്ന ഞങ്ങളുടെ സംഘടന തന്നെയാണു ശവം മറവു ചെയ്തതും നിരാലംബരെ പുനരുജ്ജീവിപ്പിച്ചതും. ശവപ്പറമ്പിൽ ആരെയെങ്കിലും മാനസാന്തരപ്പെടുത്താൻ പോയതാണെന്നു പറയില്ലല്ലോ.

ഇപ്പോഴത്തെ അക്രമങ്ങൾ നിലയ്ക്കുന്നില്ലെങ്കിൽ എന്ത് അപകടമാണ് താങ്കൾ മുന്നിൽ കാണുന്നത്?

ഇപ്പോഴത്തെ പ്രശ്നങ്ങളെ വളരെ വിമർശനബുദ്ധ്യാ കൈകാര്യം ചെയ്യുന്നില്ലെങ്കിൽ ക്രിസ്തീയ വിദ്വേഷം വ്യാപകമാവുകയും ഒടുവിൽ സാധാരണക്കാരും പാവങ്ങളും തമ്മിൽത്തല്ലാനും കൊല്ലാനും ഇടയാവുകയും ചെയ്യും. അതുകൊണ്ടുതന്നെ ഇതു ക്രിസ്തീയവിദ്വേഷം മാത്രമാണെന്നു പറഞ്ഞ് ഗവൺമെന്റിനു കൈയൊഴിയാനാവില്ല. ഇതു (സംസ്ഥാനങ്ങളുടെ) ലോ ആൻഡ് ഓഡർ പ്രശ്നം മാത്രമാണെന്നു പറഞ്ഞു മാറിനില്ക്കാൻ കേന്ദ്ര ഗവൺമെന്റിനാവില്ല.

മിഷനറി പ്രവർത്തനങ്ങളോടുള്ള എതിർപ്പ് എന്ന നിലയിലല്ലേ പലേടത്തും അക്രമങ്ങൾ ഉണ്ടായത്?

അല്ല. ഇപ്പോഴുണ്ടായ സംഘട്ടനങ്ങൾ പലതും മതപരിവർത്തനവുമായി ബന്ധപ്പെട്ടവയല്ല.

ആദ്യം കന്യാസ്ത്രീകൾക്കുനേരെ അക്രമങ്ങൾ ഉണ്ടായി. പിന്നെ വൈദികർക്കുനേരെയായി. പിന്നെ പള്ളികൾക്കുനേരെയായി. പിന്നെ സ്ഥാപനങ്ങൾക്കു നേരെയായി. ഒടുവിൽ ശവക്കോട്ടവരെ തകർത്തില്ലേ, അവർ? അപ്പോൾ ഇതു സംഘടിതമാണെന്നതിനു സംശയമില്ല. മതപരിവർത്തനമാണു പ്രശ്നമെങ്കിൽ ശവക്കോട്ട തകർക്കേണ്ട

Scanned by CamScanner

കാര്യമില്ലല്ലോ. അപ്പോൾ മതവിദ്വേഷം വളർത്താൻ വേണ്ടിയുള്ള ശ്രമമാണെന്നു വ്യക്തമാണ്. എന്തോ, എങ്ങനെയോ ഒരു പ്രേരണ ഇതിൽ വരുന്നുണ്ട്.

ആരായിരിക്കാം പ്രേരണ?

അതാണു ഗവൺമെന്റു കണ്ടുപിടിക്കേണ്ടത്. പ്രേരണ എവിടന്നു വരുന്നു, എങ്ങനെ വരുന്നു, എന്തിനു വരുന്നു?

ആർ.എസ്.എസ്. ആയിരിക്കാമോ പ്രേരണയാവുന്നത്?

നിർബന്ധമില്ല. കാരണം ആർ.എസ്.എസ്. അത് ഏറ്റെടുക്കുന്നില്ല. പലപ്പോഴായി നിരസിച്ചിട്ടുമുണ്ട്. ഇപ്പോൾ വിശ്വഹിന്ദുപരിഷത്തിന് പങ്കില്ലെന്നു പി. പരമേശ്വരൻ പ്രസ്താവിച്ചിട്ടുണ്ട്. അപ്പോൾ ബുദ്ധിയുള്ള സാധാരണക്കാർ കണ്ടുപിടിക്കേണ്ടിയിരിക്കുന്നു. അക്രമങ്ങൾ എവിടെനിന്നു വരുന്നു? ഇതു ക്രിസ്ത്യാനികളുടെ മാത്രം ആവശ്യമല്ല. രാജ്യത്തിന്റെ സമാധാനസ്ഥിതി തകരാതെ നോക്കേണ്ട ഗവൺമെന്റിന്റെകൂടി ആവശ്യമാണ്. ഇന്നു ക്രിസ്ത്യാനികൾക്കുനേരെ നടക്കുന്നതു നാളെ വേറൊരു കൂട്ടർക്കു നേരെ നടക്കും.

അക്രമങ്ങൾ നടന്ന സ്ഥലങ്ങൾ സന്ദർശിച്ചിട്ടുണ്ടോ?

സന്ദർശിച്ചിട്ടില്ല.

പള്ളിയുടെ ചെലവിൽ കൂട്ട മതപരിവർത്തനം നടത്തുന്നു എന്ന വാദം അബദ്ധമാണെന്നു താങ്കൾ പറഞ്ഞതായി വായിച്ചു?

മതപരിവർത്തനം വ്യക്തിഗതമായി നടക്കുന്ന വ്യത്യാസമാണ്. കുറെപ്പേർ ചേർന്നു ചിന്തിക്കുമ്പോൾ അത് ഒരു സമൂഹമായും വരാം. സഭ എന്തു ചെയ്യുന്നു എന്നു ചോദിച്ചാൽ, നമ്മൾ ദൈവമക്കളാണെന്ന സന്ദേശം പ്രചരിപ്പിക്കുന്നു എന്നാണുത്തരം. ഈ സന്ദേശം ലഭിക്കുമ്പോൾ പലരിലും മാറ്റങ്ങൾ ഉണ്ടാവാം. പള്ളിക്കു സുവിശേഷം പ്രചരിപ്പിക്കുക എന്ന ധർമ്മം മാത്രമേയുള്ളൂ. അതിനോടു പ്രതികരിക്കേണ്ടത് ഓരോരുത്തരാണ്. അപ്പോൾ പ്രതികരണം സഭയുടെ പങ്കല്ല. അതുകൊണ്ടാണ് മതപരിവർത്തനം പള്ളിയുടെ ചെലവിൽ നടക്കുന്ന കാര്യമല്ല എന്നു പറയുന്നത്.

താങ്കളുടെ മതദർശനം വിശദീകരിക്കാമോ?

ദൈവാന്വേഷണത്തിന്റെ ആവിഷ്കാരമാണു മതത്തിൽ വരുന്നത്. അതു പുരാണങ്ങളായി വരാം. ഇതിഹാസങ്ങളായി വരാം. മതചര്യകളായി വരാം. ഇങ്ങനെ മനുഷ്യൻ ദൈവത്തെ അന്വേഷിക്കുന്നതുപോലെ ദൈവം മനുഷ്യനെയും അന്വേഷിച്ചുവരുന്നുണ്ട്. അതാണ് ഹൈന്ദവദർശനത്തിലെ അവതാരങ്ങൾ. നമ്മുടെ ആഗ്രഹപ്രകാരം ദൈവം ഇങ്ങോട്ടു വരുന്നതാണത്. ഞങ്ങൾ വിശ്വസിക്കുന്നത് ചരി

Scanned by CamScanner

ത്രത്തിലെ ഒരു സന്ധിയിൽ ഈ രണ്ട് അന്വേഷണങ്ങളും കണ്ടുമുട്ടു മെന്നാണ്.

ദൈവത്തെ അന്വേഷിക്കലും ദൈവത്തിന്റെ വരവും തമ്മിലുള്ള സംഗമം. അത്തരമൊരു ചരിത്രസംഗമമാണ് യേശുക്രിസ്തുവിൽ സംഭവിച്ചത്. ക്രിസ്തുവിൽ ദൈവവും മനുഷ്യനും സന്ധിക്കുന്നു. ക്രിസ്തീയ വിശ്വാസത്തിന്റെ അടിസ്ഥാനമാണിത്. ഈ ആശയത്തെപ്പറ്റി ഹിന്ദുമതം ഒരിക്കലും തർക്കിക്കുകയില്ല. കാരണം, ഹിന്ദുമതത്തിലും ഈ സങ്കല്പം ഉണ്ട്. കൃഷ്ണനും രാമനും തുടങ്ങി ഒന്നല്ല, ഒൻപത് അവതാരങ്ങൾ ഹിന്ദുസങ്കല്പത്തിലുണ്ട്.

സത്യത്തിൽ യേശുവും യേശുവിന്റെ സന്ദേശങ്ങളും ഏതുമതത്തെയും ഉൾക്കൊള്ളുന്നതാണ്. ആദ്യം അതു പാലസ്തീനിൽ ജൂതമതത്തെ ഉൾക്കൊണ്ടു. പിന്നെ റോമക്കാരെ. പിന്നെ ഗ്രീക്കുമതത്തെ. ഇവിടെ ഇന്ത്യയിൽ ഹിന്ദുമതത്തെ ഉൾക്കൊള്ളാം. അങ്ങനെ ഇന്ത്യയിൽ ഒരു ക്രിസ്റ്റ്യാനിറ്റി ഉണ്ടാവാം. അതാണ് ഇന്ത്യൻ ക്രിസ്ത്യാനിറ്റി. ഇന്ത്യൻ ക്രിസ്ത്യാനികൾ റോമൻ ക്രിസ്ത്യാനികളല്ല. അപ്പോൾ എന്റെ ഇതുവരെയുള്ള ഭാരതീയ പശ്ചാത്തലമോ ചിന്തകളോ എന്റെ മതവിശ്വാസമോ ഒക്കെ ഈ സംഗമത്തിൽ പരിവർത്തന വിധേയമാകാം. മതചിന്തയ്ക്കു പുതിയ രൂപവും ഭാവവും കൈവരും. എന്റെ ദർശനങ്ങൾക്കു വ്യത്യാസം വരും. അതു വലുതാകും. വികസിക്കും. അപ്പോൾ എന്റെ ജീവിത നടപടികളും അതനുസരിച്ചു മാറും. ഇതിൽ എനിക്കു കിട്ടുന്ന സന്ദേശം സ്നേഹം മാത്രമാണ്. ഞാൻ പറഞ്ഞത്, സഭ ഇപ്പോൾ സഞ്ചരിക്കുന്ന സ്നേഹത്തിന്റെയും, സേവനത്തിന്റെയും പാത ഉപേക്ഷിക്കുകയില്ല എന്നാണ്. ഞങ്ങൾ യേശുവിന്റെ ദൗത്യം നിറവേറ്റുകയാണ്.

പക്ഷേ, ഇതൊക്കെ മതപരിവർത്തനം ചെയ്യിക്കാനുള്ള ന്യായങ്ങൾ മാത്രമല്ലേ ആവുന്നുള്ളൂ?

ഞങ്ങൾ സ്നേഹിക്കാൻ പരിശ്രമിക്കുമ്പോൾ തിന്മയുടെ പ്രത്യാഘാതങ്ങൾ ഉണ്ടാവുന്നു. അതു നേരിടേണ്ടി വരുന്നു. സ്നേഹത്തിനു പ്രതിഫലം തിന്മ! സേവനത്തിനു ചെല്ലുമ്പോൾ പറയുന്നു, നിങ്ങൾ സേവിക്കേണ്ട എന്ന്. ഉദാഹരണത്തിന് വടക്കേ ഇന്ത്യയിൽ ഞങ്ങൾ പാവപ്പെട്ടവരുടെ സേവനത്തിനായി ചെല്ലുന്നു. അവരുടെ ജന്മി അത് ഒരിക്കലും അനുവദിക്കില്ല. അടിയാളൻ മോചിതനാവാൻ ഒരു ജന്മിയും സമ്മതിക്കില്ല. സിസ്റ്റർ റാണിമരിയ കൊല്ലപ്പെട്ടത് മതപരമായ കാരണങ്ങളാലല്ല. അവർ പാവങ്ങളെ അടിമത്തത്തിൽ നിന്നു മോചിപ്പിച്ചു. പ്രത്യേകിച്ച്, വട്ടിപ്പലിശക്കാരിൽ നിന്ന്. ഇതാണു സത്യം. ഈ നടപടി പലർക്കും സഹിക്കാവുന്നതിനപ്പുറമായിരുന്നു. റാണിമരിയ

Scanned by CamScanner

യുടെ ഭീഷണി ഇല്ലാതാക്കാൻ ഏറ്റവും എളുപ്പമാർഗ്ഗം അവരെത്തന്നെ ഇല്ലാതാക്കുകയായിരുന്നു. ഇതു നമ്മൾ പഠിക്കണം. ഇത് എല്ലായിടത്തും വരാം. ഈ മാറ്റം ഒരു പ്രത്യേക വിഭാഗത്തിന് ഒരിക്കലും സഹിക്കാൻ പറ്റുന്നില്ല. ഇതാണു സത്യം. വടക്കേ ഇന്ത്യയിലെ അക്രമങ്ങൾ ഓരോന്നും അങ്ങനെ ഉണ്ടായതാണ്. അപ്പോൾ ഒരുതരത്തിൽ പറഞ്ഞാൽ ഇതു മതപരം അല്ല.

പക്ഷേ, മാറ്റങ്ങൾക്കു മുൻകൈ എടുക്കുന്നതു ക്രിസ്ത്യാനികളാണെന്നതിനാൽ ക്രിസ്ത്യാനിസമൂഹം മൊത്തത്തിലും മിഷനറിമാർ പ്രത്യേകിച്ചും അക്രമികളുടെ ടാർഗറ്റ് ആവുന്നു. ഈ പക ചില പ്രത്യേക ഉദ്ദേശ്യത്തോടെ സമൂഹത്തിൽ പരത്തി ക്രിസ്തുമതത്തോടും മിഷനറിമാരോടുമുള്ള വിരോധമാക്കി മാറ്റുന്നു. ഈ അക്രമങ്ങൾ ഞങ്ങളെ ജാഗരൂകരാക്കുന്നു. പക്ഷേ, അതിന്റെ അടിയൊഴുക്കുകളെപ്പറ്റി ഞങ്ങൾ കൂടുതൽ ജാഗരൂകരാണ്. അക്രമങ്ങൾ ഒറ്റപ്പെട്ടവയാണെന്നു പലരും തെറ്റിദ്ധരിച്ചേക്കും. ക്രിസ്ത്യാനികൾക്കെതിരെ ശക്തമായ ഒരു വിദ്വേഷ പ്രചരണം ഇവിടെ നടക്കുന്നുണ്ടെന്നു ഞങ്ങൾ മനസ്സിലാക്കുന്നു. അതിനാൽ ഇതു വർഗ്ഗീയം തന്നെയാണ്.

സവർണ്ണ ഹിന്ദുക്കളാണോ കുഴപ്പങ്ങൾക്കു പിന്നിലുള്ളത്?

എന്നല്ല. സവർണ്ണ ഹിന്ദുക്കൾക്ക് (ഞങ്ങളുടെ പ്രവർത്തനങ്ങൾ) ഒരു ഭീഷണിയായി വരാം. ഹിന്ദുമതത്തിലെ ജാതിവ്യവസ്ഥ ഒരു കാരണമായിരിക്കാം. ജാതിവിവേചനം കാരണമാകാം. ഒരു പ്രത്യേക വിഭാഗം ആളുകളുടെ മേധാവിത്വം (ഉദാ: ജന്മിത്വം) കാരണമാകാം. സാമ്പത്തിക അടിച്ചമർത്തൽ ഒരു കാരണമ്മാവാം. ചൂഷണമാവാം. ഒരാളുടെ നില സുരക്ഷിതമാക്കണമെന്ന ചിന്ത ഒരു കാരണമാവാം. അതുകൊണ്ട് ജാതി മാത്രമല്ല ഇതിനൊക്കെ കാരണമാവുക. പക്ഷേ അത് ഒരു കാരണമാവാം. അത്രമാത്രം.

ചുരുക്കിപ്പറഞ്ഞാൽ ഹിന്ദുമതത്തിൽ നിലനില്ക്കുന്ന ജാതിവിവേചനവും അസമത്വങ്ങളുമാണോ പലരുടെയും മനംമാറ്റത്തിനു കാരണമാവുന്നത്?

ആവാം. ഹിന്ദുമതത്തിലെ അസമത്വങ്ങൾ വലിയൊരളവിൽ ഇതിനു കാരണമാണ്.

പ്രശ്നങ്ങളുണ്ടാവാനുള്ള കാരണങ്ങളെ സാമാന്യവൽക്കരിക്കാൻ പറ്റുമോ?

പറ്റില്ല. ബീഹാറിലെ കാരണമാവില്ല ആന്ധ്രയിൽ. അതാവില്ല ഒറീസയിൽ, അതു പല കാരണങ്ങളാലാവാം. ചുരുക്കിപ്പറഞ്ഞാൽ, ക്രിസ്ത്യാനിയെ ഇവിടെ കാലുകുത്തിക്കരുത് എന്നൊരുദ്ദേശ്യം ഇതിലെല്ലാം പൊതുവായിട്ടുണ്ട്.

Scanned by CamScanner

പള്ളിയുടെ ഭാരതവൽക്കരണമെന്ന ഹൈന്ദവസംഘടനകളുടെ ആവശ്യത്തെപ്പറ്റി എന്താണു പറയാനുള്ളത്?

അത് അങ്ങനെതന്നെയാണു വേണ്ടത്. പക്ഷേ, അത് ഹൈന്ദവ സംഘടനകൾ പറഞ്ഞിട്ടല്ല. ഭാരതവൽക്കരണം എന്നു പറയുമ്പോൾ യേശുക്രിസ്തു ഭാരതീയരെ ഇന്നാട്ടിലെത്തി കാണുന്നു എന്നേ അർത്ഥമുള്ളൂ. അപ്പോൾ യേശുവിലുള്ള വിശ്വാസം അനുസരിച്ചുള്ള മാറ്റങ്ങൾ ജീവിതത്തിൽ വരുത്തിയാൽ മതി. ബാക്കി ശീലങ്ങളും പൈതൃകവുമെല്ലാം പഴയപടി തുടരാം. ഞങ്ങൾ അങ്ങനെയാണു ചെയ്യുന്നത്. ഞങ്ങളുടെ ആരാധനാബിംബങ്ങളെല്ലാം ഭാരതീയമാണ്. പക്ഷേ, ചിലർ കരുതുന്നു, ക്രിസ്ത്യാനികൾ ഭാരതീയബിംബങ്ങൾ ഉപയോഗിക്കുന്നത് മതപരിവർത്തനം സുഗമമാക്കാനാണെന്ന്. അതു ശരിയല്ല. എല്ലാ ഇന്ത്യൻ ക്രിസ്ത്യാനിയും അവന്റെ ഭാരതീയസംസ്കാരം തന്നെയാണ് പുലർത്തേണ്ടത്.

ഹിന്ദുക്കളുടെ വിശാലമനസ്കത കൊണ്ടാണ് ഇവിടെ മറ്റു മതങ്ങൾ വേരുറപ്പിച്ചത് എന്നു സംഘപരിവാർ പ്രചരിപ്പിക്കുന്നുണ്ടല്ലോ. ഇതിനോടുള്ള പ്രതികരണം എന്താണ്?

ഹിന്ദുയിസം പ്ലൂറലിസം അംഗീകരിച്ചിട്ടുണ്ടെന്നു ചരിത്രത്തിൽ കാണാൻ കഴിയും. ഹിന്ദുദർശനം സകല മതങ്ങളെയും ഉൾക്കൊള്ളാൻ പോന്നതാണ്. ആ അർത്ഥത്തിൽ അവർ പറയുന്നതു ശരിയാണ്. ബി.ജെ.പി.യോ, ആർ.എസ്.എസ്സോ പോലുള്ളവർ ശരിയായ ഹൈന്ദവദർശനമാണ് ഉൾക്കൊള്ളുന്നതെങ്കിൽ ക്രിസ്ത്യാനികൾക്കെതിരായ വിദ്വേഷപ്രചരണം ഒരിക്കലും അനുവദിക്കാൻ പാടില്ലാത്തതാണ്.

അക്രമങ്ങൾ ബി.ജെ.പി.യുടെ ആസൂത്രണഫലമാണെന്നു പള്ളികളിൽ ഇടയലേഖനങ്ങൾ വായിച്ചതായി പി. പരമേശ്വരൻ ആരോപിച്ചിരുന്നു?

ഞാൻ ഉൾപ്പെട്ടുകൊണ്ടു വായിച്ചു എന്നാണ് അദ്ദേഹം പറഞ്ഞിരിക്കുന്നതെങ്കിൽ എനിക്ക് ഇക്കാര്യം അറിയില്ല. അദ്ദേഹത്തിന്റെ കൈയിൽ അതിന്റെ പകർപ്പുണ്ടെങ്കിൽ ഞാൻകൂടി വായിച്ചുനോക്കാം.

എന്നാൽ ഇപ്പോഴത്തെ മതപീഡനങ്ങൾ വിശദീകരിച്ചുകൊണ്ടും അവയെ അപലപിച്ചുകൊണ്ടും ഒരു ലേഖനം ഉണ്ടായിരുന്നു. അതിൽ ഏതെങ്കിലും സംഘടനയെ പ്രതിസ്ഥാനത്തു നിർത്തിയിരുന്നതായി ഓർക്കുന്നില്ല.

ആദിവാസികളും പാവങ്ങളുമാണല്ലോ കൂടുതലായി മതപരിവർത്തനം ചെയ്യുന്നത്. ഇതിനുള്ള കാരണം എന്താണ്?

വികസിക്കുകയും വളരുകയും വേണമെന്നത് എല്ലാ മനുഷ്യന്റെയും

Scanned by CamScanner

ആഗ്രഹമാണ്. ആ സ്ഫുരണം - പ്രകാശം - എവിടെനിന്നു കിട്ടും എന്നാവും ഒരുവൻ അന്വേഷിക്കുന്നത്. അവൻ ആദിവാസി ആയതുകൊണ്ടോ, പാവപ്പെട്ടവനായതുകൊണ്ടോ മാത്രം അതു നിഷേധിക്കേണ്ട കാര്യമുണ്ടോ? ആദിവാസിയോട് ഈ സത്യം പറയരുതെന്നാണ് പറയുന്നത്. എന്തിനാണ് രാഷ്ട്രീയക്കാർ ആദിവാസികളോട് സംസാരിക്കുന്നത്? ഒരു പാർട്ടിയിൽ നിന്നു വേറൊരു പാർട്ടിയെ തിരിച്ചറിയാനുള്ള കഴിവ് അവർക്കുണ്ടെന്ന വിശ്വാസം ഉള്ളതുകൊണ്ടല്ലേ, വോട്ടിനുവേണ്ടി അവരോട് പ്രസംഗിക്കുന്നത്? ആദിവാസിക്ക് അവന്റെ രാഷ്ട്രീയവിവേചനാധികാരം ഉണ്ടെന്ന് അംഗീകരിക്കുന്നതുകൊണ്ടല്ലേ ഇങ്ങനെ ചെയ്യുന്നത്. ഇതിനേക്കാൾ എത്രയോ ലളിതമായ കാര്യമാണ് ആദിവാസി അവന്റെ പുതിയ മതവിശ്വാസത്തിലേക്കു മാറുന്നത്. അതിനുമാത്രം എന്താണ് അവർക്കു സ്വാതന്ത്ര്യം കൊടുക്കാത്തത്? രാഷ്ട്രീയത്തിൽ അവനു സ്വാതന്ത്ര്യമുണ്ടെന്നു കരുതുന്നു. അതു കൊടുക്കുന്നു. മതത്തിൽ അതില്ലെന്നു പറയുന്നു. അതു വിലക്കുന്നു. എന്തുകൊണ്ടാണ് ആദിവാസിക്ക് അവന്റെ മതപരമായ കാഴ്ചപ്പാട് മാറ്റാനുള്ള സ്വാതന്ത്ര്യം കൊടുക്കാത്തത്? അതിനാൽ ആദിവാസികളും മറ്റുള്ളവരും മതം മാറാൻ തീരുമാനിക്കുന്നതിനെ എതിർക്കേണ്ട കാര്യമില്ല. പാവപ്പെട്ടവനു രണ്ടു മതങ്ങൾ തമ്മിൽ തിരിച്ചറിയാനുള്ള കഴിവില്ലെന്ന മുൻവിധിയാണ് ഇതിനു കാരണം. പാവപ്പെട്ടവൻ മതം മാറുമ്പോൾ അതു നിർബന്ധിതമെന്നും അനാശാസ്യമാർഗ്ഗങ്ങളിൽക്കൂടിയാണെന്നും പ്രചരിപ്പിക്കുന്നു. പാവങ്ങൾക്ക് അവരുടെ മതം തെരഞ്ഞെടുക്കാനുള്ള കഴിവില്ല എന്ന അപരിഷ്കൃതമായ ചിന്തയിൽ നിന്നാണ് ഈ നിഗമനം ഉണ്ടാവുന്നത്. പക്ഷേ രാഷ്ട്രീയക്കാര്യം വരുമ്പോൾ ഈ കഴിവ് അവനുണ്ട് എന്നാവുന്നു നിഗമനം. ഇത് ഇരട്ടത്താപ്പാണ്. പാവങ്ങൾക്ക് അവരുടെ ആന്തരിക ബോധമുണ്ട്. ആന്തരിക വിലയിരുത്തലുണ്ട്. ഇതിനെ ഞങ്ങൾ ബഹുമാനിക്കുന്നു. അതിനാൽ മതം മാറണമോ വേണ്ടയോ എന്ന് അവർതന്നെ തീരുമാനിക്കട്ടെ. □

DMI NOTE 6 PRO
DUAL CAMERA
Scanned by CamScanner

ദർശനം

അരണ്ട സന്ധ്യാവെളിച്ചത്തിൽ നിന്നും ഒരു കൊടുംപാതിരാവിന്റെ വറുതിയിലേക്ക് മർത്യജൻമങ്ങളൊക്കെ ഇടറി നീങ്ങുന്ന ഒരു കാലമാണ് നമ്മുടേത്. ഒരു ദർശനത്തിന്റെ തിരിവെളിച്ചം ഈ ഇരുണ്ടവഴികളിൽ നമുക്ക് കൂട്ടിനുണ്ടാവുക എന്നത് വല്ലാത്തൊരു സാന്ത്വനമായിരിക്കും.

സ്വന്തം കർമ്മവഴികളിൽ പാഥേയം പോലെ കാത്തുകൊണ്ടുപോകുന്ന ദർശന സുകൃതങ്ങൾ വിവേകം നഷ്ടപ്പെട്ടൊരു തലമുറയ്ക്ക് സ്നേഹപൂർവ്വം കൈമാറിയവരൊക്കെ അങ്ങനെയാണ് നമുക്ക് ഗുരുതുല്യരായത്.

ഈ ഗുരുപരമ്പരകളിൽ നമുക്ക് സമകാലീനനായി, നമ്മുടെ പരിസരങ്ങളിൽ തന്നെ ഒരാൾ ജീവിച്ചിരിപ്പുണ്ട്. സിറിൽ മാർ ബസേലിയോസെന്ന ദാർശനികൻ. ജീവിതത്തിന്റെ പാതയോരങ്ങളിൽ ഒരു സ്വപ്നത്തിന്റെ ആത്മബലം തിരയുന്നവർക്കായി ഈ മനുഷ്യൻ പകർന്ന കാലാതിവർത്തിയായ ഒരു പിടി ദർശനങ്ങൾ, അതാണീ പുസ്തകം.

ജീവിതത്തെ സ്നേഹിക്കുന്നവർക്കായി ഒരു സ്നേഹോപഹാരം.

Design FINGRAPH

REDMI NOTE 6 PRO
MI DUAL CAMERA

Scanned by CamScanner